

על החיים בצל המילכוד

מילכוד לא בהכרח קשור לאשם או לחף מפשע
הוא קשור לאובדן עולמך

תקציר הדברים

כתב לי חבר, ד"ר ד.ג. (פילוסוף של המדע) שאת דבריו אני מכבד:

"המדע שהתבסס מאז המאה ה-17 ועד ימינו מבוסס על ניתוח מקרים פרטיים מעטים והסקה מהם של חוקי טבע, דהיינו, אמירה על כלליות המציאות. שיטה זו קרויה אגב, לוגיקה אינדוקטיבית ויש בה בעיות לא פשוטות, אבל זה מה יש. החיבור שכתבת מבוסס כמובן על המקרה הפרטי שחווית, אולם לדעתי, רצוי שיחרוג מהפרטי ויגיד משהו כללי על מציאות חיינו מתוך אותו פרטי, שמטבעו הוא מוגבל. אלא אם כתבת רומן, דהיינו ספרות אמנותית. זה עניין אחר."

ובכן, זה באמת מה שכתבתי. וזה הכי רחוק שיכול להיות מרומן... זה הרבה יותר קרוב לטרגדיה יוונית... אלא, שלא עסקינן ביוון העתיקה, אלא, במציאות היומיומית שלנו, כאן, במדינת ישראל של המאה ה-21.

כל מה שכתבתי, לא יהיה דומה בכלל לדברים אחרים שכתבתי בשנים האחרונות. זה לא מותחן או רומן וגם לא חיבור אחד ארוך ומסודר לוגית, בכלל לא. כן כתבתי קטעים, בכל יום, או בכל שבוע, בהם יהיו המחשבות שעברו לי בראש באותו זמן וגם יהיו שם הדברים האמיתיים, הרלוונטיים שממש קרו. ולא בהכרח יש רצף או קשר בין הקטעים. אבל, אתם תראו, שלפחות כל מה שכתבתי באותו יום יהיה קוהרנטי לכשעצמו...

הטרגדיה המדוברת היא כתב האישום הפלילי שהפרקליטות הגישה נגדי והמשפט הנגזר ממנו. כתב האישום הדפוק הזה הוגש לפני כחמש שנים (!) והמשפט מתנהל בשנתיים האחרונות. כתב האשום הזה הוא עלילה אחת מטומטמת ומופרכת כפי שעוד תבינו היטב. אני מבטיח!!!

אז מה מחריג את החיבור הזה מהענין הפרטי שלי ועושה אותו לכללי, כזה שיש בו אמירות על מציאות חיינו, כמו שמבקש חברי שיהיה? אני אגיד. שני דברים עיקריים.

האחד, אתם תראו כניסה לתוך הנפש של בן אדם מיוסר וחסר אונים, בצורה שהוא, ואולי גם אתם לא חוויתם קודם, שלא ידעתם שאפשר בכלל. אז זה יהיה מענין, אני חושב, בפני עצמו. אפשר יהיה ללמוד עד לאן אפשר להגיע, להידרדר אם תרצו, על מה כבר אפשר לחשוב, ואיזה פתרונות יש ולאיזה בעיות. עם דוגמאות.

והשני, ואף ממש יותר חשוב, הוא, שכזה דבר יכול לקרות לכל אחד מכם! ואז, או אז, אתם נופלים לזרועות מנגנון הצדק של מדינת ישראל. ואיזה מנגנון ואיזה צדק...

זה מתחיל במשטרה וממנה זה עובר לפרקליטות. הראשונים, חוכמה היא לא המאפיין האופייני שלהם. בוודאי לא ברמות הנמוכות שם (ראיתם פעם בוגר תיכון שהמשטרה היא יעד חייו?)

והשניים, זוהי הפרקליטות. והם דווקא כן חכמים. הם מלומדים ומשכילים! אמה מה? הם חכמים להרע! והם אומרים - "למה לזבזב זמן על האמת כשאפשר להמציא אותה?" זוהי סיסמתם! ולא אני המצאתי את המשפט הזה!

ובעיקר – רק "אל תבלבלו אותם עם העובדות!" וגם את המשפט הזה לא אני המצאתי... אני רק הייתי שם, הנאשם הדפוק... הבנתם???

הפרקליטות היא זאת שכותבת את כתב האישום והיא מגינה עליו בחרוף נפש בדיוק לפי שני העקרונות שציינתי! ואין להם בעיה של זמן וגם לא של כסף... וגם לא של האמת... אתה הבנת את זה ברור?
לא צדק ולא נעליים! ("תיקח את עו"ד X, היא נהדרת, היא תיקח לך את הבית אבל תתן לך את החיים...") מקרה שהיה... לא שלי). מה שהמשפט הזה אומר הוא, ותפנימו היטב, שלא חפוטו של אדם תכריע, אלא, מיומנותה של עורכת הדין שלו! ואת זה אני דווקא יודע היטב!!!
אז על כל זה ועוד קצת, כתבתי. עם הרבה דוגמאות. חדרתי לעומק הכליות שלי וגם לנבכי המוח. הגעתי למקומות כאלו שלא ידעתי שיש. אתם תקבלו מושג, כמו שאני קיבלתי, מהם "עינויי דין", רק בלי הכסף ובלי העינויים....

כמה ימים אחרי סיום המשפט, אחרי שחזרתי לעשתונותי, קראתי, וחזרתי וקראתי את הכרעת הדין של כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח. הנה ארשום (ואני מעתיק בנאמנות) כמה משפטים משם:

**"בפתח הקראת הדין הנני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, זיכוי מלא ומוחלט, מבצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום."
"הספק בדברי המתלוננת הגיע לגבולות שאין לו עוד לאן להתגבר אל מעבר להם"....
"עדות הנאשם ניתנה באופן רציף ועקבי, וברור לי שהוא תאר את האירועים כפי שהתרחשו בפועל, ואני נותן אמון מלא בדבריו."
ויש עוד –
"לא ניתן לקבוע ברמת וודאות כלשהי, שהמעשים שהיא (המתלוננת) ייחסה לנאשם, אכן התרחשו! הסבירות לכך קטנה יותר מהסבירות שהן דווקא לא התרחשו!"...
"דברי המתלוננת לא הוכחו אפילו ברמת ההוכחה הדרושה במשפט אזרחי שהיא רמה נמוכה בהרבה הדרושה להוכחה במשפט פלילי"....**

אז כל זה אמנם הוא טוב ויפה, אבל, האם, אחרי חמש (!) שנים של עינויי דין (ועל זה כתבתי את החיבור הענק הזה) זה מה שיחזיר אותי למסלול החיים הנורמלי שלי? בחלום!!

יש לי שאלות, יש לי מחשבות והרהורים ואני, כרגיל, אכתוב את זה.

דבר ראשון, אני רוצה להגיד, אחרי שקראתי, וחזרתי וקראתי (35 עמודים) את קביעותיו של כבוד השופט בהכרעת הדין הוא, שאני מלא התפעלות מיכולת הניתוח שלו, מהראייה הרחבה, מאיך הוא מסתכל ובוחן דברים לעומקם, איך הוא רואה גם את מה שלא נאמר. אני גם חייב וגם רוצה להגיד שאהבתי מאד את צורת ויכולת הכתיבה. ובלי שום התנשאות. אהבתי אבל, לדאבוני, נשארתי עם כמה שאלות, כאלו, שלמרות ההגיון הפנימי שלהן, ייתכן שחוסר ההשכלה שלי במשפטים הוא זה שגורם לי לשאול אותן. ובכל זאת, אני חייב לשאול. הן בנפשי. אז אני אשאל.

בכתב האישום, זה הרי הניר שבו מוגדרת "אשמתי", נכתב כי "הנאשם חכה/פגש את המתלוננת ליד תחנת האוטובוס ברדתה מההסעה", ושם התנהל ה"אירוע", נשוא האישום, (ביקש חברות, משך, מישש) ובכל זאת, במהלך כל עדויות התביעה לא נשמעה על כך אף מילה, ולו אחת (!). שאלתי הנובעת מכך היא, מדוע אין לכך שום התייחסות בהכרעת הדין? האם התביעה לא צריכה להוכיח, ועוד מעל כל צל של ספק, את מה שכתוב בכתב האישום שלה עצמה?!

השאלה הזאת מקבלת משנה תוקף מאחר וב"סיכומי התביעה", זה בדיוק (!) מה ששוב כותבת הפרקליטה התובעת, וזאת, אחרי שכל העדויות כבר נשמעו, והנה, שם, בסיכום, המשפט המסוים הזה חוזר ובמדויק, שוב (!), כאילו לא היה משפט.... ועל הניר הזה, שוב, חתומה, בנוסף "סגנית בכירה".... (כמה נתערב שהיא לא קראה אף מילה?)

והשאלה הזאת שלי אף מקבלת עוד חיזוק מכך, שלמעשה, ושימו לב - כל המשפט שהתנהל התייחס בכלל לאירוע אחר (!). לגמרי (!) כזה שמתרחש במקום מרוחק מאד, ושונה, כשאותו אני הוא זה שדווקא סיפרתי, כבר בעת שמסרתי את עדותי הראשונה במשטרה, כאשר באותו זמן לא ידעתי בכלל מי המתלוננת. אז כאמור, ובהמעטה, מפליאה אותי חוסר ההתייחסות לכך.

כי לכן, אם כבר הפרקליטות מאמצת את דברי (שזו הגירסה שלי) באשר למיקום האירוע, אז למה היא לוקחת רק את החלק הזה, שנוח לה, מגרסתי ומתעלמת מכל היתר? ולא סתם מתעלמת, לא טורחת במשך 4 שנים (!) אפילו לחקור, ולו קמטץ ממנה, מהגירסה הזאת? אז אני את התשובה לשאלה הזאת מצאתי כבר מזמן, בספרים שקראתי, בדברי עורכי דין ידועים ובפסקי דין ובתחקירים לא מעטים. והתשובה המכאיבה היא זאת – הפרקליטות אומרת: "את דעתי כבר קבעתי, אז אל תבלבלו אותי עם העובדות" ואין לי זכויות יוצרים על המשפט הזה. יש והראיתי כאן דוגמאות לכך כמעט מדי שבוע.... ומאחר ואני למדתי את זה על בשרי, ובדרך הקשה יש לאמר, הרי אין לי ספק שכבוד השופט מכיר את התופעה הזאת הרבה יותר טוב ממני, ובכל זאת הוא מתייחס לזה בקלילות מה. הוא אמנם אומר שזה נכון, אבל, זה לא נורא... (לא במילים שלי)...

בעיניים שלי ובמחשבותי, זה, זאת, הגירסה שלי, זה הדבר הכי חשוב באמת. יותר חשוב אף מחוסר אמינותה של המתלוננת. גם בהכרעת הדין זה כתוב פחות או יותר כך. כי את הזיכוי קיבלתי גם מהיות גירסתי, בעיני כבוד השופט, אמינה וסדורה וגם מהיות גירסתה של המתלוננת ההיפך בכל המובנים. ולכן, אני קיוויתי בכל ליבי, שבהכרעת הדין, העובדה הזאת, זאת שמציגה את הרשלנות ואת הזחירות ואת חוסר האחריות של הפרקליטות, שהעובדה הזאת תקבל ביטוי מהדהד. כי זה הרי ברור, ולא רק לי, שאם בדיקה כזאת היתה נעשית, ובהתחלה, לא היה נכתב כלל כתב האישום הזה ולא היו מענים ומייסרים אותי חמש (!) שנים, לעזעזל! אז את ההסבר, אולי, להתנהלות הפרקליטות, נמצא בקטע הבא.

כתבתי שאני מייצר על ההתנהלות הסלחנית של כבוד השופט לעדותה של השוטרת שהיתה, ושוב לא רק לדעתי כמובן, מתחת לכל ביקורת בכל קריטריון. היא ממש שיקרה (בהתייחסותה לכלב שלי למשל, אבל, לא רק), ממש שיקרה. שוטרת מעל דוכן העדים! ועוד בקטע ממש רלבנטי! אך בעיקר היה ברור, מהשימוש שעשתה במילה "קורבן", בהתייחסותה למתלוננת, מילה שהיא חזרה עליה שוב ושוב במהלך דבריה. מובן היה, שהיא חרצה כבר מזמן, מההתחלה בעצם, את דיני - אז "אל תבלבלו אותי עם העובדות"... וכבר אמרתי את זה פעם? אז למה היא צריכה לבדוק, או חס וחלילה עוד לחקור את הגירסה שלי... לכן, אני חושב, שבפרקליטות, שמורכבת מעורכי דין, אנשים מלומדים ומשכילים ללא ספק, אלו הממונים על הפרקליטה במשפט שלי, היו צריכים לשים לב בעצמם (!) לחוסר המקצועיות, לדעתה המוקדמת ולרוע הלב שלה. והרשו לי להיות ציני לרגע ולהגיד, אולי לשאול, מה באמת, ובסתר לבה... חשבה לעצמה התובעת, הפרקליטה, כשהיא שמעה את השוטרת הזאת משקרת ומתפתלת על דוכן העדים כשנשאלה על ידי עו"ד תמי אולמן, שוב ושוב מדוע לא מצאה לנכון לבדוק את הגירסה שלי... ועוד אני יכול להמשיך ולשאול, מה חשבה התובעת לעצמה כשהיא שמעה בפעם הראשונה את הגירסה שלי... ראו על הפנים שלה...

לכן, בשביל השקט הנפשי שלי, ובעיקר בשביל הילדים והנכדים שלי, רציתי לראות יותר התייחסות, או אולי אגיד דווקא פחות, סלחנות אליה ואל עדותה בהכרעת הדין. ולא שמעתי. אכזבה.

עד פה, פחות או יותר, ההתייחסות שלי למה שחסר לי בהכרעת הדין. רק זיכרו שאני כותב כאן רק את מה שחסר לי, שזה בעיקרו **כתב האישום שלי נגד הפרקליטות והמשטרה**. יש הרבה מאד קטעים בהכרעת הדין שעשו לי אור בעיניים!

אבל, יש עוד "משהו" בהכרעת הדין והוא כמובן הזיכוי. והוא לא סתם זיכוי, אלא, "זיכוי גמור ומלא", וכמו שאמרו לי שם ים הכתבים והצלמים שחיכו שם - "אין דברים כאלו"....

ו"המשהו" הזה, תאמינו לי, קוראים לו, לה – עו"ד תמי אולמן. חמש שנים אנחנו ביחד. והיא מזכירה לי את אומני הקונגפו שמאמנים, בחורים צעירים, מאמנים אותם בסודות הכרעת היריב, בסודות השליטה העצמית, בסודות המכה המכרעת בזמן הנכון ומתי היא באה... מעולם לא אמרה לי "יהיה בסדר, אל תדאג", ואני השתגעתי. לא עצמתי עין הרבה לילות...

לפעמים, ברגעי "חולשה" אחרי יום בבית המשפט, אמרה/שאלה אותי "היה טוב היום אה?!"

הייתי שולח לה מייל, מחכה לעידוד... ותשכחו מזה.... "תמשיך לחיות", וזהו!!!

אבל, בבית המשפט, כשהיא חוקרת עדים ועדות ב"חקירה נגדית", אתם לא רוצים להיות העדים!!!

התובעת, זאת מהפרקליטות, העלתה לדוכן העדים שורת עדים ארוכה: המתלוננת, אביה, עובדות סוציאליות, אם הבית, שני שוטרים שהיו אחראים על מסדר זיהוי, וכמובן את השוטרת שהזכרתי קודם. והיא, התובעת, גרמה להם לספר, אבל **רק את מה שהיה נוח לה**, לפרקליטה, התובעת אותי... ושם, על דוכן העדים, כל (!) העדים, כולל המתלוננת, שאותה במיוחד חקרו במשטרה שעות ארוכות (**מפני שהיא לא אמרה שם מיד את מה שהם רצו לשמוע!**), כל העדים "סיפרו סיפורים". וגם השוטרים! ואני ישבתי ושמעתי והתפלצתי!

ואז באה עו"ד תמי אולמן וקרעה אותם, את כולם, לגזרים, גילתה את ערוותם ואת כל שיקריהם, לפעמים מתוחכמים, לפעמים פחות...

אמר כבוד השופט: " בהתחלה, אחרי ששמעתי את המתלוננת האמנתי לה, אחר כך, אחרי ששמעתי מה תמי עושה, הבנתי שלא כך הם פני הדברים, לכן זיכיתי אותך".

אז עכשיו הנה הסייפא של כל הדברים האלו שכתבתי. חומר למחשבה. אני זוכיתי לא מפני שמישהו בדק את הגירסה שלי. אותה פרקליטות/משטרה **שלא חקרו אותי מעולם (!)**, הם אף אלו **שלא בדקו ממש את הגירסאות של העדים שלהם עצמם (!)**. ולא תאמינו שאחרי 4 שנים (!), **לפתע**, הפרקליטות ביקשה מהמשטרה לחזור ולחקור עוד דברים ודווקא, ושוב, מאותם עדים! לא חס וחלילה את גירסתי.... הרי כל ילד הבין מהי "החקירה הנוספת הזאת".

אני זוכיתי בגלל היכולות של תמי אולמן! מפני שתמי אולמן האמינה לי. וכמובן ובעיקר אני זוכיתי בגלל שתמי אולמן השכילה לראות ולהבין, ובעיקר להראות, איך העדים של התביעה מסתבכים ומשקרים, כולל השוטרים. וכמובן היכולת וההבנה שלה איך להראות את זה לכבוד השופט.

אני מקווה שמי שקורא את זה יבין עכשיו היטב ובוודאות, את משמעות המשפט – **"את דעתי גיבשתי ואל תבלבל אותי עם העובדות!"** שהרי לולא היה לי את תמי אולמן הייתי נשלח לבית סוהר!!! **לולא היה לי את תמי אולמן, לא מפני שאני לא אשם!!!** אתם מבינים את משמעות הדבר הזה?

זהו. עד כאן. שאלתי את שאלותי. ולא שאני מחכה שמישהו ייתן לי תשובות..

**ליבי ליבי עם מי שיואשם במשהו והוא לא מכיר את תמי אולמן.
ליבי ליבי עם מי שמאמין במשטרה ובפרקליטות של מדינת ישראל.**

דן רוגל
יולי 2017
ההתחלה, של הכתיבה, בסוף ינואר 2016

09.02.2016

בן אדם קם בבוקר, בעצם זה היה בצהרים, לפני ארבע וחצי שנים, ומוצא את עצמו במשטרה מואשם במעשה מגונה. ככה בדיוק. בדיוק כמו שזה נשמע... ושם, שוטרת אטומה, אני חושד שהיא גם לא מי יודע מה מבריקה, מטיחה בי דברים הזוהים. היא לא עונה על אף שאלה, לא מתייחסת לתעודת זהות שאינה שלי, מסרבת להגיד מי התלוננה ואיזה קשקוש זה בכלל, ועל מה היא מדברת?

לקחו ממני טביעת אצבעות, רוק לד.נ.א, צילום... כמו בסרטים...

גם שאלה אותי אם אני רוצה עורך דין....

אתם תופסים? אתם יכולים להבין את זה? כי אני לא הבנתי באותו זמן שום דבר. חשבתי, הייתי בטוח, שזו טעות, אז מה פתאום עורך דין! חשבתי שמחר מישהו יבוא להגיד אופס, טעות... לבקש סליחה... אז חשבתי...

ואז, אז נבהלתי. רצתי לגוגל וחיפשתי עורך דין. וראיתי שם פרסום של משרד של שתי עורכות דין שהיו קצינות במשטרה, וכמו טמבל הלכתי אליהן. אז עוד חשבתי ששוטרות, ועוד קצינות זה משהו. אז חשבתי...

לקחתי את דבורקה, שהיא היחידה בכל העולם שידעת, והלכנו למשרד הזה. לקבל חוות דעת.

800 שקל 15 דקות, בהן עורכת הדין, זו השוטרת הקצינה לשעבר, הוציאה טבלט קטן, "6, חיפשה שם 5 דקות, והקריאה (!) לנו משם שזו עבירה פלילית שאפשר לקבל עליה 5 שנות מאסר... והיו עוד כמה משפטים שאמרה, אחרי שקראה עוד קצת בטבלט שלה...

ברחנו משם כל עוד נפשינו בנו. דעתי על המשטרה, שגם קודם לא היתה מי יודע מה, התחילה לצבור תאוצה. ואתם תיראו איך היא עוד תלך ותגדל ותגיע לרמות אימתניות. אני מבטיח שתראו. אבל, כבר עכשיו אני יכול להגיד, ש"במשחקים" האלו, המשטרה והחוקרים שלה הם פיונים, שחקנים לא נחשבים, ובייחוד כך, ואולי אפילו, אם אין להם ראיות כלשהן. השחקנים החזקים והיחידים הם אלו מהפרקליטות. הם האלוהים. או שליחיו. השטן, למשל, הוא שליח... ועוד אחזור אליהם הרבה מאד. ואתם תבינו. כי היום אני הרבה הרבה יותר חכם והרבה יותר מעוצבן והרבה יותר מתוסכל והרבה יותר ויותר מכל דבר. אני שונא אותם שנאה תהומית.

למחרת קבעתי פגישה אצל עורכת הדין תמי אולמן. מצמרת הליגה. ועוד תשמעו עליה הרבה. לא נדבר על כסף. תמי שווה כל אגורה.

11.02.2016

יום חמישי. ביום ראשון, בעוד שלושה ימים מתחיל המשפט. רק שימו לב שלא התחלתי לכתוב מיד. חייכתי, כמו טמבל....

לפני כמה ימים העברתי לתמי אולמן, חיבור שכתבתי, "כתב הגנה". ניר מפוצץ, שחשבתי שמגיע לי לקבל דוקטורט למשפטים עליו... כתבתי אותו אחרי שלמדתי בעל פה את כל חומר ה"חקירה" שעשו בפרקליטות בחודש חודשיים שאחרי הארוע.

ואתמול, דבורקה ואני הלכנו לתמי אולמן, היא העו"ד הפלילית, שתייצג אותי במשפט. הלכנו לשמוע ממנה מה הולך להיות. כי זה בכל אופן מה שאני רציתי לדעת. מה הולך לקרות.

כי כבר עברו יותר משלוש/ארבע שנים. וכל הזמן הזה אני חושב שהשכל הישר שלי והלוגיקה שלי, ואחרי שלמדתי היטב את כל הניירת של חקירות הפרקליטות והמשטרה, חקירות שעשו רק למתלוננת (לקוית שכל), אלה יגרמו לי לנצח ביד אחת קשורה.
אז חשבתי... באה תמי ושפכה עלי דלי של צוננים.

בראש שלי יושב כל הזמן הספר "האשמת חפים מפשע" (פרופסור למשפטים סנג'רו) ובו תיאור מזעזע של "אשמת החשוד", ולכן, הדברים ששם, פלוס הצוננים של של תמי אולמן, הפכו אותי לגמרי.
תמי רק אומרת לי כל הזמן - "תמשיך בחיים", "תוריד לחץ"... אז יופי. אני ממשיך בחיים ולא מראה שאני נלחץ. אבל... עודו תכירו היטב את סנג'רו. אני אבל משתגע בפנים... אין אף אחד שרואה. יש רק עוד נפש אחת בעולם שיודעת באמת.
ועל המושגים האלו שהזכרתי קודם, "אשמת החשוד" למשל, והנגזרות של זה עוד אכתוב עד שיימאס לכם לקרוא.

יכולים לבוא ולשאול מה ולמה אני כותב ומה פתאום החלטתי בכלל. אז התשובה, ואמנם יש ממש אחת כזאת, כזאת שאני מכיר אותה בדיוק, היא מפותלת ומסובכת. חלקה הגיון, חלקה הזוי חלקה אפילו מפחיד.
זה הרי ברור (או שלא!), שאם היה ברור לגמרי שאני מזוכה כליל, לא הייתי כותב כלום, לא הייתי בלחץ והכל היה שפיר, אבל אני לא.
כשאמרתי (שכתבתי לה מייל) לתמי איך עלי בעצם חיברו את המושג של "אשמת החשוד", היא, שהיא קמצנית גדולה מאד במילים איתי, כתבה לי "כמה שאתה צודק..." , מרגיע מאד, הא???

קונספצית "אשמת החשוד" היא זו בה החוקרים מגבשים דעה (זו הקונספציה) ש"הוא אשם", ומאותו רגע, כלום לא מענין אותם. ואל תבלבלו אותם עם העובדות (!). ואל תשאלו גם איך הם מגבשים את דעתם מלכתחילה. תפנימו את המשפט הבא: "למה להתאמץ ולבזבז זמן בשביל לחפש את האמת כשאפשר להמציא אותה..." תפנימו היטב.

ומסביבי, כל יום ויום במדינה הזאת, יש איזה פרשיה חדשה של מעשה מגונה. אני לא צריך לספר לכם. אתם רואים ושומעים כמוני. אתם אמנם לא עוקבים באדיקות כזאת כמוני, אבל אני, כמו כלב ציד, עוקב אחרי כל מילה וקורא גם בין המילים... אני מבין גם את מה שלא כתוב.
למשל, הנה דבר שהציבור לא ממש יודע. במעשה מגונה, למילה של האשה יש עדיפות א-פרוירית על מילת הנאשם. ואם אין ראיות, כמו כמובן בענין שלי, אז לך תוכיח... מה להוכיח? להוכיח את מה שלא היה... אתם מבינים את גודל האבסורד?
ועוד דבר. גם אם הוכח שהתלונה היתה תלונת שווא, האשה פטורה. הבנתם את זה? ידעתם את זה? זה החוק במדינת ישראל.

ואני מניח שעוד אחזור לדבר על זה. אני הרי כותב קטעים. כל יום מה שאני מרגיש בו.... יום אסל יום באסל... וכעת אני חושב שהתחלתי בכלל להגיד למה אני כותב.

אז אולי זה בשביל לעשות סדר. סדר בכל דבר. סדר ביומיום שלי. סדר בחיים שלי. אולי זה גם בשביל שאנשים יקראו וילמדו משהו. למרות שאני ידוע בתור אופטימי, הפעם זה לא מצליח לי. בכלל לא. דבורקה אומרת "תיקח כדור", "תנסה לישון כל הלילה"... אני רוצה, אבל לא יכול. זה האפקט של 'עכזו האדום של הקוף' (חפשו את זה בספרית "לכתוב ספר" שלי). אתה לא יכול להירדם אם יש מחשבות שמשתלטות על ראשך ומוחר.

והפחד הכי גדול שלי? שמישהו מהילדים או מהנכדים ישמע על זה. אני לא מדבר על אחרים, חברים עאלק...

כי אני יודע, שפעם שמילה כזו נאמרה בראש חוצות, חשד הוטח, כבר לא משנה כלום מה יהיה אחר כך. אפילו יזכו אותך לחלוטין. תמיד יהיו מי שיתקעו בחוצרות, זה לא ישנה דבר. אי אפשר להעלים את אות הקין, הזוי ככל שיהיה. תקראו שוב על עכזו האדום של הקוף ההוא...

אז מה אעשה? בינתיים אף אחד לא יודע, אבל, בהחלט שאני יכול לראות בעיני רוחי כותרות - "עובד בכיר מרפאל מואשם במעשה מגונה!", "מדען בכיר, שני פרסי בטחון ישראל, מואשם ב...". וואללה, איזה כותרות... ואז, נניח, לפי הסטנדרטים של מדינת ישראל, אחרי שנתיים או שלוש, או חמש... שוב כותרת - "המדען זוכה..." אז את מי זה יעניין? ומי בכלל יזכור משהו? ואם יזכרו משהו, אז את מה יזכרו?

זה מסביר למה אני לא ישן בלילה. כי אני חושב על הכותרות...

ואני חושב מה לעשות. מה אני יכול לעשות, מה אני רוצה, מה אני צריך. גם ביום אני חושב. לא רק בלילה.

ואפילו כתבתי ספר... "אין לי אחות"... אבל, זה לא מספיק. זה לא עוזר. בעוד שלושה ימים מתחיל משפט...

מי שקורא את זה, אני ממליץ לו(ה) לנסות את זה פעם, "על יבש"....

18.02.2016

יום חמישי. וזה כמה ימים אחרי היום הראשון של המשפט.

לפי מה שאני חושב ומרגיש וגם לפי מה שתמי אולמן אמרה לי, "היה מוצלח"... איזה שמחה הא...

יום אחרי המשפט שלי נכנס ראש ממשלה לשעבר לכלא. והיו עשרות שעות של כיסוי בתקשורת. על מה לא דיברו. מי לא דיבר. עשרות פרשנים בגרוש. כמה נבלות וכמה מנוולים. ואני, רק על דבר אחד חשבתי, אולי על שניים. דברים שלאף אחד מכל החכמים ההם, זה אפילו לא עולה על דעתו.

הדבר האחד, מה חושבים עכשיו הילדים והנכדים שלו. מה קורה ביניהם כשהם נפגשים. על מה הם מדברים. מה עובר להם בתוך הראש, ועוד יותר, בתוך הבטן שלהם. האם החיים שלהם יהיו כמו שהם היו עד עכשיו, או שאולי הם השתנו לעד?

כי כשמישהו יקר לך, הכי יקר, מת, אפילו נרצח בתור פושע, זה עובר. קצת יותר זמן או קצת פחות - שוכחים ועוברים הלאה. אבל, אם הוא נכנס לכלא, זה מעיק עליך כל הזמן. כל יום, כל היום. לא שוכחים ולא ישכחו אף פעם.

ואני לא מדבר על ראש ממשלה דווקא. כבר מזמן הפסקתי לדבר עליו. הוא לא ממש בראש שלי. אני חושב עלי...

ולא חשוב בכלל אם אם אשם או לא אשם. אין הרי ספק שלא חסרים כאלו שיושבים בכלא על לא עוול בכפם (10% לפי מחקר של הפרופ' סנג'רו). ואני יכול לתאר לעצמי סיטואציות מטורפות לגמרי, והכי טוב הדוגמא שלי, איך מחר שולחים אותי לבית הסוהר...

אמרתי שאני חושב על שני דברים. והראשון היה על מה ואיך חושבת הסביבה האנושית הקרובה. מה קורה לה בנשמתה, מה היא מרגישה, איך השתנו חייה ואיך זה נחרט קבוע במוחה.

ועכשיו, הדבר השני. מה יהיה אחרי שתיגמר תקופת הענישה בכלא, והכלוא, האסיר הפושע הגדול, יוצא לחופשי.

האם יותר טוב לו? האם יותר טוב למשפחתו? לילדיו? לנכדיו? אז ככל שאני חושב על זה יותר, אני משתכנע שהדבר השני שהכי טוב לו הוא להישאר בכלא. זה הדבר השני. ומהו הדבר הראשון? על זה נדבר יותר מאוחר. אתם יכולים גם לחשוב לבד. זה יעזור לכם להיכנס לראש שלי. זה לא מסובך.

אוקי. אז אמרתי שיותר טוב להישאר בכלא. לא לצאת. לעצום את העיניים ולא לראות איזה חורבן יש בחוץ. וזה חורבן שרק יילך ויגדל, כי כבר אי אפשר לתקן אותו עכשיו. כבר מאוחר מדי. נפש האדם פלוס הנשמות הטובות פלוס הרשתות "החברתיות" לא יתנו לך.

אני כמובן לא מדבר על ראש הממשלה. אני לא מכיר אותו. אני מדבר עלי. על עצמי. איך אני הייתי מרגיש.

אני יודע שלא הייתי מצליח להתמודד בחוץ משוחרר.

אמנם, אף אחד עדיין לא אמר שזה מה שהולך לקרות, אבל, לפי מה שקורה לי היום, אם אני עושה את ההשלכות לעתיד, אז יותר טוב לא לדעת. אתם יודעים, מספיק שיידעו שיש לי בכלל משפט...

ויש כמובן את הקטע המוקדם, זה שמתחיל בבית המשפט, למשל, כשהשופט מקריא את הכרעת הדין. אני מנסה לחשוב מה יקרה. ואני לא ממש יכול. את הזיעה הקרה אני מרגיש כבר עכשיו...

כל החבילה הזאת נופלת לי על הראש בבת אחת.

חוץ מדבורקה אף אחד לא יודע (בעצם גם א' יודעת (לא א' ההיא) כי איתה הלכתי להתייעץ בהתחלה). כעת, לא ממש כעת, הכוונה פעם... ברגע אחד,

בבת אחת, צריך לספר לכולם. לכולם. אתם מבינים?

אז איך עושים דבר כזה? ומי בכלל עושה?

אין לי מושג.

אני חושב שזה בכלל עוד יותר גרוע מהקטע האחרון שכתבתי, זה שמדבר על מה קורה אחרי שמשחררים מהכלא.

אני חושב על עצמי, מה הייתי חושב על החבר הכי טוב שלי, מישהו שהכי קרוב אלי, הכי שיש, ושאני מספר לו שתפרו לי תיק, ככה ביום בהיר, בלי שעשיתי דבר, ולמרות הכל השופט קבע שאני אשם. מה אני הייתי חושב על מה שעובר במוחו? אפילו אני יודע שהוא מאמין, או אולי רק רוצה להאמין לי בכל ליבו, כמה ספק היה מנקר מאז אצלי, ואצלו, לכל ימי חיינו??

אני לא צריך שאף אחד יגיד לי את התשובות לשאלות האלו. אני יודע אותן בעצמי. תמיד ולעולמים יישאר הספק לנקר במוח. אצל כל אחד. לא חשוב כמה הוא היה קרוב אלי קודם. וזה אומר - לדקור. להקיז דם. לעשות צמרמורת. להשבית כל שמחה. לשנות את החיים.

הקטע האחרון הזה שכתבתי, נדמה לי, שהוא "סתם ככה" חומר למחשבה, בלי שום קשר אלי. מתאים להצגה של הבימה...

עכשיו, תארו לעצמכם, אותי. שהייתי דמות מפתח בחייכם. ותסלחו לי על המילים המפוצצות. ככה אני מרגיש, שהייתי דמות לדוגמא, אולי להערצה, בטח לכיבוד ולאהבה. איך אחרי "אשם", הייתי ממשיך לחיות. ונאמר שזה היה אבא שלי או אמא שלי, או ילד או נכד או נכדה או אשה... שאלתי את השאלה הזאת בשביל לעשות גזירה שווה – לא מה אני אשאל, אלא, מה כל האחרים ישאלו, מה יעבור להם במוחם, מה ישקע בבטנם, ואיך וכמה זה ישפיע עליהם. אני רק יכול לתאר לעצמי, במוחי, מה יקרה, למשל, כשהמשפחה תתכנס. סבא דנדוש הואשם במעשה מגונה בבחורה מפגרת... הוא כעת בכלא, או שהוא כבר בחוץ... יש מצב שתהיה סיטואציה כזאת? הצחקתם אותי. אין מצב.

19.02.2016

כל יום חדש מביא איתו עוד תיסכול. או אחד חדש, או איזה הגדרה של אחד ישן. אין רגע משעמם. כל פיפס שנאמר בחדשות, שיש לו איזה נגיעה, ולו הכי קטנה אפילו, הכי רחוקה אפילו ממה שאני מכנה "הענין שלי", יכול להביא לי לקבל התקף. התקף לב או התקף תיסכול או חוסר סבלנות או הרצון לעוד אלכוהול. מספיק שאשמע את המילה 'פרקליטות' כדי שאאבד שליטה. הפרקליטה הזאת, שהיא התובעת במשפט, שהיא זאת שתובעת אותי בשם מדינת ישראל, היא כנראה אחת חדשה, לא מנוסה, קשקשנית שמדברת שטויות. אז תגידו, מה זה אכפת לך? זה לטובתך, לא? אני לא באמת יודע. כי כל התיק הזה, ממש כולו, הוא באמת הזוי, בנוי על שקרים. מעולם לא חיפשו בו את האמת או מה באמת היה. "אל תבלבלו אותי עם העובדות"... ובאמת, אתמול בערב צילצלה לי תמי אולמן להגיד לי שהפרקליטות ביקשה פסק זמן, היא רוצה שהמשטרה תחקור שוב את כמה מעדי התביעה, העדים שלה עצמה, שיש להם פתאום, אחרי שלוש וחצי שנים, "פרץ של זיכרון"... יש להם עוד פרטים... (כמובן שזה קרה אחרי שתמי כיסחה להם את הצורה בחקירתה הנגדית). אתם מבינים כמה מאמץ משקיעים לבנות שקר בשביל לשמור על הפרצוף? לא חיפשו ולא מחפשים לחקור אותי... אף פעם לא חקרו אותי. איש לא דיבר איתי! איש לא ניסה לבדוק את אמיתות הדברים שלי. אף פעם! הפרקליטה הזאת אפילו לא תכיר אותי אם תראה אותי ברחוב! אתם מבינים את זה?

אז כן, כנראה שבסוף הבלוף יתברר. אני כמעט בטוח. אני סומך על תמי אולמן. אבל, מה זה עושה לי?

אני תקוע במין בית סוהר כזה. במין מצב או מקום כזה שאין לי שום שליטה על מה שיכול לקרות איתי. כמו בחלום של סיוט, כזה שבו רכבת דוהרת מולך ואתה קפוא, לא יכול לזוז... או כמו זה שאתה נופל בפיר של מעלית ולא יכול לעצור... או שאולי אתה בכלל טובע...

אלא מה, בחלום אתה מתעורר, והכל נגמר. בסיוט הזה האמיתי שום דבר לא נגמר, רק עוד ועוד מתווסף.

אני עובר במוחי על הפרטים של מה שהפרקליטות אומרת או רומזת ואני רק משתגע. שקרים, פנטזיות ומה לא. אי אפשר להאמין שזו מכונת הצדק של המדינה הזאת. או אולי כן... קיבינימט!!!

ואני לא יכול להפסיק לחשוב, איך מוכיחים את מה שלא היה?

אז נכון, תמי אולמן, בקטע של החקירה הנגדית שכבר היה, באמת עשתה מה שצריך וכסחה אותם, אז מה, האם נרגעת?

אז לא. לא נרגעתי. הייתי אמנם מבפסוט לראות איך העדים נשברים תחת השאלות שלה, אבל, אני לא יודע אם זה יספיק. האם זה יספיק לשופט או האם זה יספיק לי...

אם אני צריך להגיד מה הבעיה שלי, אז אולי זוהי השאלה שאני שואל, שהיא – האם בכלל אוכל לחזור ולהיות מה שפעם הייתי?

יכול להיות שכן וגם יכול להיות שלא.

אם, למשל, אחרי הכל, ואפילו שיזכו אותי לגמרי, במאה אחוז, אנשים יידעו, אז בשבילי זה כבר לא שווה כלום. אתם זוכרים מה כתבתי על מה שמנקר בראש, במחשבה.

אתמול חזרו והראו בטלביזיה אחד שישב בכלא שלוש שנים וזוכה על ידי בית המשפט העליון אחרי משפט חוזר. היה יכול לשבת שם עוד עשר שנים אם לא היה מזוכה... הוא אמר שעברו עליו שש שנים של ייסורים. (שלוש שטרם המשפט) ואני הבנתי אותו. אני חושב. אני עובר רק ארבע שנים, ובלי בית סוהר - וזה, באחריות, סיוט מתמשך. בשבילי זה ככה. ממש סיוט אחד שאין לו סוף. זה הופך כל מה שקורה לי ואיתי למשהו זמני, חסר משמעות, שלא עושה לי כלום. לא מרגש, לא משמח, לא מעציב. לא כלום. קצף על המים. חולף ללא שום משמעות. לא משאיר עקבות. אפילו קשה לי להסביר את זה. זה משהו נורא. הורס את כל מה שאתה רגיל אליו. ואין לי מספיק מילים לתאר את הדבר זה.

ואז. אז מגיע הלילה. גמרתי עם ההצגות שעשיתי במשך היום. אוסקר אני צריך לקבל על יכולת המשחק.

הלילה הוא סיפור בפני עצמו. כל לילה. אולי פעם אספר גם עליו...

ואיפה הסוף של הדבר הזה? יש לו סוף בכלל? ואיזה סוף זה?

דוגמא. אתמול הייתי בטקס סיום קורס צבאי של עידו. כמעט כל מי מהמשפחה שהיה בארץ הגיע. מכל הצדדים. ואני יושב שם ומסתכל על כולם ורק חושב מה הם היו חושבים אם הם היו יודעים. מה היו חושבים... מה היה חושב עידו ואלו שמסביבו...

אני נכנס אז, ברגעים כאלו, לסוג של אפטיה. אני מתנתק מהכל, לא רואה ולא שומע, עונה אוטומטית כשפונים אלי, ומקווה שאף אחד לא מרגיש... וזו היתה רק דוגמא. במקרה זה היה עם עידו. יש לי עוד הרבה דוגמאות – נועה, יונתן, שירה... יעל יואב, עינת... לא ספרתי את הקטנים יותר – גם תורם יגיע, כשיגדלו...

במשפחה, וכמעט בכלל, רק דבורקה יודעת. בטח שגם עובר עליה משהו, אבל, היא לא כמוני. אני שני סדרי גודל יותר רגיש ממנה ולא יודע להדחיק. היא אלופה...

מה שאני מנסה להגיד זה, שלאט לאט החבל הולך ונסגר, מתהדק. מין חוזה שכירות כזה, להיות פה, לזמן ארוך אמנם, אבל, לאט לאט זה מתקצר. הזמן בחוזה נגמר.

אני אסביר. זה מתחיל מכך שאני חושב שכשפעם רפשי נזרק, אז לא משנה מה יהיה וכמה תנסה לנקות, תמיד יישאר כתם. "כמעט" לא רואים, אבל, יש משהו בכל זאת. ואם זה ככה, אז ברצינות נוראית אני יכול להגיד שהחיים שהיו לי קודם, הלכו. נגמרו. ירדו לטמיון.

אני עוד אכתוב אחר כך למה אני מתכוון ב"החיים שהיו לי". בינתיים אנחנו נשארים עם המחשבה שלי, רק שלי אמנם, שכל מה שהיה לי, או, וגם, כל מה שהייתי, כל זה הולך לקיבינימט.

והדבר הכי נורא זו המחשבה, וגם הידיעה שאין לך מה לעשות. שום דבר לא בידיים שלך. אני תקוע בתוך זוועה, כמו בחלומות שהזכרתי קודם. אני שבוי בידיים של המדינה. היא פתחה במשפט נגדי, משפט שכולו בנוי ונשען על שקרים שהולכים ומתנפחים, כי אין להם ברירה. זו תכלית קיומם. הסברתי לכם כבר קודם את "אשמת החשוד". ואני מקשיב, ולא מאמין שזה קורה לי. הנה, ראו את הדוגמא האחרונה – שכבר הזכרתי קודם, אבל בכל זאת,

התובעת, זו מהפרקליטות, אחת צעירה, לא מנוסה, לא חכמה באופן מיוחד, ביקשה, אחרי שתמי אולמן התחילה לגלות את ערוותם, מבית המשפט דחיה מפני "שצצו עדויות חדשות והיא ביקשה את המשטרה לחקור". עכשיו שימו לב – מותר לחקור שוב ובאמצע משפט רק עדים שכבר נחקרו פעם. זאת אומרת שהיא ביקשה לחקור את העדים שלה, אלו שנחקרו על ידי המשטרה לפני למעלה משלוש שנים... והנה, למרות המוזרות והחריגות של זה, השופט הסכים. אין לי טענות לשופט... כי יש חוקים.... אני רק מקווה שהוא, שופט בכיר בבית משפט השלום, יש לו שכל....

אז למה זה חלק מהתנפחות השקרים, חלק מקונספציה אשמת החשוד? אני אסביר.

פתאום, אחרי שבוע קודם תמי אולמן עשתה שמות במתלוננת וגם בחוקרת "המיוחדת" שחקרה אותה לפני שלוש שנים, זו שבנתה את התיק נגדי, אז, כאמור, "פתאום" העדות הנוספות של התביעה קיבלו "פרץ של זכרונות"... מה שלא ידעו להגיד לפני שלוש שנים, פתאום הן נזכרו... אז אני שואל – מי הזכיר להן? למה היה צריך להזכיר? האם לא ברור כי זה בעקבות מה ששמעו בעדות החדשה של המתלוננת שתמי אולמן גרמה לה לספר ולהעיד???

ציטטתי כבר קודם את המשפט שאומר – "למה לבזבז זמן על האמת כשאפשר להמציא אותה". אז הנה, מסתבר שגם זה לא מדויק. המדינה, באמצעות פרקליטות מזוינת מוכנה להשקיע עוד ועוד דווקא בבניית שקר! ואין לכם מושג איך התפוצצתי כשתמי הסבירה לי....

פעם, בהתחלה, חשבתי שהמתלוננת, שהיא רפת שכל, היא מסכנה. ככה חשבתי. כמו מטומטם. מסכנה. וריחמתי עליה. היום, הפסקתי לרחם עליה. וכל כך למה? כי אני רואה שאלו שאמורים להגן עליה ולגונן עליה (פסיכולוגים, אמהות בית, המדינה, אבא שלה!), דווקא אלו הולכים, ומסיבותיהם שלהם, הולכים ומסבכים אותה יותר ויותר, עוד ועוד. והיא, רפת שכל, כבר לא מבינה מה קורה איתה. אני בטוח בכך. היא מדקלמת משפטים שלימדו אותה. וכל משפט כזה, יכול, לכאורה, לתלות אותי. לא כך? אז הפסקתי לרחם עליה. וגם, לשמחתי, גם תמי לא מרחמת במיוחד.

והיא, עוד יותר לשמחתי, ממוקדת ומלוטשת ומנוסה וגורמת לה, למתלוננת, להגיד גם את כל מה שלא אמרו לה להגיד (אבא שלה, למשל).

אז תגידו, אם ככה, אז מה אתה דואג?

דבר ראשון, פעוט אולי, זה בגלל שזה הולך ומתארך עוד ועוד. יכול להיות שבגלל תוספות הזמן והעדים והעדויות, יילכו התובעים וינסו להלביש עלי את כל תחלואות בית החוסים הזה. בטוח שיש שם תחלואות הנובעות מצפיפות של עשרים או יותר זכרים ונקבות בגילאי 20-30 בבית אחד עם לא יותר מדי חדרים ולא יותר מדי חדרי אמבטיה. (אני מכיר את הבית היטב עוד מלפני שהפך להיות מה שהוא) וככה זה מתנהל כבר לא מעט שנים. וממה שאני רואה מסביב לבית, בחצר למשל, אין לי ספק שההורמונים חוגגים, כולל אלו של המתלוננת!

אז יכול להיות שזה משהו שמפריע מאד לאם הבית, למשל! משפיע על אמינותה ואולי גם על אמינות דבריה של העובדת הסוציאלית שלה, ואז, לזרוק את כל זה על "מעשה מגונה" מפנה את כל הזרקורים למקום אחר! האם זה הפתרון לבעיות שלהן? אז כמובן שזה מטריד אותי!

הדבר השני שמטריד אותי זה ההתמשכות של הסיפור הזה. שמעתי אומרים את הביטוי עינוי הדין. שמעתי, וכמו כולם, לא ממש הבנתי. עכשיו אני מבין. אני לא יכול לתכנן שום דבר. אני בעצם לא יכול לחשוב אפילו על לעשות משהו מחרתיים. אני לא יכול לנסוע לארה"ב לבקר את יואב וילי ואמליה. דבורקה לא יודעת לנסוע לבד. אני בעצם לא יכול לתכנן שום דבר למחר או מחרתיים. למעשה, כל החיים הנורמלים שלי הם ב"הולד" בפרקטיקה. ומה שמתבשל אצלי במוח... לזה עוד לא מצאתי את המילה המתאימה.

אבל, הדבר העיקרי שמטריד אותי בהתמשכות הזמן, זה הפחד שבסוף זה ידלוף ואנשים יגלו ויידעו שמתנהל משפט בו אני נאשם במעשה מגונה. כן, כן, דן רוגל, מעשה מגונה....

לאף אחד לא יהיה את הזמן או החשק או המוטיבציה לרדת לעומקו של הענין. כמובן. האם לי יהיה? ואז, חוץ מאלו שקרובים לי ממש, מאד מאד, כל היתר יחשבו – "הנה עוד ידוען, מדען בכיר, מרפאל, מואשם במעשה מגונה"... ואם הם לא יחשבו לבדם, יש, ברוך השם, את כל כוחות התקשורת והנשמות הטובות, איך לא, להזכיר להם שוב ושוב... ובמקום שכל גדולי הדור כבר הואשמו בו ולא זוכו, והתקשורת חוגגת והרשתות אף הן, וארגוני הנשים במיטבן וחברות כנסת צדקניות, והנה עוד מעשה באחת שהיא מסכנה רפת שכל... אז ברור לכל בר דעת שברגע זה נגמרו לך החיים. לא לך... לי זאת אומרת... יאללה...

האם יש לזה בכלל פתרון, לסיטואציה הזאת?

ותוסיפו לזה את מה שינקר בנשמות ובמוח דווקא של כל אלו הקרובים לי. אשה, ילדים, נכדים, כמה חברים ספורים. מה הם יעברו. מה יקרה כשיפגשו, כשיקראו עיתון, שיראו טלביזיה, יסתובבו ברשת...

22.02.2016

כבר כמה שנים שאני לא מפסיק לחשוב על זה. רק על זה. כל מה שאני עושה, שנראה כזה טבעי וכזה ברור, זה הכל הצגה אחת גדולה. על כל שמחה, ואפילו שתהיה הכי גדולה, בת נולדה ליואב, היש שמחה יותר גדולה? גם עליה יש צל ענק. כשאני לבדי, רק עם עצמי, אני נחנק... ההצגות האלו שהזכרתי אלו הצגות יומיות. כי יש גם את גירסת הלילה. שם כבר אין הצגה. אין צופים אז לא מציגים. בלילה זה רק אני עם עצמי. שם זה סיפור אחר לגמרי.

בהתחלה, אחרי עינויים קצרים, אני נרדם. רק כי אני מסוחרר מהכמות ששתייתי קודם. זה מחזיק מעמד רק כמה שעות ספורות. שעות של ברכה שהכל נשכח. ואז אני מתעורר, הולך להשתין וזהו. ועד הבוקר אני מתגלגל במיטה ולא מפסיק להריץ בראשי את כל התסריטים בעולם. מה יהיה במשפט, מה יגיד כל אחד, איפה השקרים, מה להשיב על כל דבר. ואיך זה ייגמר... במשפט בינתיים אני מתכוון.

אחר כך מגיע הזמן שאני מעלה למוחי את כל מי שאני אוהב, מדמיין בחדות נפלאה איך כל אחד נראה, מה הם אומרים, איך הם בוכים, מה אני אומר להם, ואת הפרצופים. איך אף אחד כבר לא נראה אותו דבר. ואני מגלגל במוחי רעיונות. ואין נושא שלא חשבתי עליו. תאמינו לי...

וככה זה נמשך עוד ועוד. אני נרדם לכמה דקות ושוב מתעורר, לפעמים זה אפילו שעות אם יש לי מזל. אתם יודעים כמה מיחושים וכמה כאבים פיסיים אפשר למצוא ולהרגיש בלילה כזה שלא ישנים ורק מתהפכים מצד לצד? אז שלא תדעו. בבוקר זה עובר. ההצגה חייבת להימשך... וכי מה עוד אני יכול לעשות?

אני פותח סוגריים לספר, שהמקום היחידי שם אני מרשה לעצמי להוציא קיטור זה במיילים שאני כותב לתמי אולמן. אני שולח לה את המחשבות שלי אחרי ניתוחיים "מדעיים" שעשיתי לכתב האישום ולעדויות והחקירות שעשו בפרקליטות ובמשטרה. שלחתי לה "כתב הגנה", מין מסמך שחשבתי שאקבל עליו דוקטורט במשפטים... (אתם יכולים למצוא אותו במחשב שלי בקובץ 'תלונה במשטרה') אני מראה שם את ה"אם אימו של אשמת החשוד"... אני גם שולח לה קיטורים לשמם. מספר לה שקצה נפשי מהכל, שקצרה אמונתי, שאני בלחץ אטומי...

אבל היא, כבר ביום הפגישה הראשון, ועד היום, לא אמרה לי "יהיה בסדר", או "אל תדאג". רק "תוריד את הלחץ", "תמשיך לחיות". מקסימום... אז מצד אחד אני משתגע, ומצד שני אני מבין. למדתי שהיא לא תבטיח לי שום דבר, לא תטפח תקוות, אבל, היא תעשה מה שצריך. הכל. יש לה תעודות... דווקא השבוע, אחרי מייל קצר בענין "אשמת החשוד"/"פרץ הזיכרון" היא כתבה לי משפט "משמח", "כמה שאתה צודק"... בטוח שהיא מבינה מה עובר עלי. בטוח שהיא ידעה כבר מקרים הרבה יותר קשים.

זהו, סגרת את הסוגרים.

לפני הסוגריים שאלתי מה עוד אני יכול לעשות. את עצמי שאלתי, כמובן. את מי עוד יש לי לשאול?

אז את אף אחד בעולם, בעצם. אתם מבינים את זה? הדבר הכי נוראי שנפל עליך ואין לך עם מי לדבר על זה בעולם... אף לא אחד.

לבד. אני בטוח שאתם כבר מבינים למה. חוץ מהפי... אולי בגלל זה הוא התחיל לעשות פיפי בבית...

אבל, אל תדאגו. זה כבר הרבה פחות מפריע לי. אני מתרגל במהירות. בהתחלה, עם התחלת התהליך הזה, הייתי מדוכא. לא חשבתי ולא האמנתי שאפשר לעבור כזה דבר לבד. אבל, מסתבר שאפשר. מתרגלים, מסתגלים. בטח יש לזה מחירים, אבל, אף אחד עוד לא הגיש לי חשבון... אולי יש

מחירים עם מועד פרעון רחוק, דחוי... אני עוד לא יודע... אני מבלה את רוב שעות האור בחדר העבודה שלי למטה בחצר, מנותק מהבית וכל הוויותיו. רק אני והכלב שלי.

אני שולח לרחבי העולם צילומים שלי ועיבודים שלי. "יחי הפייסבוק". אני משאיר עקבות. כבר לא נסעתי לצלם די הרבה זמן. למרות שתמי אמרה להמשיך לחיות. זה לא מספיק מה שהשכל אומר. צריך עוד משהו. בעיקר, אבל, אני כותב. חיבורים שהמילה המככבת בכולם היא "חיים". ובשעות האלו, שאני מעבד תמונות וכותב, וכמובן שותה (המצאתי קוקטיילים אחלה!) אני שוכח מהכל, כמו ברגע זה. כבר מזמן אני יודע על עצמי שכשאני מתחיל לכתוב זה מתגלגל מעצמו. ברכה. נחמה. לפחות זה.

בזמן שיא גם כתבתי ספר נוסף. "אין לי אחות" קראתי לו. כיליתי בו את זעמי על המשטרה... כמובן, אבל, זה לא יעשה רושם על אף אחד, על מי שלא בעינינים. בהתחלה לא נתתי להדפיס. פיזרתי לינק. וסביר שמעטים מאד קראו. אז עכשיו, חצי שנה אחרי, נתתי להדפיס כמה עשרות. שאולי עוד כמה אנשים יקראו. יש לי כאילו מחשבה שזה יכול לעזור למישהו... סתאאסם. בזבז כסף, אבל, לא נורא. העיקר שיעשה לי טוב לראות עוד ספר עם השם שלי מצטרף לשורה על המדף מול העיניים שלי. ואיזה ציור יש בכריכה, ומה כתבתי בכריכה האחורית.. אולי שווה להכניס את זה לכאן? אני אחשוב על זה.

המשטרה. אומרים שהדג מסריח מהראש. נכון? אז אני אומר לעצמי, מילא יש דג אחד, אבל, ומה אם יש בריכת דגים? איזה סירחון יהיה אז? ואני לא מתכוון להתייחס כאן ללוויתנים המסריחים. הם לא כל כך מענינים אותי, בהם אחרים מתעסקים. התקשורת חוגגת עליהם. אני מתחיל לספור כבר מהדגים הקטנים, למשל, זו שחקרה אותי בפעם היחידה שבכלל דיברו איתי, שהיא, אפילו לכתוב בלי שגיאות לא יודעת, והשאלות שהיא שאלה אותי, שאם היו עושים לפי זה בחינה של מנת משכל, אז שלא נדע... אתם מבינים את זה? ולידיעת מי שיקרא את זה פעם, גם בחומרים ששימשו להכנת כתב האישום, שאותם כזכור קראתי, גם משם עולה ריח סירחון. סירחון ורקב ואי אמינות!!! מי שירצה להתעמק שיקרא את "כתב ההגנה" שהיזכרתי קודם ויבין, באחריות יבין!!!

24.02.2016

כבר בהתחלה הכרזתי שאני לא כותב ספר. גם לא איזה חיבור בהמשכים שאני מתחייב שיהיה קוהרנטי. כל פעם שאני מתיישב לכתוב, כל יום או כל יומיים, או... אני כותב מה שעולה על דעתי באותו רגע. לפעמים זה יהיה מה שהכי לוחץ, לפעמים מה שהכי כואב ולפעמים סתם התפלספות שבא לי באותו רגע. לא מוכרחים לקרוא ברצף. אין הקשר עלילתי או משהו... אפשר לפתוח ולקרוא בכל מקום...

ניסיתי כבר במשך הרבה שנים להבין את הענין הזה של הכתיבה שלי. אני כל כך אוהב לכתוב. אני לא זוכר מתי זה התחיל. בטח לא בגיל צעיר. אז, פעם, כשהיה צריך לכתוב חיבור בבית הספר, אבא שלי היה אומר לי "איך להתחיל", תמיד היו אלו מין "משפטי מפתח" כאלו... והייתי מתחיל, וכותב, שום דבר מיוחד. רק משהו שעובר.

אחר כך, אני חושב שזה התחיל עם המכתבים שכתבתי ליעל. ארוכים, אין סופיים. בלוקים שלמים שהייתי ממלא ברכבות ובמטוסים ברחבי העולם. ועל מה לא כתבתי... סינרגיה... ואחר כך גם ליואב כתבתי, אני דווקא זוכר. בלוק שלם ברכבת בגרמניה, שעות נסיעה... אני חושב שעינת לא קיבלה ממני שום דבר רציני, וואללה... ואולי שכחתי. זה מאד ייתכן בגיל שלי... אז רציתי להגיד שהכתיבה עושה לי טוב. כל כולי עם עצמי. אף אחד לא מפריע, לא מתווכח. ממש משהו פיסי. אפילו הוצאתי מהמגירה את עטי הנובע הישנים, והם, אחרי שטיפה קלה, כותבים כמו חדשים. זה כיף גדול, ענקי! יאללה, הנה תראו, פתאום יש לי כמה שמחות... איזה צחוק....

25.02.2016

אתמול המצאתי את המושג "בד"ס" בריכת הדגים המסריחים, זאת שהתחילה מדג אחד שהסריח מהראש והתפשטה לכל עבר. זה היה אתמול בבוקר. היום בצהרים התפרסמה הידיעה הבאה שאני מעתיק את חלקה – "דיני נפשות" - זו סדרה, כך אומרת הידיעה, שתשודר בערוץ 10 שתפרק לגורמים את מערכת המשפט בישראל ויעלו בה שאלות קשות לעיכול (ובהמעטה) על הפרקליטות: "האם היא תופרת תיקים? האם אנשים חפים מפשע יושבים שפטים בכלא? האם חלקים במערכת התביעה והמשפט שלנו רקובים מין היסוד? האם יש שופטים חלשים שהפרקליטות מטילה עליהם את אימתה? אספנו חומרים שיכולים להדיר שינה מכל ישראלי". זהו תקציר הכתבה.

העיתונאית אורנה בן דור ממשיכה ומתארת את מסכת האיומים וההטרדות שגם היא עוברת בגין הסדרה שתתואר. "למה תיקים משונים נפתחו נגד חפים מפשע ותיקים פליליים נגד עברניים נסגרו?"

אז אני, הקטן, אני לא צד בסדרה הזאת, אבל, אם מישהו יקרא פעם את "כתב ההגנה" שכתבתי, יראה שם בדיוק את זה. הוא יראה, ובפרטי פרטים, כתב תביעה מסריח, וחקירה אינפנטילית שחקרו את המתלוננת. יראה שם הגנה בלתי מתפשרת על השקר ועקשנות בלתי נידלית של "לא לבלבל אותם עם העובדות". ואני חושב שכבר כתבתי והיזכרתי את המילים והדברים האלו גם קודם, לאורך החיבור הזה עד כה, ובטח גם כאן זו לא תהיה הפעם האחרונה.

ואם זה לא מספיק, אז הנה לכם, עוד כתבה, מהיום, שמראים בה, עם כל ההוכחות המצולמות שצריך, סיפורים על עבירות תנועה ששוטרים מעלימים מעצמם ומחבריהם השוטרים...

אז מה זה עוזר לי, אני שואל. איזה שאלה רטורית! וסתם אני שואל, אני אפילו לא יודע את מי, אבל, ולדאבוני הרב, אני כן יודע שזה לא עוזר לי במאומה. והנה להלן למה אני חושב ככה, וזה הלב של כל הענין. וכדאי שתקראו ותפנימו היטב את מה שאני הולך להגיד.

הנה מה שאני חושב: אנחנו ממש שמחים לתפוש את "המערכת" בקלקלתה. בייחוד אם זו המשטרה או הפרקליטות או כל גוף אחר שבדרך כלל הוא "משתין" עלינו. אנחנו חוגגים על זה שהשוטרים גנבים, שהנשיא

אנס, ושהפרקליטות רמאים. אני אמנם לא פסיכולוג בשביל לנתח למה ככה, אבל, אני בטוח שזה לא מסובך מדי. אני רק מציין את העובדה. אלא מה, כשיגיע הרגע לעשות את ההשלכה של זה על כל מי שנאשם על לא עוול בכפיו, למשל עלי, "נאשם במעשה מגונה", זה לא יעזור לי. מאותו רגע ואילך, תמיד יישאר אצל אנשים הספק. תמיד יהיו אלו שיגידו, ואם לא יגידו אז יחשבו, שאין עשן בלי אש. תמיד! כי גם זו דרכו של העולם שלנו. ואפשר להוסיף עוד דברים כמו, שמחה לאיד, או תגובות ברשתות, ועוד כאלו שמחות דומות.

אז לכן, בשבילי, מהרגע שהמחשבה הזאת נחתה עלי, היא לא עוזבת ולא משחררת. היא חונקת. והיא הרסה לי את החיים.

תחשבו על מחלה ממארת שמכרסמת אותך מבפנים כבר כמה שנים. ויהיה לכם קל להבין שכבר לא צריך עוד הרבה בשביל לגמור עם זה. סופית ובאופן מוחלט.

סימני ההכר – כבר יותר משנה לא צילמתי אף תמונה חדשה, שלא לדבר על לנסוע לצלם. אני מתמזמז, בקושי, עם התמונות הישנות... ניסיתי לכתוב עוד ספר, אחרי "אין לי אחות", אבל, ככל שהתקרב מועד המשפט, ואחר כך גם התחיל, גם זה הלך לקיבינימט.

לא יכול לקרוא ספר, או עיתון יותר מדקות ספורות. והרי הייתי קורא שעות. אי אפשר לקרוא כשבראש מתרוצץ בעקשנות סיפור אחר. חוסר שקט, חוסר סבלנות, החזה מתפוצץ.

מסתכל בטלביזיה על סדרה או שתיים, היכן שמעבדות לזיהוי פלילי מכבדות. מחפש... עושה אנלוגיות...

אחרי שגמרו את "החקירה" הבודדת שלי במשטרה, אם אפשר לקרוא לבדיחה שהיתה "חקירה", שלחו אותי לתת דגימת ד.נ.א, טביעת אצבעות, צילום... פושע אמיתי. גם את האקדח שלחו לי הודעה להחזיר. אז החזרתי. אבל, יש לי עוד אחד, של אבא... אף אחד לא יודע...

אז כמו שאמרתי, החיים המלאים של פעם נגמרו. הלכו ואינם עוד. ולא בטוח בכלל שיחזרו אי פעם. וגם השנים עוברות. דווקא זה טוב...

וזה לא נתפש. בכלל לא נתפש. והכל בגלל רשלנות וטמטום ורוע לב וחוסר מקצועיות של המשטרה והפרקליטות.

והמתלוננת, היא רפת שכל, היא מטומטמת עם קבלות והיא, אני חושב, לא אשמה. אולי תמי אולמן עוד תצליח להוציא מהמטפלות שלה (אם בית, עובדת סוציאלית) איך הן גררו אותה לזה. אבא שלה אמר לה שתגיד דברים כי הם יקבלו כסף. את זה כך היא כבר אמרה בתשובה לשאלה של תמי...

אחרי היום הראשון של המשפט אמרה לי תמי שהיא מקווה שימשיך ללכת לנו כל כך טוב... איזה בדיחה...

ואין שום שמחה במוחי. אני יודע שטוב ממש כבר לא יוכל להיות. אז מה עושים? ועוד יותר חשוב מזה, מתי עושים? הנה, ככה, לאט לאט אני מגיע לעיקר.

27.02.2016

עדין "אין לי דם" לפרט באמת את התשובות לשאלות ששאלתי אתמול בסוף היום. זה, כנראה בגלל שזה משהו סופי כזה... אז אולי עוד לא. אבל, זה יבוא. רק בגלל זה אני הרי כותב את כל החיבור הזה, ממלא בלוק, בעט נובע, כמו שאני כל כך אוהב...

כבר אפשר היה להבין, אני חושב, ואני גם מקווה, את המילכוד שבו אני ממולכד. הנה אכתוב אותו שוב, במילים אחרות. אולי יהיה יותר ברור. אני מואשם במעשה מגונה בבחורה, רפת שכל, שגרה בשכנות אלי. והוגש כתב אישום, וזו עבירה פלילית, ויש משפט. ולא היו דברים מעולם. לא מעשה מגונה ולא נעליים.

אבל, המשטרה והפרקליטות הם, כמו שכתבתי כבר קודם, ובלי לברור את המילים, הם נבלות, לא מקצועיים, רשלניים, ומונעים מסיבות שאני לא מבין, אולי אגו, אולי מכסות. אבל, בבירור ובבטחון מלא, האמת לא מענינת אותם. הם עושים כל דבר, כולל אבסורדים גמורים בשביל לבסס את ה"קייז" שלהם, זה שהם המציאו וכעת מטפחים. חס וחלילה לבלבל אותם עם העובדות של האמת. ואני יודע, קשה להאמין, אז רק תתפללו שלא תגלו את זה על בשרכם אתם.

יש לי עורכת דין נהדרת, תמי אולמן, שאני בטוח שהיא תראה להם, ובעיקר לשופט, מאיפה הדג משתין. היא מנוסה, חדה וחכמה. היא, אגב, מעולם לא הרגיעה אותי. היא לא מעיזה לטפח אצלי שום תקוות. ואני מבין את זה. גם היא יודעת עם מי יש לנו עסק... ואני מאמין, בגלל שאני מכיר את האמת ואת העובדות, שהיא תצליח להראות את זה לשופט ויהיה זיכוי מלא.

אבל, ככה מתחיל המילכוד.

אם לא אזוכה לגמרי, זה כבר לא מילכוד, זה משהו אחר שגם לזה אגיע, אבל עוד לא. עכשיו אני מסביר את המילכוד והוא מתחיל כאמור כשמתברר שאמנם לא היו דברים מעולם ואני יוצא מהענין נקי כמו צדף בים. (קראתי את הביטוי הזה פעם באיזה ספר ואהבתי).

המילכוד הוא המצב שבו לא חשוב מה קורה ומה יהיה, אני מפסיד. תמיד. בכל מצב.

אני מפסיד זה המצב שבו אני לא יכול להראות את הפרצוף שלי באף מקום. אני לא מראה אותו כי אני יודע שתמיד נשאר אצל אנשים טיפת "משהו" של "אולי" כזה. וזה מספיק לי.

תמיד, ולעולם, אסתכל על כל אחד שאדבר איתו, או שאהיה במחיצתו כאל מי שיש לו, אפילו בתת הכרתו מין "משהו", איזה ספק, איזו שאלה. לי זה מספיק בשביל לקבור את הפרצוף שלי ולא להראות אותו באף מקום. ואני מתכוון באף מקום.

למה אני חושב ככה, תשאלו? תחפשו את התשובה בתקשורת, בעיתונים, ברשתות וגם בדיבורים של חברים. תמיד, אבל תמיד, יהיו כאלו שיסבירו את ההיפך ממה, שלמשל, אמר שופט. תמיד יש מי שיודע יותר טוב, שיודע שזה אחרת. גם אני חוטא בכך לפעמים. רכילות קוראים לזה לפעמים. ואני כבר לא מרכל... למדתי בדרך הקשה...

זה כמו עם השד בבקבוק. כל זמן שהוא בפנים והפקק סגור, אף אחד לא יודע שיש בכלל שד ואין בעיות.

אבל, ברגע שפותחים את הפקק, השד יוצא. והוא, כשהוא בחוץ, הוא גודל ומתנפח בלי שליטה. אי אפשר יותר לעולמים להחזיר אותו פנימה לבקבוק. מעכשיו חיים עם שד בחוץ.

אני מקווה שהאנלוגיה ברורה. אם הסיפור הזה דולף, אז השד בחוץ. ואמרתי שהסיפור אז, שלא חשוב בכלל מה התוצאות שלו, זה המילכוד.

אני חוזר ואומר שאם השד בחוץ, זאת אומרת שהסיפור דלף, אז לא משנה מה אגיד או מה אעשה, אני כבר לעולם לא אהיה מה שהייתי קודם. באף

מקום. לא אהיה בעצמי או שלא יהיה לי מה שהיה לי קודם. זה אותו דבר. זה החורבן. וגם לא משנה אם זה סתם בין אנשים ובין זה עם "לא סתם", אלא, למשל, בתוך האנשים שהכי יקרים לי והכי חשובים שיש לי בחיים. ולא חשוב גם מה הם חושבים ומרגישים. חשוב מה אני מרגיש. הספק המכרסם במוח, התולעת הזאת שבפנים. זה מה שבונה אצלי במוח את את הרגשת המחנק, את ההתכווציות בבטן, את הסחרור בראש, את הרצון שהאדמה תבלע אותי. שלא אצטרך לראות אף אחד. זה מה שעושה השד כשהוא בחוץ. אני מקווה שהצלחתי להבהיר.

זה נקרא מילכוד. לנצח ולהפסיד באותו זמן. שזה בעצם להפסיד... מילכוד, במילים אחרות, זה כשבעצם אי אפשר לנצח. זו ההגדרה שלי של מילכוד. הפסד בכל מצב. אז מה עושים. מה אני עושה? זה מה ששאלתי כבר קודם, ובעצם כבר שם פחדתי לענות. אני מניח, חושב גם, שהתשובה לשאלה הזאת של "מה לעשות" היא לא חד משמעית. היא לא כתובה בשום ספר מתכונים או ספר פילוסופי שמישהו חכם כזה כבר חשב על זה קודם. אין "תשובות בית ספר". יש כן דוגמאות פרטיות של אנשים, איך הם פתרו לעצמם את המילכוד שלהם. זה יכול להיות מילכוד מהסוג שלי, או גם מילכוד שמופיע בתור מחלה חסוכת מרפא. זה אותו דבר. ואני לא אנקוב בשמות.

28.02.2016 (יום הולדת של יואב)

האם אפשר בכלל לצאת ממילכוד? מילכוד בכלל או מהמילכוד הזה שלי? אולי אפשר להעלים אותו? אולי אפשר לברוח ממנו? אולי אני בכלל יכול להחליט שאני אמשיך לחיות עם השד בחוץ? כל השאלות/תשובות האלו מדכאות אותי. אני לא אוהב אף תשובה. ואני רוצה להסביר את זה. כי חוץ מהעובדה שעצם הכתיבה עושה לי טוב, אני מרגיש שגם ההסברים יהיו לעזר פעם למישהו. ההסברים האלו מתחילים, או אולי נשענים, או קשורים בכלל למשהו של סוף. וזה אומר שהחיבור הזה משנה מעכשיו פזה. ממשהו שהיה עד עכשיו רגשות ועובדות וזעם וחימה וגם תסכול, זה עובר מעכשיו למשהו פילוסופי יותר, ואולי גם לעוד משהו, שאני לא יודע להגדיר בינתיים. אני מקווה שגם לי זה יתבהר בהמשך...

אני עוקב כבר שנים (לא להאמין, שנים!) בסקרנות ובדקדקנות אחרי ההתפתחויות אצל אנשים נורמטיביים (זאת המילה, אין מה לעשות) שהאשימו אותם במשהו. וכשאני אומר האשימו, אני מתכוון לכל המאשימים באשר הם – הרשתות החברתיות (איזה שם דפוק), העיתונות על שלל כתביה וכתלבלביה, הטלביזיה, ולפעמים, ממש לא תמיד, גם המשטרה, ולבסוף הפרקליטות המנוולת (כזאת היא תהיה בשבילי לעולמים, ועד סוף החיבור אתם תצטרפו לדעתי, מבטיח). אני לא מתעניין בפרטי ההאשמות. אני עוקב רק אחרי התגובות של האנשים המואשמים. מואשמים מילה לא טובה – בתקשורת על כל סוגיה אין האשמות. יש משפטי שדה מהירים, יש תליה בראש חוצות, יש השחרה וזריקת בוך, ובעיקר, שמחה לאיד. ואם הבן

אדם הוא "מישהו" אז השמחה כפולה והאשמה יותר מפוצצת. ואיזה כותרות!

אני לא מתעניין בשאלת האשמה או החפות. אני מנסה להקשיב לתגובות המואשמים, לרחשי ליבם, מנסה לדלות את תחושות בטנם ואת הזוועות שעוברות להם במוח. אותי מעניין רק איך הם מרגישים, מה עובר עליהם. אתם זוכרים שהם כלל לא נמצאו אשמים, עדין לא נחקרו אפילו! מעניין אותי איך הם מסתכלים בעיניים של יקיריהם ואיזה מבטים הם מקבלים בחזרה... מה קורה להם, אני תוהה, כשהם נכנסים הביתה ופוגשים אשה, בן, נכד... חשבתם על זה פעם? אנשים הרי חוטפים את העיתון בבוקר ומחפשים את הרכילות החמה, זאת שאיזה כתב(ה) גילה אתמול..

ואני מסתכל בעיתון גם, ושומע ברדיו איך איך כל זב חוטם, איך כל עיתונאי קטן (ומושתן) יודע הכל, יודע פרטים, כותב מה שהוא רוצה. העיקר שציבור הקוראים והשומעים והרואים יריחו דם. אין שום מנגנון ביקורת על הדברים האלו. וכל המוסיף וככל שמשמיץ, הרי זה משובח. ולמי מיכם שאולי לא שם לב, או שכח, או הדחיק, אז אני מזכיר, שכל הדברים האלו – פעם נאמרו – הם לדיראון עולם. בלתי מחיקים. כתם שיורד רק עם העור והבשר שמתחתיו, וגם כן לא בטוח...

ולא משנה למי עושים רצח אופי ואת מי שוחטים. כי הרי אין כיף יותר גדול מלשחוט, קבל עם ועדה, בטלביזיה בפריים טיים, את ראש הממשלה, למשל, או איזה גנרל גיבור ישראל... ברגע אחד שוכחים לאותו אחד, ולהזכירם – הוא אפילו עוד לא נחקר, בטח לא הואשם – שוכחים לו את כל חייו. יקדישו מהדורה מלאה לאיך ולמי הוא נתן/לקח שוחד, במי הוא נגע/לא נגע מה היא רצתה/לא רצתה וכולי. כמובן, כל מילה שלישית (בניח) יגידו "לכאורה" וייצאו ידי חובתם. ואותו אחד, אללה ירחמו, חייו נגמרו באותו יום. ולא לכאורה. על באמת...

ולמרבות הפלא, הקוריוז אם תרצו, הוא, שדווקא הפושעים באמת הם אלו ששמים זין על כולם! הם ימשיכו לחיות בדיוק כמו קודם... אז כמו שאמרתי, או שלא אמרתי, אני לא מתעסק בניתוח פסיכולוגי או בניתוח חברתי של התופעה. אני מסתכל עליה במיקרוסקופ דרך העיניים שלי. ואולי זה לא מיקרוסקופ, אולי בכלל לא צריך אותו. רואים טוב גם ככה, זה מספיק חד וגדול...

אני מתעניין בשאלה איך ממשיכים לחיות עם זה או אחרי זה. אתם זוכרים איך קוראים ל"זה". זה המילכוד.

אני חושב שיש אולי לזה, לחיים האלו, שלוש פאזות. הפאזה הראשונה, שיכולה להימשך שנים ארוכות (!), היא עד שיש משפט. בהתחלה יהיו טונות של זיבולים מכל המינים. תמונות, מאמרים, ראיונות. כל זב ומצורע "יודע". לכל נבלה יש מה להגיד. סוגרים באותה הזדמנות את כל החשבונות הישנים.

הפאזה השניה, מתחיל משפט. איזה חגיגה לכל הכתבים המשפטיים! הם מכבדים! הם מצטטים, כמובן רק מה שהם בוחרים, ואולי רק מה שמתאים לאדונייהם. הם מפרשנים, הם מגלים לנו, פשוטי העם, "בחושך את כל הדברים" (כדברי השיר, סליחות (!), של לאה גולדברג).

ואותו אחד, הוא זה שנאשם, שאולי עדיין לא מבין שגורלו נחרץ, אז איך הוא ממשיך לחיות? מה הוא עושה כשהוא מגיע הביתה? למי הוא מסתכל בעיניים? מי מסתכל לו בעיניים שלו? מי מצלצל אליו? יש בכלל מה או איך להגיד לו שישכנע אותו שבאמת מתכוונים? כשאשתו אומרת לכתבים שהיא "מאמינה לכל מילה של בעלה והיא אוהבת אותו", כמה זה שווה בעיניו?

ואיך הוא אוכל? ואיך הוא ישן בלילה? וכמובן, כמה אלכוהול הוא צורך בדרך?

אתם לא יודעים, אבל הפאזה הזאת של המשפט, גם היא לוקחת אין סוף זמן. זה לא יום ולא יומיים. אז איך הוא חי? אני מזכיר לכם שזה רק השלב של המשפט, אולי הוא זכאי בכלל?

אני מזכיר, לכל מי שיקרא את זה פעם, שאני מדבר על עצמי. את ההשוואות והאנלוגיות אני בכוונה עושה לדברים שאנשים מכירים, אפילו שהרבה דברים לא ממש מתאימים, בעיקר לא הדברים הסביבתיים. התחושות אבל, הדברים האנושיים הם מה-זה מתאימים... ואני מפחד, שזה הפחד הכי גדול שיש לי בשנים האחרונות, שגם הסיפור שלי עוד יגיע פעם לרחובות...

אוקי. סיימנו את השלב השני, שלב המשפט. השלב הבא, הפאזה השלישית, הכרעת וגזר הדין.

אבל, לפני זה, רק רגע. להזכיר, זה לא חיבור פילוסופי כללי. זה לא משהו תיאורטי. אני כותב חיבור פרטי לגמרי, אישי, ובאופן מיוחד על המצב שלי. ואני שוב אזכיר לכם מהו המצב הזה.

כבר שנים (4) שאני עובר את המסלול הזה שתיארתי לכם. ואין כל ספק או שאלה שאני חף מכל פשע... מכל מעשה מגונה... נקי לחלוטין. לא עברתי שום עבירה. בעצם זה אפילו בדיוק ההיפך. אבל, כל זה לא משנה. כלומר זה לא משנה למשטרה, ובעיקר זה לא משנה לפרקליטות. הנבלות האלו, כבר אמרתי! אז תזכרו את זה כשאני אמשיך לכתוב על הפאזה השלישית, זו פאזת הכרעת הדין כשיש לה, כמובן, שתי אפשרויות.

אחת שאני יוצא זכאי, השניה שאני יוצא אשם.

ועם זה אני אצטרך להמשיך לחיות, או לא.

ועל זה אני רוצה להמשיך לכתוב. זו הרי היתה המטרה של החיבור הזה מלכתחילה, אבל, זה לא כל כך פשוט.

29.02.2016

לפני כמה ימים הורדתי למחשב כמה קבצים גדולים של מה שקורין "מוסיקת התרגעות". כזאת ששומעים על מיטת רופא, או בספא, או כשרוצים לישון. וכשאני כותב את הדבר הנוראי הזה, אני שם או את זה או שירים רוסיים שגורמים לי לבכות...

היום, או אולי יותר נכון להגיד עכשיו, אחרי שהבנתי על מה אני אנסה לכתוב, שמתתי את הקובץ הרוסי.

וכמה מילים עליו.

בלוויה של סולו, גילה (אשתו) זוג שביחד התחתנו וגם ביחד עם לנצ'ו ובוסיק, בקיבוץ, לפני ששים שנה) שמה קובץ, 20 רגע של שירים רוסיים שסולו אהב. וגם אני. סולו ואני תמיד היינו מחליפים קבצים. אני לא יודע למה סולו כל כך אהב אותם. אני יודע למה אני. ולא אכנס לזה כאן. זה לא שייך וכבר לא חשוב. סולו ממילא איננו להתווכח איתי...

אז הכנתי קובץ, אולי של שעתיים, השירים הרוסיים הכי יפים שאני מכיר שיש. בררתי אותם מהעשרות הרבות שאספתי במשך השנים. עם כל אחד מהם אני יכול לבכות או לנגן ביחד במפוחית (מינורית).

השירים האלו ליוו אותי עשרות שנים. עד היום. חלק מהם גם אמא היתה שרה. היה לה סופן כזה מטמטם. אני זוכר עד היום, זוכר עד כדי

צמרמורת. בייחוד את אלו שאני יודע את המילים שלהם ברוסית. את הרוב גם הייתי מנגן במפוחית, שתיים בעצם, אחת מינורית והשניה מאז'ורית. חלק קטן ידעתי לנגן גם על האקורדיון... מפוחית יש לי על השולחן גם כעת, זאת המינורית. אני מנסה לנגן יחד עם המוסיקה היוצאת מהמחשב, אבל, הפי לא נותן... המפוחית מוציאה כנראה, גם צלילים בתדרים שהוא לא סובל, והוא משתגע...

אז אוקי -

אני רוצה לכתוב על הפאזה השלישית בחיים של אחד, חף מפשע, שזו הפאזה בה השופט מודיע אם הוא אשם או זכאי. רק בשני הדברים האלו הוא מתחיל את נאומו. יש אחר כך גם את שלב העונש, במקרה של "אשם", אבל, זה לא מענין אותי. אני בטוח שבסוף גם תבינו למה. אז מה קורה, או מה יקרה בפאזה הזאת?

איך יתנהלו החיים אחרי זה?

כבר אמרתי קודם, ואפילו הסברתי, למה אני חושב שמבחינתי, אין בעצם שום הבדל. זו מהות המילכוד. אין מצב לנצח. אם משהו מכל זה יוצא לאוויר העולם, אז אני מפסיד בכל מקרה.

ואז, שוב עולה השאלה, איך ממשיכים לחיות?

או שאולי לא ממשיכים?

ואתם לא תאמינו, או שאולי כבר כן, כמה זמן חשבתי, ועדיין אני חושב, על הדבר הזה. אין ספור לילות, אין ספור ימים, אין ספור עלילות, חישובים וחשבונות של רווח והפסד, מחשבות על איך.

ובין לבין ניסיתי לעשות לעצמי, עם עצמי, סיכומים של איך עברו החיים עד עכשיו.

ובחיי, זה יוצא ממש פילוסופיה... ששווה לכתוב עליה... ואחרי שאגמור, אולי אפילו תהיה בסוף איזה מסקנה מתבקשת...

1.03.2016

אתמול היתה לווייה של מיה. בת דודתי מצד אבא. היחידה שהיתה לי. הלכה לעולמה אחרי שנים של אלצהיימר. לווייה מזורגת ומחורבנת ועלובה. חוץ מכמה דברים כפויים, לאף אחד לא היה מה להגיד. אפילו לא לי שבדרך כלל אין לי בעיה להגיד. אפילו לבן שלה לא היה דבר להגיד. אפילו לא קדיש... לא שלי זה חשוב...

יעל צילצלה בערב להגיד שהרגישה רע עם הלווייה הזאת. אני לא הרגשתי רע. גם לא הרגשתי טוב. לא הרגשתי שום דבר.

כשהאנשים התפזרו לדרכם, הלכנו לקבר של אבא ואמא. באותו בית קברות. ובדרך כלל כשאני שם, כשאף אחד לא רואה, אני מזיל דמעה. וכמעט שאני מזיל גם כעת. אבל, אתמול, כלום. לא הרגשתי שום דבר. אז מה קורה?

בכלל, כשאני חושב על זה, בשנה האחרונה, ואף יותר מזה, אני הולך הרבה להלוויות. של חברים, בעיקר בני גילי שאיתם ביליתי שנים ארוכות – בתנועה בתל אביב, בקיבוץ, אחרי הקיבוץ, בעבודה ברפאל...

ובאופן אובייקטיבי, אני מבין שהגיל הזה, שלי בין היתר, הוא כבר באמת גיל מכובד. פעם רק יחידי סגולה היו מגיעים כל כך רחוק. אז מה, אני שואל,

אולי יחד עם השנים מגיעה גם איזה תובנה אחרת לגבי החיים, או לגבי המוות?

2.03.2016

בשנים האחרונות, גם בגלל ריבוי ההלוויות, וגם, ואולי אף בעיקר, בגלל שזה הפתרון האולטימטיבי לבעית המילכוד, אני חושב על מוות. אני עוד לא שם, אבל, המחשבה הפילוסופית על המוות מעסיקה אותי מאד מאד. בגלל זה אולי כתבתי כבר כמה חיבורים דווקא על החיים. מה זה, למשל, "לעשות חיים". אנשים שקראו בטח לא הבינו "מה פתאום קפצתי..." אז זו התשובה... ועוד דברים כתבתי... כל זה תוכלו למצוא בתוך הספרייה "לכתוב ספר". יש שם גם דברים נחמדים... אני מבטיח...

באחת ההלוויות, אחרי הלוויה של איזה חבר, אחרי ששמעתי דברי הספד רבים, ואחרי ששמעתי מה שמדקלם אחד מהרבנות, אז כתבתי גם את מה שאני מבקש שיקראו בשבילי, כשיגיע תורי... וזה לא יהיה בבית קברות. אותי, למי שלא יודע, ישרפו. ולא רציתי שמישהו, מילדי למשל, יצטרך לחשוב מה להגיד. אז כתבתי את זה כבר. ובעצם לא אני כתבתי. אחר כתב, אני רק תירגמתי... עם העברית שלי ועם הדגשים שלי שלא יהיה בלבול... זהו "בדרכי שלי" של פול אנקה, עם קצת מניפולציות שיתאימו לי. וזה, הכי מה-זה מתאים...

אבל, נעזוב את זה כעת. אני בקטע שמנסה לחשוב על חיים ומוות. חושב שהחיים זה רק חוזה שכירות שעשינו עם מישהו, חוזה לזמן ארוך אמנם, בדרך כלל, אבל, זה חוזה שנגמר בסופו של דבר, ואז הוא, זה, מפסיק פעם להיות שלנו...

הבעיה היא שלי. והבעיה היא שבמקום להגיד באופן ישיר ומידי על מה אני מדבר, או מה אני רוצה להגיד או לכתוב, אני סתם מברבר ומזיין את השכל של כולם (של אלו שקוראים...)

אז באמת שהגיע הזמן להפסיק. ההקדמה כבר כמעט עשרים עמודים, היתה מספיק ארוכה.

מה שאני רוצה להגיד הוא, שמבחינתי, כמו שאני רואה את הדברים, רואה ומנתח אותם, וחושב במלוא הרצינות על פתרון בעיות, וזה דווקא דבר שאני יודע לעשות, ועשיתי כל החיים, אז המוצא היחידי מהמילכוד הוא לשבור את חוזה השכירות שהוא שהזכרתי קודם, לפני כמה שורות. לשבור אותו משמעותו להפסיק אותו טרם זמנו, באופן חד צדדי. לחסל אותו. מילים אחרות, לגמור עם הדבר הזה שנקרא חיים. הנה כך, אמרתי את זה. ממש.

ועכשיו, באמת שיותר קל לי להמשיך.

אני יודע שכל פעם שמישהו מחליט לשבור חוזה, הוא צריך לנמק ובעיקר לתת את הדין על כך. ואני מוכן לתת אותו. לא רק מוכן, גם רוצה. אבל, אני רוצה רק להוסיף ולאמר, שאני אמנם אתן את הדין, אבל, מאחר וחוזה הוא בין שני צדדים, אז בבית המשפט הסופי הזה, שני הצדדים צריכים לתת דין! ואני, אני, מייצג רק את הצד שלי. ואני אשלם את חלקי.

ובמלואו, ואת כל המחיר. אך מה דינו של הצד השני? ומה לגבי חלקו ותשלומו של הצד השני הזה? אז את זה אני אשאיר כבר שייגבו ממנו היורשים שלי...

אבל, בכל זאת, לפני שאני ממשיך לכתוב על הדין שאני אתן, אני חייב להגיד כמה מילים על הצד השני, מיהו. מי מבחינתי הוא הנבל הזה שאחראי למצב שנוצר. והמילה נבל היא הכי עדינה שהצלחתי למצוא כרגע... ואנא ראו את זה, את ה"דווח" על הנבל, כפתיחת סוגרים קצרה. מיד אחזור אלי. אני אצטט דברים שאומר עו"ד אביגדור פלדמן (עו"ד פלילים מהידועים והמוערכים בארץ) בתוכנית "דיני נפשות", תוכנית שעוסקת בפרקליטות של מדינת ישראל, זאת שתובעת אותי. בתוכנית בערוץ 10 ב 02.03.2016 כך הוא אומר:

"מישהו יוציא דיבה, מחר תבוא הפרקליטות והמשטרה ויחסלו אותי, את זה שעליו הוציאו, יהיה כוחו אשר יהיה."

"הפרקליטות, האמת היא כלי משחק בידיה,"

"למה על צדק אף אחד לא מדבר..."

"הפרקליטות זה מפעל לייצור רוע..."

וסגרת את הסוגריים.

זה הנבל אשר אליו אני מתייחס, אם זה לא היה ברור מאליו... וחזרתי אלי.

אז איזה דין אני מוכן לתת?

קודם כל, שיהיה ברור, המחשבה הזאת על הסוף, היא לא כל כך גרועה או קשה כמו שזה היה נראה לי פעם, כמו שאפשר היה לחשוב, כמו שזה היה נראה, גם לי, לפני שנים. אני בכלל לא מרגיש רע עם זה. אולי ההיפך. כי כל פעם שאני נכנע למחשבות על המילכוד, המוות נראה ממש פתרון מזמין ופותר בעיות.

אני אגיד גם משהו קצת יותר יומרני והוא, שאולי חלק ממני ימשיך לחיות גם אחרי שכבר לא אהיה פה.... יומרני... אני אמרתי....

אני חושב, יד על הלב, שאת מה שהיו חיי ניצלתי לא רע בכלל. כל כך ככה, שגם בגילגול הבא אני מוכן לחזור על אותו דבר...

אז מאחר וכך, אין לי בעצם סיבה לפחד ואין לי קושי להתמודד עם מוות עתידי או עם המשפט עם הצד השני על שבירת החוזה.

חושבים שהפחד למות עוסק בין היתר מהפחד שלנו לאבד את מה שבנינו ועשינו. אני לא מפחד מזה. יש אמנם הרבה דברים שיאבדו, שייחלקו, שיהיו כלא היו, אבל, יש גם הרבה דברים שיישארו לעד. שייזכרו לעולם. שישאירו עקבות שלא נמחקים.

ראו דברים שאמרה שחקנית הוליוודית אחת, משוחררת לשון, די ידועה נדמה לי – Mae West:

"You only live once,
But if you do it right
Once is enough"

אני קורא בזמן האחרון מאמרים "מסובכים", כאלו שלא חשבתי אף פעם שאקדיש להם זמן. אני כמו אבא שלי בשלהי ימיו, בשנותיו האחרונות.

הגנים האלו... וזה גורם לי, כנראה, לא כנראה, בטוח, לחשוב קצת יותר מופשט, פילוסופי משהו...
אני יכול להגיד, שמבלי משים, ובלי שבכלל התכוונתי לכך במודעות, אז אני, עד להופעת ההאשמה ההזויה הזאת, שלטתי לחלוטין בחיי.
אני החלטתי, כל פעם שהיה צריך, אם צריך לשחות או לא, האם לשחות עם הזרם או נגדו, האם לשחות צפונה או דרומה... ולשחות ידעתי טוב מאד, כבר מגיל צעיר מאד... ותודה לסבתא סוניה...
גם את המטרות שהיו לי בחיים בחרתי בעצמי, ובשבילי. ובלי הנחות!
ואני חושב, שבעצם, סכום כל המעשים שלי, זה סיפור חיי. ואם חושבים על זה, אז בעצם אצל כל אחד זה ככה, ההבדל, אולי הוא בסכום, לא בסיכום...
אז "כמה זה יוצא"? אצלי...
וכל הדברים האלו, ובנימה פילוסופית משהו, הם באמת אומרים ומנסים להסביר, במילים אחרות, את המשמעות שהיתה בכלל לחיים שלי. וזה בעצם הדין שאמרתי קודם שאתן.

3.03.2016

כמה פעמים בימי חיי רציתי לכתוב מה שקורין "סיפור חיים". לא רזומה של עמוד אחד (למי שרוצה יש גם אחד כזה, שיחפש במחשב שלי), אלא, משהו ארוך, הסיפור של החיים, כמו ספר. רציתי, אבל, אחרי מחשבה שניה החלטתי שלא כדאי. כל פעם היו לזה סיבות אחרות. בעיקר חששתי שזה יעשה לא טוב לדבורקה. ואפילו שבאמת חשבתי שזה אמיתי ונכון והגון לכתוב על רגשות, הבנתי שזה לא רצוי, לא יעזור ולא יעשה טוב מסביבי, אז לא כתבתי. חשבתי גם שאולי יחשבו שזו התנשאות, או שזה לא צנוע לספר על עצמך. לא שווה. ועזבתי את זה. רק על תקופת חיים אחת, מיוחדת במינה, זו מרפאל, כתבתי, אפילו ספר הוצאתי... אבל, דעו לכם, למי שיקרא את זה, שזה רחוק מלהיות הכל. יש עוד כל כך הרבה...
ובענין קורות חיים, יש גם את תקופת החממה בנצרת שאותה ניהלתי, ויש את החממה השניה בה היה לי סטרטאפ משלי והייתי חפ"ש, ויש את התקופה בתעש, או שוב ברפאל אחריה, על כל אלו אפשר לכתוב עוד ספר, או שניים, אבל לא כתבתי.
כל הנסיון הענק שרכשתי וחוויות החיים שחוויתי, כמעט בשני העשורים שאחרי רפאל, השאירו עלי חותם ענק.
אז במקום לכתוב ביוגרפיות על כל תקופה, החלטתי לכתוב ספרי מתח ושם השתמשתי בחלקי ופיסות היידע והנסיון משם. ובאמת, יש כבר שבעה ספרים כאלו שעומדים על המדף מולי.
ובכל זאת, שניים מתוך השבעה הם סוג של ביוגרפיות. האחד, "ככה זה היה" הוא ביוגרפיה של ילדות, ספר שלא מזיק לאף אחד, רק מעורר נוסטלגיות מתוקות אצל מי שקורא. השני, "לוחמת היבשה שלי", הוא ביוגרפיה של קטע חיים מצומצם שעוסק בפתוח אמצעי לחימה. גם הוא מעורר נוסטלגיות, רק שמתוקות זו לא המילה בדיוק...
כל יתר חמשת הספרים, הם אמנם לא ספרי ביוגרפיות, אבל, יש להם הרבה סממנים משם. סממנים של החיים ושל הנסיון, ושל ההרפתקאות וגם של האכזבות, שלי. החברים, חדי העין יבינו. יבינו שאני כותב ומפרט ויורד לפרטי פרטים רק איפה שאני באמת מבין, ואם אני מבין, סימן שהייתי שם, או חוויתי בעצמי דברים דומים...

אז אפשר באמת לראות את כל אוסף הספרים שכתבתי כמו סוג של "אלו הם חיי" שכתבתי בעצמי, ולכבודי...

אני שוב רוצה להזכיר שהחיבור הזה הוא לא כמו ספר עם עלילה. אין בו בהכרח קשרים או הקשרים בין הקטעים. זה יותר משהו כאילו שאני מדבר עם מישהו (קרוב), כל פעם על משהו אחר, מה שנראה מתאים לי לאותו רגע, או מה שהכי מעסיק אותי באותו רגע.

הנה דוגמא רלוונטית להרגע.

על המחשב השני שלידי, זה שעליו אני עושה את כל העבודה השחורה, בין היתר מקבל ושולח מיילים, הגיע עכשיו מייל שמודיע על עוד חבר, עוד אחד שהלך לעולמו. עוד לווייה... וכשאת עושה במוחי את הסיכומים, אני חייב להגיד שהמספר של הנשארים מצטמצם. כל חודשיים שלושה לווייה... אז מצד אחד זה נראה מפחיד, אבל, מצד שני, אצלי לפחות, זה מפחית לי את ההסתייגות הקלאסית מנושא המוות...

4.03.2016

מאשימים כעת בכל כלי התקשורת, בתזמורות מחרישות אזניים, תת אלוף אחד, יקיר הצבא, במעשים מגונים בחיילות שהיו תחת פיקודו. וכשאת אומר תזמורת, אני מתכוון לקקפוניה של נבלות שיש להם נגישות למיקרופון ולמצלמה או לעט ולעיתון. אין להם שום ידע אמיתי חוץ מהרהורי הזימה והפורנוגרפיה של עצמם. ואני יודע שבימים הקרובים עצמת הרעש תגדל, הפרשנים יזבלו והשמחה הציבורית תרקיע שחקים. ואל תשכחו את הרשתות "החברתיות"...

ואני, אני שותק. לא מוציא אף מילה, לא מנדב שום תובנה. מקלל בליבי את החוגגים בפסטיבל, את מארגניו וגם את משתתפיו. וכל כך למה? כי אני מסתכל עליו, על התת אלוף, ורואה אותי. למשל, הוא עומד בפתח ביתו, ומה הוא רואה שם אתם חושבים? אני אגיד לכם. הוא רואה מבנה מוכר, הוא יודע שיש לו בפנים משפחה, אשה, ילדים, אולי כלב, אבל, זה לא אותו דבר מה שהוא ראה אתמול... והוא עוד לא מבין את זה. מין תופעה שלא כותבים עליה בעיתון, אין פרשנים, זה כאילו שבפעם הראשונה הוא מבין שיש שם משפחה, יש בית, יש דברים בפנים. אבל, את הכל הוא רואה דרך משקפיים חדשות, משקפיים שמשנות פרופורציות ומעבירות גלים וזרמים וחודרות קירות. הוא רואה את הפחד והאימה שיש בפנים. והוא מרגיש צמרמורת בגופו, אולי גם מאבד לרגע את שווי המשקל.

זה אותו הבית, זו אותה משפחה, זה הכל דברים שהוא מכיר ורואה כבר שנים, אבל, פתאום זה נראה אחרת ובעיקר זה מרגיש אחרת. הוא כבר לא יודע אם הוא באמת מכיר... ומה הוא יראה ומה הוא ירגיש מחר. ואני אומר לכם שהוא עוד לא יודע מה מחכה לו מחר ומחרתיים ובעוד שנתיים. האם הוא כבר חשב על המילכוד?

בטח יש לו ילדים. בטח הם הולכים לבית ספר. עד אתמול כולם רצו להיות חברים שלהם, יש להם אבא גיבור ישראל. פתאום, הכל התהפך! הכל, יחד עם הבטן שלו. ושלהם.

האם יש איזה נבלה עם מיקרופון או מיקלדת שחשב על זה?

ונניח, כמו שאני מקווה, שהוא חף מפשע. נקי לחלוטין. והוא הרי יודע את זה! אבל, הוא לא יודע מה, או מי, או בעיקר למה זה קורה לו! איך זה יכול להיות? נסו רגע להיכנס לנעליו...

ואז, עכשיו זאת אומרת, נחזור לילדים שלו. נניח שהם חזרו מבית הספר, כי הרי אי אפשר להחזיק אותם בבית. וגם הוא בבית, הוא לא בחטיבה... מה עובר לו בראש כשהוא רואה אותם נכנסים, רואה את המבטים שלהם, רואה את הדמעות שלהם...

אמרתי קודם שהבטן מתהפכת לו, ולא אמרתי כלום. לא התחלתי אפילו להגיד. והאמת, אין לי בכלל מילים לתאר מה מחשבה כזאת יכול לעשות לאבא, או לסבא. נדמה לי שאצל סבא זה אפילו יותר גרוע...

ואתם מבינים, מה שהוא עדיין לא מבין, שזה אפילו עוד לא התחיל... הדבר האמיתי היחיד, שממנו אי אפשר להימלט זו הסביבה התקשורתית. לא חשוב מה תפתח, טלוויזיה או רדיו, או כל עיתון. לא חשוב איזה ערוץ, רק את זה תשמע. זה פותח את כל המהדורות בכל התחנות, מהבוקר ועד הערב... כותרות, תמונות....

ואני חושב לעצמי, על מה הוא חושב. הוא בן אדם חכם, אמיץ, ראה כבר זוועות בעיניים, אז איך זה עכשיו? על מה הוא חושב קודם? על מי הוא חושב קודם? תת אלוף, עתיר קרבות, הנה קרב שעוד לא היית בו...

אני בטוח, שהשאלה שהכי מנקרת במוחו היא לא איך להוכיח שהוא חף מפשע, שהרי הוא יודע שהוא כזה, אלא, איך הוא יכול לעצור את כל הטירוף הזה, כבר עכשיו, בבת אחת! אז איך?

ומאחר ואני בטוח שהוא איש חכם, ושגם במוח שלו עוברים תסריטים של, נאמר, השנה האחרונה, אז הוא יודע. אתן לכם דוגמא.

תכתבו בגוגל "תת ניצב ברכה", ותקראו... ואני לא אספר את מה שכל כך הרבה כתבו, אני רק אצטט כאן משפט אחד כזה: "ברכה שידר בחודשים האחרונים סימני מצוקה ברורים. הוא בכה לעיתים בדיונים פנימיים, הרגיש מבודד ונרדף עד כדי כך עד שכנראה הצטללה אצלו המחשבה (מחשבתו התבהרה) שעדיף מותו מחייו". וואללה. זה היה תת ניצב ברכה. אתה הבנת את זה ברוך???

ובכלל לא חשוב שאין דמיון בין סוגי המקרים. את ברכה עצמו לא האשימו במעשה מגונה. אבל, הסייפא של הענין הוא, שהבן אדם נקלע למצבים כאלו, אלו שכינתי אותם קודם כ"המילכוד", שהדרך היחידה שלו לנצח, בשביל להוציא מהמילכוד את היקרים לו היא הדרך הדרסטית! לחסל ממש את כל הענין! ורק על ידי חיסול פיסי סופי וברור, אחד שאין אחריו שום אפשרות להמשיך ממנו את מסע הסבל. עוצמתו של הניצחון טבועה בעצם המעשה עצמו.

ואגיד את המשפט הפוך, בשביל לחדד את המשפט עצמו. אגיד כך: אחד שיוודע שהוא אשם, לא חשוב במה, כבר עשה עם עצמו את חשבון האשמה. הוא יודע שהוא פושע. הוא השלים עם זה ועם עצמו ולכן, לא כל כך חשוב לו מה אחרים יגידו. אחד כזה לא יחסל את חייו כי אלו הם חייו למעשה.

לעומתו, אחר, חף מפשע, שלא יכול להתגונן, או כזה שמי שעומד מולו הוא הרבה יותר חזק, למשל, הפרקליטות של מדינת ישראל, אחד שמרגיש שאין לו שום ברירה, רק אחד כזה יכול לחשוב ולבצע את האקט האולטימטיבי, זה שיגרום אחריו לכך שבניו ובנותיו ונכדיו וחבריו יוכלו להסתכל לאחריהם בעיניים בלי להשפיל מבט! הבנתם?

ובסך הכל כתבתי כאן, לפי דעתי, מה צריך או יכול, אחד, כמו הקצין המהולל, לחשוב כשהוא קם בבוקר ורואה את העיתון. מה הוא חושב שהוא יכול לעשות בשביל להפסיק את מחול השדים שמתנהל סביבו. ואתם שמים לב, אני מקווה, שלא התייחסתי בכלל לשאלה אם הוא אשם או לא. אני מתכוון, בכוונה, להדגיש, שבמקרים, למשל כמו אצלי, כשאני יודע בוודאות מוחלטת שאני נקי מכל אשמה, ואפילו שכך ייקבע בבית המשפט, אז, אם זה יפורסם, תמיד יהיו אלו שהספק יכרסם בליבם. והם לא יניחו לזה. ויכתבו, ויישדרו ויהיה רעש. כי ככה זו דרך או טבע העולם. אם תרצו, זה טבעם של אנשים. הוא לא טוב מיסודו. לכן אני חושב, שרק דרך טיפול "תת ניצב ברכה" היא מספיק חזקה בשביל לגרום לרכבת הרוע לשנות את מסלולה. ואני באמת מקווה שאתם מבינים את מה שאני אומר.

מלאתי את כל העמודים האחרונים האלו אחרי שראיתי בטלביזיה, תמונה שהראו ושחזרו והראו עשרות, אם לא מאות פעמים, תמונה בה רואים את הקצין הבכיר נכנס דרך שביל הכניסה לביתו. זה הספיק לי בשביל לעורר אצלי את כל הכלבים והשדים שלי מרבעם. ולמה? כי בעצם ראיתי את עצמי. ותאמינו לי, שגם הוא, עומד בפתח ביתו, פעולה שגרתית שעשה אלפי פעמים, פתאום היא נראית אחרת. היא מרגישה אחרת לגמרי. כל שגרה שהיית רגיל אליה פעם, איננה. עפה, נעלמה. הסביבה כולה השתנתה ואיתה כל דבר נראה היום אחרת. הרגשת זמניות נוראית מלווה כל דבר שעד אתמול היה שגרה בטוחה וקבועה.

אולי אם מישהו היה עומד ממש קרוב אלי, אחד שהוא גם ביום יום קרוב אלי, הוא היה יכול לראות את זה. אני בספק. אבל מאחר וממילא אין לי אחד כזה, אז אני נשאר עם עצמי, ואין לי בעיה עם זה. ברור לי שאני גרמתי לזה שככה (להיות לבד) זה יהיה, אין לי טענות לאף אחד. אבל, בכל מקרה זה שייך לחיבור אחר (שכתבתי).

איזה "מזל" יש לי עם הקצין הזה, אללה ירחמו, שבעזרתו אני כותב את מה שאני כותב... ויכול להסביר...

ודרך אגב, באותה הזדמנות, אפשר היה גם להזכיר ניצב אחד במשטרה, אחד עם עור בעובי קיר ולב עטוף עופרת, שהחזיק מעמד וגם חזר לתפקידו הקודם... ניצב! זה משהו מקביל לאלוף! עוד יותר מהקצין הבכיר... הייתי מת להיות זבוב על הקיר במוח שלו, לראות מה הוא עבר, ובעיקר ללמוד איך. איך הוא הצליח להתגבר על הכל. גם אותו ראיתי עשרות פעמים מטייל ליד ביתו (עם הכלב שלו!). אז איך, אני שואל, איך הוא הצליח להתגבר על המילכוד ולהישאר בחיים? האם הוא דיבר עם הכלב?

רציתי לשלוח לו את "אין לי אחות" זה הספר שכתבתי, כאילו עליו כתבתי עוד לפני ששמעו עליו... תמי אולמן לא נתנה לי... "לא שולחים ספרים בכלל, ובטח לא לניצבים", והבנתי...

רציתי להסביר בקטע האחרון, זה שכתבתי היום, ששום דבר עכשיו הוא כבר לא מה שהוא היה קודם. אני אמנם מתנהג כרגיל, אני מקווה, אני מניח שאף אחד לא רואה או מרגיש הבדל, אבל, בעצם זו לא האמת. כל "האיך" שאני מתנהג, זה הכל משחק אחד גדול...

"רק לא לדאוג", וזה כבר לא כל כך קשה לי. בינתיים לפחות...

אין לי מושג איך זה הולך להתפתח.

הנה תשמעו: אחרי שנגמר יום המשפט הראשון, חזרתי הביתה מאושש לגמרי. תמי עשתה את שלה, ונראה שהאמת תנצח. אבל, אז, טלפון ממנה

– "עוד תרגיל של הפרקליטות" היא אומרת... לא חשוב הפרטים, הם נבלות עם תעודות. למזלי אמנם, אני חושב שהם גם לא חכמים במיוחד... אבל, בשורה התחתונה, אין לי עדיין שום סיבה למסיבה... ואני חוזר לשגרת חיי הדפוקה, סומך על תמי, ושוב משתגע מ"המפעל לייצור רשע" ששמו הפרקליטות, ומנסה להתרגל עד הפעם הבאה, זאת אומרת עד ליום המשפט הבא.

אני אמנם חוזר להצגות הרגילות שלי, אבל, לאט לאט, זה הרי ברור, הדברים מצטברים, הבטן מתנפחת...

אז באמת יש לי רגישות לכל דבר שקורה מסביב, אבל, לא באמת. אני לא באמת חושב כל כך הרבה או מרחם כל כך הרבה על אלו שהם הכוכבים התורניים. אני בעצם חושב רק עלי, עושה השלכות עליהם להסביר אותי... ככה זה עובד. בעיקר מרחם עלי ולא יודע מה לעשות.

המילכוד חוגג. אצלי אף אחד עוד לא יודע, בינתיים. ורק המחשבה שזה ייתגלה... זה מדיר שינה מעיני.

ובאמת, ולכן, באחד הרגעים המבעיטים האלו קניתי את הבלוק כתיבה הזה, ואני מקווה להספיק למלא אותו.

לפני שהתחלתי לכתוב על לוויית, או, על תת ניצב ברכה, או על הקצין הבכיר, הייתי עסוק בסוג של התפלספות, בסוג של לספר, איך אני מתעסק עם עצמי. התחלתי קודם, די מזמן בעצם, לנסות ולכתוב קורות חיים, אבל, לא כתבתי בסוף. המון סיבות. התחמקות לכתוב על מה שבאמת חשוב, הפחד להרוס את מישהו אחר, או מישהו אחר מהצד השני... סתאםם, אני לא יודע למה כתבתי את זה פתאום...

05.03.2016

אני מדפדף אחורה לראות מה כבר כתבתי, ובעיקר לראות אם יש איזה קו מחשבה "שווה" שהפסקתי בגלל שמישהו קפץ פתאום – מישהו מת ועוד לווייה, מישהו הואשם במעשה מגונה ודינו נחרץ בתקשורת, וכאלו, אלו הדברים שיכולים לנתק אותי מכל דבר. רגישות חדשה שפיתחתי. זה הכי מדבר אלי היום.

כשראיתי אתמול בערב בחדשות, שוב, קיבינימט, את הקטע שפותח את המהדורה, עם התת אלוף שאולי סרח ואולי לא, וכשראיתי ושמעתי את הצדקנים באולפן אומרים וחוזרים ואומרים שאסור לעשות לו בית דין שדה, אבל, בעצם זה בדיוק מה שהם עושים, לינץ בשידור ישיר, תולים אותו בעצם בהבל פה, שוב אני מזכר במילכוד. וזה אפילו עוד לפני שתקופת המילכוד מתחילה, סוג של מילכוד מוקדם אם תרצו, ושוב אני רק רואה בעיני רוחי את הילדים שלו, עכשיו כבר אנחנו גם יודעים שהם לומדים בישיבה... אלו החדשות שהנבלות, כן כן הנבלות שבאולפן, שזה מה שהם חושבים שהציבור חייב לדעת...

ואותו תת אלוף, או גם אם זה טוראי פשוט, כמוני, שגם הוא רואה את זה, אז תהיו בטוחים שהוא לא סתם מת מבפנים, הוא מת באלפי מיתות משונות. למשל, תחשבו שבאותו רגע הוא מסתכל על אשתו. גם היא יודעת שהוא (אני) לא אשם, אבל, הוא חושב שגם היא חושבת על הילדים... האם יש לה כח לעמוד בזה? ואתה הבנת את זה ברוך? אז למה אתם מתפלאים שאני מכנה אותם הנבלות האלו מהטלביזיה?

ואני גם יודע משהו שהוא עוד לא יודע. הוא לא יודע כמה זמן זה עוד ייקח. אולי יהיה לו מזל, ובגלל שהוא כזה חשוב, יקצרו לו את תקופת העינויים. אני לא כזה חשוב, אז אצלי זה כבר ארבע שנים (!) שאני "בהליכים", ככה זה נקרא... ואני כבר יודע על לפחות שנה נוספת שבדרך... זה מה שאני יודע עכשיו... אולי (הלוואי) שהם כבר לא יספיקו לגמור עם הדגנרציה הזאת והטבע יעשה את שלו...

ויש עוד משהו שאני יודע, אולי גם הוא יודע. אתמול, ביומן החדשות בששי בערב, אמרה עורכת דין אחת, שכבר לא חשוב מה באמת קרה – אנס או נקי מכל, מעכשיו, לאן שיילך, כבר יש עליו את אות הקין של עברייני מין. אולי בגלל שהוא שומר שבת הוא לא ראה את זה בשידור חי, אבל, תהיו בטוחים שהוא יקרא את זה למחרת בבקר בעיתון. ובכל העיתונים! או אז גם הוא יתחיל סוף סוף להכיר את "המילכוד", זה שאני כותב עליו כבר עשרות עמודים.

אמרתי את הדברים האלו אתמול לדבורקה. ומה היא אמרה לי? "מה אתה משווה" היא אמרה. אז זה נכון, הוא (אולי!) יואשם באונס, אני סתם במשהו מגוחך, אבל, בסופו של יום, בטח בתקשורת, אין הבדל. שניהם זה בחזקת "פשע", שניהם פלילי ולשניהם אות קין זהה – "עברייני מין". ואני לא אכתוב איך אומרים את זה בכתב האישום. יש סטנדרט. אלו מילים שמוציאות אותך מדעתך. תאמינו לי. תמי אולמן אמרה לי "אין מה לעשות, ככה זה מתנהל".

מילים אחרות – מילכוד הוא מילכוד הוא מילכוד. טוב, אוקי. אז למה, תשאלו, אתה כותב כל כך הרבה על מישהו אחר שאתה בכלל לא מכיר?

אגיד לכם. כי זה הכי קל לי. אני מדבר דרכו. כמו הפיתום הזה שמדבר מבטנה של הבובה שבזרועותיו, היא יכולה להגיד כל דבר...

אחד הדברים שעד היום אני הכי מתגאה בו זו היכולת שלי למצוא פתרונות לבעיות. אני חושב שזה הוא בעצם אחד הדברים שגרמו לי להצליח (כל כך אני חושב) בחיים. המקצועיים לפחות... ידעתי לזהות בעיות, ידעתי איפה יש פוטנציאל לקבל פתרונות וידעתי לחבר בין הדברים. וכמובן, להוציא לפועל.

והנה, בערוב ימי, שוב יש לי בעיה, אחת שלא ניתקלתי בשכמותה מעולם. דווקא בעיה עתיקת יומין. כתבו עליה ספרים, עשו סרטים והצגות, אבל, אף פעם זה לא נראה לי משהו אישי, אף פעם לא הזדהיתי עם מי מהגיבורים או האומללים. תמיד חשבתי שאיזה סופר או מחזאי עושה את עבודתו. לא התחברתי לכך נפשית.

והנה, עכשיו, אני השחקן הראשי... ויש לי בעיה כזאת. לי לעצמי. אז ברור שאני מחפש לה פתרון. והבעיה להזכירכם היא לא איך אני יוצא זכאי, בשביל זה יש לי את תמי אולמן, היא אני בטוח תעשה את זה, הבעיה שלי היא למצוא פתרון למילכוד.

גם לאותו תת אלוף יש את אותה הבעיה, אבל, הבעיה שלו הרבה יותר קשה. הוא חצי ממני בשנים, כל עתידו לפניו (אני מקווה שייצא זכאי), ואילו אני, כל עתידי כבר מאחורי....

אז מה הפתרון לבעיה? לי ולו יש בדיוק את אותה הבעיה: לא חשוב מה יהיו תוצאות המשפט, אי אפשר לנצח.

אי אפשר. אות קין נחרט על מצחך ואי אפשר להורידו. תשאלו את קין!

אולי תנסו לקרוא שוב את הקטע שכתבתי קודם, זה לא בושה לחזור ולקרוא...

אוקי. אני עוזב את התת אלוף. אולי עוד אחזור אליו. אני חוזר לעצמי ואני שואל ואני מחפש את הפתרון לבעיית המילכוד שלי. והפתרון צריך להיות כזה, שאחריו אף אחד כבר לא ישאל "מה באמת היה". הפתרון צריך לדאוג לכך שאף אחד מילדי או מנכדי לא יתבייש ללכת ברחוב ולהסתכל לאחריים בעיניים. שכל אחד מהם יוכל להכריז בקול רם, או לכתוב בכל מקום שיהיה דרוש, שכן, זה היה אבא שלי, או סבא שלי או חבר שלי! אני אפילו לא יודע איך קרה שכבר כתבתי בלשון עבר... לא יודע... לא יודע, לא יודע, אבל, בעצם... כן יודע...

אז אני חושב שאולי יש לבעייה הזאת שני סוגי פתרונות. יש את הפתרון האחד, שהוא כזה שהוא טוב רק לי. לעצמי. זה יגרום לכך שאני, ורק אני, לא אצטרך יותר לפגוש או להיתקל באף אחד מכל אלו שחשובים לי. אני אעלם מחייהם. למשל, אני מסתלק לאיזה אי באוקיינוס או בים התיכון. לוקח את הכלב שלי איתי. אולי יהיו שם אפילו ציפורים לצלם... ואל תצחקו. זה ממש סוג של פתרון שאני חושב עליו... אני מסתלק מהעולם בלי ממש למוות. ואל תשכחו, זה אחרי שאני יוצא זכאי. אז אני בוחר לי מקום ובורח. זכאי! אני אפילו יכול לקבל ויזה לאמריקה... ובכל זאת בורח מכולם. אני מאמין שיש בחיבור שעד כאן מספיק מילים בשביל להסביר למה זה ככה ולמה זה גם פתרון לא רע.

אבל, כמובן, זה פתרון שרק עוזר לי. והאמת, אפילו עוזר לגמרי. אני מכיר את עצמי. אני יכול לחיות לבד לגמרי, אני לא צריך אף אחד. הדגש על "צריך". אני אוכל לבלות את כל מה שנשאר לי לבדי! בלי אף אחד מסביבי. והרבה זמן! תנו לי רק מקום, עם תנאים פשוטים, עם הרבה ניר ועטים, אולי גם מחשב (לא הכרחי) עם הכלב שלי, ואני מסודר. עד יומי האחרון. ואני לא מגזים, באמת.

אני יודע שיהיו ימים או רגעים או אולי שעות שיהיה לי רע, אבל, זה יעבור. יעבור כי אני יודע, כי אשחזר לעצמי מה היה קורה ומה הייתי מרגיש אם הייתי נשאר. איך הייתי מסתכל בפרצוף של כל אחד יקר לי כשאני מבין שאולי יש בתוכו את הספק, ולו אף הקל שבקלים...

אז זהו. מחפשים פתרונות למילכוד. והסברתי כרגע פתרון אחד אפשרי, אחד שפותר את הבעיה שלי. בלבד. רק שלי.

האם זה פתרון טוב? אז לא! זה לא פתרון טוב, זה אפילו גרוע. כי ברגע שאני אעלם, יגידו "ברח"! ואז, כל אלו שנשארו כאן, כל אלו שאכפת לי מהם, ישארו עם תפוח האדמה הלוחט הזה, שעכשיו יהיה עוד יותר לוחט... ובידיהם...

אז כנראה שזה לא פתרון מבריק. הוא פותר בעיה אחת, זאת שלי, ויוצר בעיות קשות אחרות, לכל האחרים. אז צריך למצוא פתרון אחר.

זהו. הבנתי. בעצם ידעתי את זה מזמן. הפתרון שאני מחפש הוא לא הפתרון בשבילי. אני עצמי לא ממש צריך פתרון כי אני יודע שלא עשיתי כל רע. אני מחפש פתרון שגם כל האחרים יהיו משוכנעים, בלי שום ספקות, או

שאלות שהם ישאלו, פתרון שיציעק, בקולי קולות. "הוא לא אשם בכלום", וכן, שדין או שאלות הם בכלל לא אופציות לחלוטין.

06.03.2016

התיישבתי בבוקר ליד השולחן. הבלוק פתוח, עוד מאתמול. רק כתבתי את התאריך. וכבר כמה שעות אני בוהה. לא התחלתי לכתוב. אני לא יודע איך להתחיל. איך להתחיל לכתוב את מה שכותבים בסוף. את זה עוד לא כתבתי אף פעם...

אני חושב שאני רוצה אולי, קודם, לכתוב ולספר על משמעות החיים, החיים שלי, כמו שזה נראה לי היום. דרך זה, כנראה, אוכל להראות או לשכנע, את מי שלא יהיה, אולי גם את עצמי, שמה שהיה לי עד עכשיו זה בעצם מספיק. להראות שהיתה משמעות, וכמו שכבר אמרתי קודם, משמעות שאני מאד מרוצה ממנה ושהייתי חוזר עליה אם היתה אופציה.

אף אחד לא אמר לי, במהלך הדרך איזה משמעות לחפש, איך להתנהג, מה לתת או מה לקחת. את משמעות החיים שלי אני קבעתי ואני עשיתי לעצמי לבדי, בלי שאף אחד יגיד לי. הרבה פעמים דווקא אמרו לי מה לא... ולא שזה מה שקבע. בדרך כלל ההיפך. על זה הייתי רוצה לדבר ולספר. ברמת המיקרו. במה זה מתבטא. איך זה מורגש.

וכבר ממש התרגלתי לרעיון שאני בשלב הסיכומים. גם את זה אני עושה לבד... חבל, אבל זה מה יש... אעשה לבד את הסיכום, אחסוך טירחה לאחרים.

בלילה, כשאני נכנס למיטה, אני שוכב עוד שעה או יותר וקורא. מותחנים. רק. מרשה לעצמי "לבזבז זמן" על מה שאני אוהב. במשך היום, בשעות הרבות שאני בחדר העבודה שלי, אני קורא דברים אחרים. אחרים לגמרי. זה יכול להיות ספרי פיסיקה מודרנית, פתאום קוונטים מענינים אותי, וגם (בפרט בזמן האחרון) ספרי פילוסופיה (כמו אבא...) בשאלות שמעסיקות אותי במיוחד. אני מניח שעכשיו כבר ברור מה מעסיק אותי הכי הרבה. הנה קטע שקראתי. אני מעתיק אותו לכאן. הוא "בול"...

"...לא משנה מה החיים מביאים לפיתחיו. תמיד כדאי להמשיך ולדבוק בתשוקות שלנו. התודעה שלנו מבינה הכי טוב מי אנחנו רוצים להיות. והכלי היעיל ביותר להתקדמות בחיים הוא דווקא המוות... בכל פעם שאנחנו נתקלים באתגר, תמיד כדאי לנו לזכור שהזמן שלנו קצוב והכל בסוף יתגמד...."

אני לא יודע אם אני מסכים, בטח אף פעם לא חשבתי ככה, אבל, זה מה שאומרים הפילוסופים.

07.03.2016

שמעתי בזמן האחרון, בלא מעט הזדמנויות, בפרט בשנה שנתיים האחרונות, בשעה שעמדתי על יד ערימת עפר טריה, עם עוד הרבה חברים,

שמעתי שמספרים על זה שבתחתית הערימה. מספרים, בין היתר, על משמעות חיו, כל מספר כפי שזה נראה לו. אחרי חצי שעה בערך זה נגמר. האם זוהי משמעות חיו?

בגלל זה אני רוצה לכתוב את זה בעצמי, לכתוב ולספר על משמעות החיים שלי. לספר קצת אחרת, איך אני רואה את זה. שוב פעם אחרת, כמו שבדרך כלל הייתי.

אני אתחיל כך –

אולי תזכרו שאמרת קודם שתירגמתי את השיר של פול אנקה "בדרכי שלי". תירגמתי, וגם "שירגתי", לשפה שלי, כשכבר אז ידעתי למה אני עושה את זה. ידעתי, וגם אמרתי למי שצריך להגיד, מה אני רוצה שיעשו עם זה, יותר נכון מתי שיעשו, מתי ואיפה אני רוצה שיקריאו את זה.

הנה הבית הראשון -

*ועכשיו, כשהסוף כבר כאן
ואני לפני המסך האחרון נפעם,
תנו לי ידידי לאמר לכם,
כבר עכשיו ובקול צלול,
וכשאני גם בטוח בדברי
שאין לכם דרך בה לא עברתי
והשארתי עקבותי!
וגם שלא יהיה ספק בכם,
שאת החיים שלי, אמנם, גם השלמתי במלואם!
ולא סתם הלכתי, ולא ככה סתם השלמתי –
בדרכי שלי הייתי ועשיתי, ובדרכי שלי הלכתי!*

08.03.2016

מתי מתחילים בכלל לחשוב על זה, על משמעות החיים. אני מתכוון לשאול מתי אנשים רגילים חושבים על זה, אם בכלל. ואני לא מתכוון לפילוסופים כאלו, אנשי אקדמיה חכמים שעל זה פרנסתם. אני מתכוון לבני אדם כמונו, רגילים כאלו... יש מישהו שבכלל טורח אי פעם להרהר על הנושא הזה? מה זה בכלל?

עשרות שנים אנחנו קמים בבוקר, אוכלים, עובדים, מבליים, אוהבים וממלאים את היום בעשרות דברים שאנחנו עושים. האם אפשר להגיד שהיו לנו במשך היום עשרות משמעויות? כנראה שלא. אז מה בכל זאת? אני מסתכן, ומנסה כאן לדבר על זה קצת. אולי בסוף אצליח להסביר למה זה כל כך חשוב לי פתאום. אולי זה מפני, שכך אני מבין עכשיו, שלמושג הזה המופשט, יש משמעויות שונות לגמרי בין זה העוסק במשמעות שבחיי היום יום כשאנחנו חיים, לבין המשמעות שלו כאשר אנחנו חושבים מה יהיה אחרי שנפסיק לחיות. ואז, ולכן, כדאי לדבר על זה דווקא עכשיו.

בעברית, לפי המילון, המילה "משמעות" (נקבה), זה פירוש, הסבר, פשר, חשיבות רלוונטית. אפשר גם להוסיף – תכלית, טעם, ערך ממשי. אכן מילה מורכבת.

חיפשתי גם באנגלית: meaning, significance, report: שוב פעם עוד קצת מונחים.

אם נמשיך לחפש את הכוונה במילה הזאת, מעבר להגדרה שלה כאל מילה, אולי לפרש אותה כאל מונח, נמצא כבר דברים אחרים.

למשל –

משמעות מציין את אופן השפעתו של דבר על המציאות, או את השלכותיו עליה, או את ההשפעה וההשלכות אשר מיועדות או עשויות להיות לו (לדבר) על המציאות בעתיד.

והמילים האלו, האחרונות, כשהן מתארות את המונח הזה "משמעות", הן אלו שמענינות אותי. רק אלו.

ורק למען "השלמות האקדמית" אזכיר שיש גם מושג נוסף שנקרא "משמעות החיים", שמתייחס לתהייה פילוסופית של הקיום בכלל כולל התהייה התיאולוגית, אבל, זה ממני והלאה ולא אתייחס לזה בכלל.

מה שמעניין אותי זו המשמעות שבדקת ומתארת השפעתו של דבר על המציאות ועל העתיד. רק על זה אני רוצה לכתוב. ואני ממש לא בטוח שזה יצליח לי.

09.04.2014

אתמול בערב, בקטע השני של התחקיר "דיני נפשות", ערוץ 10, שעוסק ב"נפלאות" הפרקליטות, חקרו במיקרו, לעומת תחקיר המאקרו שהיה בקטע הראשון, והראו שלושה מקרים של איך, "ביום בהיר משטרה דופקת על דלת ביתך..." ממש ככה! נשמע מוכר?

שלושה מקרים של כאלו, חפים מכל פשע, שהאשימו אותם במשהו במשטרה, ואחר כך, איך הפרקליטות עשתה כל מה שביכולתה, ויש לה המון יכולות (!) להאשים אותם. התחקיר מראה איך, אחרי שהפרקליטות מחליטה, שום דבר לא עוצר אותה. לא עובדות הפוכות שמראים להם הסנגורים, ובטח גם לא, כי אין להם, את העובדות האלו שהן אלו שהיו צריכים לחפש מראש! נבלות אמיתיות כמו שכתבתי כבר יותר מפעם אחת. המשפט ש - "למה להתאמץ בשביל להוכיח את האמת כשאפשר להמציא אותה" – בהיתגשמותו!

כל השלושה, אחרי שנים, יצאו זכאים. אחד אף ישב בכלא כמה שנים... ועוד הראו איך, לכל השלושה נהרסו החיים, כולל אחרי הזיכוי המוחלט. ראינו איך שהחיים נהרסו גם להם וגם למשפחותיהם. יש לכם ספק? תראו באיזה תזמון הסדרה הזאת שודרה בשבילי...

ואתם כבר מזוהים את הפואנטה שלי, אני בטוח, זאת הסייפא בעברית, בארמית בעצם, של המילכוד בהתגשמותו!

זה המילכוד שאיך שוברים אותו, לדעתי, אני מניח שכבר אתם מבינים. אבל, אפילו שכך (שאתם מבינים), אני אמשיך לכתוב. כי עוד לא אמרתי הכל. סבלנות...

10.03.2016

פילוסופיה היא לא תחום התמחות שלי, למרות שבשנים האחרונות זה מאד מעסיק אותי. בייחוד פילוסופיה של המדע, אמנם שבכלל לא שייך לכאן. סתם הזכרתי.

אז פילוסופיה של החיים. זה כן בענין שלנו. אבל, מאחר וזה לא בתחום מומחיותי (בינתיים...) אני נעזר במומחים. קניתי ספרון קטן של אסא כשר. הוא פילוסוף ידוע ומוכר ומוערך. אני מכיר עבודות שלו, אמנם בתחומים אחרים. הוא, למשל, חיבר את "התקן האתי" של צה"ל. הספרון שקניתי, "ספר קטן על משמעות החיים". הוא באמת ספרון קטן, ספרון שיש בו הרבה דברים, שבמצב רוחי הנוכחי הוא מתאים לי בדיוק. קראתי אותו בנשימה אחת. ואני אעזר בו, לפעמים במילים שלו, בשביל לכתוב מה שעל ליבי.

הוא כותב על משמעות החיים, אבל, קורא לזה (אני לא מסכים, אגב) תמונת החיים או ספור החיים של כל אחד. ואיך הוא כותב את זה! ולמה, ואיך זה משהו חי ודינמי. בדיוק כמו שאני אוהב. הוא כותב גם פרק ארוך על המוות ומה קורה לזה שמת בלבבות של אלו שאהבו אותו. אני חושב, יודע בעצם, שזה קטע אישי שלו, על אסון פרטי שלו. והוא דווקא לא זה שמעסיק אותי. "חי בלבבות" הוא קורא לזה. וזה אמנם מרגש, אבל, לא מתאים לי, בינתיים...

כי אני רוצה לכתוב על משמעות החיים של אחד שרואה את מותו הקרוב ואיך זה משפיע על משמעות חייו עכשיו. האם זה אחרת ממה שהיה קודם? האם משמעות החיים כשרואים ויודעים שהסוף מגיע, משתנה ממשמעות החיים קודם לכך?

אתן לכם דוגמא פיסית. דווקא. לא פילוסופית בכלל.

למשל, קחו את משמעות ניצול הזמן.

ובכן, מי שחי כרגיל, שלא חושב בכלל על הסוף, סביר שחיו מתנהלים בשגרה. היום זה כמו שהיה אתמול וכמו בעשרות השנים שעברו. הוא אוכל אותו דבר, מבלה אותו דבר ועושה את אותם הדברים שעשה אתמול ושלשום ולא חושב בכלל מה יהיה מחר. מה שהיה הוא שיהיה. וזה בסדר גמור בשבילו.

לעומתו, וליתר דיוק, אם זה אני, כשאני יודע שהסוף כבר לא רחוק כל כך, כי הוא בשליטתי ובמחשבותי, אזי לזמן יש משמעות אחרת לגמרי! אסור לבזבז אף רגע על "שטויות", אפילו הם דברים שהיו פעם מובנים מאליהם. וזה לא להאמין מה קורה לך אם נכנסת להלך הרוח הזה. איך המון דברים "נורמליים" נראים לך פתאום כשטויות, כרדודים וכמבזבזי זמן ענקיים. וסתם דוגמא, טפשית אולי, זה ללכת לערב זמר אצל אפי נצר. זה משגע אותי. דבורקה בטוח לא מבינה למה...

זה "הזמן". גם הוא נושא בפני עצמו, שמי שמכיר אותי, יודע כמה אני אוהב להתעסק איתו.

ה"זמן". איך שהוא לא משהו אבסלוטי, אפילו אם אנחנו לא בספינת חלל שנעה אי שם במהירויות מטורפות...

זה היה רק לדוגמא. ניסיתי להסביר איך משמעות החיים שלי עכשיו היא אחרת ממה שהיא היתה יכולה להיות, אם לא, אילולא, הייתי חי עכשיו בצילו של המילכוד.

בשביל לענות על השאלה הזאת, של המשמעות בצילו השחור של המילכוד, אני צריך להבין קודם, בעצמי מה היתה משמעות החיים שלי עד עכשיו. האם בכלל זו היתה איזה תמונת חיים, או סיפור חיים שאהבתי אותו?

סיפור החיים שלי הוא לא עצמאי. הוא לא משהו שחי רק בזכות עצמו, או רק בזכות רצוני ומעשיי הבלעדיים. הוא שזור, ביודעין וגם בעקיפין וגם מבלי משים גם בסיפור או בסיפורי החיים של אחרים. איש, אנשים, נשים. ילדים. יש בסיפור שלי חותמות, לטוב וגם לפחות טוב ואפילו לרע של כל "האורחים" למיניהם שהתארחו אצלי בתקופות כאלו ואחרות וגם לתקופות כאלו ואחרות. אבל, אני יודע, שתמיד, אבל תמיד, המילה האחרונה היתה שלי. לטוב או לרע (ממש) גם כן. כמו בשיר.

אז בסופו של דבר, אני ייצרתי ואני אחראי על סיפור חיי, אני נתתי לעצמי את המשמעות לחיי. וכמו שאמרתי כבר באמת יותר מדי פעמים (כי זה מציק לי) לטוב ולפחות טוב.

אני יודע היום להבחין, שבמהלך חיי, במה שעכשיו אני מכנה סיפור חיי, או משמעות חיי, היו בעצם כמה מישורים. אבל, לפני שאני ממשיך, אני צריך להגיד, שאני יודע עכשיו, מפני שעכשיו אני קורא את זה בפעם השנייה, והשלישית, שסיפור חיי ומשמעות חיי אלו שני דברים שונים לגמרי! בהתחלה היה נראה לי שהם אותו דבר, אבל, היום אני יודע שאין זה כך. הדברים, אני מקווה, יתבהרו בהמשך. בינתיים, אני לא מתכוון לשנות את זה. זה באמת לא כל כך חשוב, כי אני הרי לא כותב ספר ללימוד פילוסופיה...

הזכרתי כמה מישורים של חיים -

היה את מישור ההישגים. אני חושב שכל חיי רדפתי אחריהם. אחרי הישגים. אומרים שמי שרודף אחרי הכבוד הכבוד בורח ממנו. אני לא יודע. אולי כן ואולי לא. אולי כבוד זו היא בכל זאת לא מילת גנאי. ובכל זאת, אני יודע להגיד בוודאות, "ועכשיו זו המילה האחרונה", זאת אומרת שאני כנה לגמרי עם עצמי, שכבוד והישגים לא היו אצלי אותו דבר. אף פעם. בטח רציתי כבוד, אבל לא רדפתי אחריו. אבל, כן, ומאד, רציתי הישגים ורדפתי אחריהם כל חיי. כמו משוגע. עד היום...

אני מתכוון, למשל, להישגים בעבודה. בכל מקום שהייתי ועבדתי, הייתי מוכרח שיהיו כאלו. והיו, לשימחתי לא מעטים. ויש מהם עקבות שיישאר עוד שנים רבות. והיו גם כיבודים (מהמילה כבוד) שגם הם יישארו עוד שנים רבות.

ואני מתכוון גם להישגים בתחום האישי. רדפתי גם אחריהם. זה עניין שהרבה יותר קשה להסביר. למשל, רציתי שיהיו לי חברים וחברות נפש. ואני לא יכול להגיד שהיו לי הישגים מי יודע מה. היו כמה, ללא ספק, אבל, אי אפשר להגיד שכל הישג הביא איתו גם כבוד...

בכלל, הישג אישי הוא גם זמני, וגם סובייקטיבי, זאת לעומת הישג מקצועי בעבודה שהוא קבוע ואובייקטיבי. מה שנקרא בעיני הישג אישי יכול להיות בדיוק ההיפך, אסון, כשלון מוחלט, אצל אחר, בטח ששום כבוד לא מחובר אליו. ועוד אחזור לזה. אולי...

כך או כך, ההישגים היו חלק נכבד מאד במשמעות חיי.

אבל, אני שואל עכשיו, האם הם כך גם היום, תחת צילו המעיק של המילכוד? שאלה טובה... אין לי לכך מחשבה מסודרת עכשיו, אז בטח עוד אחזור גם לזה. אני יודע שהרבה דברים מנכרים במוחי, ואני מכיר את התופעה הזאת, ברגע שאתחיל לכתוב, זה ייכתב מעצמו. כך כבר קרה לי גם ב"סתם" כתיבה, של מותחן למשל, לא של משהו כזה "נוראי" כמו שאני חושב שאני כותב עכשיו...

12.03.2016

התחלתי קודם לכתוב, ואף כתבתי שלסיפור החיים שלי יש כמה מישורים. וכתבתי משהו על מישור ההישגים. אז איזה עוד מישורים יש לי, והאם יש לי בכלל? האם יש סיפורים, או מקומות שהם בעלי משמעות ארוכת שנים? מה עוד יש לי, או היה לי, שהיה, נאמר, משמעותי בעיני עד כדי כך שאוכל להגיד עליו היום שהוא היה, או שהוא עדיין, בעל משמעות בשבילי? למשל, האם היו לי בימי חיי איזה ערכים נעלים, או איזה אידאלים שאני יכול להגיד עליהם שהיו ונשארו בעלי משמעות בחיי? למשל, כשהייתי קטן, נער כזה, חשבתי שרעיון "ההגשמה", זאת אומרת ללכת לקיבוץ, זה ערך עליון... אז עוד התהדרתי עם סמל של פדרצית הנוער הדמוקרטי על החזה ... אז חשבתי... היום אני מבין שכל זה לא היה אלא, ובפשטות, סוג של משובת נעורים... (שימו לב לקירבה בין פשטות ושטות...), אז לא אקרא לזה כחלק מהתרומה לסיפור חיי המשמעותי. ואפילו שהייתי קצת זמן בקיבוץ, ואפילו התחתנתי שם, זה לא השאיר עלי שום חותם משמעותי ארוך זמן. סתם זכרון נחמד. האמת, בריחה מהמציאות... לא משמעותי ולא נעליים. אף פעם גם לא בער בעצמותי איזה רעיון פוליטי כזה או אחר. אבל, גילוי נאות: למושג "בוער בעצמותי" יש קנה מידה. בסקלה של "הבעירה", 10 זה להישגים! מעט מאד לערכים... זה אני. לטוב ולרע. אבל, שימו גם לב:

משמעות ענקית יש בחיי לנושא של הילדים שלי ושל הנכדים שלי. אני לא יודע איזה שם לתת לזה, שם של מישור אני מתכוון, אבל, זה חייב להיות ברור גם בלי שם מיוחד! ההתייחסות שלי לילדים שלי ולנכדים שלי היא גדולה לאין ערוך מזו שיש לי לכל דבר אחר בחיים, כולל לעניין ההישגים. בסקלת "הבעירה" זה מעל ומעבר ל 10....

אז כדאי שנזכור גם את זה, שהרי, בסופו של דבר, המטרה שלי היא להבין, ולנסות ולהסביר את משמעות חיי, לא זו שהייתה פעם, אלא, זו של עכשיו, תחת צילו של המילכוד והמוצא ממנו. והלוואי שלא "תגיעו למקומי" בשביל להבין את זה כמו שאמרו חז"ל...

ובאמת שזה לא דבר פשוט. אל תטעו לחשוב על המשפט האחרון כעל משפט שאומר אחד שחי את חיי כשעננת המוות מעיבה עליו. לא כך הוא! בדיוק ההיפך! מה שאני עושה כעת זה לנסות ולפענח את מה שאני חושב כעת, אחרי שכבר מיציתי את חיי, ורק כשאני חושב עליו, על המוות. אז איך כעת נראים לי חיי ובעיקר משמעותם, לאורו (...). המתקרב.

אני חושב שזה הבדל ענק. ולדעתי, אם הבנתי טוב את ספרו של אסא כשר (בכלל לא בטוח) הוא לא מתייחס בכלל לשאלה הזאת – "משמעות החיים בעיניים של אחד שרואה את הסוף". אולי בצדק הוא לא מתייחס. כי את מי זה מעניין, מי ירצה לקרוא את זה בכלל?

יש בכל זאת קטעי חיים, קטעים שסגורים על עצמם, כאלו שהתחילו ונגמרו, שאינם מורגשים היום (אני מקווה), אבל, כאלו שבאותו זמן היתה להם משמעות אדירה. ולא הכנסתי אותם לאותה קטגוריה, או מישור, כמו את מישור ההישגים, בגלל מימד הזמן, שהיה מספיק קצר, נניח. וזאת כי, להישגים היתה בעיני חשיבות משמעותית לאורך כל שנים שלהם אני מתייחס כאן. ובכל זאת, ואני הרי בקטע של כנות עם עצמי, יש ארועים שנמשכו שנים ספרות בלבד שבאותו זמן האפילו על הכל. בטח האפילו על הכל מבחינת המשמעות שלהם בשבילי.

ולכן, למען שלימות החיבור הזה, שווה להתעכב עליהם. חלקם פשוטים, חלקם ממש לא. זה, כי סיפור חיי הוא אינטגרל, סכום של כל הסיפורים המשמעותיים, חלקם עצומים וקצרים, חלקם ענקיים וארוכים, כל אלו שעשו אותו. יש גם "סיפורי תבלין", אבל, לא נראה לי שאתעכב עליהם במיוחד, זה, על תקן רכילות, יעני...

אז מהקל אל הכבד. ודיר באלק, אני לא מתכוון לתת ציונים! לא לי ולא לאחרים. אני רק עם העובדות!

היתה התקופה בארה"ב. אני, שאף פעם לא הייתי תלמיד מי יודע מה, לא בנעורי וגם לא אחר כך בטכניון, נשלחתי ללמוד ב MIT, פסגת הטכניונים בעולם. ללמוד... אני יכול עד היום לספר איזה חיל ורעדה אחזוני. איך אצליח להתמודד שם. אין לי שם אף אחד שיכול לעזור. אני ואפסי... גם אין לי עם מי לדבר. איך אני מסתדר שם לא מעניין אף אחד. יש שם, חוץ ממני עוד ישראלים, כולל מרפאל, שהם, כולם, אריות בלימודים... לי, כל מה שיש לזכותי אלו דווקא הישגים במישור המעשי. אבל, אמנם זה משהו, רק שעכשיו אני בהיכל המדע ולא בהיכל המרעומים... וזאת אף זאת -

איתי, ועל צווארי, משפחה. בת אחת לבית ספר, בית שניה לגן וגם אשה בהריון שלא יודעת אנגלית ושלהסדר בארץ זרה, נאמר בהמעטה, לא היתה כוס התיקה שלה. וזה, כמו שאמרתי, בהמעטה...

אז אני יכול להגיד, שהתקופה הזאת, שלא היתה לי דומה כזאת בעבר, היתה משמעותית, בשבילי, מאין כמוה. כל כך משמעותית, שאולי יש לי מה להגיד עליה עוד היום, לאור מה שאני צופה לעתיד. ועוד נראה. היא לבטח ממלאת את כל התנאים שהזכרתי קודם, של משהו קצר מועד, סגור על עצמו ועם משמעות ענקית.

והיתה עוד תקופה אחת, אנחנו עוסקים בתקופות של משמעות, כזכור, שנזרקתי בה, בבת אחת, לעולם זר ומפחיד ומאתגר. זה היה כשמנהל רפאל דאז, זאב בונן, שלח אותי ללמוד מהי "לוחמת יבשה" והמורה שלי והמאמץ שלי היה האלוף מוסא פלד, אז, גיבור מלחמה טרי. זה קטע, שבמישור האישי, אפשר להגיד עליו שהיה פרץ של הישגים ללא תקדים, בטח בשבילי. ויש לו משמעות מיוחדת, בתוך המשמעות... משהו שהשפיע מאד מאד על חיי מאז.

הנה, תראו מה אומר על זה גיורא שלגי. מנכ"ל רפאל וחבר:

"תיאור הפקת הלקחים ממלחמת יום כיפור מופיע בספרו של זאב בונן, וחלק מהסיפור סביב המפנה לכיוון זרוע היבשה, מתואר בצורה מרתקת בספרו של דן רוגל, שעמד בראש קבוצת הפיתוח היצרית והנמרצת, שהובילה את לוחמת היבשה ברפאל. הספר מספק לקוראיו מבט על ממדים של תעוזה, חדשנות ותודעת ייעוד בלתי מתפשרת, שאיפנו את רפאל של אותה תקופה"

ויש עוד קטע אחד של משמעות, עוד תקופה בעצם, והיא דווקא לא עוסקת כל כך בענין, שברור לי שלא כולם יכריזו עליה כבעלת הישגים, ויהיו רבים שאף שיגידו עליה שהיא, במובן מסוים ההיפך הגמור, ושהיא המייצגת של הההישגים השליליים שלי. אבל, אני לא רוצה לשפוט אותם. כי אני לא אוביקטיבי. אני סוביקטיבי, ובעיקר, אני אנושי ואני מודע לגמרי ל"הישג" שלי, אבל, גם מודע לגמרי לקטטורפה הצמודה.

אז הנה שוב קטע של פול אנקה, בתרגום שלי...

היו ימים, אני בטוח שכולכם יודעים,
שבהם נגסתי יותר משאוכל לעכל,
אך גם אז, שלא יהיה ספק,
עמדתי שם מולם זקוף, ובלעתי!
כן, כן, בלעתי, בדרכי שלי, והכל!

ובכן, למען הסר ספק למה אני מתכוון, הנה עוד קטע שאני מעתיק. הפעם
כתב אותו ז'אק ברל ותרגמה נעמי שמר. ליוסי בנאי היה בצוע אדיר
שלפעמים אף סחט דמעה מעיני. הנה הקטע (אהבה בת 20):

ידענו אש ידענו רעם
ואהבה בת עשרים.
ברחנו זה מזו לא פעם, אבל היינו חוזרים.

וחדר זה עודו שומר,
זכרון ימים יפים יותר
עקבות סופה אשר פרחו לה,

כאן שום דבר אינו דומה
לאשר עבר לאשר חומק
לאשר הולך איתנו הלאה...

אם את רוצה עכשיו לבכות
ליבי עכשיו נקרע פחות
יש בזהירות עכשיו ללכת...

אז בדיוק כמו שכתבו שני האדונים, פול אנקה וז'אק ברל, אכן היתה סופה
שאמנם פרחו לה, אך גם נגסתי יותר מאשר יכולתי לעכל...
ואני רק אשלים את התקופה הזאת, וגם זאת אעשה בעזרת אחרים, כאלו
עם כשרון כתיבה גדול משלי... הפעם זה יהיה עם אחד ג'. סרט בתרגום של
יהונתן גפן. וכך כתוב שם:

לאשה שאיתי, כל כולי התמכרתי
והיא גם זרעה בשדות שחרשתי
בבוקר אני מתעורר רק אליה
בחושך מגשש את שפתייה.
אני שלה עכשיו, וכל מה שהיה לי
החברים, הכלבים, הזיונים, המשחקים
על הכל וויתרתי...
לאשה שאיתי כל כולי התמכרתי,
אך אל תגלו לה את מה שאמרתי...

זהו. עשיתי את מה שרציתי. הגדרתי ואף תיארתי עוד קטע של משמעות
בחיי... ואולי נכון יותר יהיה לקרוא לזה עוד פרק של ספור חיי, אחד עם
משמעות שאין לי מילים משלי לתאר. לא אותה (משמעותה) ולא את
עוצמתה וגם לא את השפעותיה.

אומר אסא כשר – "מי שרוצה לשלוט בחייו, לא רוצה להיסחף עם הזרם
ואפילו לא הזרם שמונהג על ידי החינוך שלנו. מי שרוצה להחליט אם

לשחות בכלל ולאן, הוא לא נותן להרגלים לעצב את חייו. הוא בוחר לעצמו מטרות שהוא מנסה ונלחם להשיג, בוחר ערכים שהוא מנסה לממש ואופי שהוא מנסה לעצב. הוא כותב במעשיו את סיפור חייו. הוא הגיבור והוא המחבר."

"אנחנו יכולים לתת לעצמנו את משמעות חייו ואין שום נימוק בעולם שלא לעשות זאת." סוף ציטוט.

ואין שום מצב שאני הייתי יכול לכתוב או לסכם את זה יותר טוב!

עוד רק אגיד, לסימו של היום הזה, שאמנם תיארתי כמה וכמה פרשיות מעצבות משמעות, אבל, הן ממש לא הכל. יש עוד. לא בהכרח כאלו שאפשר ל"סווג" תחת שם כזה או אחר, אבל, כאלו שהן בעלות משמעות, ואפילו משמעויות, ענקיות בשבילי. אני עוד אגיע גם אליהן.

13.03.2016

יש במשך היום, לא בכל יום אמנם, רגעים של דכדוך נוראיים, מלווים במין מלנכוליות שמשלטת עלי. אנשים רעים יגידו שזה מרחמים עצמיים. ולא כך הוא. אני בכל זאת לא חושב שזה ככה. אני אפילו יודע לזהות את הטריגרים שגורמים לזה. זה יכול להיות בבוקר או בערב או, בעצם, בכל שעה משעות היום. מספיק שאקרא משהו בעיתון או אראה משהו בטלביזיה, או מישהו לידי יגיד מילה, וזה יתחיל. אני חושב שדברים שמדברים על העתיד, או על איזה נסיעה מלהיבה, או על משהו טוב במיוחד, אלו הדברים שגורמים לי לככה. כאילו, המוח מזהיר – "אל תקפוצ, זה כבר לא בשבילך..."

אז אם אני למטה בחדרי, אני שם את את קובץ השירים הרוסיים שהכנתי. שעתיים של השירים הרוסיים הכי הכי. ברגע שזה מתחיל להתנגן, אני נשפך. זה לא מרגיע, זו רק מנת סם נוספת, משתקת... יש לזה השפעה ענקית עלי. כמעט פיסית. אין לי ממש מושג למה זה ככה. אמא היתה שרה לפעמים כמה מהם, אבל אני לא חושב שזה בגללה. את רובם היינו שרים בתנועה, זוהר היתה שרה (מה פתאום בכלל נזכרתי בה), ובאמת שהסיבה לא ברורה. יש באוזני משהו מיוחד במקהלת קולות ברוסית, בייחוד של בנות בשנים או שלושה קולות... יש גם משהו מיוחד שקורה לי כשמדברים רוסית על ידי...

לסולו, החבר הטוב שלי, סולו שכבר איננו, היתה בעיה דומה. גם לו היה קובץ כזה אותו גילה השמיעה לנו כשנפרדנו ממנו. וגם אני רוצה ככה. כל המחרוזת שלו היא בתוך זו שלי, אבל שלי יותר ארוכה... "שירים רוסיים - האוסף הגדול". חפשו במוסיקה שלי במחשב.

אני יודע מתי בדיוק אני רוצה שזה יתנגן ברקע...

מתחיל למשל 'אט זורם הנחל'... אני מרגיש את הדמעות בעיניים. אני לוקח את המפוחית שקניתי לפני כשנתיים ("הונר", מינורית, אף אחד לא יודע ולא שומע) ומתחיל לנגן יחד עם המחשב... איזה דפוק... אבל, הפי משתגע, כנראה המפוחית מוציא צלילים שמשגעים אותו... ואני משתגע עוד יותר ממנו... דפוק... כבר אמרתי, דפוקים בעצם...

ובמעבר חד, ונדמה לי שכבר כתבתי קודם באיזה מקום, שפיסיקה מודרנית, לא זו הקלאסית של ניוטון, מאד מענינת אותי בתקופה האחרונה. אז לקחתי מאמר מתוך "מכתבים פיסיקליים", כתבים שאני בקושי מבין את המילים הכתובות, ואני קורא מאמר שמתאר בפרטי פרטים את תהליך הניסוי

שבעזרתו גילו את גלי הכבידה. אני מבין רק חלקיק קטן מאד ממה שכתוב שם, ממש משהו מינימלי, אבל, יחד עם מה שאני מבין וממה ששמעתי כמה ימים קודם בהרצאה של פרופסור עילם גרוס, נראה לי שזה מספיק לי כדי להוסיף עוד נדבך בהערצה שיש לי לאלברט איינשטיין (לאבא שלי היתה תמונה שלו מתחת לזכוכית בשולחן העבודה שלו), וגם, בשביל להבין את עוצמת הגילוי, ייחודיותו הפנומנליות של הניסוי ובכלל.

אז גלי הכבידה, פלוס השירים הרוסיים, פלוס איינשטיין, זה אחלה מצב רוח... איזה צרוף... פרטיזנים על הדון, גלי כבידה בשני קצוות אמריקה, אלברט ממשרד הפטנטים בשוויץ, אלכוהול... בדיוק מה שצריך בשביל לכתוב על הסוף, על הקץ... לא נורמלי קצת גם כן, אני חושב...

אבל, ברצינות רגע, מה שהכי גרוע עכשיו, זה זה שאני יושב לבדי, בחדר העבודה שלי, ואין לי עם לחלוק את כל זה.

וזה בעצם סיפור חיי. אין לי עם מי לחלוק. רק עם הפי ורק עם המחשב... מה שווה משהו שאין לך למי לספר, עם מי לדבר, או עם מי לבכות, אולי גם לצחוק, בטח עם מי להצטער... אז אני לוקח עוד קצת אלכוהול... יעשה לי טוב להרגע הזה.

ורק שיהיה ברור מעל כל ספק, וזה הכי חשוב לי! שאני לא מאשים בכך אף אחד. זה הכל בגללי! לי יש אחריות בלעדית לכך. רק לי! אני יודע ולא מאשים איש! יד על הלב!, זה המצב, וזה מה יש.

ואין ספק שגם זה חלק ממשמעות החיים. החיים שלי, ולא רק שלי בעצם...

16.03.2016

אתמול נסענו דבורקה ואני לבקר את אמיתי וטובה. אמיתי בן דודי. אמנם דור שני, אבל מהצד של אבא והוא הכי קרוב שיש לי, והיחידי שנשאר אחרי שמייה נפטרה. טובה, אשתו, נחמדה כזאת, לוחצת – "תשמרו אחד על השני, אין לכם יותר קרובים..." היא אומרת...

אז מה אני ראיתי? ראיתי את אמיתי, דומה כעת לאָמָה, אבא שלו, שתי טיפות מים. והוא, אמיתי, אפילו שהוא צעיר ממני, הוא זקן... קיבינימט. מלא בעיות בריאות. בקושי הולך. כבר לא נוהג. כל היום בבית. לא נכנס כבר למחשב כמה חודשים. טובה אומרת לו – "תראה את דן, יותר מבוגר ממך..." ואני חושב לעצמי, איזה בדיחה... מה אנשים היו חושבים אם היו יודעים. אתם עוד זוכרים את המילכוד? אני מקווה שהקוזקים מהדון לא השכיחו אותו ממכם!

אתם מכירים את המושג "תולעת מוח"? מין מנגינה כזאת שמזמזמת לכם בראש ללא הרף, מהבוקר עד הערב? אז לי יש כל יומיים תולעת כזו, חדשה, אבל, גם, אצלי זה תמיד דואט של תולעים. כבר ארבע שנים. תמיד יש את מנגינת המילכוד עם מנגינה מלווה מתחלפת... ואל תנסו את זה בבית...

המילכוד. אז הנה, עכשיו, ממש עכשיו, בימים אלו ממש, שלוש פרשיות. באחת, תת אלוף שיצא רע בפוליגרף, עורך דין שיצא טוב בבית משפט עליון שקבע שהעלילו עליו, ויש עוד אחד, שר לשעבר, שאיזה אשה מנסה לסחוט אותו באשמה דומה בחומרתה לזו שלי (נדמה לי). אז הנה לכם שלשה מקרים. כל הקשת החברתית והפילית. אז איך זה נראה?

ובכן, בדיוק כמו שאמרתי. כולם "אכלו אותה". ובכולם אני מתכוון לכל הנאשמים. אין שום הבדל ביניהם! אשם או זכאי, לא משנה כהוא זה! לכולם נהרסו החיים!!! אשמים או זכאיים או כאלו שרק בעוד חמש שנים נדע!!! החיים נהרסו כבר עכשיו!!! זהו המילכוד.

ואז, אני שואל, למי בעצם יותר טוב – לי או לאמיתי בן דודי???

בדרך חזרה, אני במכונית, עם דבורקה, מצלצלת שירה. נכדה מקסימה, שנה ב' ארכיטקטורה,

והיא – "סבא, יש לי שאלה, אני צריכה עזרה"... ולא פעם ראשונה. המון פעמים כאלו היו, מאז בית ספר עממי, דרך התיכון ועד האוניברסיטה, ולא רק היא שואלת... יש לי עוד נכדים ונכדות ולכולם יש שאלות... עשרות שנים ועשרות שאלות... ולא רק אינטגרלים ונגזרות, יש עוד דברים בחיים... אתם אולי מכירים אתה זה?

ואז, באופן אוטומטי, אני שואל את עצמי, במין סוג של כאב כזה, האם, אם היו יודעים, גם כשאני זכאי, האם היו ממשיכים לשאול אותי שאלות? האם היו ממשיכים באמת או ממשיכים, כשעכשיו כבר זה ככה רק בשבילי, לא בשבילם, לא כך? לעולם לא אדע את התשובה! ועכשיו, גם אני, כמוהם, לא אאמין ששום דבר לא השתנה...

וזה כבר לא אותו מילכוד, זה כבר מילכוד בתוך המילכוד...

*כי מהו האדם, מה כבר יש לו בחייו?
אין לו מאומה מלבד עצמו וחושיו ומחשבותיו...*

ככה אומר פול אנקה. זה כמעט בסוף השיר שאני כל כך אוהב. והוא בתכנון שלי, כבר נקבע מזמן, להיות מוקרא וגם מתי...
ובכל זאת אני חושב שיש גם עוד משהו לבן אדם בחייו!

זה עוסק במשמעות חייו, זו שיש לה את ההשפעה שהיא גם מעבר למשמעות של הזמן האמיתי, העכשווי.

בשביל זה כל החיבור הארוך הזה, שאולי קצת הסתבכתי איתו. אני רוצה להבהיר, שחשוב לי למצוא את המשמעות לחיי בראי הסוף, זאת אומרת יחד עם ראית והבנת פתרון בעיית המילכוד, הפתרון שכבר היזכרתי מהו. כי זה בינתיים הפתרון היחידי שאני מוצא, למרות כל נסיוני הרב במציאת פתרונות לבעיות קשות. עדיין לא מצאתי אחר.

אני כל הזמן דוחה את הכתיבה על הנושא הזה. ולא שאין לי מה להגיד. דווקא יש לי, אבל, אני דוחה. אני פוחד. פוחד כי ברגע שאכתוב וזה יהיה כתוב, אז זהו. זה סופי. נחתם ונסגר.

אולי, במקום זה, כך חשבתי בזמן שהעט היתה מעופפת על הבלוק, אולי אעביר את הכל למחשב. ואם אני מכיר את עצמי, במהלך התקתוק יהיו לי המון שינויים, ואני גם אוסיף לחשוב, וגם המשפט עצמו ייתקדם, ואולי... מי יודע... זה בטח לא יזיק, כי את מה שאני רוצה להגיד אני הרי לא אשכח... זה גם כתוב לי באדום באיזה פנקס קטן שאני מחביא...

21.03.2016

ברגע שאני לוקח את העט ליד ומתחיל לכתוב, מיד יש לי את הפרפרים האלו בבטן. מה אכתוב. פחד. ואז, הפרפרים הופכים לצורך בלתי נשלט כמעט, שהוא קצת לשתות. את הקוקטייל הפנומנלי הזה שאני עושה... זה ששכללתי במשך השנים כאן למטה בחדר העבודה שלי. אני, אגב, יודע

שאני יכול להשתלט על זה. וזה בדוק. זה בידיים שלי, בינתיים... כי אני יודע שאני מוכרח להשתלט על זה! עוד לא הזמן להתמסר! זה כמו שהיה עם הסיגריות – מתגברים עכשיו והרצון המידי עובר. אחר כך זה יחזור שוב ושוב אתגבר... עד שתגיע השעה שכבר ממש יהיה מותר. ואני מניח שכך אמנם יהיה. אתם בטח תדעו...
בינתיים אבל, הכל ממש בסדר. אני עוד לא שתיין...!!!

בעמוד הקודם הכרזתי שאני מתחיל להאביס את החיבור הזה למחשב. ובאמת התחלתי, ובאמת כמו שחשבתי, זה הולך לאט כי מה שכתבתי עובר שדרוג ושיפוץ. באותו זמן גם קורים דברים, מהסוג שמשפיע עלי שאני חייב גם אותם לכתוב. אז מעכשיו, אני אכתוב פעמיים, פעם זה מעכשיו לעכשיו, עם העט נובע על הבלוק, זה מה שקורה בזמן אמיתי, ופעם שניה זה מה שאני אתקתק למחשב... זה משהו שרודף אחרי... תהליך מעניין... אף פעם עוד לא עשיתי אותו... עוד דבר כזה...

אתמול, יום ראשון, היה צריך להיות המשך המשפט. היום השני שלו. תמי היתה צריכה להמשיך לחקור את המתלוננת, וזאת, לאחר שביום הראשון שלו, של המשפט, כבר בהתחלת החקירה הנגדית שלה, אחרי קצת שאלות של תמי היא, המתלוננת הדפוקה, עשתה בלאגנים. היא כבר רצתה ללכת הביתה... היה ברור לגמרי שה"חכמים" מהפרקליטות הרגו אותה! היא עצמה, מענינת אותם כשגל דאשתקד. אז מהו הדבר הזה שבכל זאת מניע אותם, את הנבלות האלו מהפרקליטות, לאלוהים (?) פתרונים. ותמי עלתה על זה.

אבל, זה לא קרה. ביום חמישי הקודם, תמי צילצלה להגיד לי שהמשך המשפט נדחה, ואני שמחתי, כי נזכרתי שהשופט אמר שזה יידחה לשנה... ושנה בשבילי היום זה נצח! כאילו שזה הכל נגמר בשבילי... איזה מטומטם אני... תראו רק לאן הידרדרתי... אני, שלא עשיתי כלום, שמח על "טובות קטנות" כאלו... איזה זוועה זאת! כאילו שיש לי עוד שנה טובה... ואני לא יודע אם אני מסביר את זה מספיק טוב ואם אתם מבינים מה שאני אומר, לאיזה ביבים הגעתי...

בכל אופן, תמי צילצלה ואמרה שיש המשך כבר מחרתיים... ביום ד' בצהרים. לשלוש שעות, או רק לשעתיים.

ואני, שבעצם צריך לשמוח שייגמר כבר עיניו הדין המחורבן הזה, צריך גם לשמוח כי אני יודע מה יהיה בהמשך המשפט ואיך תמי תמשיך לעשות את נפלאותיה, בכל זאת אני מרגיש כמו שקיבלתי בוקס בבטן. ומאותו רגע אני בלחץ נוראי. לא יודע להסביר, רק מרגיש. משהו נופל עלי מהחלל, איזה מחלה ממארת שאין לה מזור.

נדמה לי שיכולת השחקנות שלי הולכת ומשתכללת. רק הבלוק הזה יודע מה מתבשל לי בבטן ובראש. עכשיו גם המחשב יודע...

יש לי פחות סבלנות להכל ולכולם. אני מתעצבן משטויות, בעיקר על דבורקה. ולא חסרות אצלה שטויות גם באופן אוביקטיבי. אני מודע, מנסה להתגבר ולסתום את הפה, אבל, לא תמיד זה מצליח לי. קיבינימט... ואני מצטער מאד על כך, בחיי...

אז אני מחכה ליום רביעי. עד אז כל התוכניות שלי להמשך חיים נורמליים נדחו. למשל, רציתי לבנות אתר באינטרנט, מצאתי תוכנה מצוינת לזה. רציתי להתחיל אלבום חדש של עיבודי תמונות, משהו חדש שאני עושה שמצליח לי, תיכננתי לנסוע לסין עם דבורקה – הכל נכנס למגירה. או שעוד ייצא משם או שלא. כל החיים נעצרו, לפחות לכמה הימים האלו. אי אפשר להתרגל. תמי נזפת בי "תמשיך לחיות!"...

אז איך אפשר? ראו את מה שהולך בתקשורת. איזה עוצמה ואיזה רוע. מתחרה בפרקליטות... אם יכול בכלל להיות כזה דבר... ממשכים לדוש בפרשיות מגוונות, ממש, של מעשים מגונים. כולם בתקשורת, עיתונים, טלביזיה, הם יודעים הכל – אשם, לא אשם, עשה, לא עשה, ראיונות, מעלים פרשיות עתיקות... אתם רואים ושומעים לבד, כל היום וכל הלילה...

ובתוך כל ההמולה הזוועתית הזאת, אני חושב רק על המילכוד של כל אחד ואחד מה"כוכבים" ועוד יותר אני חושב על צביעות של עיתונאים ועל צדקנות של אירגונים, כל מיני אירגונים. ולא שאני חושב שמותר לעשות מעשים מגונים. ממש לא. זה ממש חלאה. אני יודע ומרגיש. יש לי בנות, יש לי נכדות... אבל, תנו למשפחות של הנאשמים מנוחה! תנו להם לנשום! חשבתם פעם מה עובר על ילד שהולך בבוקר לבית הספר כשהוא יודע מה אמרו על אבא שלו אתמול בערב, איזה משפט שדה עשו לו קבל עם? חשבתם עליו מה עובר עליו כשהוא יודע שכל החברים שלו גם הם ראו ושמעו, וגם בטח עובר לו בראש מה ההורים אמרו להם... ואני יודע, אתם לא חשבתם על זה אפילו רגע, ואילו אני, אני רק על זה חשבתי ואת כל הרגעים ספרתי. והלכתי והשתגעתי מרגע לרגע.

האם התפללתי בסתר ליבי שגם איזה עיתונאי או כתב או שדרן או שדרנית יעברו את הזוהר הזה? תהיו בטוחים שהתפללתי בדיוק לזה! וכמובן, אל תשכחו את המילכוד, כי גם אחרי שבסוף ימצא נקי ומצוחצח, נאמר, כמו צדף בים, בים המלח אפילו, כלום כבר לא יעזור לו... ואל תשכחו את זה!

אז אתם כבר מבינים למה חייבים למצוא לזה פתרון?

27.03.2016

יום ראשון.

לפני כמה ימים, ביום רביעי שעבר היה המשך המשפט. הוא התחיל בקטע שבו תמי אולמן עשתה בית ספר לעדויות הנוספות, אלו שבאו אחרי שלוש השנים של פרץ הזכרון שהיזכרתי קודם. כמובן שהכל נרשם שם בזמן אמיתי. נדמה לי שאפילו השופט גיחך. כמובן לא אדע דבר ממה ואיך זה השפיע עליו עד הסוף, ומי יודע מתי זה יקרה. אחר כך החזירו את המתלוננת להמשך עדותה. ולמדנו, וזה מעניין מאד מה הלך שם בבית החוסים האומלל הזה. אבל, לפני שאתאר לכם את זה, אני מעתיק לכאן את המייל ששלחתי לתמי באותו ערב:

תמי,

מייל אחרון לחצי השנה הקרובה.

אני כותב כבר בשביל לא לשכוח את הפרטים מהיום. ראשית, תודה ענקית. בחיי. היית נהדרת. מפוקסת מחודדת חכמה. כמו תמיד.

היא, המתלוננת, באה הביתה שלה וסיפרה למי שסיפרה ש"השכן נגע בי". בדיוק מה שהיה ומה שכתבתי כבר קודם. "נגע" ותו לו. מה היה שם אחר כך בבית, מי אמר לה ומה אמר, מי גרר אותה להגיש תלונה דווקא הפעם אחרי אלף פעמים שבאמת נגעו לה בשדיים, כמו שהיא

אמרה, אני לא יודע. אולי אבא שלה בשביל כסף (כך אמרה הרי), אולי אם הבית מסיבותיה המוזרות שלה.
הסיפור הזה של עוד בנות ש"נגעתי" או שהן מפחדות, זה סתם זוועה. המקום היחידי שתושבי הבית הזה רואים אותי מקרוב זה כשאני בחצר שלהם, פותר להם באופן פיסי בעיות. וכמובן יש את הקטע של אלו שבאות אלי לחצר או יושבות בשדרה ובוכות.
סוף סוף יש לנו את האישור שלה (...). איפה אני והכלב עמדנו ואיפה היא, וגם את היד על הכתף שלה עם "חברה של הכלב".
התובעת מהפרקליטות, רציתי להגיד לך שלא תחשבי שאני משלם גם לה... מה שהיא עשתה לה, לעדה שלה, אחרי שיצאת, חבל על הזמן. תשאלו את יעקב.
הפרקליטה הזאת, התובעת, לא מביישת את הפרקליטות של "דיני נפשות" - אשמת החשוד.

נדמה לי שזה הכל. ולהתראות בנובמבר...
ועוד, את "אין לי אחות" תקבלי ברגע שיהיה לי ביד. לקרוא במטוס כשתסעי לחופש.
אז שוב תודה, דן

נדמה לי שהרוב ברור מהמייל ששלחתי לתמי. אז במילים קצת אחרות אספר שהמתלוננת הזאת, כשענתה לתמי על השאלות שלה, אמרה בדיוק את מה שאני אמרתי במשטרה שהיה. ממש בדיוק. שום שדיים ושום נעלים, היא על המדרכה ואני מחזיק את הכלב בחצר מעבר לגדר.
בדיוק ככה. אם המשטרה והפרקליטות היו עושים מה שהיה צריך לעשות כבר בהתחלה, למשל עימות בינו כמו שעושים תמיד, הכל היה מתברר כבר אז... אבל לא. מסיבות שאני לא מבין, הפרקליטות החליטה להגיש כתב אישום. לכן, ועד יומי האחרון, אחשוב שמי שהחליט על כך הוא מנוול, וגם נבלה! חד וחלק. והשתמשתי במילה תנכית. כשיכולתי גם אחרת!
כשתימי סיימה, התובעת עלתה ל"שאלות הבהרה", שאלות למתלוננת המפגרת, העדה שלה... אבל, היא התחילה למעשה בחקירה חדשה מההתחלה... ולא עזרו מחאותיה של תמי וגם לא הערות השופט. אבל, להפתעתי המלאה, היא פשוט הרגה את העדה שלה. היא שאלה אותה שאלות פילוסופיות ממש, כאלו שאני הייתי מתקשה לענות עליהן... וזאת, אחרי שביום הראשון העידה הפסיכולוגית מטעם התביעה ואמרה שצריך להתנהג איתה בכפפות משי ולשאול שאלות פשוטות ביותר. היא הרי בעלת "צרכים מיוחדים", ויותר במדויק היא רפת שכל, לא יודעת כמה ימים יש בשבוע, למשל. אז היא שאלה אותה לדוגמה "מה ההבדל בין ידיד לחבר"... ולא שמישהו הבין בכלל מה שייך מחט לתחת...

הסתיים המשפט באותו היום. עד נובמבר, כאמור.
ונקבעו שלשה מועדים בנובמבר להמשך. בשני הראשונים תביא התביעה את עדיה. איזה עדים יכולים בכלל להיות לה, לעזעזל!

קיבלתי שבעה חודשים פסק זמן. יכול להיות, אם לא יהיו טריגרים חיצוניים, שהלחץ הנפשי שלי קצת יירד ואוכל לחשוב גם לעשות משהו. הטיול לסין לא יוצא... יש חתונה של יונתן ביוני. ועוד נראה. זה בכלל שווה דיבור, הנושא "מה לעשות בזמן שנשאר"... ועוד ובטח אדבר על זה..

28.03.2016

אין רגע משעמם במדינה הזאת. ואני מתכוון כאן, בארץ ישראל, כי אני עכשיו לא מתעניין בעולם הגדול. לא מעניין אותי שהיתה התקפת טרור בבריסל. אפילו שהיתה שם שחיטה. מצטער. לא מעניין אותי. לא תורם שום

דבר לענין שלי. מצחיק, אבל, בעיניים שלי זה מתגמד. אבסורד, תגידו, אבל, תנסו להיכנס לנעליים שלי...

מה מענין אותי כאן? במדינה הזאת? כל דבר שיש לו נגיעה לתקשורת ולדרך הטיפול שלה ב"פשעים" ובפושעים שהם כבר תפסו והרשיעו ותלו, או, שבדיוק ההיפך... אני עושה "גזירות שוות" אלי, מכאן, לא ממה שקורה בבליגיה, או בצרפת, או במצרים.

הנה למשל, האירוע התורן. חייל ירה והרג מחבל מנוטרל ששכב פצוע על הרצפה. ויש תיעוד מצולם ויש תחקירים שעשו מפקדיו עד רמת המח"ט שעשו עוד לפני שראו את הסרט. אמרו שתהיה חקירה. אז אמרו, כרגיל... משפט השדה שלו התחיל מיד. בטלביזיה, בעיתונים ברדיו. אז מה לו ולי, תשאלו?

והתשובה היא, שמעכשיו, עסקינן באחד ששמו פורסם והוא נהיה הכוכב התקשורתית לכמה ימים. לכל זב ומצורע, ממש (!) יש מה להגיד ולהוכיח ולהטיף! ולא רק למצורעים, גם ל"טובים", למגיני הצדק ושומרי המוסר יש מה להגיד! איזה הילולה!

ואין כל הבדל אם הוא סתם קצין (מעוטר, גיבור ישראל), או ניצב (=אלוף), או נשיא, או ראש ממשלה, או כמו – ר"ל בכיר מרפאל...

ואני מסתכל בטלביזיה, ולבי נחמץ. אני מקלל בשקט, מוציא אוויר, מוזג עוד קצת וויסקי לכוס. ויוצא עם הכלב לסיבוב. ואומר לו מה אני חושב ואיך אני מרגיש.... למי עוד יש לי להגיד???

ואחרי כל זה, סוף היום מגיע, ואני הולך למיטה לישון את הלילה. ואיזה בדיחה. כי חוץ מההליכות ה"נורמליות" להשתין, מי בכלל יכול להירדם? לא אני. שוב ושוב אני משחזר במוחי את כל הדברים. מי אמר, מה אמר, מה אני רוצה שתמי תגיד, איך בכלל הגענו למצב המטומטם הזה, איך זה יכול להיות, מה יהיה, מה אני אעשה...

וכנראה שבסוף אני נרדם. לשעה, גג שעתיים. ואחרי זה אני יוצא מהמיטה והחוצה לטיול עם הפי. תשאלו אותו...

כשאנחנו חוזרים מטיול הבוקר, הפי ואני, ליד הדלת בכניסה, מחכים עיתוני הבוקר. זה מה שאני אקרא באדיקות יחד עם הקפה (למעשה תה) של הבוקר. ידיעות אחרונות, ובימי ששי גם מעריב.

ואם התלבטתם מה יש כבר בעיתון חדש?, אז תירגעו. מבחינתי, שום דבר! אותו הזבל שראיתי ערב קודם בטלביזיה... האם יש לזה שם, בעברית, לדבר הזה? חוץ מקיבינימט אני מתכוון???

07.04.2016

עשרה ימים לא נגעת בעט, ולא בבלוק. אבל, כמעט גמרתי להכניס הכל למחשב. ובאיזה תענוג אני עושה את זה! בכל שורה אני פורק את זעמי ותסכולי. רק תראו כמה אפשר לכתוב ולכתוב, בעצם על אותו דבר. "להכביר מילים", אני חושב שאפשר להגיד על זה בעברית. בדקתי במילון. אז "הכביר" זה האדיר, הגביר, הגדיל, העצים, הרבה... וזה אמנם כמו שחשבתי, אבל, לצמד המילים הזה, הכביר מילים, יש דווקא משמעות הפוכה – הגזים, הפריז... אבל אני לא אשנה. כי דווקא לא הגזמתי בכלום, עשיתי בדיוק את מה שהמילה עצמה אומרת...

לנגד העיניים (והאוזניים) שלנו, העולם הולך ומתפרק ואיתו, כמעט בראשו, המדינה הזאת שלנו. היא מידרדרת. בדיוק כמו שאבא שלי אמר שיקרה כבר לפני שלושים שנה, או יותר, אני לא זוכר בדיוק: "בית שלישי יחזיק מעמד הכי פחות מכל קודמיו", ככה הוא אמר. ואנחנו עושים את זה לבד, לעצמנו, יותר טוב מכל אחד אחר. הכל דפוק וזוועתי.

אבל אני, אני לא כל כך דואג למדינה. יש לי את הדאגות שלי. אני לא אהיה כאן לראות מה קורה למדינה.

ביקשו אותי חברים, וגם אנשים שלא הכרתי קודם, להצטרף אליהם לנסות להציל משהו. אז פעם, בטח הייתי חושב על זה ברצינות. הייתי מתלהב, ורץ ל"הציל".

אבל היום? הצחקתם אותי... היום אני עסוק בדברים האחרים. אני עסוק בלתעד את המילכוד, לנסות לתעד את משמעות חיי, אבל, בעיקר, להיתבוסס בחרא שלי. במילים אחרות, שום דבר כבר ממש לא מענין אותי, בטח לא כמו קודם. אז כן, כמו לכל מסה בתנועה, גם לי יש אינרציה. אני עדיין יכול לנהוג כמה שעות בשביל לשבת עם הנכדים ולעזור (ואחר כך, לבד במיטה, קצת לבכות) אבל, לא אלך להצגות. עדיין אנסה ללכת לאפי נצר, אפילו שאני לא סובל אותו, בשביל "ההצגה"... יותר נכון בשביל דבורקה, המעט...

תשמעו קטע שקראתי הבוקר בעיתון. עוד פרשנות בגרוש. וועדת השחרורים בבית הסוהר דחתה את בקשתו של הנשיא לשעבר קצב לקצר בשליש את מאסרו. בעיקר כי הוא לא מודה במעשים בהם הורשע, (אותם הוא הכחיש כל הזמן, כאילו מה פתאום שעכשיו יודה...!). אז מה אומרים "חכמי העיתון"?

הם אומרים שעדיף לו להמשיך ולהגיד שהוא לא אשם, ואז, בסוף התקופה, כשהוא ישתחרר, הוא יוכל להגיד – "אתם רואים? אני זכאי ואמונתי זאת יותר חזקה מהכל!"

הם לא פחות מטמבלים, ועוד יותר גרוע מזה, שקרנים וצבועים! הכתבים האלו כשככה הם כותבים. כי הרי הם יהיו הראשונים שירצחו אותו שוב, מיד אחרי שקף רגלו תדרוך בחוץ, אפילו שאחרי ריצוי ומיצוי כל התקופה... ואז, אני שואל, אם זה לא מילכוד, אז מה זה מילכוד? רק אל תתבלבלו. לא אמרתי מילה, לא לזכותו ולא לגנותו... אני מתעסק רק בתאוריית המילכודים...

אני עוקב אחרי ההתנהלות שלו, של קצב, אבל, בזווית אחרת. התקשורת רק מצלמת, וגם כן לא הרבה, בטח לא מתעמקת. אני דווקא כן. הנה כך: הוא יוצא לחופש פעם בחודש. אשתו היתה פעם מגיעה. עכשיו זה אחיו. פעם היו מראים את ילדיו. כבר לא. מזמן לא ראיתי אותם. עכשיו, מה שיש זה לראיין רק איזה חבר דפוק שנשאר לו שמדבר על הפרוסטטה שלו... זה על מה שנשאר לדבר...

ואני יודע למה. זה כי ההם, אשה, ילדים, חברים, כולם במלכודת. אשם/זכאי/נשיא/כל דבר אחר, זה כבר מזמן לא מענין ממש את אף אחד. אבל הם, שהם בטוח לא אשמים וגם לא היו אשמים אף פעם, הם גמורים. עד קץ ימיהם. או שאולי עד קץ ימיו. והלוואי שכך. אולי זה ייחסך מנכדיו. אני ממש מקווה בשבילם, ובעיקר בשבילו שזה יהיה כך...

אני עובר לנושא אחר, וסליחה על הקפיצה, ותשמעו איזה שאלה מטרידה אותי אפרופו. מטרידה מאד- האם ילדיו ונכדיו של תת ניצב ברכה גם הם במלכודת? או שאולי, בזכות הפתרון שלו, הם דווקא לא? האם הם נחלצו?

ואני מבקש לחדד או אולי להרחיב קצת את הענין הזה. ולהגיד ככה: יש כמה סוגים של בני אדם שעוברים את המחזור הזה, זה של המילכוד והמלכודת. אתאר אותם:

יש את אלו שאמנם עשו משהו רע, משהו לא בסדר, בפעם הראשונה. תמיד יש פעם ראשונה. אבל, מבחינתי הם עשו. ולא משנה לי כל כך מה הם עשו וגם לא מה היו הסיבות לכך. מעלו בכספים לא להם, סתם גנבו, אנסו. אלו, שזו להם הפעם הראשונה, אולי גם היחידה. ויש המונים כאלו אני חושב. אז אלו חטאו והם ישלמו. וכך גם ילדיהם וילדי ילדיהם אם יש להם, גם הם יסבלו. הם במילכוד ואין מה לעשות. כל כמה שהבן אדם שחטא יתחרט וייענש, זה לא יעזור. העובדה שאני מציין כאן היא את נצחיות המילכוד. הוא יימשך גם הרבה אחרי שנגמר ריצוי העונש. חייהם לא יהיו יותר חיים. אבות אכלו בוסר... אתם מכירים...

אבל, תנאי הפתיחה היו ידועים לחוטא. הוא ידע מה הוא הולך לעשות, הוא חשב ותיכנן את זה והיה מודע לתוצאות, לכולן. לכן יש אל מי לבוא בטענות ויש אחראי למעשים.

ויש עוד סוג אחד של חוטאים. אלו הם החוטאים הקבועים. אלו שהם מעולם הפשע. אצלם אלו הם חיייהם הקבועים ואלו גם חיי בני משפחתם. זה אורח חייהם. הבנים גם הולכים בעקבות אבותיהם לעיתים קרובות. אצל אלו - בתי משפט, עורכי דין, כניסה ויציאה מבתי סוהר, כתבות בתקשורת, מכוניות מתפוצצות, כל אלו זו השגרה. והפואנטה שלי היא, שאנשים אלו הם לא במלכודת! אז גם זה, זה כאילו פתרון לבעיית המילכוד... if you can't beat them, join them... יפה... אבל אני לא מתעסק עם הקבוצה הזאת. לא בגילגול הזה...

ויש עוד סוג אחד. הסוג שלי. אחד שלא עשה כלום, ממש כלום, אבל הוא שבוי בזרועות מערכת החוק "והצדק", זו המערכת המפורסמת שכל כך הרבה כתבתי עליה בחיבור הזה. ואמשיך לכתוב, למשל, כך - הסיטואציה, המצב, היה יכול להיות אחרת, אבל, מערכת הצדק, קרי המשטרה ובעיקר הפרקליטות, מסיבות הידועות רק להן, שמות זין. בדיוק ככה. זין על חיפוש האמת, זין על חיפוש מה באמת היה. זין גדול. וכמו שכבר אמרתי בטח עשר פעמים קודם, מאותו רגע, אני ובני משפחתי ובני בני משפחתי (שעדיין לא יודעים את זה) שבויים שלהם (של הנבלות) במילכוד נוראי. ואין ממנו מוצא. בגלל אופי האדם. כי גם אם החף מפשע יזוכה כליל, בסוף היום הוא במילכוד בגלל החשש הסמוי הטבוע בטבע האנושי... ותסמכו על התקשורת שתזכיר לכם! אבל לא רק היא... ואז, רק במקרה הזה, משלושת המקרים שציירתי, רק כאן יש פתרון לבעיית המילכוד! פתרון דרסטי אמנם, אבל, בינתיים, אני לא מוצא אחד שיהיה יותר טוב ממנו.

עוצמת הפתרון, זו שאין גדולה ממנה, היא זאת שיוצרת אותו והופכת אותו לפתרון מוחלט. זה כמו האחד שזורק את עצמו על רימון כדי להציל את חבריו. ככה אני מרגיש כאן, פתרון שמציל את כל מי שאני אוהב ואכפת לי ממנו ומסביבתו.

לפני שאני ממשיך, אני רוצה לפתוח סוגרים ולהוסיף קטע מענין מאד לחיזוק דברי בענין קיומה של תופעת המילכוד. הנה ראו:

[אני פותח סוגרים ומעתיק לכאן קטע מטור בעיתון שכתב משפטן מפורסם, שר משפטים לשעבר, דניאל פרידמן על "חזקת החפות". וכך הוא כותב:

"זכות החפות", אותה זכות עתיקת יומין האומרת שאחד לא אשם, חף מפשע, עד שהוכחה אשמתו, זו עברה מין העולם במחוזותינו והיא התחלפה ב"חזקת האשמה" של כל מי שהמשטרה או הפרקליטות חושדים בו! חזקת החפות קיימת, אבל, רק בתאוריה! על הנאשם להוכיח את חפותו" (ואני כזכור צריך להוכיח דווקא את מה שלא היה...). ועוד הוא ממשיך וכותב, שימו לב -

"לחזקת האשמה יש היבטים רבים נוספים. אחד מהם הוא שבישראל נוצרה הבחנה מוזרה בין סגירת תיק מטעמי חוסר אשמה, לסגירה מחמת "היעדר ראיות". אם התיק נסגר מטעמי היעדר ראיות, עדיין רובץ על האדם כתם כבד..."

אתם מבינים את זה? אני זה שצריך להוכיח מה שלא עשיתי ואילו המשטרה והפרקליטות שהיו צריכים להביא את הראיות ש"אמנם עשיתי", הולכים הביתה שמחים וטובי לב...]

היש ניבזות וניבלות יותר גדולים מאלו???

אבל, עדין לא הגיע הזמן. גם כי המשפט עוד לא נגמר וגם כי אף אחד עוד לא יודע. ויש עדיין סיכוי קלוש שגם אחרי שאצא זכאי (ואין לי כל ספק בכך),

שאף אחד לא יידע, ואולי אין סיכויי שיידעו, אז, כאילו אין מילכוד ולא צריך פתרונות. כאילו, נגיד...

לכן, עד אז, הבעיה העכשווית שלי היא מה לעשות בינתיים. מה לעשות עם עצמי עד אז. עכשיו תחילת אפריל. המשך המשפט בתחילת נובמבר, יש לי שבעה חודשים. מה עושים בשבעה חודשים? אני לא יודע אם הם אחרונים. אני באמת מקווה שלא, אבל, מי יודע. אני עצמי באמת מוכן, ממש, כבר הרבה זמן לכך שהם יהיו אחרונים, תמי אמנם אמרה שאחרי בית משפט שלום יש ערעורים לבית משפט מחוזי, (או אנחנו או הם), אבל, אני לא בטוח שיהיה לי כח בשביל זה. אז מה עושים עם הזמן הזה? אתם זוכרים אולי שבהתחלה הזכרתי את חשיבות הזמן הנותר? אז הנה זה בא, ממש כאן... (דרך אגב, הבלוק והמחשב נפגשו... כל מה שנכתב בעט ודיו על בלוק נייר, כעת נמצא במחשב. והבלוק בדיוק נגמר!!! איזה צרוף מקרים...) אבל אני בכל זאת אמשיך לכתוב הלאה בעט. מצאתי פטנט איך... בלתי ניתנת להסבר התשוקה הזאת... אחר כך גם זה יעבור למחשב.

10.04.2016

מה שמתוכנן לי בראש לכתוב, רק מתוכנן בינתיים, זה המחשבות שלי על ניצול הזמן בחודשים הקרובים, מעכשיו עד המשך המשפט. לפחות עד אז לא צפויים לי הפתעות או שינויים מיוחדים. אכתוב על מה אני רוצה להספיק לעשות. ואני חושב שהדברים האלו קשורים להלך הרוח שיש לי כעת, שהוא הלך רוח בהשפעת הפתרונות לבעיית המילכוד. ועוד דבר שאני רוצה לכתוב עליו, שהוא אולי הכי חשוב, אבל, אני כל הזמן דוחה אותו, זה להמשיך, או להתחיל לדבר על משמעות החיים, ובעיקר על משמעות החיים עכשיו, בצילו של הפיתרון לבעיית המילכוד. אמרתי להמשיך, כי כבר כתבתי על זה קודם משהו, אבל, אלו היו רק מסגרות כלליות. ויש לי את הקטעים האישיים שלי, שהם הרבה יותר חשובים ומשמעותיים. ויש לי, תאמינו לי.

אז זה מה שמתוכנן.

כמובן, אבל, שיהיו בדרך את הקטעים הבלתי צפויים (שבעצם אפשר להגיד שהם דווקא הכי צפויים) אלו שיעסקו בפרשיות שתספק לנו התקשורת הטובה, ותהיו בטוחים שהיא לא תכזיב.

הנה, למשל, כבר עכשיו, שבוע מראש, מבטיחים לנו בפרומואים שהם ממש על גבול הפורנוגרפיה, על תוכנית עובדה שתספר על מעשים מגונים שעשה האלוף גנדי... לפני 40 שנה... לא חשוב שהוא כבר למעלה מ-10 שנים בקבר... לא חשוב שהוא לא יכול להתגונן. אז אם זאת לא זנות פורנוגרפית בחסות חופש הדיבור וחיפוש הצדק ההסטורי, שמחפשת התקשורת ה"אוביקטיבית" בראשות הצדקת המפורסמת אילנה דיין, אז מהי זנות תקשורתית? עדיין לא ראיתי את התוכנית, ואני בטוח שיהיה לי מה להגיד עליה, אבל, כבר ברור שמי שכעת הולך לשלם על זה, אלו ילדיו ואשתו ונכדיו, לא כך? אז יש מילכוד או אין? את אילנה דיין הצדקת אני זוכר מתוכנית עובדה שצעקה בקולי קולות כי "כל הרוסיות זונות". אני זוכר גם מה כתבתי לה ואיזה התנצלות שלה קיבלתי ממנה! אז היא זאת ששופכת כעת, אחרי עשרות שנים, את דמה של משפחת זאבי. אז מי הזונה? וכמובן, בלי כל קשר למה היה או לא היה גנדי באמת! הוא כבר 10 שנים בקבר...

הפילוסוף ויקטור פרנקל, שמקצת מדבריו קראתי, שחשובי הפילוסופים בארץ מרבים לצטטו, ידוע בעיסוקיו בנושאי החיים. הוא יוצא מההנחה

ואומר, שמשמעות החיים נמצאת בעולם וצריך לחפש ולמצוא אותה. אני, פילוסוף קטן, אבל, בכל זאת אני לא כל כך חי בשלום עם ההגדרה הזאת. זה כאילו שאם אחפש ולא אמצא, לא תהיה לי... אני גם חושב שההגדרה הזאת מתאימה לאנשים דתיים, כאלו שמאמינים שיש מישהו "שם למעלה" שמכוון את דרכם. לא אני, כידוע.

פילוסוף אחר, שהרבה מדבריו קראתי, אסא כשר, אומר שדווקא האדם הוא זה שבונה את משמעות חייו. הוא לא מחכה למצוא, אולי, את המשמעות באיזה מקום, הוא יוצר אותה בעצמו.

ואני, הקטן כמו שאמרתי, אוהב מאד את ההגדרה הזאת. ממש כאילו שנולדתי לתוכה. אני החלטתי ואני עשיתי ואני אחראי. ובכך יצרתי את המשמעות שלי או את סיפור חיי אם תרצו. וזאת עשיתי מחומרי החיים שלי ולא של מה שאיזה גורל אקראי הביא לי.

אני חייב להגיד לכם כאן, בהקשר של הקטע הזה האחרון, שאם ממשיכים לקרוא את אסא כשר, כמו שאני עשיתי ("ספר קטן על משמעות החיים"), מגיעים מהר מאד גם לדבר על "הסבל ומשמעות החיים"... כן, כן, יש גם דברים כאלו...

אז מה עושים בשבעת החודשים הבאים.

אני ממש לא רוצה לחשוב מעבר לזה. מבחינתי, אין אחרי זה, אלא, אם תהיה הפתעה ואף אחד לא יידע, ובהנחה שהצדק מנצח (הנחה די דבילית יש לאמר). אם לא, זאת אומרת שלא אנצח, אי אפשר לדעת מה יקרה. או שכן אפשר. אני לא בטוח שיהיו לי כוחות לעוד תקופה של ערעורים, ולעוד שנים של עיבויים כאלו. יש גבול, נדמה לי.

לכן, אלו שבעה חודשים יקרים.

אז מה שבטוח, שני דברים כבר התחלתי לעשות.

הראשון, נתתי למישהו שאומרים שהוא מצוין, אחד בני כרמי, לקדם את אחד הספרים שכתבתי "חשיפה מדויקת", באמזון. המומחיות שלו היא לעשות את זה. הוא מכיר את כל השלבים שבדרך, ויש לא מעט, כאלו שלא חלמתי עליהם. בכלל תדעו לכם, שתעשיית מכירת ספרים היא מקצוע בפני עצמו, ולא דווקא באמזון. גם בסטימצקי או בצומת ספרים... דיברתי עם אנשים שעבדו איתו, שנחשבים סופרים טובים, שגמרו עליו את ההלל, אז החלטתי ללכת על זה. וכמו שאמרתי קודם – כרגיל, אני מחליט, מבצע ומשלם... אז יצאתי לעוד הרפתקה!

ואם כבר אני כותב את זה, אז שיהיה כתוב, שבשבעת הספרים שכתבתי עד עכשיו, השקעתי אלפי שעות בכמה שנים טובות ובעיקר השקעתי בנשמה! יכולתי, לחילופין למשל, לשכב ולהשתזף בחופים של אילת או של קוסטה ברוה... והפיצוי שלי היה זה שעל הספרים, אלו שקראו אותם, אמרו שהם טובים, חלקם אפילו אמרו מצוינים. לא הצלחתי להפיץ אותם בארץ. זו הוצאה כספית ענקית שלא מצדיקה את עצמה בשביל למכור עשרות או אפילו מאות ספרים. אז נתתי למי שרציתי, למי שהיה אכפת לי, למי שחשבתי שדברים שלו ייתרמו משהו למשמעות הכתיבה שלי... אולי אפילו אוכל להוסיף עוד שורה לרזומה שלי... (זה לא דבר פשוט. כי בשביל להוסיף שורה, צריך למחוק שורה! הרזומה חייב להישאר על עמוד אחד...)

לכן, כשסיפרו לי על האפשרות, ריאלית לכאורה, לשווק דרך אמזון, הלכתי על זה. זה לא מי יודע מה יקר. זה הרבה פחות מאשר לשווק בארץ... וזה לא ייכנס לרשימת הסיכונים הגדולים שלקחתי בימי חיי... ואם לא יקרה כלום וזה לא יצליח, אז לא! כלום לא קרה חוץ מכסף שנזרק. אבל, כדאי שתדעו, ולא כתבתי את זה עד עכשיו, כסף לא היה אף פעם "עניין גדול" בשבילי. אולי כי הוא לא היה חסר במיוחד (ואת כולו הרווחתי בזיעת אפיי!). "כסף הוא רק כסף", כך תמיד אמרתי. אני אחרון החוסכים (והקמצנים)... ואם זה עוזר לנו לחיות כמו שאנחנו רוצים, אז קדימה, נוציא אותו!

עכשיו, כמה חודשים אחרי שכתבתי את המשפט הזה, יש לי מה להגיד עליו, בכל זאת. אבל, לא עכשיו, אם בכלל.

זהו. ההחלטה התקבלה והפרויקט יצא לדרך. תרגום, אח"כ עריכה של מישהו (דובר אמריקאית), אח"כ קידום... בטוח שיהיה מעניין...

אבל, לתשומת לב הקורא, הסיבה העיקרית לנסיון הזה היא שאני עושה את זה גם כן סוג של פיתרון לבעיית המילכוד שלי. זה, ככה אני חושב, מילכוד הפוך. אני ממלכד אותם! אני אומר ש – "מה שלא תעשו לי, הדברים הטובים ממני יישארו!" האם זה עושה שכל?

יש עוד דברים כאלו, כאלו שלא חשוב מה יגידו, אלו יהיו דברים שיספרו מי אני. אז יהיה עוד אחד כזה. ויהיו עוד, שיראו, שלמרות הכל, אפילו בגיל שלי, יש עוד משהו ששווה לראות. ואם לא יצליח לי, אז לא. וכלום לא קרה. לא הבטחתי הרי שום דבר... כל מה שיקרה זה בונוס... ואם יקרה, אז זה אחלה! אולי אספיק לנסות גם עוד ספר...

והדבר השני שעשיתי, נרשמתי לעוד מסע לאפריקה. ברגע שראיתי את הפרסום ב"עולם אחר" ששלחו לי למייל, מאצל שלמה כרמל, קפצתי עליו. טיול/סאפרי לבוטסואנה, לשמורת הצ'ובה, לנהר האוקוונגו. כבר שנים אני חולם על לבקר במקום הזה. זה מסתיים במפלי וויקטוריה. והנה זה בא! ג'יפ אחד, מעט אנשים מובחרים, נסיעת פיילוט של עולם אחר. בדיוק מתאים לי. אני מקווה שאצליח להיכנס. בטח יהיו המון קופצים...

אז למה זה חשוב לי כל כך? למה יש לזה עדיפות כזאת בשבעת החודשים האלו? מה זה כבר משנה? עוד מקום, פחות מקום, למה זה חשוב? אני חושב על זה. ואם תהיה לי תשובה טובה, גם אתם תדעו... למשל הנה הסבר אינפנטילי אפשרי – כבר איזה חודש לא פרסמתי בפייסבוק תמונה חדשה... ולא נעים לי לשים לשים עוד תמונה מלפני שנה או שנתיים, אפילו שהן נהדרות...

ומהמסע הזה סביר שיהיו חומרים חדשים, פחות מוכרים ואז, אם מה שאני חושב זה נכון, אז הצלחתי, כי אני חייב לשים משהו חדש, כזה שהצלמים הטובים יקנאו קצת... והאחרים יגידו "וואהוו" ואני אקבל עשרות או מאות לייקים... ואני יודע, ברצינות, זה נימוק דבילי.

אבל, אני פשוט מוכרח. אולי כשאחזור יהיה לי מה להגיד יותר משכנע... ועוד, אבל, דבר אחד, אתם זוכרים אולי שדיברתי על הישגים???

11.04.2016

עוד לילה בלי לישון. לא הצלחתי להירדם. מנסה לחשוב על דברים מסובכים כאלו, שפעם היו מרדמים אותי "תוך כדי", ולא עוזר. התגלגלתי במיטה כל הלילה וכלום. אז כעת אני עייף. העיניים נעצמות לי תוך כדי הכתיבה. אני מחזיק את העט ביד, ו...טרח... אני שומע שהיא נופלת ואני מתעורר. גם האלכוהול שאני שותה תורם... איזו שינה מתוקה... ממש פתאום עולם וורוד...

רק דבר אחד אני זוכר מהלילה. זה הצורך לכתוב. ממש צורך מעיק. כל הזמן רק רציתי לכתוב, ועכשיו זה כבר נהיה ממש צורך אקוטי. דבר חדש... ואני לא יודע אם זה בגלל שיש לי פתאום דברים חדשים להגיד או שזה בגלל ענין הזמן. אולי לא אספיק להגיד כל מה שיש לי...

אז חזרתי ללילה. מה היה לנו. אני מסתכל כל רגע על השעון, אולי כבר אפשר לקום. גם הכלב נהיה חסר מנוחה. זה ברור שהנשמה שלו מחוברת לזו שלי. אם אני חסר מנוחה, אז גם הוא. ובכל הרצינות. הוא יודע מה אני עומד לעשות, לאן אפנה, לאן אלך, איזה דלת אפתח. הוא לא יזוז ממקומו אם אני מתכוון רק ללכת לשירותים, אבל, הוא יהיה דבוק לרגלי אם אני מתכוון לרדת קומה... יש טלפטיה אבסלוטית. מי שלא מאמין שיגדל כלב כזה כמוני...

שוב בדקתי לחץ דם. לבדוק מה משפיע הקוקטייל. אז קיבלתי 150/89, לא נורא. זה לא יהרוג אותי. אני יכול להמשיך לשתות ולכתוב. אין לי בדיוק עכשיו שום דבר מיוחד לכתוב עליו למרות שיש לי ממש לחץ לעשות את זה. אני יודע שבפנים אני רותח. משטרה, פרקליטות, ממשלה, שטחים כבושים...

ופתאום נזכרתי במשמעות החיים. נזכרתי כי ראיתי באיזה מקום באיזה ספר שמישהו מדבר על זה. ולא סתם מדבר, אלא, כורך את זה עם הסבל בחיים, וגם עם האושר.

וזה הרי מעסיק אותי מאד, הענין הזה, אז לפני שאני אכנס לענין הזה של המשמעות יותר ברצינות, ואני מבטיח שזה יקרה (אני כל הזמן עובד על זה מהצד), אני רוצה להגיד שאני מאמין שאפשר להעביר חיים מלאי משמעות עם סבל קבוע ומתמשך. אולי אף הסבל מחדד את משמעות חייו של אחד שסובל קבוע. ואני יכול לחשוב על הרבה דוגמאות, ואולי עוד אחזור לזה. זה נושא מרתק! אני רק יכול להגיד כבר כעת, שמשמעות החיים של הסובל היא לאין ארוך משמעותית יותר מאשר של זה שחי בגן עדן, נטול דאגות...

12.04.2016

בנוסף לכל ה"ברכות" שבהן ושעליהן כבר התברכתי וכתבתי, יש עוד אחת, שאותה עוד לא הזכרתי. זהו הנוון רשתית בעין אחת שבו זכיתי... כבר יותר משנה שאני "מנוון". ואני עוד זוכר את הימים הראשונים שחשבתי שהנה, הנה אני עומד להתעורר. ואני, הרי אני אני, ומיד קראתי כל מה שכתוב על זה והדבר הראשון שהסתבר לי היה שזה גורם העורון מספר אחד אצל מבוגרים. השם של הדבר הזה הוא AMD, ה"א" הוא של Age... לאט לאט הסתבר לי שעדין לא מתעוררים. לא כל כך מהר. יש טיפול. אז מטפלים. כל חודש/חודשיים זריקה בעין. לא נעים בכלל, אבל, לא יותר מדי נורא. אחרי יממה כבר לא מרגישים כלום. וגם עשיתי במקביל דיקור סיני... ייעודי... אם לא יואיל, לא יזיק... ובינתיים זה לא מחמיר.

אבל, אני לא לוקח צ'אנסים ומנצל את מה שאפשר כל זמן שעין שמאל, זאת שאיתה אני מצלם, טובה. אז אני מצלם. והנה עוד סיבה למה אני נוסע לבוטסואנה. לא בטוח שבעוד שנה אוכל.

אני עובד קשה על כמה מצגות שאני רוצה להספיק לעשות בשביל להרצות בעזרתן. האם זה בשביל הזכרון שלי (זה שיישאר)? אמנם להכין מצגות זה לא חלק משמעותי מחיי, אבל, יהיה נחמד מפעם לפעם להסתכל. בשביל זה מספיקה עין אחת...

13.04.2016

בחדר העבודה שלי, זה שבקומת הקרקע, זה שכבר כמה שנים אני מבלה בו את כל שעות היום, יש את כל מה שאני צריך בשביל לחיות את החיים שלי במלואם. כל החיים שיש להם משמעות, או ערך מוסף, או תועלת, או משהו שבכלל שווה לי לדבר עליו.

כל מה שאני עושה במקומות אחרים בבית הגדול שמעליו זה סתם בזבז זמן. אוכל, ישן, רואה תוכניות טלביזיה סתמיות.

ביינתיים אני לא נשאר כאן עד יותר משעות הערב המוקדמות, כדי לא להיסחף לעוד ועוד שעות מה שללא ספק יעשה בעיות עם דבורקה שהיא, באותן שעות מבלה למעלה בבית ואין לי מושג איך...

כשאני למעלה, ואני מוצא תכנית טלביזיה מעניינת במיוחד, אני קורא לדבורקה לרדת (מהקומה השניה והטלביזיה שלה) ולשבת לידי... לפעמים היא יורדת, אם בטלביזיה שלה למעלה אין משהו שהיא אוהבת.

ונחזור לחדר העבודה. מה אני עושה שם כל כך הרבה שעות, כל היום בעצם, וכל יום.

אני חושב שיש, לפחות במודע, שתי סיבות לזמן הארוך שאני מבלה כאן. האחת היא זאת שקשורה למצב הרוח שלי בגלל המשפט, מה שמביא אותי לכתוב ללא הרף על פתרון בעית המילכוד, כדי להשאיר את הכל בכתובים. אין לי דרך יותר טובה מזאת להסביר מה אני חושב ומה אני מרגיש. אין לי עם מי לדבר על זה. ועוד לפני שהזכרנו את הפתרון הסופי. אז אני כותב. כותב בלי לעשות חשבון. גם כותב מה שבראש שלי וגם ספרים... הנה

למשל, גמרתי, עוד ספר אחד, ואפילו הדפסתי כמה עשרות עותקים. "אין לי אחות"...

ומה שבראש שלי אלו חיבורים בנושאי הנפש והמוח שלי, על דברים שאני קורא להם "חיים". ואלו דווקא לא חיבורים שמחים. ובכל אחד מהם יש איזה מסר נחבא. ואלו דווקא מסר בנושא שהוא לכאורה הנושא המרכזי של החיבור הזה – על משמעות החיים שלי, או בשבילי.

אף פעם לא חשבתי על הענין הזה ככה. החיבורים האלו נולדים, אני חושב, בגלל מצוקות שיש לי. כל מיני מצוקות פרטיות ולגמרי אישיות שלי. אולי זה יהיה פעם מענין את מישהו. וגם אם לא, אז לא נורא ולא חשוב. כי כשאני כותב, זה כאילו שאני יושב עם מישהו שאיתו אני מרגיש שאני יכול לדבר, וזה כנראה מה שחשוב. יש כנראה ברי מזל שבאמת יש להם מישהו כזה, אבל אז הם מפסידים את הכיף שבכתיבה...

אז אמרתי שאני כותב. וכנראה אני יכול לכתוב ולכתוב, אולי זה אפילו לברבר, בלי סוף. כי כשאני מתחיל, זה נשפך מעצמו, ולוקח לי שעות, עוצר רק בשביל להכין עוד משקאות...

אבל, אולי יש עוד סיבה, חוץ מה"כאילו" מישהו לדבר איתו. אולי זה בגלל העיניים. כי למרות כל הזריקות שאני מקבל, ולמרות שני מחזורי הדיקור הסיני שעשיתי, אין שום התקדמות. זאת אומרת שהמצב לא משתנה ולא נעצר. ומאחר ואני מהנדס, אני יודע ששום דבר בטבע לא יכול להיות קבוע וללא שינוי. אם הוא לא מתקדם לכוון אחד, הוא מתקדם לכוון השני... אז יכול להיות שבערוב ימי תהיה לי בעיה עם שתי העיניים ולא אוכל לעשות את מה שאני עושה. לא לכתוב, לא לצלם ולא לעבד תמונות במחשב. לכן אני ממחר. להספיק... הרי זה בדיוק מה שהיה לאבא שלי, כשהיה בגילי, בערך.... (הוא לא כתב, הוא קרא)

גם הנסיעה הזאת לבוטסואנה שאני מתכנן היא חלק מהענין. מקום שכבר שנים אני רוצה לראות ואני חושב שזו ההזדמנות האחרונה...

אני הרי יודע שכל מסע כזה גורר אחריו עשרות שעות מחשב לטפל באלפי התמונות שאני מביא. וכבר כעת העבודה נעשית בעצם רק בעין אחת, למרות שלא רואים ולא מורגש על ידי אחרים.

ואפרופו צילום. "הנשמות הטובות" תמיד שואלות אותי מה יקרה לכל התמונות, מאות ואלפים מהן, שכל כך טרחת לצלם ולהתעסק איתן והן מאוחסנות במחשב. אז באמת, מה יקרה?

אז הנה התשובה –

מכל טיול או מסע או ספארי אני מכין אלבום. משהו מדהים ביופיו. דפים גדולים ואיכותיים ביותר. יש לי כבר אולי עשרים כאלו. הראשון, דרך אגב, היה עם עידו ונועה בטנזניה, לבר/ת מצווה שלהם. היום הם כבר בצבא...

אז האלבומים האלו יהיו על שולחן בסלון (סוף סוף יהיה לו שוב שימוש), יחד עם הספרים שכתבתי ויחד עם יתר אלבומי "כשאני אמות" שאספתי... וכמובן, במרכז השולחן, כד הקרמיקה....

והדבר האחרון שאני עושה עם התמונות, אני בונה איתן מצגות לנושאי טבע שאני מרצה בעזרתן. אצל גימלאי רפאל, במעונות דיור מוגן... אני גם שולח לחברים. יש מאות ברשימת התפוצה שלי...

24.04.2016

עברו כמעט שבועיים מאז כתבתי כאן לאחרונה. אמנם לא הרבה זמן, אבל, הרבה דברים היו.

למשל, היתה עוד התכנסות של אנשים טובים לטובת קרית חיים. כאלו שרוצים לשנות דברים לאור הזוועות שהולכים להכניס כאן בחוף הים, כדי לממש את השגעונות של ראש העיר יונה יהב, שהוא עוד דוגמא לאפסיות ולזילות שיש לנו בין אבירי השלטון.

אז החבורה הנחמדה שהתכנסה רוצה להחליף את הוועד הקיים. יש מועמד, פנסיור של רפאל... איך לא... וכבר ביקשו אותי להצטרף לרשימה

ולהיות ב"מורשון", זה הוועד. נחמד לא? אז אמרתי שאני כבר לא בגיל
להרפתקאות חדשות... לא אמרתי שאני "בהליכים" ויש לי תיק פלילי
לזכותי...
ולא יראו אותי יותר שם... המילכוד...

והיה עוד משהו שיש לו קשר עקיף למשמעות החיים (שלי). תמיד אני
מתייחס רק לשלי. אל תשכחו!). שירה, נכדתי, שנה שניה באוניברסיטה,
ארכיטקטורה. לומדת כעת סטטיקה וחוזק חומרים. אז בקשה עזרה. אז
באתי. ועזרתי. נתתי לה שיעור ארוך ויסודי, אחד כזה שלא תקבל באף
מקום אחר. נתתי לה כלים לכל חייה ההנדסיים. ותאמינו לי שאני לא מגזים.
מחר אסע לעזור לה בעוד שיעור אחד כזה, יותר מתקדם. אתם מבינים את
משמעות הדבר הזה בשבילי?

זה כמובן מצטרף לעשרות השנים שאני עוזר לכל הנכדים, מהכיתות
הגבוהות בעממי ועד לסוף הבגרויות בתיכון, והנה הגענו גם לאוניברסיטה...
אני מאד אוהב ללמד! וזה קטע מאד משמעותי בשבילי ובשביל החיים שלי.
דרך אגב, באותו ענין של לימוד, יש גם נכד אחר, קצת יותר צעיר, שהוא
בצבא, בתותחנים והוא באיזה קורס. ואנחנו מדברים. הרבה. וזה אחד
שתענוג לדבר איתו. והבנתי ממנו שהרבה חומר הם משננים בקורס כמו
תוכים. צבא... אז הצעתי לתת להם הרצאה בנושא רלוונטי, "מרעומים".
והכנתי אחלה מצגת. אבל, בצבא, כמו בצבא, אפילו שהגעתי עד קצין
תותחנים ראשי, לא יצא מזה כלום... אז למה בכלל סיפרתי? בשביל לחדד
ולהעשיר את התובנה בענין המשמעות...

ומה עוד קרה בשבועיים האלו? היה ליל הסדר. היינו אצל עינת. ושם, כולם
חוץ ממני ומדבורקה, כולם היו בני משפחה של צביקה. אנשים טובים
ונחמדים. הזדמנות בשבילי לשבת מהצד ורק להסתכל ורק לחשוב ולשקוע
במלכוליות החוגגת שלי.

למחרת נסענו ליעל. שם רק בני המשפחה שלנו. כל הגילים. יושבים בחוץ,
מנהלים שיחות ערות, צוחקים, שותים, נהנים מהחיים. אני פרשתי. "הייתי
עייף"...

ואני כבר לא מסביר יותר. עייפתי גם מזה. מספיק חפרתי...

26.04.2016

במשך השנים אספתי חומרים כתובים שקשורים אלי, בנושאים שונים. יש
שם ביקורות על ספרים שכתבתי, יש שם דברי פרידות שנפרדו ממני
בהזדמנויות שונות, יש דברים שאמרו על צילומים.

ויש גם דברים שאני כתבתי. את חלקם אתם מכירים, אבל, יש חלק שאתם
לא. למשל, אולי בעצם בעיקר, אלו הדברים שכתבתי ולא ממש יש לי חשק
להכניס אותם לכאן, לחיבור הזה. אבל יש בעיה, נכון? ואין לי בינתיים את
הפתרון בשבילה. אם הייתי יודע שזה השבוע האחרון בחיי הייתי מכניס
הכל, בלי לעשות חשבון, אבל, אם לא תתרחש איזה תאונה אז זה בוודאות
לא השבוע האחרון, אז לא אכניס. וממש חבל, כי יש שם קטעי חיבור ממש
מעולים, שהם גם מלאים ברגשות וגם מלאים בשכל ישר, שמאזנים את
עוצמת הרגשות... אני אשמור אותם בינתיים.

תמיד תוכלו לחפש ב"לכתוב ספר" בכל אחד מהמחשבים...

וכדאי שתדעו היום, אפרופו דברים יפים ורגשות, שבסופו של ענין, בנושא
הענק, זה שעוסק במלחמה בין השכל והרגש, גם היום, אחרי כמה השנים
שחלפו, אני יודע שהשכל צדק. אבל, ואבל גדול, המחיר...

המחיר ששילמתי. ושילמתי, זה אמנם בלשון עבר, אבל, הרבה יותר נכון
יהיה להגיד, משלם. בהווה. כי אני משלם עד ממש היום. כל יום.

וזה מחיר כפול, ויש לו שני מרכיבים.

האחד זה המחיר האישי, זה שאני יודע מה שהפסדתי ולכן מה שאין לי...

והשני, השני הוא מחיר העונש שגובים ממני "בשוטף"... כך, אני חושב. נראה לי שזה המחיר שטבע את חותמו כבר לפני שנים, ושקבע איך ייראו ואיך יתנהלו חיי מאז.

ואני לא מתלונן יותר מדי. אולי אפילו ההיפך. למעשה, ובדרכים שאני לא ממש מבין, זה עוזר לי עם ההחלטות שיש לי, ותאמינו, גם בקשר לפתרון בעיית המילכוד.

הבעיה שלי עם זה היא שאני מודע לזה כל הזמן, מודע עד כאב ולפעמים, המודעות הזאת, מוציאה אותי מדעתי. או אז "אני עייף ואני הולך לישון" כשבצד, כמה מטרים ממני, כל אלו שאותם אני הכי אוהב, נהנים מהחיים ואני לא איתם. הם בטוחים שאני עייף... אפילו דבורקה, אין לה מושג מה עובר עלי. "הדחקה" זה הרי השם השני שלה. היה ככה מימים ימימה, מאז ומעולם. ורק תחשבו איך אני, שכל ימי רק התמודדתי, רק חיפשתי עוד ועוד אתגרים, יש לי בת זוג שמדחיקה כל דבר שנראה אחרת, כמו אפילו זנב של אתגר. אפילו לא חברים חדשים...

קצת נסחפתי, אבל, אני לא מתחרט. אני לא מתכוון לחזור מהדברים. אין פה גם שום האשמה מכל סוג! אנחנו נולדים כמו שאנחנו ואם אני לא הצלחתי לעשות את השינויים שרציתי – רק אני אשם! ואני לא מצטער שכתבתי כי אני רוצה להשאיר משהו אמיתי. אז זה צריך להישאר שלם. לא כך?

תראו אם כן, אני מעתיק לכאן קטע שכתב לי פעם מישהו, ששוב העביר לי אותו, משום מה... בלי לציין אפילו את שמו... ואני לא זוכר מיהו, (יש לי חשד...) שמגדיר, או מסביר, משהו, על נגיד האופי שלי או, יותר נכון אולי, על הדרך בה התנהלתי בחיי. ולא חשוב בכלל שזה מדבר באופן ספציפי על אמל"ח מסוים. אופי זה אופי, לגבי כל דבר בחיים...
– הנה –

The law of the Cheshire cat:

"...Would you tell me please, which way I ought to go from here?"

That depends a good deal on where you want to get to.

I don't much care where - -

Then it doesn't matter which way you go

- So long as I get SOMEWHERE

Oh, you're sure to do that, if you only walk long enough..."

If this seems familiar you are probably right. It is the dialogue of Alice and the Cheshire cat from Lewis Carroll's Alice in Wonderland.

I took the next story from a book written by Dan Rogel, a gifted engineer, whom I was lucky to have as one of my first bosses. It is about a new IFV – Infantry Fight Vehicle, designed for the Israeli army in the 1980's.

In the 1973 war, the Israeli army suffered great loss of tanks to the soviet hand held guided missiles operated by the Egyptian army. It was a shocking revelation to find out that the best tanks were defeated by infantry.....

That was the situation when Dan was nominated by Rafael, an armament development authority, to study the needs of the Israeli ground forces....

He started by analyzing the performance of the foreign IFVs. To his amazement he discovered that they were all designed to the wrong specs....

Realizing that, Dan deduced that the new IFV **must have stronger armor than the tank**. This was a very unorthodox say. It was not easy to accomplish either.

Then was the inventive leap: the new IFV should start with a tank, but without its turret and gun! The large weight of the turret and gun could be used to improve the armor, and to add machine guns and grenade launchers against infantry, operated from inside. They did not need the guns, as they would have the tanks nearby.

He did not know then, but taking out a key ingredient of a system to solve creatively another problem is one of the strategies of SIT – Systematic Inventive Thinking.

As happens many times with inventive leaps he had many more benefits from this move, but it all started by placing one single different spec at the top of the list. **He knew where he wanted to go!**

This brings us back to the dialogue of Alice and the Cheshire cat: while all others went long enough and reached beautiful useless solutions, Dan knew where he wanted to go and reached the one solution that really works.

Let me assure you that it was not an easy way. It is never easy to "sell" new ideas, as most people tend to think "more of the same". There was a lot of engineering work too. What started by a thinking effort of one single man took many work years and big budget to finish, but the target was always clear in front of them. Eventually it was built and proved itself in the battle!

It is said that 80 percent of the cost of a product is determined in the first 20 percent of the design. Some say it is 90-10. Here, the relatively small analysis made by one man was responsible for the success of a large project.

My lesson?

Remember the law of the Cheshire cat: know where you are going!

אני לא זכרתי שהדברים האלו היו כתובים וגם לא מי כתב אותם. יש לי רק הרגשה שאני יודע מי כתב, אחד שהוא כזה משהו ממש מיוחד בעצמו... אבל, קראתי שוב וממש התרגשתי... כבר מזמן לא אמרו לי משהו כזה... וכמה שזה נכון... ואפילו לא כתוב שם אם זה טוב או רע! אתם תחליטו... והקטע הזה, ממש בכוח, מפתה אותי להוסיף עוד קטע. אחד שאני כתבתי לה. כשהלכתי ממנה... אבל, "המהירות מהשטן..." אומרים, אז עוד לא, עוד לא החלטתי ללכת כל כך רחוק.

28.04.2016

אתמול הראו בערוץ השני תחקיר ארוך, יותר משעתיים, שעסק בשני נושאים, לכאורה שונים ושאינם קשורים. אתם תשמעו ותחליטו. הראשון הראה את האמינות האפסית שיכולה להיות למכשיר שנקרא "מכונת אמת". ולמה כתבתי "שיכולה"? זאת, מפני שהתוצאה יכולה להיות תלויה במה שהמפעיל רוצה שהיא תהיה!!! אם, כמו שכתוב בספרים, המפעיל הבודק הוא הגון ועובד כחלק מצוות שגם הוא הגון, אז, ורק אז, הסיכוי לקבל גילוי "אמת" של המכשיר הוא 90%. אבל, ואבל גדול, אם רק רוצים, אפשר לקבל תוצאת "אמת מוחלטת" גם על שקר מוחלט! זה תלוי רק איך המפעיל רוצה לבדוק והאם יש לו או אין לו הסכם כלשהו עם הנבדק! מילים אחרות, איזה תוצאה הוא רוצה לקבל! אתה הבנת את זה ברוך? תחברו את זה למה שכתבתי כבר קודם בדברים על "אשמת החפים מפשע"... וככה כתבתי עוד לפני שידעתי את מה שאנחנו יודעים עכשיו!

ובמקביל לתחקיר הזה, על בלוף מכונת האמת, על "אמת כבקשתך" קראתי מאמר על הקשרים הפסולים והאיומים שיש בין הפרקליטות ובין המכון הפתולוגי ואיך הם מתאמים דברים! מסתבר שגם המכון הפתולוגי יכול לתת תוצאות מוזמנות!!!

ואז, אחרי שנגמרה הכתבה על "מכונת האמת" הזאת, שגם בה, אגב, הזכירו את הקשרים בין הפרקליטות ובין המכון הפתולוגי, ומענין למה, אז אחרי זה הראו תחקיר ארוך ויסודי על פרשת תת ניצב אפרים ברכה, אלה ירחמו!!! ואני מוכרח לחזור כאן על הדברים האלו, אפילו שהם ידועים. מוכרח בגלל המילכוד.

התנ"צ היה ראש היחידה הארצית לחקירות הונאה במשטרת ישראל, למעשה המקביל הישראלי לראש ה FBI האמריקאי. שוטר ישר והגון ומהכי מוכשרים שהיו למשטרה הבינונית (מילה עדינה) שלנו. תנ"צ ברכה, שהיה מקורב מאד לרב המלוכלך פינטו, הסתבך איתו ללא ידיעתו. יותר נכון יהיה לאמר שהרב הנבלה סיבך אותו ללא ידיעתו. וכשזה נודע לו, לברכה, והוא סירב לשחק בליכורך, אז מאותו רגע "הלך עליו". לרב הזה יש בברור (!) קשרים, שעד היום לא נתגלו (משטרה "בינונית" כבר אמרתי?) ועל התנ"צ התחילו לבנות עלילות דמיוניות להחריד. בלתי נתפשות. כל כך דמיוניות וכל כך חזקות, עד שלא עמד לו כוחו שלו, או שלא עמדו לו כוחותיו לראות מה קורה לבני משפחתו. והוא שם קץ לחייו. ההתעללות בו נמשכה כמה שנים! כל משפחתו – אשתו (ואיזה אשה חלומית!) וילדיו (ואיזה ילדים!) היו איתו לכל אורך הדרך. ולא עזר. והוא, לפי דעתי צדק. צדק בפתרון שהוא בחר. כי רק אחר כך, ומיד (!) אחרי שהוא פתר את בעיתו, בעצמו, ובמלוא העוצמה, הודיע משרד המשפטים שלא נמצא כל רבב בכל מעשיו של תת ניצב ברכה. אתם מבינים את זה??!! אולי תקראו שוב את השורה האחרונה: רק אחרי, אחרי שהוא לקח את חייו, משרד ה"משפטים", או אולי נקרא לו משרד המשפחים הודיע שהוא לא היה אשם בכלל, לא שיצא זכאי, הוא מעולם לא עשה דבר רע!!! (משפח = distortion of justice)

אתם מבינים את עוצמת הניבלות והניבזות והנכלוליות של משרד המשפטים, זה שהוא הבוס של הפרקליטות, זאת הפרקליטות שמזרגת את המדינה כל אימת שהיא רוצה, מאחרון הפרקליטים הקטנים (זו "שלי", למשל) ועד לראש שלהם (ראו את זה של ברכה) שהוא, יעני, פרקליט המדינה!

אז תוסיפו לכל זה פוליטיקה מסריחה שכמובן גם היא היתה בתמונה, ותבינו למה, אפילו בן אדם לא כל כך קטן כמו תת ניצב בארגון כמו המשטרה, לא מסוגל להתמודד עם כל החארה הזו והוא מוצא את הפתרון היחיד והאולטימטיבי, זה שקוטע באחת את כל השמועות והאשמות השווא! ואתם, אני בטוח שאתם מבינים למה טרחת עם הסיפור הזה. זה הרי ברור כי זה ה"אם אמו" של "אם בארזים" ... זאת אומרת "אם בתתי הניצבים" ... אז מה יגידו איזובים כמוני?

ראיתי את כל התחקיר, כולל כל הפרסומות. פחדתי לאבד מילה. אולי אשלח לאשתו את "אין לי אחות" ...

וכשזה נגמר, לקחתי כמה דקות ויצאתי עם הכלב לטיול ארוך. הסתובבתי והסתובבתי ואחרי זמן ארוך מהרגיל חזרתי הביתה.

עליתי לקומה השניה לעבר המקלחת וחדר השינה. דבורקה שם בהול מול הטלביזיה "שלה". ואני בטוח שהיא ראתה, לפחות חלקים מהתחקיר הזה, לפחות ראתה יחד עם התוכניות "שלה".

וחשבתי לעצמי, דבורקה, אשתי, שיודעת שאני חף מהכל, שהולכת איתי לכל המשפטים, שהולכת איתי לתמי אולמן כל פעם, ואחרי שראתה את התחקיר הזה והבינה מה המשמעות ומה האשמות שווא יכולות לעשות לבן אדם, ואחרי שהיא שמעה ממני, ולא פעם, "דברים", אז האם זה לא סביר, האם זו דרישה מוגזמת שאני אחשוב שתהיה לה איזה מילה להגיד לי? האם זו מחשבה מוגזמת מצדי?

אז תשכחו מזה. זה לא רוע לב או שכחה או הזנחה. זו ההדחקה הזאת שכבר הזכרתי לא פעם. אבל, למרות שאני יודע, יודע שאולי אני הייתי צריך ללכת לעודד אותה... נכנסתי לחדר האמבטיה, ציחצחתי, לקחתי כמה כדורים תורניים והלכתי למיטה. עד שסיימתי דבורקה כבר היתה למטה בסלון ו"ניצלתי".

ככה זה כבר הרבה שנים. אני קורא, אחרי שעה מכבה את האור ושוכב בחושך עם המחשבות שלי. הפעם, התמונות האחרונות של ברכה, כשאני בטוח שהוא מכיר את נושא, או יותר נכון את בעית המילכוד יותר טוב ממני (אצלו גם התקשורת חגגה כל השנים האומללות האלו) לא עוזבות אותי. ושוב, בעצם כרגיל, אני לגמרי לבד. אין לי ולו נפש חיה אחת עם מי לדבר. אמרתי נפש חיה ולא דייקתי. להפי יש נשמה! והוא שוכב לידי, הראש למעלה ומחכה לליטוף. לא יירדם בלי. ואני מלטף...

29.04.2016

אז מה לעשות קיבינימט?

פתרתי בשביל שירה עוד תרגיל בסטטיקה. וסימסתי לה שיש! יש לא רק את הפתרון, אלא, גם את המשהו הקטן הנוסף שיעזור לה להבין את זה לכל השנים הבאות. כמו שזה עזר לי.

ולא עברה דקה וקיבלתי "ווטסאפ" תשובה – "נסיך החלומות" ...

אתם מבינים את הסיטואציה? וזה אפילו לא משהו שאני יכול להסביר לדבורקה, לא שאני בכלל רוצה. יש לי קטעים כאלו, סוג של "סודות" עם כל הנכדים הבוגרים, משהו רק שלי ושלהם. משהו שרק אנחנו, זוג בכל פעם, יודעים (זוג = סבא+נכד/ה).

אז לקחתי עוד לגימה ועכשיו שוב אמדוד את לחץ הדם. בשביל הסקרנות המדעית – מה עושה האלכוהול... הלחץ עצמו מענין את זקנתי.

והנה, לידיעתכם 120/78... כמו של תינוק... ועוד אחרי כוס ענקית של קוקטייל לפני הצהריים...

פעם הייתי מקדיש הרבה זמן לעשות תוכניות לעתיד. הייתי מתכנן, לפחות בגדול, כמה שנים קדימה. מה אני רוצה לעשות, מה אני רוצה ללמוד, מה לקרוא, לאן לנסוע עם דבורקה, לאן לנסוע לבדי. לאן ואיך אני רוצה להתפתח בצילום ובכתיבה. והייתי ממש שמח ומאושר, ולא רק עם התכונים, אלא, גם עם עצם ההתעסקות בזה. הרגשתי שאני חי, ושאי "עושה חיים" כמו שצריך, לפי מה שאומרים.

הייתי בן בית עם מינוי במשתלה, קונה צמחים לגינה. עושה דברים בבית. משכנע את דבורקה להזמין חברים לשבת בצהריים. הולך אליהם. זה באמת נקרא שהייתי חי.

כל זה נגמר. מכל מה שתיארתי כמעט ולא נשאר דבר. כלום. אני חי מדיון לדיון בבית המשפט וביניהם אני מכניס רק מה שאני מוכרח או מה שאני ממש ממש רוצה, למשל לנסוע לצלם באפריקה. שם, רק שם אני יכול לשכוח מהכל. רק שם כנראה. ואני באמת אסע עוד כמה ימים ל-10 ימים. המשך המשפט בנובמבר (!) ולמי אכפת ואת מי זה מענין מה עיני הדין הזה עושה לי.

חוץ מהכתיבה האין סופית והסיזיפית שאני עושה, שזו כנראה הדרך שלי להתפרק או לפרוק את מה שמצטבר אצלי, אני לא עושה כלום. אני רואה סדרות טלביזיה כאלו שעסקות בזירות פשע ואיך בודקים אותן. רואה ומקבל חררה כשאני חושב מה קרה אצלי.

ועוד אני חושב, בעיקר על אם היה מישהו בין "טוחני הצדק" שהיה מתייחס לזה בכלל. מתייחס, אפילו קצת לבדוק מה באמת היה. מישהו שהיה אולי מדבר איתי, היה חוקר... בנוסף לשוטרת, זו עם מנת המשכל של תרנגולת ש"חקרה" אותי, יעני חצי שעה, וזה מה שהספיק לכל מערכת הצדק לכתוב כתב אישום! שהרי אם משהו מזה היה קורה, אז הכל היה נגמר עוד לפני שזה התחיל, במקום שזה ייסחב כל כך הרבה שנים... אז מה הפלא שאיבדתי את האמונה בכלל המערכות שמסביב וביחד עם זה גם את הרצון ואת המוטיבציה להכל?

תמי אולמן, באחת הפגישות הראשונות כשאמרה לי מה התשלום, אמרה שזה כולל גם את הערעור לבית המשפט המחוזי... שאלתי, "איזה ערעור?" והיא אמרה כך: "אם בבימ"ש שלום יהיה זיכוי, הפרקליטות תערער, אם ההיפך יקרה, אנחנו נערער..." הבנתם? אז הנה יש לי למה לחכות בשנים הבאות. בשנים, לא בחודשים. ואיזה שנים אלו! תזכרו מה שאמרתי בהקשר של חשיבות וערך הזמן שבסוף הדרך...

ותמי כל הזמן אומרת לי, וחוזרת ואומרת, "תמשיך לחיות"... אז אוקי, מבחינה אנרגטית אני חי. מוציא אנרגיה וצורך קלוריות. זה הסימן... אבל, אני שואל, עד מתי? כי הרי בעצם אין כבר עתיד, לא כך? בדקתי לאחרונה את נתוני הלשכה לסטטיסטיקה ומצאתי שתוחלת החיים לזכרים יהודיים ב-2014 היתה קצת יותר מ-80 שנה. ואני עברתי את זה כבר... וגם כשאני מסתכל מסביבי על חברים שלי, בני גילי, המצב לא מזהיר בכלל... אז בשביל מה לתכנן? אפילו ויזה לארה"ב אני לא מקבל ליותר משנה כי אני רשום "בהליכים". בזוחלים הייתי מדייק ואומר, ושוב – קיבינימט!

אז אני לא מתאמץ. עושה רק מה שצריך בשביל לתחזק את הגוף. אוכל, ואפילו התחלתי איזה דיאטה שאני אוהב (בשביל למות בריא...), ישן כמה שאני מצליח (ולא מצליח כל כך) ומעביר את הזמן עם העט נובע ועם הבלוק ומפעם לפעם מתקתק למחשב. וכן, מעביר זמן גם עם הפי. הכי טוב. מסתמס עם הנכדים.

אפשר היה להאמין, שאם יש לך מישהו שקרוב אליך, שהיה יודע וגם מבין את הסיטואציה שבה אני נמצא, היה מנסה, איך שהוא, לעזור להתמודד, אבל, אין לי. רק דבורקה יודעת והיא, כמו שאמרתי, מדחיקה, ואם אלחץ אותה זה יהיה יותר גרוע כי אצטרך לטפל גם בה... יש עוד אחת שיודעת (היא חברה, היא במקצוע, ואליה הלכתי מיד כשנבהלתי תיכף בהתחלה), אבל, אפילו שהיא מתענינת בכנות היא לא יכולה לעזור. היא גם לא יודעת

מה בדיוק אני מרגיש. (ולא, זאת לא א. ההיא... למרות שגם היא א...). אז בסך הכל אני לבדי עם כל הדראק הזה. כל השנים האלו. אני חושב לפעמים, נניח שהייתי יודע שלבת זוגתי יש בעיה כזאת, מהמין שהיה מעמיד בסימן שאלה את המשך חייה, מה הייתי עושה? אז אני אומר לכם ובכל הכנות, שהייתי הופך עולמות בשביל לדאוג שהחיים יהיו טובים ומחזקים ומעודדים ומנחמים. הייתי יוצא מעורי כדי שלא יהיו וויכוחים שטותיים על כל דבר, הייתי מכניס פרופורציות! יוזם דברים שבת הזוג אוהבת, מוצא את הסימנים הטובים בכל דבר... הכל בשביל שהחיים יהיו יותר קלים ומהנים ומשכיחי צרות. אבל, יוק...

אז ככה אני חי, וככה אני מנהל את החיים שלי. מרבית שעות היום ובטח את השעות המשמעותיות שבו.

30.04.2016

המוסיקה מהמחשב עוזרת לי. גם עוזרת עוזרת וגם מחדדת את המלנכוליות. יש לי קבצי מוסיקה שמתאימים לכל מצב רוח. אספתי את השירים האלו במשך שנים. עכשיו, אחד מגדולי השנסונים הצרפתיים, ז'ק ברל, שר את "אהבה בת עשרים". אני מכיר את השיר הזה בעל פה. בעצם, גילוי נאות, אפילו שיניתי שם כמה מילים (לא שורות!) בתרגום שלו לעברית (יוסי בנאי שר) בשביל שיתאים לי. עשיתי את זה מזמן, רציתי לשלוח לא. אבל לא שלחתי... סתם נזכרתי בגלל השיר ובגלל הצרפתיות... מצאתי גם את המילים באנגלית ונדמה לי שלא דומות בכלל לאלו שבעברית ויש בהן משהו שדווקא מאד מתאים לי.

אבל, אופס! טעות! השיר ששמעתי הוא אחר, הוא - *chanson pour l'auvergnot* שזה בכלל של ברסנס שאולי גם אותו שווה לתרגם...

תשמעו קטע:

ישבתי אצל יעל בבית ועבדתי עם שירה על איזה חומר בסטטיקה. לימדתי אותה כמה דברים כמו שאני יודע ועוד זוכר. כמו שלימדו פעם... ואמרתי לה – "מה שאני מראה לך כעת זה משהו שתזכרי לפחות כל זמן שאני אחיה"... וליעל, ששמעה, תיכף היה מה להגיד ולשירה כבר היו דמעות בעיניים... אז למה כתבתי את זה? כי פתאום נזכרתי, זה הרי לא היום, אבל, זה לא ספר עלילות שצריך קשר בין הקטעים!

אני בחדר העבודה, צהרים, פסח, החג השני. מחכים שעינת תבוא פלוס צביקה ונעמה ועידו. הפי ואני מחכים למטה. ואני חושב לעצמי, חושב מה אני רוצה לעשות בשביל הילדים. בשביל שיזכרו. אני יודע מה להראות לעידו, אני יודע מה הוא אוהב ויש לי דברים טובים לספר לו. תמיד היו לי בשבילו כי הוא ילד מיוחד.

אין לי מה לעשות דומה עם נעמה. היא נורא חכמה, אבל, גם נורא מרוחקת ממני. קשה לי לחדור אליה כמו שהצלחתי, ועוד איך הצלחתי, עם כל יתר הנכדים... אז זו עוד בעיה שלי....

ובינתיים, השנסונים הצרפתיים ממשיכים ברקע. ועכשיו גם ג'ורג ברסנס ושוב *la petit chavel* ... ממש אפשר לבכות ... מ' ל' ה.....

01.05.2016

לפני שאני מתחיל לכתוב יום חדש, אני בדרך כלל קורא מה כתבתי יום או יומיים קודם, לפעמים גם יותר. אז קראתי מה כתבתי אתמול ושלשום והזדעזעתי. וחשבתי שכדאי אולי שאפסיק קצת, להירגע. כי אני מרגיש שאני נסחף למקומות שעוד לא רציתי להגיע אליהם. אולי. כי, אני יודע בתוכי שאני בעצם כבר רוצה את הסחיפה הזאת, אבל גם יודע שזה לא טוב. לא טוב לי, וגם לא טוב לאחרים שאולי פעם יקראו את זה. אז אני מפסיק.

אני אכין את המצגת שהבטחתי לנימה ונמרוד להציג ולהרצות בבית הדיור המוגן שלהם ברשל"ץ.

05.05.2016

אני במטוס, בדרך לספארי בבוטסואנה. לילה, גמרתי לאכול. הדיילת, חביבה, והביאה לי כוס רצינית של שיבס...
וזה, כמו פעם, במטוס, ממש הזמן והתנאים להתפלסף קצת. דברים שמתבשלים בראשי כבר הרבה זמן ושאפילו התחלתי לכתוב אותם כבר לפני כחודש... אז אם תהיינה חזרות, נא לא לכעוס...

האם המשמעות של חיי הבן אדם היא משהו שהבן אדם יוצר לעצמו בעצמו? או שהיא נוצרת "אוטומטית" אצל מי, שלמשל, מאמין והוא ממלא אחרי פקודות אלוהיו?
אם היא משהו שהאדם יוצר לעצמו, אז איך הוא יודע שזוהי ממש משמעות? ואם זוהי משמעות בעיניו, האם היא כזאת גם בעיני אחרים? האם היא שווה בכלל משהו? אולי היא כך רק למישהו קרוב, ואז למה זה לא ככה גם למישהו זר?
מילים אחרות, המשמעות במקרה כזה היא משהו סובייקטיבי שתלויה באדם שיצר אותה, בכוונה או שלא בכונה (כשאז, רק אחרי מותו יידעו שהיתה בכלל אחת כזו, הוא עצמו אפילו לא יידע...)
אשאל את השאלה הזאת אחרת. האם בן אדם, כחלק מחיי היום יום שלו, יכול ליצור משהו שאחר כך יגידו אחרים – "תראו איזה משמעות יש לזה!", או שהבן אדם חשב על זה מקודם וכך הוא מכוון את מעשיו?
אבל, בכל מצב, כך או כך, אני מדבר על משהו בעל משמעות שנוצר על ידי הבן אדם עצמו. עדיין אני מדבר במושגים כלליים בלבד, כשאני מניח שכולם מבינים מהי, פחות או יותר, משמעות המילה משמעות...

יכול להיות גם מצב אחר לגמרי, שבן אדם אחר, שהוא מטיפוס אחר לגמרי, למשל מורה, יחשוב שהוא צריך ליצור משהו בעל משמעות בעיניו שהוא חושב שמין הראוי יהיה שהוא ינחיל את זה לבאים אחריו. וזה כמובן פותח את הדלת לאין ספור אפשרויות של משמעות או משמעויות. יכולה להיווצר משמעות פיזיקלית כלשהיא, או אולי משמעות ספרותית, מוזיקלית או סתם משהו פילוסופי. והאמת, שהכל הולך...

אבל אני, אני בכלל לא לזה, לא לכאלו התכוונתי. אני הרי לא כותב ספר בפילוסופיה, אני כותב על עצמי ומחפש את משמעות חיי. הייתי פה יותר משמונים שנה אז מותר לי לשאול האם היתה לזה בכלל משמעות כלשהי למישהו? זה הרי ברור שיש מיליארדים של אנשים שחיים עשרות שנים ואין לתקופת הזמן הזו שהם היו כאן, על פני כדור הארץ, שום משמעות, כזו שנשארת אחריהם, אובייקטיבית, מעבר מהיותה חלק מסטטיסטיקה. וכשאני משתמש במילה משמעות, אני לא כולל בה את, למשל, ההשפעה או האהבה שהיתה לאחד עם בני משפחתו.

כמובן שאני בטוח שאני אחר, לא כמו כל המיליארדים ההם... ולו רק בגלל העובדה שאני מנסה לכתוב את זה עלי, וההם לא...

אני פותח כאן סוגרים כדי להגיד, שלא בכדי אנשים לא כותבים בדרך כלל סיפורים כאלו, על משמעות החיים בעיניהם. כי אין צורך. בבוא היום, בדרך טבעית, כדרכו של עולם, על יד תלולית העפר כבר אחרים יעשו את זה בשבילים, כך או אחרת, או שלא...

לי, כשמול עיני יש באופן קבוע את שד, או אולי נכון יותר, את עונת המילכוד, לי יש סיבות אחרות. כי אם אני באמת מתכוון לפתור את בעית המילכוד בעצמי, אז יש חשיבות ענקית, בעיני עצמי, לי, להתעסק, ולחקור, ולנבור במשמעות שהיתה לחיי. זה חלק מהפתרון. זה, אני מקווה, יוכל להיטיב ולהסביר מדוע גם זה הפתרון. ובה' הידיעה, אחד כזה שאין לו אחר. וסגרת את הסוגרים.

אני עוד לא בקטע של לכתוב עלי, מה אני חושב על עצמי. אני עוד לא שם. בינתיים אני עסוק בפילוסופיה... והתחלתי את זה בכך ששאלתי האם משמעות החיים זה משהו סוביקטיבי, כזו שהאדם יוצר במהלך חייו, או, כמו שעכשיו אשאל, כמו שיש הרבה תאוריות פילוסופיות שטוענות, שמשמעות החיים שלך בכלל לא נקבעת על ידך. שהיא קבועה מראש, בשבילך או בשביל אחרים כמוך, שנקבעה בכלל על ידי מישהו או משהו אחר במקום אחר הנבצר מהעין שלך.

וגם לזה יש בטח הרבה פנים. למשל, זה בטח היה נכון במדינות כמו סין, לפני עשרות שנים, כאשר משמעות חייו של הפרט לא נחשבה בכלל והוא היה כולו רק יחידה אנונימית במבנה ענק כשהוא עצמו חסר כל משמעות ייחודית. סטטיסטיקה, כבר אמרתי.

זה אולי גם היה נכון בגרמניה הנאצית. (אני במטוס ויודע שכמה עשרות קילומטר מתחתי "חוגגים" בדיוק עכשיו את יום השואה..) אבל, מה שהכי מייצג את ההשקפה הזאת, זו משמעות חייו היא קבועה ואתה רק צריך לחפש אותה כל חייו, והחיפוש זה הגשמת חייו, אז את ההשקפה הזאת (וייסלחו לי המומחים על הפשטנות) מייצגת הדת, והאלוהים העומד בראשה:

המשמעות כבר כתובת בספרים. אתה רק צריך לקיים מצוות ומשמעות חייו תתגלה לך... או שלא... זה בעיני כמו "שלח לחמך על פני המים כי ברוב ימים תמצאנו", אומרים האומרים, ואני מוסיף – "תמצאנו רטוב או שלא תמצאנו בכלל..."

אז אני, כמו שאפשר לראות, וכמו שמתמיד היה ידוע, אני לא שם. אני הכי רחוק מזה שאפשר. וגם לא אנסה להתמודד עם התאוריה הזאת. זה ממש לא בשבילי.

אני אדבר רק על מה שאני משאיר אחרי שהוא בעל משמעות בעיני. והנה לכם הגדרה יותר פשוטה למשמעות חיי – האם באמת השארתי משהו ראוי... ?

אז מה אפשר להשאיר? והאם זה באמת אותו דבר – זאת אומרת, האם השארתי משהו היא המשמעות שאני כל הזמן מחפש?

כנראה שלא. לא כל דבר. אבל, יש בהחלט דברים כאלו שאותם אני משאיר שאני יכול להגיד שהיו חלק נכבד ממשמעות חיי. יש אפילו דברים כאלו שמחדדים את זה אם אתם עוד בכלל זוכרים שאני מדבר על המשמעות שבצל המילכוד ופתרון, אפילו שעכשיו זה עשרה ק"מ בגובה...

13.05.2016

חזרתי משמונה ימים בנופי הבראשית של בוטסטאנה בדלתה של נהר האוקוונגה. שוב אני במטוס. אלעל מיוהניסבורג לנתבג. יוהניסבורג עיר לא נעימה. לא ממליצים לצאת החוצה. אלימות. ומה עוד? אפילו בטחון אלעל

לא מרשים להעביר מזוודות מטיסה אחרת, צריכים לצאת, לאסוף אותן ולהיכנס מהתחלה. ימי הביניים. זאת, אגב, מדינה דו לאומית...

בשטח, ברחבי הדלתה, אני בג'יפ עם עוד ששה אנשים נפלאים. אחרי יום, כולם מכירים את כולם ושיחות ותוכניות כמו גם צחוקים אין סופיים ממלאים את חלל הג'יפ. האנשים, חלקם הגדול, בעצם כולם, מלומדים, וכל הזמן שומעים דברי חכמה מענינים אחלה, כמובן בכל מה שקשור לטבע, לחיות, לצמחים, לאקולוגיה ולנפש האדם. שומעים... ולומדים. אחרי עוד יום או יומיים בשטח, ובעיקר אחרי כמה ערבים סביב מדורה עם כוסיות יין כבר מדברים על תוכניות לעתיד, על המשפחה, על הנסיעות הבאות. "אתה בא איתנו! נכון?"

ואז, כאן, אפילו בג'יפ הזה, באמצע שומקום, בפעם הראשונה הרגשתי ממש לחץ. מועקה נוראית. הבנה מיוחדת ומפוקסת ש"אני כבר לא". אני כבר לא בקטע של תכנון דברים לעתיד. ובכלל לא חשוב על איזה דברים מדברים. זה מדבר על "לנסוע לשם", אחר מבקש, מה-זה מבקש שאבוא איתו בפעם הבאה "איזה כיף יהיה"... מדברים על לכתוב משהו ביחד, על לקנות משהו מיוחד.

ואני, כל אמירה כזאת, עם כל הצעה כזאת, אני שותק כי חטפתי עוד שוס. ומסתכלים עלי. לא רגילים שאין לי מה להגיד... למה אני שותק ולא מתלהב. ושוס רודף שוס. המועקה נוראית. אני מרגיש שתיכף כולם יראו שיש לי דמעות בעינים, ועוד באמצע הדלתה של נהר האוקוונגו במרדף אחרי זאבים טלואים. אז אני מבקש לעצור לפיפי... ויורד לכמה דקות... אף פעם לא שמתי לב, כמה פעמים באמצע היום, ולא חשוב איפה או איזה חלק של היום, מישהו אומר משהו עם השלכה לעתיד. תחשבו על זה. תשימו לב לזה בעצמכם. לא חשוב איפה אתם נמצאים. ותבינו. וכאן, בפעם הראשונה אני חושב, המודעות הזאת לעתיד נחתה עלי בכל כובדה המעיק.

פתאום נראה לי שכל משפט שאומרים מתייחס בעצם למשהו בעתיד. ויש אין ספור משפטים כאלו לאורך היום...

היו קטעים בדרך שממש הייתי בדיכאון. מצד שני, במקביל ובאותו זמן אני משתדל ועושה דברים כאילו שאני בעשרים שנה יתר צעיר. קופץ מהג'יפ, משתטח על האדמה לצלם איזה עוף נמוך והאנשים מסביב רואים, מתפעלים וגם אומרים לי. אף אחד לא מאמין לגילי. "אתה דוגמא בשבילי איך להיות כשאהיה גדול" אומרים לי הצעירים ממני בעשרים שנה... וכמו שפעם זו היתה מחמאה ענקית, עכשיו זה מדכא אימים. אם הם רק היו יודעים איזה דוגמא מחורבנת אני... רק אני יודע את האמת המזורגגת הזאת...

הפסקתי לתכנן דברים קדימה. האופק שלי עכשיו נגמר בעוד חודש. בחתונה של יונתן. יואב יבוא עם לילי ואמיליה. ואין לי שמץ של מושג מתי שוב אראה אותם.

ואז ככה, באמצע הסוואנה, בג'יפ המיטלטל, לפעמים גם מוקף פילים, המודעות תוקפת. ואני מקבל את השוק שלי...

הנה, שוב אני רואה ציפור מיוחדת בפוזת מיוחדת על ענף. ושוב אני חייב לצלם אותה, ו"שימות העולם". לא מענין אותי כלום! "אם לא אצלם אותה עכשיו אז כבר אף פעם לא!" ככה פתאום אני חושב... וזה מתחיל עם ציפור ונמשך לכל דבר, עד שאני מבין מה קורה לי... והאחרים... האם גם הם מבינים משהו? או שלא כל כך? אולי אני אפילו מעצבן...

פעם אחת, נדמה לי שעוד מישהו הבין משהו, ואני אפילו לא יודע מה הוא הבין, אני רק יודע שהוא אמר לי בשקט "צא מזה", ויצאתי...

כמובן שאני יודע בדיוק מה הסיבה. כמובן שזה לא בגלל הגיל שעובדת קיומו נחתה עלי פתאום. זה אף פעם עוד לא קרה. גם לא איזה מחלה. אין לי אף אחת...

יש לי הצטברות הולכת וגודלת של ההרגשה המחורבנת של השפעת "יום הדין", עם הידיעה שקיים המילכוד.

וכל הזמן לנגד עיני המשפט הזה – "אתה הדוגמא בשבילי..."
והאמת, אני לא סובל את זה. אני יודע שאני באמת חייב לצאת מזה. אני
יודע שהמשפט שלי, הארור הזה עוד יימשך הרבה זמן ועד שהוא לא
ייתקרב לסיימו לא אדע או שלא אוכל להעריך איך הוא ייגמר. ותמיד יש גם
את הסיכוי שזה ייגמר כך שלא יהיה המילכוד...
אז מה לעשות עכשיו??... ואיך אני לא מפסיק לשאול את השאלה הזאת...
ועוד ביחד עם "קיבינימט", בדרך כלל...

עוד מעט נוחתים, ובחזרה ליום יום... ואיזה באסה...

30.05.2016

עבר הרבה זמן, כמעט שבועיים, מאז שכתבתי פה בפעם האחרונה. הייתי
עדיין תחת ההשפעה של הספארי האחרון לבוטסואנה. לסדר את התמונות,
להתבאס מכרטיס תמונות שנדפק (לכל דבר יש פעם ראשונה), למצוא
פתרונות, להכין אלבום.
וסיימתי הכל. חוץ מלשלוח את האלבומים לחבורה שאיתה הייתי שם.

ועכשיו אני מתלבט איך להמשיך את החיבור הזה.
מצד אחד, בכל יום חדש יש אי אלו פרשיות חדשות שאני יכול לכתוב עליהן,
שמתארות את נבלותן ואת אפסותן של רשויות אכיפת החוק במדינה הזאת.
משטרה, פרקליטות, מבקר המדינה, ואתם כבר יודעים שאני מחפש אותם
בנרות...
ויש גם בטח צד שני וצד שלישי... אבל לא. לא בא לי להתעסק עם זה
עכשיו. אולי אעשה הפסקה בהתייחסות שלי לנבלות האלו.

05.06.2016

בכל החיבור הארוך והבלתי מסודר הזה (והתרעתי כבר בהתחלה שככה זה
יהיה) רציתי לדבר על משמעות החיים, בעיקר זו שלי, ומהי בשבילי. ועדין
לא הגעתי לזה ממש. בעצם אני מתעסק כל הזמן עם תנאי הסביבה, שלי
בעיקר, אלו שיש להם כנראה השפעה מכרעת אולי על המשמעות הזאת. כי
הרי כבר בהתחלה החלטתי, ואף אמרתי, שהמשמעות של חיי האדם נוצרת
על ידו והיא אינה אחת שמישהו קבע בשבילו. וכאשר זה כך, אזי, כל מה
שהאדם יוצר בעצמו, מושפע מאד מתנאי הסביבה בהם הוא נמצא. ואם
תלכו עם ההגדרה הזאת רחוק רחוק בהיסטוריה, תגיעו עד לאבחנות הכי
ראשוניות של דרווין בעצמו. כן, כן, אפילו דרווין...
אבל, המשמעות האישית והעצמית אינה תלויה רק בתנאי הסביבה בהם
היא צומחת. אני בטוח שהיא תלויה גם בתכונות האינהרנטיות של האיש
עצמו, בגנים שהוא ירש, בד.נ.א עליו הוא חתום, זה שבעצם נקבע על ידי
אוסף הגנים שהוא קיבל בירושה מדורי דורות.
ואני רוצה כמה מילים על הד.נ.א. הזה. הוא, למען ההבהרה, ובעיקר לצרכי
המסמך הזה, כמו כל יתר ההגדרות שלי השאלות מהעולם ההנדסי, הוא
בעצם מכלול שרטוטי הייצור וההרכבה ובעיקר הוראות התפעול של המוצר
הזה שנקרא "אדם". ואין כידוע לנו שניים זהים.
ונמשיך בהנדסה. אמרנו שלכל מוצר יש את הוראות ההפעלה שלו. כתוב
שם מהם הגבולות המותרים בכל הפרמטרים או המימדים שהמתכנן חשב
לרלבנטיים. מהו המתח המותר, מהו הזרם המותר, מהי הטמפרטורה
המקסימלית המותרת לעבודה תקינה. לעיתים תמצא גם את גובה ההפלה
או את עומק הצלילה.

במוצרים נפוצים אחרים, למשל בני אדם, יש גם מגבלות רפואיות. על האריזה יהיה כתוב, למשל שוב, איזה חיסונים צריך לקבל, באיזה גיל, נגד איזה מחלות או לאיזה ייעדי נסיעה.

ובכלל, אני חושב שבעולם הדימויים הזה בין בני האדם שזה מעולם הטבע, ובין מוצרים הנדסיים שהם בעליל ממקום אחר, זה עולם מרתק. אפשר את האנלוגיות שכתבתי מקודם להמשיך ולפרט ולהרחיב. אני יכול להתעסק עם זה ללא לאות. למשל, נושא: בני אדם קרובים שנמצאים בסביבתו של אדם שהוא נשוא המחקר שלנו. איך הם משפיעים עליו?

במסגרת תנאי הסביבה שהזכרתי קודם, קרובים יכולים להיות קרובי משפחה או סתם כאלו שקרובים פיזית. וגם לזה יש כמובן אנלוגיות מעולם ההנדסה. קחו למשל מכונית אחת על הכביש וראו את השפעת המכוניות שבסביבתה עליה...

דרך אגב, להשלמת האנלוגיה, מוצר הנדסי נבחן במכון התקנים או ב FDA האמריקאי. האדם נבחן בסופו של דבר במכון הפתולוגי...

אחלה נושא להתפלסף עליו. אבל, לא בכך עסקינן.

אני עם השפעות הסביבה ובעיקר השפעות תנאי הסביבה על הבן אדם בכלל ועלי בפרט. ובעיקר איך זה מתקשר עם ענין המשמעות.

07.06.2016

אני ממשיך עם "המוצר" הזה שנקרא בן אדם, וחוזר למפרט שלו, לאוסף ההגדרות והחוקים שקובעים איך הוא יפעל. כי זה בדרך כלל מה שנהוג לפרט במפרט ההפעלה של כל מוצר מכובד.

אך יש עוד דברים שהם חלק מהמפרט, דברים שבדרך כלל לא כתובים בו באותיות גדולות, ולא דווקא כי הם לא חשובים, אלא, כי הם לא נחוצים. אני מתכוון לכל אותם דברים שיגרמו לאותו מוצר להפסיק לפעול ובמיוחד לאלו שיגרמו לו לשבוק חיים ברגע אחד. להישבר, להתפוצץ "מת לגמרי" יעני. אתם מכירים את התופעה הזאת? הנה דוגמאות – המוצר עבד עד שנשחק לחלוטין. דווקא היה בסדר כל הזמן! בדיוק לפי המפרט. למשל, מכונית משנת 1940. ראיתם אחת כזאת לאחרונה? אולי במזיאון. בני אדם משנת הייצור הזאת עדיין מסתובבים איתנו (עם פיליפינית). לא כך אם הם ממודל יותר מתקדם בשנים.

זוהי הפסקת תפעול טבעית. שחיקה מצטברת, כזו שבאה עם שנים של עבודה תקינה. אמורטיזציה. בלאי.

אבל, אם מכונית מודל 2016 עולה על מוקש, זו גם הפסקת פעילות, או שאם מכונית אחרת דורסת אדם ואז גם הוא הפסיק לפעול. אז אלו דוגמאות לקיצוניות, ורק בשביל לשים לנו את גבולות המדגם. מכאן אני יכול לעבור אל הדגם הממוצע, השכיח.

אני חושב ואומר שלכל אחד מאיתנו יש את מקור הכח שלו. זה מין משהו שמחזיק אותו ביחד שלא יתפרק. זה משהו שתומך בכל המבנה. ודווקא זה לא יהיה משהו שכתוב עליו במפרט התכונות בכלל. הוא לא מוזכר אפילו! וזה משהו שאם אתה לוקח אותו, או שאם אתה מקלקל אותו, כל המבנה יקרוס. ומענין מאד, שלמרות הקריטיות של הדבר הזה, הוא לא מופיע במפרט. זה לא קיים ולא מפורט בתכונות של שום מוצר שאני מכיר, כמו שהוא לא קיים גם בד.נ.א. תמיד יהיה כתוב מה כן ולא את מה שלא... יש לדבר הזה שם. זו מילה פשוטה בעברית. קוראים לזה נקודת תורפה. את המילה אתם מכירים!

במכונית למשל, יש לפעמים בסקלה של המהירות או של הסל"ד תחום שמסומן באדום. וידוע שאם תתמיד להיות בתחום הזה המנוע יקרוס. זוהי נקודת התורפה שלו. כמו מוקש שגם הוא סוג של נקודת תורפה.

אבל, לנו, לבני האדם, אין בכלל סקלות וגם לא מחוגים. אז למה בעצם אין? אני חושב שזה מפני שאין שניים שהם אותו דבר. ואני לא מחשיב את

הסקלות של מכשירים שמחברים אלינו שלהם דווקא יש סקלות ויש מחוגים. אני מתכוון לסקלה פנימית שבאה כחלק אינטגרלי עם הגוף יחד עם הד.נ.א. שלו. משהו שאנחנו נולדים איתו. אולי אנחנו נולדים עם הזרעים שלה והם, אחר כך, כמו שדרוין אמר, מתפתחים עם הזמן ועם תנאי הסביבה ולפי מה שקורה לה בדרך.

אז אין לנו, לדאבוני, לא סקלה ולא מחוג שיזהיר אותנו מנקודות התורפה שלנו. אומרים "אין חכם כבעל הנסיון", אבל זו לא סקלה ולא מחוג... ויש לנו (לי זאת אומרת) עוד בעיה עם נקודת התורפה, אחת שלא קיימת במוצרים ההנדסיים.

כל מוצר הנדסי ששבק חיים, תמיד אפשר לקחת את הגופה למעבדה ושם לבדוק אותו עד לרמת המיקרון, בשביל למצוא מה קרה, למה שבק ואז ליישם מסקנות בדור הבא של המוצר.

לא כך במוצר האנושי, לבטח לא בכל האספקטים שיש. אז נכון שיש לנו מעבדות שאמורות לבדוק את "סיבת המוות" – החל במכונים פתולוגיים שם שלטונות החוק עושות ניתוחים לקביעת סיבת המוות של נרצחים, וגמור בניתוחים לאחר המוות שעושים בבתי חולים כדי לגלות סיבות רפואיות. אלו ואלו מנסים להבין למה אחד שבר את החוזה שלו עם מפרט ההפעלה שלו. ויש אמנם מקרים שמצליחים להבין, אבל בכלל לא בטוח שאפשר ליישם את זה על דור ב' שטרם נולד... ובנוסף, לא ידוע לי שיש ניתוחים לאחר המוות לנפש או למוח ולמחשבות שגורמות למוות... אף אחד עוד לא הצליח בכלל להגדיר ממש את התופעות האלו, שלא לדבר על למדוד. אני חושב שגם בד.נ.א שלנו אנחנו לא יודעים לסמן מקומות כאלו וגם לא בגנים. למשל כאב, צחוק, בכי, כעס, עלבון. ואלו, בדיוק אלו, הם דווקא הדברים שהם בליבה של נקודות התורפה שלנו! כמה חבל, הא? או שאולי דווקא לא???

תארו לכם שבבית הספר היו נותנים לכם לכתוב חיבור על "נקודות התורפה כבסיס הכח", כמה הייתם יכולים לכתוב על זה? ואני כותב וכותב ועוד לא התחלתי לסיים...

האמת היא שהמשפט הזה "תפס אותי", כי זאת עוד צורה או דרך לכתוב ולהתנסח במה שכל כך מעסיק אותי בשנה האחרונה, הרעיון המרכזי, זה שמדבר על משמעות החיים שלי. ויש קשר חזק בין מה שאני חושב שהוא מקור הכח שלי ומשמעות החיים שלי, המשמעות בצל המילכוד, ואל תשכחו את זה. אם אצליח להגדיר לעצמי את מקור הכוחות, "מה גורם לי לתקתק" בתרגום מאנגלית, וגם נקודות תורפה, יהיה אפשר לגזור גם משם משמעויות וכאלו.

09.06.2016

בזמן האחרון, מזה כמה חודשים בעצם, אני חושב שממתי שהתחלתי לכתוב את החיבור הזה, אני מפיץ לכל "אנשי הקשר" שלי בתפוצת המייל (שמסודרים בקבוצות – משפחה, חברים, קולגות, בתלם), מצגות שעשיתי מצילומי טבע שלי בעולם. כל מצגת עוסקת בנושא מסוים ספציפי, כאשר באוסף הצילומים בכל מצגת מורכבת נבחרת מתוך אלפי הצילומים שיש לי. יש שם מצגות על ציפורי טרף ועל ציפורי שיר, יש על צ'יטות ויש על דובים. יש על חיי הגנו, על אריות ועל שרקרקים וגם על עגורים מאגמון החולה. בנוסף למצגות האלו, אותן אני שולח, כנראה (לא ספרתי), לכמה מאות של אנשים, אני מכין גם הרצאות. בעזרת מצגות ארוכות ומפורטות. יש הרצאות פופולריות "מדעיות", הרצאות שנתתי בהזדמנויות שונות. ויש לי גם הרצאה חדשה, בעזרת מצגת ארוכה שמסכמת את כל מסעותי לצילום טבע בעולם. אני חושב שסיימתי את הקטע הזה בחיי. זו פסגת המצגות וההרצאות שלי עד עכשיו. מכסה את כל העולם. במקומות שהרציתי כבר, היה "פיצוץ". למה אני מספר את זה כאן בכלל? עד עכשיו הרי לא עסקתי בתאור מעשי/השגי... אני אנסה להסביר.

בהתחלה, בשקף הראשון, אני מספר (לבקשת המארחים), "מי אני", למה בכלל אני מציג את זה ואיך זה נולד. ושם, אחרי קצת הסטוריה, אני מתעכב על הקטע של הפנסיונר, ומה הוא רוצה לעשות בזמן שנשאר. (זה מתקשר כמובן לחיבור שכתבתי מזמן "לעשות חיים", שאולי יצורף בסוף לחיבור הזה).

אז נחזור לפנסיונר ומה לעשות בזמן היקר שנשאר. אני רוצה לעשות שני דברים. הראשון, אני מחפש משהו שאוכל להתמקצע בו. והשני, משהו שאוכל לשתף בו אחרים, שגם הם יראו, ובלי להצטנע יותר מדי, מה אני יכול לעשות.

ואז אני מראה את המצגת הזו שיש בה מאות צילומים שלי או תמונות שאני עושה מהצילומים, והאנשים רואים בדיוק את זה. המקצועיות של הצילומים שלי ושל עיבוד התמונה שעשיתי בולטים ולא משאירים ספק בעיני הרואים. אז הנה השגתי בדיוק את מה שרציתי.

והנה, גם, תיאור של פרמטר אחד שעונה פחות או יותר על "מקור כח" אחד שלי – הצורך להראות לאחרים, זאת אומרת שאחרים יראו ויידעו מה אני שווה. ולא, אני לא נחבא אל הכלים. אף פעם לא הייתי.

לתכונה הזאת שלי של הצורך להראות, מתלווה עוד תכונה אחת, משלימה אולי, והיא הצורך שלי והרצון שלי, רצון בלתי נלאה, ללמד. זה קיים אצלי הרבה הרבה זמן, הרבה לפני שהייתי בכלל בגימלאות. תמיד היתה קיימת התכונה הזאת. תמיד רציתי לשתף אחרים במה שאני יודע. תמיד אהבתי ללמד וגם לימדתי. ועד היום אני עושה את זה.

אפשר להגיד שהרצון להראות מה אני יודע והרצון ללמד הם שני דברים שממש משלימים אחד את השני. אז אני משתדל בשניהם, ואולי אני אפילו מצליח...

אז הצלחתי להגדיר "מקור כח" אחד שלי. אבל, אתם אולי עוד זוכרים שלמקור כוח יש "זנב". והזנב היא נקודת התורפה המתלווה אליו! זה בעצם כמעט אותו דבר, רק ההיפך. אחד מגדיר את השני! כי, כזה אני, אולי קצת דפוק, לא מספיק לי ש"כולם" יראו ויידעו. אני צריך עוד, עוד מישהו, מישהי ליתר דיוק שתדע. אחת כזו שאני בטוח שאכפת לה, שהיא סוג של שותפה, אחת שמבינה, שהיא חכמה, שיודעת להקשיב ושיודעת להגיד (ולהצליף) מה ומתי שצריך. נקודות תורפה, כבר הזכרתי... ולא ארחיב.

12.06.2016

יואב, בארה"ב.

האם יכול להיות שלנגזרות הסיפור (של יואב) יש איזה חיבור לנקודות תורפה שלי? אני אסביר קשר שלכאורה אפשרי.

בלי להיכנס לפרטים, אני מסוגל, לתת לו את כל מה שיש לי (בבנק) בשביל שהוא יעלה על פסים נכונים ויהיה מסודר בחייו, אותם התחיל מאוחר מאד. יתר הילדים שלי מסודרים לחלוטין כבר מזמן מאד. זה אומר, למשל, שאולי, בגלל זה, יהיה מצב, שלא חלמתי שיהיה כמותו, שהילדים שלי יצטרכו "לתמוך" בי ובדבורקה "כשנהיה ממש זקנים..." עד עכשיו זה היה ההיפך. בהרבה הזדמנויות. ממש ההיפך...

אז אנחנו מדברים על הנושא שילדים צריכים לתמוך בהורים שלהם, במקום בילדים ובנכדים שלהם (תשאלו את דנדוש)...

אז תראו לאן הגענו!

זה הרי ממש עוד מילכוד!!! מילכוד מספר שתיים...

ומה הפתרון למילכוד מספר שתיים? וראה זה פלא, הוא ממש, אבל ממש, זהה לפיתרון של מילכוד מספר 1, ואפילו יותר מובהק...

אז למה, תשאלו, למה בכלל התחלתי לכתוב את כל הסיפור החדש הזה?

כי זה עוד סיפור מעיק. עוד סיפור של קיבינימט אחד.
האם אפשר לחבר לו, לסיפור הזה, נקודת תורפה אצלי?
אז לא. זו לא ממש נקודת תורפה לפי ההגדרה שלי ממקודם. המבנה כולו
לא יקרוס כתוצאה ממנה. לא נעים, מעיק, מלחיץ, עושה כאב לב, אבל, לא
אקרוס. המבנה ימשיך להתנהל, אמנם פגוע ועצוב ודואב, אבל לא יתמוטט.

15.06.2016

יונתן ופרל מתחננים.
אני בטח לא הסבא הראשון שמחתן נכד. אבל אני כן. וזה אירוע כזה מיוחד
וכזה ענק וכזה נפלא שאין לו מקום בחיבור הזה שרק יכול לזהם אותו. אז
לא אמשיך. אני מבטיח לכתוב על זה פעם חיבור מיוחד, ושוב אולי, בעזרת
אינשטיין... והזמן....

30.06.2016

לפני כמה חודשים, נדמה לי אפילו שכבר בתקופה בה התחלתי עם החיבור
הזה, ו...אופס, בתקשורת, עוד פעם, מאשימים שר בכיר במעשה מגונה!
אני מניח שאתם כבר מכירים את הפרוצדורה, אבל בכ"ז אגיד כמה מילים.
אז בהתחלה יש צו איסור פירסום... אז הם (התקשורת) מנחשים, ורומזים,
ונותנים בו סימנים... ומי לא עוסק בכך? רק מי שמת...
אחר כך, השם כבר הסתנן למערכת. איך אפשר שלא? ואז, או אז, מתחילה
החגיגה האמיתית. אין זב ומצורע שעט או מיקלדת או מיקרופון בידו שלא
יודע את כל הפרטים! את כולם! והחדשות רועשות וגועשות עם פרטי פרטים
לוהטים! איפה, איך, מתי, עם היד או עם הלשון (ר"ל), מה הקשר ביניהם,
האם היא הראשונה, או האחרונה, מי עוד, מה אומרת אשתו (אחת מקושרת
שעם פה ענק), ומה אומרים פרשנינו לעינינו
משטרה/פליילים/משפטים/פרקליטות(!), או כתבינו המדיניים/לעינינו
הממשלה או הכנסת... ויסלחו לי כל אלו הנבלות שלא הזכרתי את שמם...
ארגוני נשים צדקניות, למשל... חברות כנסת (נ')...
ומה בכלל על ההוא, על הפושע הזה, השר המסכן הזה, השר הבכיר,
להזכירכם, מה עליו? הנה אני אגיד לכם -
ובכן, הוא גמור. מחוסל. קפוט. נאלץ להתפטר מתפקיד השר. הוא צריך
עכשיו להוציא מאות אלפי שקלים (!) לשכירת עורכי דין, והעיקר, לדעתי,
בגלל שהוא בחור חכם, הוא מתחיל לחשוב קדימה, מה יהיה, מה הוא
יעשה, כי עכשיו, בהווה, הוא גמור!
חייו, כפי שהיו עד אתמול, הלכו ואינם עוד. הוא יודע שכבר אי אפשר
לשקמם! ולהזכירכם, עד עכשיו, רק במשפט ההמונים והתקשורת עסקינן!
אין אף מילה מהמשטרה, אין אף מילה מהפרקליטות (המזוינת, ולמה?)
שומרת הצדק הלאומית, וכמובן, מי בכלל מדבר על כתב אישום... הצחקתם
אותי (ולא אותו)... ועבר זמן. זה זמנם של טחנות "הצדק". ושכחנו. היו
באותו זמן בטח עוד כהנה וכהנה פרשיות שישכיחו מאיתנו את זו... למשל,
נסיעת ה-28 מליון לסאפרי באפריקה של ראש הממשלה וחבר מרעיו. לא רק
אני נוסע... סאפרי, זו המילה הכי טובה... ואל תבלבלו אותי....
והנה, היום, מודיעים בערוצי החדשות, בכולם, ש - שימו לב - סגרו את
התיק של השר הבכיר כי אין בכלל אשמה! אין שום בסיס לאשמה בכלל! לא
זימנו אותו אף פעם לחקירה. כמובן שאין כתב אישום... הבנתם??
וואללה, תגידו. איזה יופי. עכשיו בטח כל אותם חכמים (נבלות) מהתקשורת
ומאיפה לא, לא ישקטו על שמריהם והם יתנצלו בכל מקום אפשרי, "אשמנו,
חטאנו..." אז תגידו... זה לא מה שעושים במקומותינו. הם תמיד יודעים
יותר טוב! אז עכשיו הם ממשיכים בשלהם ומספרים מה הם חושבים...

(כאילו שהם בכלל מסוגלים לחשוב), וממשיכים בהאשמות נבזיות על עוד ועוד ועוד... הם, מה-זה נבלות, כבר אמרתי? אז מה הסייפא? הסייפא היא שמהרגע הראשון, ואני לא יודע מי גרם לו וגם לא למה, הוא, האיש הזה, הוא גמור. מחוסל. לעולם. הכתם הזה, הגיבנת הזאת תישאר אצלו לעולמי עולם. ומילא אצלו. יש לו ילדים, אולי הורים, חברים (האם נשארו לו?). האם הבנתם את הפואנטה? זה המילכוד. גם כשאתה מנצח אתה מפסיד.

על הקירות בחדר העבודה שלי, זה המקום שבו אני מבלה את כל שעות היום, תלויים המון דברים. בעיקר תמונות. כל החיים שלי בעצם תלויים על הקירות. ולא חשוב כרגע הפרטים. גם זה יבוא, זה מענין. יש שם גם פסלון אחד שאני רוצה לדבר עליו. זה פסלון שקניתי בהודו, של האל גאנש. זה אל כזה, עם פנים של בן אדם, אבל, עם אף של פיל. הוא מול העינים שלי כל הזמן. כמו שאתם בטח שמעתם, בהודו, יש אין ספור אגדות על כל דבר. על כל אל ובניו ונשותיו. איך נוצרו, מה עשו, נגד מי נלחמו, מי נלחם בהם (זה לא אותו דבר בהכרח), במה הם מומחים, את מי הם אוהבים... בקיצור – מה לא... באחד מהם, זה האל גאנש, אני התאהבתי. באחד הסיפורים הנפוצים אודותיו מסופר שבגלל כל מיני דברים (מסובכים), אביו נאלץ לחבר לו פנים של פיל בשביל שיישאר בחיים. והנה כך, ולמרות זה, למרות הקיצוניות של פניו, הוא הצליח בחייו. זאת אומרת, שלמרות כל הקשיים (תארו לעצמכם – אף של פיל), הוא הצליח!!! אז בגלל זה יש לי את פסלו מול העיניים שלי כל הזמן!!! ומי שהבין - הבין.

מי שרוצה קצת יותר על גאנש, בבקשה - [בהינדואיזם](#), [גנש](#) או [גאנש](#) וגם [גנשה](#) (הוא [אל](#) האחראי על מכשולים והסרתם וגם על רווחה, שגשוג והצלחה בעבודה (ידוע כ [SIDHI DATA](#)) הוא גם קשור באמנות וספרות ונחשב לפטרונם של גנבים. הוא נחשב גם אל החוכמה והידע. על פי המסורת הוא הבן של [שיווה ופרוואטי](#) ובעליהן של [בהרטי](#), [רידהי](#) ו**סידהי**. באמנות הוא מתואר כאיש שמן, לרוב צהוב או אדום, שלו ארבע ידיים וראש של פיל בעל [חט](#) אחד שלם ואילו השני חסר או שבור. לרוב נראה רוכב או מלווה על ידי מושיקה, [עכבר בסנסקריט](#).

קצת קשה להבין, אפילו לי, להבין מה פתאום החלטתי לכתוב על גאנש כאן. יכול להיות כי פתרון אף הפיל הוא הפתרון שאבא שלו (האל שיווא) מצא נגד בעית המילכוד שלו. אבל לי כבר אין אבא... יכול להיות שזה בגלל שזה מראה כמה אפשר לסבול אם אתה חושב שאתה לא אשם ויכול. כאילו שאני שואל, האם במקום הפתרון האולטימטיבי, הייתי מוכן שישומו לי אף של פיל שאיתו אצטרך להתמודד בשארית חיי. אבל, בעצם, גם ללא הפתרון האולטימטיבי, וגם אם אין לי אבא, כבר הצמידו לי אף של פיל... לא כך?

09.08.2016

משמעויות. מה, למשל, אומר אריק אינשטיין ש"אוהב להיות בבית"

יש אנשים שתמיד מחפשים
יש אנשים שתמיד מגלים
יש אנשים שהולכים בגדול

וואללה. איזה קטע. לא הייתי מודע לזה אף פעם עד עכשיו... זה מתאר בדיוק את מה שהייתי כל החיים. המילים המקסימות של הקטע הזה מזכירות את מה שכתב פול אנקה ("בדרכי שלי"). רק שהרבה יותר קצר והרבה יותר מתומצת.

אז למה העתקתי אותו לכאן כשהכותרת היא "משמעות"?

אז תראו –

מי שכל הזמן מחפש, שזהו תוכן חייו, אז זה ממש חלק ממשמעות חייו, מי שכל הזמן גם מגלה, לא רק מחפש, אז בטח שזו משמעות! וכמובן, במילים האחרונות שלו, ללכת בגדול ולא לוותר, אז איזה משמעות היא זאת!!!

יש עוד הבדל אחד בין אריק אינשטיין ופול אנקה. הבדל משמעותי מאד. אצל אינשטיין זה בלשון הווה, אצל פול אנקה זה בלשון עבר, מה שהרבה יותר מתאים לי.

כי אני כבר לא מחפש, אז אני גם לא מגלה, ואני גם לא הולך יותר בגדול לשום מקום. אני מוותר בעצם על הכל...

וזהו בעצם ההבדל, אני חושב, בין משמעות החיים שלי של פעם, לבין משמעות החיים שלי היום, בצל המילכוד.

והנה, בלי משים כמעט הצלחתי ממש להגדיר את זה, את ההבדל הזה, ממש מצוין.

לפני ה"סיפור/משפט", היו לי חיים מלאים ועשירים ומאתגרים, בלי שום קשר לתוחלת החיים, חייתי כאילו שאין מחר, הכל היה אפשרי ואת הכל רציתי, ממש הכל! וזה אפילו הצליח לי. ובגדול.

עכשיו, בתקופה שאני קורא לה "תקופת המודעות למילכוד", כל זה השתנה. שום דבר לא מאתגר אותי. שום דבר שיש לו השלכה של אפילו שבוע אחד קדימה לא מענין אותי. חי רק מהרגע להרגע. בכל דבר.

קשה להבין אם לא מתנסים. ואני לא אפרט כאן מהו כל דבר.

אז יופי. אני מתקדם בחיבור... ואולי גם מצליח להסביר את עצמי...

יש בטח, בתוך הנושא הזה של משמעות החיים של כל אחד מאיתנו, פרק שעוסק בשאלה של "מה חשוב". ויש שם בפרק הזה תתי סעיפים. למשל, מה היה חשוב, או מה נשאר חשוב, ומה אולי עוד יהיה חשוב. אז אין ספק שזו לא שאלה אוביקטיבית. בטח לא מה שאני אכתוב על זה. זה הרי לא מתמטיקה.

אז כשאני אכתוב על זה, ועדין אני לא יודע מה אכתוב, זה יהיה סוביקטיבי לחלוטין, כי אני אכתוב על חשיבות של דבר או דברים רק מזווית הראיה שלי. אני גם עוד לא יודע איך בדיוק זה יתחבר לעניין המשמעות שלי של החיים. ואני מאד מקווה שאמנם יהיה חיבור...

לפעמים, כמו שקרה לי עכשיו, איזה מילה שראיתי, או רעיון שקראתי עליו, כמו "what will matter", תופסים אותי ואני "חייב" לכתוב על זה אפילו אם זה אומר שאצטרך לאנוס את זה לתוך הנושא שעליו אני כותב באותו זמן, שזה, במקרה, "על המשמעות", בדיוק עכשיו...

תראו, לדוגמא, מה שהיה פעם הכי חשוב לי. וזה לא משהו אחד ספציפי. זה מתבטא, למשל, בכל אותם הדברים שאספתי, והרוב זה רק בשנים האחרונות, ולא להאמין, כמה זה המון דברים –

למשל, מצלמות ועדשות ועוד ציוד משוכלל ויקר מאד כמו תוכנות ופילטרים לעיבוד תמונה, מחשב ייעודי מתוחכם,

למשל, עשרות אלבומי תמונות שעשיתי מכל העולם ברמת נשיונל גיאוגרפיק, אלפי תמונות (צילומים שלי) במחשבים...

למשל, ספרי קריאה. מאות (סטוק נוכחי...).

למשל, ציורים (תמונות ממוסגרות), אורגינליים טובים....

למשל, תסתכלו על ארבעת הקירות בחדר העבודה שלי... כל חיי שם...
למשל, באגף השני של חדר העבודה שלי, אוסף כלי עבודה משגע...
למשל, כל ציוד הרכיבה שהיה לי (אופניים, ספינר...)
למשל, מיצבור אלכוהול משובח...
למשל, מערכת השמע, 6 רמקולים מעולים שמסביבי...
למשל, אוסף השירים/מנגינות שיש לי. מאות קבצים. כל קובץ עשרות
שירים. תגידו נושא – רוסיים, צרפתיים, ים תיכוני, אריק לביא, ברודה, קצב
טוב, מוצרט, מנדלסון, בטהובן, שלמה ארצי...
למשל, כל הספרים שכתבתי. יש העתקים בדפוס, של כולם. על המדף...
למשל, כל החיבורים שכתבתי (כולל זה) במחשבים (לכתוב ספר)
למשל, תעודות של הפטנטים שקיבלתי (4), חפשו בין המדפים...
למשל, תעודות של פרס הבטחון שקיבלתי (2)... חפשו על הקירות...

אז מה יהיה על כל הדברים האלו אתם חושבים? אני מתכוון כשאני לא
אהיה פה בשביל לשמור עליהם. ולידיעתכם, אני לא הראשון ששואל את
השאלה הזאת. הרבה פעמים שאלו אותי, בדיוק את השאלה הזאת, כל
פעם מישהו אחר וכל פעם על דבר אחר... "בשביל מה/מי אתה אוסף את כל
זה?"

אז אני אגיד לכם. כך –
חלק קטן מאד מאד מזה יעבור לאחרים, ימצא לו איזה שימוש אצל
האחרים, אני מניח. לא יודע איזה.
הרוב, יזרק. כמו שצריך שיהיה. גם לי אין דברים שנשארו מהורי להוציא
כמה שטיחים ותמונות, ואלו יישארו גם אחרי!...

אז עכשיו, אחרי שסיכמתי, פחות או יותר, את הענין הזה של האוסף, נשאר
עוד תת סעיף קטן אחד, אבל, עם משקל גדול... אני חוזר ושואל אותכם,
האם זה חשוב? האם יש למה שאספתי איזה שהוא ערך? או, האם יש לזה
בכלל איזה משמעות???

ואז אני גם עונה – ממש לא! כי זה ממש לא שווה כלום! פשוט אין לזה שום
משמעות... פשוט כך. ואיך אני יודע? אני עושה "בחינה של מהנדסים", אני
בודק בקצוות. ואני שואל, מה יקרה אם אני פשוט אזרוק עכשיו את כל מה
שאספתי, את הכל! מישהו מלבדי ירגיש משהו?
ומה התשובה? אף לא אחד. איש לא ירגיש דבר!!!
מסקנה – זה לא באמת חשוב...
כל כך פשוט... וכל כך מאכזב...

10.09.2016

חדי העין ומהירי המחשבה בטח כבר "קופצים". "האם היית צריך לחכות 80
שנה בשביל לדעת את זה? אז למה בכלל אספתי?!"
כמובן. זו אפילו לא חוכמה בדיעבד. זה פשוט כי יש הבדל ענק בין משמעות
חיי היום יום לבין "המשמעות הגדולה", זאת היא זאת לה אנחנו מתכוונים
כששואלים "מה הייתה משמעות חייך", מין סיכום "הסטורי" שאולי השארת.
שהרי ברור, כל מה שתיארת קודם באוספים שלי היוו בעצם את כל תוכן
חיי. עם מרביתם הייתי עסוק ימים ולילות. אלו היו הכלים, כלי העבודה שלי
אם תרצו, שאיתם עיצבתי את חיי!
אין זה אומר, כך מסתבר, לי לפחות, שיש לזה איזה משמעות מעבר לזה.
וזה ההבדל בין משמעות יומיומית, חשובה ככל שתהיה, שזה "תוכן החיים"
היומיומי, לבין "משמעות חיי" כמו שאליה אני מתכוון. ואני עוד אדוש בזה עד
שזה יהיה מובן לגמרי.

אני ממשיך להתעסק עוד עם המאזנים האלו. מה אספתי, מה היה לי, מה
נשאר ולמי וכאלו.

נצא רגע מהמישור החומרי איתו התעסקתי קודם, ונעבור למישור אחר. ננסה את המישור הרציונלי, הריגשי, זה שהוא המשלים של החומרי. ולמשל, תראו את -

היו לי לא מעט אכזבות בימי חיי. ואני מדבר רק על אכזבות אישיות לגמרי, להבדיל, למשל, אכזבות מהמדינה, וגם לא מהאכזבות (ההדדיות) מחברים, שהן עוד יותר קרובות. אכזבות אישיות הן אלו שעוסקות בי ובמה שמסביבי האינטימי.

היו לי גם קנאויות, זאת אומרת שקנאתי. במגוון דברים. זאת אומרת, למשל, באנשים שהצליחו, איפה שאני לא, או איפה שאני הייתי רק על יד, או שהיה להם את מה שאני רציתי ואני לא הצלחתי להשיג, ובכל השטחים, תנסו להבין...

היו לי גם תיסכולים... אמנם שאני ממש לא יודע בדיוק מה ההבדל בין קנאויות ואכזבות ביחד ובין תיסכולים...

אבל מה, באחרית הימים, גם כל אלו יעלמו... יהיו כלא היו... יחד עם כל מה שאספתי ושהיו הבסיס לחיי, גם כל אלו יעלמו... איש בכלל לא יודע שהיו דברים כאלו, או שאם מישהו יחשוד שהיו, אף אחד לא יודע ממש את הפרטים...

גם, או אפילו, כל מה שהייתי חייב, יעלם יחד עם כל הדברים שאספתי. ואני יודע שזה לא יהיה ממש כסף (למרות שבהתפתחויות של הזמן האחרון שום דבר כבר לא בטוח...)

אתם אולי זוכרים, שכאשר היינו ילדים, כל דבר שהיה נעלם לנו, ולא היינו מוצאים, אמרו עליו שהוא "הלך לאיבוד". ואני, כמו בטח רבים אחרים, תמיד רציתי לבקר פעם "בארץ איבוד". איזה דמיונות היו לי של מה אפשר למצוא שם...

אז הנה עוד משהו באותו הקשר -

קודם הזכרתי קנאויות ותיסכולים ואכזבות והפסדים, את אלו אני לא מוכרח לפגוש שם. אבל, יש שם, בארץ איבוד, גם את כל ה"משלימים"... אלו הם, הן, האמביציות, התוכניות, הרעיונות, הנצחונות, את כל אלו דווקא יהיה נחמד לפגוש ולהיזכר פעם... היו ימים....

מה אני רוצה להגיד? אני רוצה להגיד, ש"ארץ איבוד" מייצגת בעצם את כל או את עיקר הדברים שהיו עיקר ועצם חיי, אבל, שהם, למרבית הפלא, כאלו, שאין להם קשר מייד עם משמעות החיים שלי, שלפחות, אחד מהמאפיינים שלה הוא "מה נשאר מזה". ודרך אגב, כדאי לשים לב לכך, שלא כתבתי "משמעות החיים בצל המילכוד", כתבתי רק "משמעות החיים". יכול להיות שמה שאני כותב הוא מתאים ונכון לא רק לי, אלא לעוד רבים וגם טובים אחרים!

19.07.2016

הרביתי לפזר מילים ומשפטים על מה שלא. על מה שהיה והלך בלי להשאיר זכר. אז אני אנסה עכשיו לכתוב משהו על הצד השני. משהו שאולי דווקא כן השאיר זכר... רק שיש לי בעיה אחת עם זה. זה עלול להיות משהו עם נופך שחצני משהו, לא צנוע אולי, "יהללך זה..." אומרים, אבל, אני אקח את הסיכון.

למשל,

במקום לחשוב על מה אספתי או מה קניתי, אני אסתכל על מה נתתי ועל מה בניתי. אני מזכיר שאני מחפש את הדברים שיש להם משמעות לחיי. ונראה לי שאמנם אלו "מועמדים" ראויים.

אז מה בניתי?

בניתי בית.

לפני שלושים וחמש שנה, בערך. ולא סתם אני אומר בניתי. החל מלהיות הקבלן, עבור דרך אספקת חומרים, דרך הפקוח על כל דבר וגמור בכך שיש גם דברים שעשיתי בעצמי. ולא סתם אני מחובר לבית הזה, ו"לבטונים", ושלא נשכח את החצר והגינה הגדולה מסביב.

אז מה הפלא שזה דבר כזה משמעותי בשבילי, עד היום. מבצרי. "הבטונים" האלו כמו שהיו מי שליגלו, הצילו אותי לא פעם. עוגן אדיר, שאחז אותי ולא נתן לי להיסחף למעמקים.

התפקיד, אם אפשר לקרוא לזה ככה, של הבית, הלך והשתנה, קיבל פנים ותפקידים שונים עם השנים, כמו שגם אני קיבלתי, כמו כולם, בעצם, אבל, עד היום, עד רגע זה ממש, הוא ענק, בשבילי. לא בדקתי, אבל, מי שירצה יוכל בקלות, לבדוק גם אצל אחרים, כאלו שהיו שותפים בו עשרות שנים, מה הם אומרים, אפילו שיש להם בתים משלהם. היה אולי מודל לחיקוי? רק שלא תשכחו שבית זה לא רק הבטונים שלו!

ולא דיברתי בכלל על מה שצמח וגדל בתוכו... ואיזה חממה היה זה הבית הזה! וסביר שעוד אגע גם בזה שוב, או שלא...

מה שמייחד את הדברים עליהם אני אכתוב עכשיו, בין היתר, היא העובדה שהם כאלו שלא יגיעו אף פעם לארץ איבוד. זאת כמובן גם הסיבה שאני מכליל אותם בין הדברים שנתנו משמעות לחיי. ואם חיפשתי כל הזמן הגדרות למה שאפשר להכליל במשמעות חיים, אז הנה בא המושג הזה מהילדות, "ארץ איבוד", והוא יהיה הראשון לעזר בין ההגדרות. ואולי אמצא גם הגדרות נוספות.

20.07.2016

מה עוד בניתי.

בניתי "דברים".

במהלך מבצע "עופרת יצוקה" (12.2008), התפרסמה בעמוד השער של אחד העיתונים, תמונה של טור ארוך של "אכזריות" מחכה לכניסה, בפאתי עזה. ואת התמונה הזאת עשיתי לתמונת הכריכה של הספר "לוחמת היבשה שלי" אותו כתבתי בספטמבר 2012. על התמונה הזאת שהתפרסמה בהרבה מאד מקומות עם הספר, כתב לי חבר (אחד שגם בנה בעצמו לא מעט דברים) כך: "הכל שלך דני! הכל, כל הטור". חפשו את התמונה...

ואין לי כל כוונה לכתוב בחיבור הזה את כל קורות חיי המקצועיים. לא ההישגים, יש רזומה למי שיתעניין. גם לא כשלונות, אחרים כתבו... מה שכן רציתי לציין בהקשר הזה, של "בניה" הוא שכשאתי מחפש משמעויות, אז לקטע הזה של העשייה מהמין הזה היתה משמעות אדירה במהלך כל ימי חיי בהם עשיתי דברים שלעולם תמצאו אותם ב"ארץ איבוד". החל מעגורנים שתמצאו במספנות ישראל ועד לטנק התורכי (ממנו תמצאו מאות בתורכיה) וכמובן את שלל הדברים מעשרות שנות רפאל (אכזרית היא כמובן רק דוגמית) אותם תמצאו בצהל וגם בצבאות זרים.

היה לי גם פלירט ארוך עם מיכשור רפואי, שלי ושל אחרים. לדאבוני יש לזה מדף מיוחד בארץ האיבוד... חשבתי באותו זמן שהנה הנה מצאתי את השיא. ולא קרה. גם לאכזבות קשות יש משמעות. והתגברתי.

מה עוד בניתי.

בניתי משפחה.

האם אני יכול להכליל את זה כאן? כמובן! ועוד איך! כל הקריטריונים שאפשר להעלות הדעת מלאים, מפוצצים. לא שמעו בכלל על ארץ איבוד. משפחה חיה ותוססת וגודלת והיא לב משמעות החיים שלי! ולא הייתי יכול לבקש שהיא תהיה אחרת ממה שהיא!
תשאלו האם זה יכול להיות, שאני אגיד, זאת אומרת, שזה אני בניתי? אז בטוח שכן. ושלא יהיה כל ספק. בטח שלא רק אני, לא הייתי לבד אף פעם, אבל, לבטח לא היה אפשר לקבל אותו דבר בלעדי.
אז כן – גם את זה בניתי.

22.07.2016

(לפני 60 שנה בדיוק זה היה ט"ו באב ה'תשט"ז)

אני עושה אתנחתא קטנה בחיבור הזה. לכבוד התאריך המכובד הזה, 60 שנה ליום החתונה. אפשר היה דווקא לא לעשות את האתנחתא ולנצל את התאריך המכובד הזה ו"להכניס" כאן איזה "חשבון נפש", ברוח החיבור הזה... אבל החלטתי שלא. במקום זה החלטתי להכניס כאן "עדכון" טרי, מהיום. זה טוב לי, זה טוב למי שיקרא, זה פרופורציות.
אז ככה, ברוח התקופה, על הבוקר, ירדתי לחדר העבודה ושמתי בפייסבוק תמונה שבה אני שם לדבורקה זר על הראש, כחלק מטקס החתונה. תמונה אדירה בשחור לבן, רואים זוג "מדליק". רוב'לה (ראובן יהודאי ז"ל צילם). בעצם חתכתי אותה מתמונה יותר גדולה בה רואים גם את בוסיק ולנצ'ו וגם את סולו וגילה...

ומיד אחרי זה טילפנתי לגילה ולנצ'ו. אנחנו חברים טובים מאד. הייתי מוכרח לדבר איתן. להזכיר להן מה היה לפני 60 שנה, לשלושתינו (שלושת הזוגות) ביחד. הרי גם סולו וגם בוסיק כבר לא איתנו. לא הזכרתי להן כלום מאז. לא איך הרב הגיע איתנו בעגלה עם הסוס וגם לא איך נסענו עם המכונית של אבא שלי לטיול בנחל עמוד... אבל דיברנו. כמו שאנחנו מדברים תמיד. נדמה לי שלנצ'ו קצת בכתה... וגם אני כמעט...

ובמשך היום הזה (יום ששי), עד הערב, עקבתי אחרי מה שקורה "ברשת החברתית", בעקבות התמונה ששמתי, בענין יום החתונה הזה... ככה זה ברשתות האלו. אם לא מגיבים אתה לא קיים... אז תראו מה מצאתי – "חתיכת הסטוריה", "וואו", "מרגש", "מקסים", "מלאכת החיים הנישאת בשניים היא מלאכה מפרכת", "מי סופר", "אז, כמו היום"...
הנה רשמתי קצת דברים שאמרו חברים כשראו את התמונה הזאת, ורק מקצת מהעשרות הנוספים שהיו גם.

למזלי הגדול, לא גילה וגם לא לנצ'ו (גם לא דבורקה, דרך אגב) לא יודעות מה זה פייסבוק...

אחרי שתי הבנות האלו (גילה ולנצ'ו) צילצלתי ליעלקה. לשאל "מה נשמע", כי גידלה לא במצב מי יודע מה. אז היא סיפרה לי... אז במילה אחת – קיבינימט...

ואז צילצלתי לטובה, אשתו של אמיתי, בן דודי, והיא סיפרה לי מה שלומו שלו, אז עוד קיבינימט אחד...

ויותר לא צילצלתי לאף אחד באותו היום, ולא שאין למי לצלצל...
לפנות ערב נסענו לתל אביב. ובטיילת, בכניסה ליפו, ישבנו עם הילדים לחגוג במסעדה שעל החוף... וזה אושר בלתי יתואר. המשפחה, כבר אמרתי קודם... ורק אני, בליבי, לא יכול שלא לחשוב את המחשבות הפרטיות שלי...

ואם כבר מדברים על פרופורציות, גם לדבורקה יש את "המטופלות" שלה, שלא נדע. גם היא מקדישה להן כמה ערבים כל שבוע.

פרופורציות.

הבית הזה, זה שבניתי, שתיארתי אותו קודם, כולל החצר והגינה המטופחת להפליא, מכיל כיום, בכל שלושת מפלסיו ומאות המטרים הרבועים שלו, שלוש נפשות – דבורקה, הפי ואני...
וסיימתי את אתנחתת הפרופורציות. לסכם, יעני את 60 השנה מאז...

27.07.2016

אני חייב להזכיר, כך נראה לי, גם לעצמי וגם למי שקורא וכבר לא מצליח לעקוב אחרי הלך המחשבה שלי (מה שלא כל כך מפתיע) על מה בעצם אני כותב עכשיו. עכשיו זה בדפים האחרונים.
התחלת החיבור הזה היתה, אני חושב, יותר ממוקדת, יותר קוהרנטית, יותר ברורה. שם התעסקתי עם בעית המילכוד ואיך לפתור אותו בפתרון חד, חד משמעי, ולדאבוני אכן מצאתי אחד כזה. פתרון אחד ויחיד. ונתתי דוגמאות. במהלך ה"דיון" שם, שררתי, לצורך הענין את ענין משמעות החיים שלי, בכלל, ובפרט בצילו המעיק של המילכוד הזה. אבל אף פעם לא התעכבתי ולא התעמקתי בנושא הזה של המשמעות עצמה – במשמעות של משמעות החיים שלי, ובכלל. אז זה מה שאני מנסה לעשות עכשיו. מנסה לכתוב במילים את מה שאני מרגיש. אין לי מושג כמה זה "יתפוס" באופן לוגי או מה יגידו על זה פילוסופים.
וזה דבר חשוב, שלא יסתבר שאני מטומטם... אז אני מתכוון לבדוק בדיוק את הדבר הזה.
יש לי חבר פילוסוף שתמיד יגיד לי את האמת. יהיה מענין לבדוק את זה איתו. ואכן בדקתי...

הנה אני מעתיק לכאן את כל התכתובת בינינו –

אהלן דודו,

לא תאמין, אבל אני הולך לשאול אותך/לקבל את עזרתך במשהו פילוסופי...

רק שאני מתחיל באיזה "משהו" שאני סוחר איתי המון שנים, מין משפט כזה:
מאז שהיינו קטנים, כל דבר שלא היינו מוצאים, אמרו עליו "הלך לאיבוד". אתה בטח מכיר את זה.
ותמיד היה לי מין רצון כזה, חלום, להגיע פעם למקום הזה... איזה מקום מגניב זה צריך להיות - "ארץ איבוד" ...
אבל, אף פעם לא הגעתי... רק המושג נשאר...
והנה כעת, ואני מגיע לשאלה. אני מתעסק עם עצמי, וגם כותב אפילו (אסור לך לשאול למה) על משמעות החיים, שלי בעיקר, כי מי אני שאכתוב על אחרים.
והגעתי, בערך, למחשבה, שיש משמעות לדברים שעשיתי בחיי רק אם יש מהם זכר גם אחרי צאתי מהעולם שכאן. למשל, לכל הדברים שאספתי, שהיו מה-זה משמעותיים, אבל, הם היום בארץ איבוד, ואין להם בעצם שום משמעות. למשל - ציוד הצילום, מאות ספרים, כלי עבודה, אוסף תמונות, פטנטים, תעודות פרס בטחון, אפילו לא אוסף האלכוהול... לכל אלו היתה אולי משמעות רגעית, אבל, לא יותר.
יש, אני חושב, משמעות רק לדברים שישארו אחרי. כאלו שבניתי, לא שקניתי, כאלו שנתתי ויש אולי עוד דומים לאלו..
אז מה דעתך?

אז הנה תשובתו. אני מעתיקה כלשונה –

"אני מבין את התשוקה האנושית להשאיר זכר, רק כך נדמה שיש לחיים משמעות. המשמעות לכן חיצונית לנו, כי ה"זכר" בו מדובר הוא בעולם

הממשי, מקום שאחרי לכתנו, ואין לנו נגישות אליו. גרוע מזה, היא ענין רלטיבי וסובייקטיבי לחלוטין ובתור שכזה לעולם אין עליה הסכמה אוניברסלית. ובנוסף, משמעות אינה ניתנת לשיפוט של טוב ורע מפני ששנים אלו הם האבא והאמא של אי ההסכמה בין בני האדם, כי דעת טוב ורע, אמר הנחש לחוה, שמורה רק לאלוהים. לכן אני חושב שאדם העושה את חשבון חייו, מחוייב בדין וחשבון כלפי עצמו בלבד, בלא היומרה להשאיר זכר. זו גישה הבאה ממקום של צניעות החביבה עלי. הזכר אליו אנו משתוקקים צריך להיות סוג של תופעת לוואי לחיינו בעולם, לא יותר. נדמה לי שחייו של האדם מתמלאים במשמעות כאשר הוא אדם אוטנטי, ישר עם עצמו, עם מעשיו, עם מחשבותיו. הם בעלי משמעות רק כאשר הוא, והוא בלבד, יודע שהם כאלה. כי מה באמת, אבל באמת, אכפת לו מה הזכר שהוא הותיר. זה אכפת לו בדיוק כמו יוקר המחיה אחרי מותו. ההסטוריה האנושית מלאה באנשים שהשאירו משמעות (גם חיובית וגם שלילית), נדמה לי שרק מעטים מהם, אם בכלל, כיוונו את חייהם לאורה של התשוקה להשאיר זכר. בדרך כלל הזכר נשאר כי הם מילאו אחרי צו האוטנטיות. וראה, לא התייחסתי כלל למקומם של האשה והילדים בהקשר של הזכר, מפני שלא מעט בני אדם אינם נישאים בחייהם ואינם מולידים ילדים, ועדיין הם חושבים שחיו באוטנטיות את חייהם, ולא רק הם, גם אחרים חושבים כך (היטלר הוא דוגמא אחת, ניוטון דוגמא אחרת)."
דוד ג.

ואי אפשר להגיד שלא קיבלתי תשובה... וגם אי אפשר להגיד שאהבתי אותה יותר מדי... אז, כמובן, יש המשך... וכך כתבתי לו -

דודי, בוא נתקשקש עוד קצת, בבקשה... על משמעות/אוטנטיות/זכר לדורות הבאים וכו...
הבאים וכו...

משמעות חייו של אדם אצלי, כשהכי נוח לי לדבר על עצמי, היא ממש לא חשבון הנפש של חיי, כפי שאתה מסביר/מגדיר אותו.

לגבי החשבון עצמו, ועוד יותר לגבי הדין וחשבון, ומהו בעצם לדברך, אתה צודק. אתה גם צודק שזה משהו ביני לביני בלבד.

כל מה שאתה בעצם כותב, וגם עוסק בענין הזה, בענין של ביני לבין עצמי בלבד - מחשבותי ומעשי וכאלו, ואתה עוד מגדיל ואומר שזה גם בלי קשר למה חושבים אחרים, רק מה שאני חושב על עצמי, עם כל אלו אני אמנם לא בטוח שאני מסכים עם הכל, אבל נניח שכך ונניח לזה.

אין לזה, אבל, שום שייכות לדבר הזה שקראתי לו "משמעות חיי". אולי יש איזה קשר עקיף, נגזרת חלקית,, אבל לא לזה התכוונתי בכלל.

כשאני חושב על המשמעות, אני לא מתכוון למשהו פנימי. אולי בעצם ההיפך בדיוק. אני מתכוון למשהו מוחשי, חי, שאפשר להרגיש, למדוד אולי. אולי נקרא לו "ההשפעה שהיתה לי/יש לי על אחרים"? שם מחורבן, אבל, מסביר יותר טוב למה אני מתכוון. הוא בטוח יותר דומה למשמעות חיים מאשר לדו"ח מצב פנימי.

"השפעה" יכולה להיות בעלת פנים רבות. היא יכולה ללבוש צורה של משהו חומרי שבנתי, למשל את הבית או את "אכזרית", או של שיר שכתבתי (לא כתבתי) או של ספר שכתבתי. כל אלו הם דברים שהשאירו חותם. את החותם שלי, בלבד. ואני בוודאות יכול להגיד על כולם שהם היו דברים משמעותיים בחיי. או לבנות משפחה למשל. אזי, אני שואל, האם אין אוסף כל הדברים שהיו משמעותיים בימי חיי זו בעצם משמעות חיי? שים לב שאני לא מתייחס, למשל, לאוסף כל הדברים שהיו לי (שצברתי) בימי חיי שהרי

את כולם זרקתי או אזרוק (לדוגמא – כל ציוד הצילום). אז שאלתי, ואני עונה – זה בטח דומה מאד לזה. הרבה יותר דומה מהדין וחשבון/ מאזן שאני אעשה עם עצמי אם הייתי אוטנתי או לא.

אז עכשיו, אחרי שניסיתי להסביר את הקשר בין משמעות חיי ובין הדברים שהיו משמעותיים לי במהלך חיי, לי, כמובן, באופן סוביקטיבי, ובחלקם הגדול גם לאחרים, באופן אוביקטיבי, האם אין לי הצדקה לכרוך אותם עם "הדרישה" שיישאר מהם זכר גם אחרי לכתני מהעולם הזה? ולמה בהכרח זה חייב להיות בעל קונוטציה שלילית דווקא (למילה יומרה יש קונוטציה שלילית). או, לחילופין, על דרך השלילה? האם דברים שלא נשאר מהם זכר, היו אי פעם משמעותיים בשבילי בימי חיי? אני מנסה, בחיי, כשאני שלם לגמרי עם עצמי, אוטנתי, לתת לזה תשובה, והיא, שאמנם היו, אבל, מועטים ביותר! בחינת היוצא מהכלל המעיד על הכלל... לכן, אני ממש כופר בדבריך שהזכר לדברים המשמעותיים שהיו לי בחיים צריך להיות "סוג של תופעת לוואי". ועוד כפירה – לשאול מה אכפת לי מה הזכר שהשארתי אחרי מותי, כשאתה משווה אותו לשאלת יוקר המחיה באותו זמן? זו סתם דמגוגיה! מה בכלל אכפת לי מה יחשבו אחרי מותי... כלום, בוודאי, אבל, אני לא שואל מה יהיה אז, אני שואל את זה היום, כשאני חי, וזה אכפת לי כמו שאכפת לי מה יוקר המחיה היום וגם ומתי ייסתיים הכיבוש....

ודרך אגב, באשר לאלו שלא נישאו או שלא היו להם ילדים, אני חושב שאפשר להגיד בוודאות מוחלטת, אוביקטיבית אפילו הייתי אומר, שהם איבדו חלק משמעותי בחייהם. וזה אפילו משהו, שבאופן אוביקטיבי, הם לא יידעו אפילו שצריך להכניס לתוך מסגרת משמעות חיהם.

אז עכשיו, בוא נדבר קצת על דוגמאות.

היטלר (אתה אמרת) – משמעות חייו היתה להשמיד (כל מי שלא ארי) וכן, אולי ואף בעיקר, שכל העולם יראה וידע ויזכור. ואכן זה בדיוק מה שקרה. אז תגיד עכשיו, מבחינתו הוא צדק? תאר לך שהיו מוחקים אותו ואת זכרו, האם לא היה מתהפך בקברו? אפילו את עמלק אנחנו עוד זוכרים (מי זה היה בכלל?)...

ניוטון (אתה אמרת) – משימת חייו היתה, ותקן אותי אם אני טועה, למצוא איזה חוקיות/הסברים לתופעות טבע. אני בטוח שהוא לא חשב לרגע על איך ייזכרו אותו באחרית הימים. אבל, "יצא ככה" ... ואף אחד לא חושב היום שניוטון חשב שזו היתה משמעות חייו, (לזכור אותו). לבטח, אבל, הוא ידע שמה שהוא עושה זוהי משמעות חייו!

מנקה השטיחים (שכחתי את שמו). אני אספר את זה לעוזרת שלנו. תתפלא, היא אמנם מאזרביזא'ן, אבל היא "אשכנזיה" אינטליגנטית ומלומדת...

תת ניצב ברכה. זה מהמשטרה שהתאבד. זאת הוא עשה כשהבין שהדרך היחידה שלו להבהיר לכל העולם ובעיקר למי שהיה לו אכפת מהם, שהוא חף מכל פשע היא לקחת את חייו בידיו. הוא היה במילכוד וזה היה הפתרון היחידי שהיה שווה משהו. הוא היה אוטנתי. הוא היה ישר עם עצמו ועם מעשיו. לולא היה עושה את זה... (בגלל זה אני חושב שקצב אמנם אשם במה שאמרו עליו). אז תראה כמה זה היה משמעותי לחייו... דרך אגב, אני

אבין אם לא תבין איך הדוגמא הזאת שייכת לכאן. היא שייכת. רמז – מה הוא היה כותב אם היה לו זמן לכתוב...

דן רוגל.

יולי, 2016

אז הנה ההמשך. מה דודי כתב ומה אני (באדום)

אני עושה אבחנה ברורה בין משמעות שהיא סוביקטיבית ונתונה לאדם בלבד, לבין זכר, או חותם, שהוא לחלוטין מחוץ לאדם, ואין ביניהם מפגש. קיימת כמובן האפשרות שדברים שהם בעלי משמעות לאדם אחד מותרים חותם באדם אחר, אבל זה מקרי לחלוטין. **ממש אני לא מסכים למקריות המוחלטת שאתה מציע. זה יכול להיות בפירוש מכוון שכך יהיה ואפילו מטרה בפני עצמה**

"אזי, אני שואל, האם אין אוסף כל הדברים שהיו משמעותיים בימי חיי זה בעצם משמעות חיי? ...ואני עונה – זה בטח דומה מאד לזה. הרבה יותר דומה מהדין וחשבון/ מאזן שאני אעשה עם עצמי אם הייתי אוטנטי או לא." אכן משמעות החיים היא אוסף הדברים המשמעותיים, אבל, כיוון שהם בעלי משמעות הם חייבים לעלות בקנה עם אחד עם עולמו הפנימי של האדם, כלומר עם מעשיו כאדם אותנטי בלתי מזייף. האם תיתכן משמעות לעשייה הבאה מתוך זיוף? לא. למרות שהיא יכולה, אגב, להותיר חותם גדול. **בסדר. אין לי בעיה עם זה. זה ענין של המצפון של מחפש המשמעות. בינו לבין עצמו.**

"האם אין לי הצדקה לכרוך אותם עם "הדרישה" שיישאר מהם זכר גם אחרי לכתי מהעולם הזה?"

למי מופנית הדרישה הזו? **היא לא מופנית לאף אחד. התכוונתי שהיא חלק מהאפיון של משמעות החיים שלי. כלומר, אם לא אחשוב עכשיו שהדרישה מתמלאת, זה לא יכלל אצלי במשמעות החיים שלי. היא יכולה להיות מופנית רק אל העולם החיצוני, מפני שהזכר נותר מחוצה לנו. אבל אין לנו יכולת לדרוש זאת, ומי שדורש זאת, דהיינו מכוון את חיינו אל הגרטיפיקציה, פועל מתוך יוהרה שאינה ניתנת להגשמה. זה מקור אדיר לתיסכול ומרירות. לא חייבים לדרוש. מספיק אם מאמינים במלוא האוטנטיות שכך יהיה. לי זה מספיק ובעצם היתר לא מענין אותי. ובעיקר, אין בזה אפילו לא שמץ של יוהרה. אני מסכים שאם אהיה בטוח היום שלא יישאר ממני אפילו לא זכר אחד פצפון משום דבר מהדברים שחשבתי שיישאר, זה יהיה מאד מתסכל ולא אתעסק בזה יותר...**

זהו, והסתיים הדיון ביני ובין דודי חברי בענין משמעות החיים. ולמי ששכח, אני מדבר כאן רק על המשמעות של החיים שלי, הפרטית שלי. על היתר שיכתבו הפילוסופים מה שהם רוצים...

31.07.2016

טוב. אז ניסיתי להסביר ולנסות לשכנע שיש משמעות לחיים שלי רק אם יש דברים ממני שנשארים אחרי, ונשאר לי כעת רק לחפש אותם... אולי בסוף עוד יסתבר לי שאין דברים כאלו... איזה אסון... תארו לכם, חיים בלי משמעות...

אבל, אין מה לדאוג. קבוצה אחת של דברים כאלו הרי כבר מצאתי, ואפילו כתבתי... אלו הם, להתחלה, הדברים שבנתי. ואף הזכרתי כמה מהם. ואין צורך לחזור עליהם.

אז מה עוד יש לי? והאם?

מצאתי קודם "שיטה" איך לחפש את הנושאים האלו. זה כאילו למצוא דברים והיפוכם הלוגי. קודם זה היה "לא מה קניתי, אלא, מה עשיתי", ועכשיו, מצאתי עוד צמד כזה – "לא מה יש לי, אלא, מה נתתי". נראה יופי. אז שווה אולי להתעמק בזה מעט?

ובאמת, במבט ראשון אפשר לחשוב על הרבה דברים שנתתי. לכל אחד מאיתנו הרי יש הרבה דברים כאלו...

למשל, הדוגמא הכי בולטת, כמובן, כסף...

אשאל, האם נתינה של כסף היא כזאת שאני יכול להגיד שהיא חלק ממשמעות חיי? האם זה "נחשב"? והתשובה שלי – שממש לא. זה ממש בבל"ת. לנתינת כסף יש משמעות של סיפוק רגעי, משהו שאולי נותן באותו רגע, הרגשה נהדרת שעשית טוב למישהו, עזרת לחלץ מישהו מצרה, אבל, אחרי רגע קצר זה נעלם. וזה אפילו יותר קשה ואולי גם יותר מחורבן מזה. תחשבו על כסף שנתתם, אפילו הרבה, וכמה פעמים זה לא ממש עשה לכם טוב? כמה פעמים גם לא ממש היתה לזה תמורה ראויה? אז להכניס את זה למשמעות חיי? ממש אין מצב. הרבה יותר פעמים אולי כדאי להכניס את זה דווקא לקובץ "אכזבות חיי"... לא תמיד ולא בכל המקרים אמנם, אבל, זה בטח מבהיר את העניין... (יש נתינות של כסף ששימחו אותי עד מאד ויש נתינות של כסף שציערו אותי עד מאד...). אבל בכלל, אני לא אוהב את הנושא הזה של הכסף.

וכשאני ממשיך לחשוב על הכוון זה, אני מבין, שבעצם כל נתינה חומרית היא כזאת. טובה ויפה ומוערכת ברגע הנתינה, אבל, שם זה גם נגמר. ואני, באמת, בתור אחד שנתן, כסף ודברים אחרים, וביד רחבה וחפצה, ממש לא מצטער שזה לא יכלל בתוך "משמעות חיי". כי זה לא.

אבל, בכל זאת, המשפט הזה, "לא מה שיש לי חשוב, אלא, מה נתתי", הוא משפט "מבטיח", לא כך? אז אולי, עם עוד קצת מאמץ, בכל זאת אמצא גם בו משהו?

למשל, אומרים, "נתתי את הנשמה". אז האם זה שווה משהו? ניקח אחד שנתן את חייו, זרק את עצמו על רימון כדי להציל את חבריו. והרי אין למעלה מזה! אשאל, האם זה נתן משמעות לחייו? אני חושב שלא. אמנם זה היה מעשה משמעותי, בעצם הכי שאפשר, אבל, זו לא היתה משמעות חיי. בעצם זו היתה דווקא משמעות מותו...

כך גם עם אחד שתרם כליה למישהו זר. מעשה משמעותי מאין כמוהו, אבל, לא זוהי משמעות חיי התורם. היא דווקא כן נתנה משמעות לחיים לזה של הנתרם...

אז בינתיים, אם לא אחכים יותר, המשפט היה אמנם נראה לי מבטיח בהתחלה, אבל לא הצלחתי להוכיח אותו...

אז הנה עוד רעיון - אולי אחפש משמעות חיים במשפט "לא חשוב מה למדתי, חשוב מה לימדתי"? עוד משפט "עמוק כזה" שנראה מבטיח...

ואני בודק. אני אמנם לא הייתי מורה במקצועי, אבל, לא הפסקתי ללמד כמעט כל חיי. החל מהתקופה בה הייתי סטודנט שצריך כסף, וגמור בימים אלו ממש שאני עוזר לנכדים באוניברסיטה ועבור בדרך עשרות בני משפחה וחברים ועולים חדשים ויוצאי אתיופיה ואת מי לא לימדתי משהו...

ובכל זאת, ואמנם שהיתה לכך משמעות באותו זמן, לפעמים אפילו רבה, ואהבה גדולה, אבל, גם זה לא יכלל בקטגוריה של משמעות חיי. הלימוד. מה ואת מי לימדתי.

ויש, אם תחשבו על זה, עוד לא מעט "משפטי מחץ" כאלו. הנה כמה – האופי שלך לעומת הכשרונות שלך,

לא כמה אנשים הכרת, אלא, כמה ירגישו בחסרוך,

לא חשוב כמה אהבת אחרים, חשוב איזה השפעה היתה לך עליהם,
לא חשוב הזכרונות שלך, אלא הזכרונות של אלו שאהבו אותך,
ויש גם משפטי מחץ ממין אחר, למשל,
כל האכזבות והקנאות והתסכולים ייעלמו, יחד עם האמביציות...
כל הנצחונות וההפסדים שהיו פעם יתנפצו ויתנדפו,
ולא יהיה חשוב אם הייתי נאה או חכם...

אני חושב שהפרינציפ כבר ברור.
אני רוצה לחזור ולהגיד, ובכל הרצינות, גם אחרי כל מה שכתבתי על הנושא
הזה, שמשמעות החיים בשבילי, היא באמת האוסף של כל הדברים הכאילו
משמעותיים שעשיתי בחיי, אפילו אם כל דבר בפני עצמו אין לו זכות קיום
בעצמו, אבל, הסך הכל, כל האוסף, וכבר ראיתם שזה ממש לא טריוויאלי,
הוא משמעותי ביותר. בניתי, נתתי, לימדתי, אהבתי, קנאתי, הכרתי,
השפעת, ניצחתי, הפסדתי....
והפואנטה היא, ואולי אף תתפלאו שיש לי אחת כזאת, היא, שלחיות חיים
עם משמעות זה לא ענין של מה בכך, זה לא מובן מאליו, וזה לא קורה
במקרה. זה גם לא ענין של מזל או של נסיבות.
זה ענין של בחירה ושל מחשבה. של נכונות לשלם מחירים גבוהים. ונכון, לא
על הכל אפשר להשפיע. לא הכל יודעים מראש "מה יהיה". גם לא הכל
מצליח. אבל, אם לא משתדלים, זאת אומרת, אם לא "מכוונים מטרה" ולא
מתאמצים, לפעמים עד מאד, ואני עובר כעת לגוף ראשון, לא הייתי מצליח
להשיג את כל הדברים הרבים המשמעותיים האלו שהיו לי (בעיני).
וואללה!

27.08.2016

לא סתם עבר הרבה זמן מאז שכתבתי את הקטע האחרון. אני כאילו
שנתקעתי, לא יודע איך להמשיך. אני לא יודע אם בכלל צריך להמשיך. אולי
כבר כתבתי את הכל. אולי רק, נדמה לי, שלא חיברתי מספיק בין שני
הקטעים. בין הקטע ראשון, זה שתאר ועסק בפרשת ה"אשמה" שלי ובנושא
המילכוד ופתרונו, ובין הקטע השני, בו תיארתי וניסתי להסביר מהי
משמעות חיי כפי שאני תופס אותה.

03.09.2016

היום אני בן 81....
ותראו במה אני מתעסק. על מה אני כותב...

05.09.2016

אני חוזר אל מה שכתבתי לפני כמה ימים. אני מתכוון לחבר את שני
הקטעים של כל החיבור הזה, בין הקטע ראשון, זה שתאר ועסק בפרשת

ה"אשמה" שלי ובנושא המילכוד ופתרונו, ובין הקטע השני, בו תיארתי וניסיתי להסביר מהי משמעות חיי כפי שאני תופס אותה. לחבר את זה באיזה שהוא אופן, כי נראה לי שלא יכול להיות שאין ביניהם קשר אמיץ ביותר. זה פשוט לא יכול להיות. ואז, אני רק צריך רק לחפש מהו הקשר הזה...

למשל,

אני בטוח, שכל שמשמעות חיי של אחד היא יותר משמעותית, ואפילו כך רק בעיני עצמו, כך ממש אין לו ברירה, והוא מוכרח לאמץ את הפתרון, בה' הידיעה לבעית המילכוד, אם איתרע מזלו והוא נתקע בסיטואציה המחורבנת הזאת. קחו לדוגמא את התת-ניצב ברכה... וגם, וזאת אף זאת, כמו שאומרים לאחרונה, גם המשפט ההפוך הוא נכון – לאחד, אללה ירחמו, שאולי אין משמעות מיוחדת לחייו, והכי אוביקטיבי שאפשר, אז אולי הוא דווקא לא יהיה מוכרח לאמץ דווקא את הפתרון הזה. אולי זה גם לא יעלה על דעתו. וזה משפט מתנשא מאין כמוהו ואני ממש מתנצל שכתבתי אותו, אבל הייתי מוכרח, בשביל לחדד את כל הענין הזה.

שהרי אין אחד שאין לו, בעיני עצמו, משמעות לחייו. אבל, יכול להיות שיש באיזה מקום, סקלה אוביקטיבית, אבסלוטית אולי, שם אפשר למדוד ולהשוות "משמעויות". אז לשם התכוונתי, וגם זאת רק בשביל לחדד נקודה שכל כך חשובה לי.

אז הנה עוד דוגמא, למשל,

אמרתי קודם שלחיות חיים מלאי משמעות זה לא ענין של מה בכך, שזה לא מובן מאליו, ושזה לא קורה במקרה. וגם אמרתי שזה לא ענין של מזל או של נסיבות, ההיפך. שצריך לחשוב על זה כל הזמן, לחשוב איך לגרום שזה יקרה, צריך להתאמץ בכל מישור של החיים, כל הזמן. ואין ארוחות בחינם. ושצריך נכונות לשלם מחירים גבוהים. ואני יודע על עצמי שכך היה, ושכך אמנם עשיתי. ומה המחירים ששילמתי. הרבה פעמים לאורך הדרך "הלכתי

לאיבוד", לא ידעתי מה לעשות, "מאין יבוא עזרי" כזה... ואז מה?

אז אגיד לכם עוד משהו אפרופו. אני לבד. את מי אשאל? מי יעזור? מי לא יקנא? למי באמת יהיה אכפת? ככה זה שם... אז כשמדברים על "משמעות החיים" ועל "חברים" ועוד כאלו, אל תשכחו את זה...

ואני מקווה שכל זה עוזר להבין מדוע, שכמשגיע רגע, שבו כל מה שנבנה כך במשך עשרות שנים ("המשמעות" הזאת), יכול לרדת לטמיון בגלל טמטום ורוע לב ונבזות, מצד כאלו שאין לי שום השפעה עליהם, אבל הם יכולים לשחק אלוהים, אז אין ברירה אחרת מאשר לבחור בפתרון שבחרתי. ולא רק לי. לכל מי שיגיע למצבי.

והנה עוד משהו,

את החיבור הזה לא התחלתי לכתוב תיכף עם התחלת סיפור האשמה במשטרה. חिकיתי די הרבה זמן. חשבתי שזה ימות מוות טבעי והגיוני. אז עוד חשבתי שיש כזה דבר. "הגיוני". איזה טמבל הייתי.

רק אחרי שנים של דכדוך ותיסכול הבנתי איזה מטומטם ונאיבי אני. ואיזה שנים אלו היו. אתם באמת לא רוצים לדעת.

הדבר הראשון שכתבתי אז, כשהתחלתי לכתוב, הוא את הקטע הראשון של ה"אשמה", "מעשה בשוטר שמגיע אליך הביתה באמצע היום"... ואחרי שגמרתי אותו, סיפורי אלף לילה ולילה, עדין הייתי נאיבי למדי.

אבל, עבר זמן והבנתי עם איזה מנוולים אני מתעסק, יותר נכון שהם מתעסקים איתי, ואז כתבתי ממש עוד ספר. אחד אמיתי... "אין לי אחות"...

והתחשבנתי שם, בדרכי, עם מי שחשבתי שצריך, וגם, חשבתי, שאני ארגע מזה, שכל הקיטור יצא... אז חשבתי...

ואז, רק אז, המשכתי לכתוב את החיבור הזה. וכתבתי ואף נימקתי, את ההבנה שלי שזה לא יכול להיגמר בשבילי שלא דרך פתרון בעית המילכוד, ושאין שום דרך אחרת. וחפשתי, חיפשתי פתרונות אחרים, תאמינו לי. אבל, מה שלא כתבתי שם, ולמעשה גם לא כתבתי באף מקום אחר, זה את ההרגשה אחרי זה, כשנחתה עלי במלוא כובדה ההבנה שאין שום פתרון אחר. זאת אומרת, שבשביל לנצח את המילכוד צריך להסתלק למקום כזה ששם הוא לא יוכל לרדוף אחריך ובעיקר לא יוכל לפגוע במי שיקר לך וחשוב לך, ושאלו יוכלו להמשיך לחיות את חייהם בכבוד. צריך לברוח, להסתלק למקום אחר. ויש רק מקום אחד כזה שאני מכיר. והוא שמה, ביקום המקביל.

אז בהתחלה, קיבלתי שוק. נעתקה לי הנשימה. הפסקתי לעשות הכל. אני חושב שמלאתי את הכוס עד למעלה. אחר כך, מתנדנד, לקחתי את הפי והלכנו לים. וגם בים הלכנו והלכנו ועד לרפאל הגענו. וחזרנו. בטח שעתיים לכל כוון. וכל הזמן המחשבה דופקת לי בראש. מחשבות יותר נכון. החל מאיך מגיעים לשם, דרך מתי ללכת, וכמה קשה היא ההליכה. פתאום גם נזכרתי שהייתי צריך להחזיר את האקדח שהיה לי – זיעה קרה כסתה אותי, עד שנזכרתי שיש לי את האקדח של אבא... עוד אני זוכר שהגעתי הביתה, נכנסתי למיטה ויצאתי רק בבוקר. "אני מרגיש לא טוב" אמרתי. אין לי מושג אם הפי קיבל אוכל או האם יצאו איתו בלילה. זה אף פעם לא קרה קודם (וגם לא אחר כך). וזה נמשך עוד יום, אולי יומיים. צמרמורות, חושך בעיניים, סחרחורות, אפטיות, אלכוהול, לפעמים דמעות.

אז חזרתי וקראתי מה שכתבתי. חיפשתי שגיאות... ולא מצאתי. ואז, תאמינו או לא, ההרגשה המחורבנת לאט לאט עוברת. היא מתחלפת בהרגשת הקלה. עד עכשיו. היום אני מסוגל לחפש בגוגל "שיטות". ולא תאמינו כמה חומר יש על זה... כדור בראש הכי טוב, רק יש ווכוח דרך איפה – מהרקה או מהלוע... ואני חייב לבדוק את האקדח של אבא. הוא די ישן. בזיון זה הכי מפחיד... זו לא אופציה.

אז למה כתבתי את זה דווקא עכשיו? זה בשביל הפואנטה – תיזכרו, אם תוכלו, שבהגדרת משמעות החיים שלי יש את הצורך בדברים שיישאר אחר. שיש דברים משמעותיים שנשארים. וזה כנראה הענין בדיוק. הפואנטה.

נורא פשוט. קשה לי להסביר אפילו עד כמה הרעיון הזה עושה בבת אחת, את הפתרון לבעיית המילכוד לכזה פשוט וקל וממש מתבקש.... והרי לכם מתכון לחיבור מעולה בין ענין המילכוד ומשמעות החיים. זה כי יש ממש סינרגיה בין הדברים... תזכרו שכתבתי קודם משמעות מצינת את אופן השפעתו של דבר על המציאות, עכשיו, או על ההשפעה שתהיה לדבר בעתיד. אז איפה הסנרגיה, תשאלו? אז הנה כך:

דבר ראשון,

הידיעה שאתה רק הולך למקום אחר, שרוב רובך, זאת אומרת, שהנשמה שלך, שהרי זאת היא משמעות חיך, נשארת כאן, הופכת את ההליכה לקלה מאד. כמו נסיעה לחו"ל רק לא דרך נתב"ג... מה ההבדל בין זה ובין נסיעה לאפריקה? גם משם אין שום תקשורת... ומי יודע מה אפשר לצלם שם...

והדבר השני.

מבלי משים הוא מתחבר לנושא אחר שגם בו אני מהרהר בזמן האחרון. ואומר, כבר, ומיד, שאין לו שום קשר לעינינו, וזה קשר לענין האשמה והמילכוד. עסקינן בסטטיסטיקה שעוסקת בתוחלת החיים של זכרים אשכנזים בישראל, ובעיקר, וממש בעיקר, באיכות החיים שלהם בשנים האחרונות שלהם, ועוד יותר בעיקר, ממש עיקר העיקרים, בהשפעה שיש להם על סביבתם הקרובה.

דורש הסבר אני מניח. אז אני אסביר, עם דוגמאות מחיי היומיום – ואני אעשה את זה כמו מהנדס, אבנה את הארגומנטציה, בשלבים, ככה: אמיתי, בן דודי. שנה צעיר ממני. כבר הזכרתי אותו קודם. כבר לא מרים טלפון, לא מסתכל על המחשב. טובה, אשתו, מביאה אותו לכל מיני מקומות. הוא בטוח הבין מה שדיברתי איתו בזמן שביקרנו אותו לפני כמה שבועות. אני לא יודע מה עוד הוא עושה, או יכול לעשות. הם בבית. הילדים שלהם מדברים איתם על לעבור לדיור מוגן...

גידלה, הבעל של יעל"קה, היה גר בפרץ חיות, 200 מטר מחיסין 20 איפה שאני הייתי גר. אנחנו מכירים מכתה ב'. הוא כעת במוסד בהוד השרון. לא בטוח שהוא הבין מי בא לביקור ומה בכלל קורה, ואיפה הוא נמצא ולמה. הילדים שלו, כשהם באים לביקור, אני בטוח שהם משתגעים. אני משתגע כשאני רק חושב על זה. יעל"קה אמרה שהייתי בהלם... המקום בו הוא נמצא, שנראה מקום טוב מאד, נקי וכאלו, עולה 18 אלף שקל בחודש. הבנתם את זה? וקיבינימט כבר אמרתי?

מיה, בת דודתי, שנה צעירה ממני, אחרי שש או שבע שנים בדיור מוגן, עם אחות וחצי פיליפיניות, נפטרה לפני כחצי שנה. בשנתיים האחרונות כבר לא היתה איתנו בכלל. ניר, בנה, שיש לו כסף, השקיע בה הון עתק. וגם הוא, בתקופה האחרונה ירד בתדירות בקוריו (מהולנד). חלק נכבד מהחברים שלי ושל דבורקה, הם כבר עם עזרה צמודה של פיליפינית או של כסא גלגלים או סתם מקל. וגם הנתונים הסטטיסטיים של הלשכה לסטטיסטיקה מוכחים...

אז מה שאני רוצה להגיד הוא כך: אסור, בתכלית האיסור, להגיע למצב הזה שבו אתה, זאת אומרת אני, מגיעים למקום שבו אנחנו כבר בעצם בעולם אחר, אבל, הילדים שלנו והנכדים שלנו, שהם בעולם הזה, הם במועקה נוראית ובסבל אימים ובהוצאות כספיות ענקיות, סתם!!! וזה מצב אבסורדי לחלוטין. הכסף צריך להיות מושקע בנכדים ובנינים ולא בסבים ובסבתות חסרי ההכרה. והסבל הוא מיותר לחלוטין, הסבל של כולם!

זה אומר, ועכשיו אני מדבר על עצמי, שצריך לדעת מתי להסתלק מהעולם הזה בכבוד. וגם כאן, למשמעות חייך יש תפקיד מכריע! אני חושב, בטוח למעשה, שאחד שחיייו היו מלאי משמעות ועשירים בתוכן, יבזבז את כל זה אם יאריך את חייו בשנים של אלצהיימר, למשל, או דמנציה אחרת, כשהוא, למשל, עם חיתולים ופיליפינית רוחצת אותו. אין אז שום משמעות לחייו וכל הקרדיט שצבר בימי חייו מתמסמסת ונמוגה. הזכרונות ממנו יהיו רק אלו הקשים מנשוא של זמנו האחרון. חודשים או שנים כאלו.

ומעניין, שוב מצאנו בעיה של מילכוד... קצת שונה, אבל מילכוד. יודעים שלא רוצים להיות לנטל הנוראי הזה כי יודעים שלעולם אי אפשר "להבריא" ממנו, אבל, דוחים את ההכרעה, ודוחים... עד שכבר מאוחר מדי ולא יכולים להשפיע יותר... איזה באסה, הא???

אז יש לי פתרון. דרסטי אמנם, אבל הוא היחידי שאני מכיר. והפתרון הוא שצריך לקחת מקדם ביטחון. רוצים דוגמא? בבקשה. זוכרים את מוטה גור? הוא עשה בדיוק את זה. וזה, זה להסתלק כשכל משמעות חייך בידך! בידך שלך! אחלה גבר!!! עד קץ הימים!
וכמו שאמרתי קודם, זהו הפתרון לבעית המילכוד, היחידי שאני מכיר.

10.09.2016

אבל, יש עוד ענין אחד לא סגור, זה עוד דבר שעליו אני חושב כבר כמה שנים. זה עוסק ב"משלים" לפתרון שלי של בעית המילכוד שעליו כתבתי עד עכשיו. ואני מתכוון לכך שיש מי שאחראי לכך שיש בכלל בעיה שצריכה פתרון. לא כך? אני גם חושב שהסברתי ושהיבהרתי היטב מי אני חושב אחראי לכל הזוועה הזאת.

ועד עכשיו התייחסתי רק לכך שאני לבדי משלם את מלוא המחיר, וזאת, למרות שהסברתי, התאמצתי לפחות להסביר, שלא אני הוא זה שייצר בכלל את הבעיה!

ועכשיו, אני שואל, האם יש מצב שרק אני אשלם?

הבאתי, במהלך החיבור הזה, דוגמאות לא מעטות, בגנות המשטרה והפרקליטות. דוגמאות מזעזעות. לא בחלתי במילים קשות. סיפרתי באריכות ובפרוט על "אשמת החשוד", עם דוגמאות. ציטטתי ממאמרים ומספרים שכתבו מומחים. והנה, רק השבוע, ראו עוד דוגמא, אולי שתיים. זוועות שלא להאמין.

אתחיל בדוגמא אחת, בלי יותר מדי פרטים, רק את העיקר, כזו שמבחינתי לא יכולה להיות יותר טובה ממנה.

אחד, איש עסקים נורמלי ונורמטיבי, כמו שאוהבים להגיד, הואשם במעשה סדום בתינוק בן שנה וקצת. לא היו שום ממצאים פורנזיים (דנא, דם, טביעת אצבע, צילומים). לא היו למסכן שום בעיות עם החוק בימי חייו, ובכל זאת, הפרקליטות הרעה, המנוולת, הגישה כתב אישום המבוסס על "נסיבות". רק נסיבות. קרי - אשמת החשוד! אתם כבר מכירים - לך תוכיח מה שלא היה. אם לא תצליח, אכלת אותה. והוא לא הצליח. ונידון, במחוזי, ל 12 שנות מאסר. הבנתם את זה? 12 שנים בבית הסוהר! בגלל "נסיבות"! אחרי 4 שנים בבית הסוהר ועם הרבה מאד מאד כסף שהיה לו, הוא יצא זכאי בערעור בעליון. ויצא לחופשי. הלך הביתה שלו, יעני. ראיתי אותו בטלביזיה. ראיתי ובכיתי בשבילו. אז יופי לו. יצא זכאי... יש לו בת, בין היתר. ומה יהיה מחר? מה, למשל, היא תחשוב? מה יחשבו אחרים? כמה שאלות ירחפו מעל ראשו עד יומו האחרון? אז איך זה קורה?

באחת הכתבות, סיפר כתב, תחקירן מהכי ידועים שיש, שגם כאן, היה, כך אומרים, איזה שיתוף מלוכלך בין הפרקליטות ובין המכון לרפואה משפטית שחוות דעתה היתה השיקול המכריע בפסיקה... מענין הא? תיזכרו שזו לא הפעם הראשונה שאני מזכיר אותם, קיבינימט!!! נבלות!!!

וזה לא הכל. גם לכסף יש תפקיד. מכריע אולי. הבן אדם הזה, הוא איש עסקים, שיש לו הרבה מאד כסף. אותו כתב, אחד מהכי אמינים שיש, אמר שעלה לו מליונים! על עורכי דין, ועל מומחים מחו"ל ועוד על מה שאין לי מושג מה (וגם לא יהיה לי). וכל זה בשביל מה? האם יהיו לו חיים כמו קודם? בחלום!! אף פעם לא!! תמיד ישאר עליו הכתם הנוראי הזה!! אפילו אם ישלח מליון עותקים של כתבת הזיכוי... לאן שלא יילך. ולא רק הוא! וזאת, שוב, בעצם, הבעיה. הבנתם? מילכוד קוראים לזה, אם שכחתם... אני לא שכחתי!

ותחשבו איך הוא יצא זכאי? רק בגלל שיש לו הרבה כסף והיה יכול למצוא מומחים מחו"ל ולשכור עורכי דין ידועים כשכל זה עולה הון עתק. ומה יעשה אחד שאין לו? הוא יירקב בכלא! משפחתו תיגמר. לדיראון עולם.
ומי בכל הסיפור הזה לא ינזק? ולמי לא יקרה דבר?
זאת אומרת, חוץ ממי? מי לא ישלם דבר? מי יצאו הצדיקים, כשבעצם הם הם הנבלות? אז הנה הם -
אלו הם המנוולים שלא עשו מה שצריך וכן עשו מה שלא צריך. ונדמה לי שכבר הזכרתי אותם קודם. לא זוכרים?
אז כאן זה בדיוק המקום לשאול שוב, האם זה הגיוני שהוא יהיה היחידי ששילם את המחיר הנוראי הזה?

12.09.2016

ועוד כמה מילים, שאלות בעצם, על אספקט נוסף שעולה מהסיפור הזה. חתיכת סיפור זה.
איך, תשאלו, יכול להיות, שבית משפט מחוזי יגזור שחור, ובלי ראיות (!), מה שבית משפט אחר, עליון במקרה הזה יהפוך וילבין???
השאלה הזאת העסיקה אותי רבות וחיפשתי תשובה.
ומצאתי, באחת מהפינות המוצנעות, באחד המאמרים, באחד העיתונים, כתוב כך:
"חשוב לבחון מאיפה באים השופטים, האם היו בתפקידם הקודם תובעים בפרקליטות?"
קראתי וזיעה קרה כסתה אותי. ואז נזכרתי מה אמרה לי תמי אולמן כבר מזמן, כששמענו לראשונה מי יהיה השופט אצלי. "טוב מאד", היא אמרה, "הוא בא מהסנגוריה". אז לא הבנתי מה המשמעות. היום אני מומחה, אני מבין מצוין...

ויש עוד סיפור שרץ ממש בימים אלו בתקשורת וכבר לא מעט זמן, אבל, סיפור שהגיע בבת אחת לסיומו, ולא בגלל, ולא איך, שהפרקליטות היתה רוצה. זהו סיפורו של פואד.
אני כמובן ממש לא יודע את העובדות האמיתיות. אני רק יודע מה שכולם "יודעים", קרי, מה שקראו ושמעו. ויש בדברים שפורסמו הכל. החל מחף מכל פשע וגמור באחרון הפושעים, דבר שאגב מחזק את טיעוני בענין המילכוד... אני כמובן לא מתכוון לשפוט, אבל, אני רק רוצה, מאד אפילו, לצוטט את דבריו של פואד. וכך הוא אמר:
"הפרקליטות היא ממלכת רשע מושחתת!"
ואם פואד אמר ככה, ולא אמר את המשפט המטומטם שאומרים "נבחרי העם" – "אני סומך על בית המשפט...." אז לי זה מספיק. אני מכיר רק את הפרקליטות שלי, באמצעות באת כוחה התובעת.
פואד מת כידוע, אבל, לא באמצעות הפתרון שלי, אלא, בגלל מחלתו. וזה לא נחשב פתרון... אמנם הוא כעת זכאי לגמרי, אבל משפטו לא ייסתיים לעולמים. אני בטוח שאתם מבינים למה אני מתכוון.
אז זהו. מלאתי כמה עמודים במחשבות בנושא "החטא ועונשו". או, מפרשיות עתיקות בהרבה, כמו למשל, "צדיק ורע לו – רשע וטוב לו..." אני מקווה שהצלחתם להבין כמה אני מתוסכל, כמה כועס, כמה מרגיש חסר אונים, ועוד כמה וכמה כאלו.

אז איך עושים את זה?
אני רוצה שלאפקט הנקמה שלי יהיו כמה מישורי השפעה, כי יש מגדל שלם הבנוי על נדבכי שקר ורוע וזלזול ולא אכפתיות ומקצועיות עלובה, שלכולם יש "תרומה" לזוועה הזאת שמכנים אותה "משפט צדק", במשפט שלי. והייתי רוצה שכל מי שנמצא במעגל הזה, ויושב זחוח במגדל הרקוב הזה שירגיש משהו.

והאמת, אין לי מושג איך לעשות את זה. כל כך הרבה כתבו על זה. הוציאו ספרים, היו סדרות טלביזיה, היו מאמרים בעיתונים. אז מי אני שדווקא אני אוכל להשפיע. ואמרתי, אין לי מושג.
אני מקווה שהחיבור הזה ייתפרסם. איך שהוא. אולי אוסיף בסוף את השמות הרלבנטיים (מהמשטרה, מהפרקליטות), אולי עוד אהפוך את החיבור לספר. אולי אחרים יעשו את זה.

13.09.2016

הגעתי למין פרשת דרכים בעלילה הזאת. אמרתי הכל מה שהיה לי להגיד. אבל, עוד לא הגעתי לסוף, לשום סוף. המשך המשפט בעוד חודשיים בדיוק. יכול להיות שאפסיק לכתוב, וגם יכול להיות שאמשיך, סוג של יומן מחשבות. ימים יגידו.

14.09.2016

לא עבר יום (!), והנה, בעיתון הארץ, מאמר גדול של העורך דין והמשפטן אביגדור פלדמן. במאמר הוא כותב מה דעתו על משפטו של זה שיצא זכאי בעליון אחרי 4 שנים בכלא זה שהזכרתי לפני עמוד או שניים. אני אעתיק את כולו לכאן בגלל כמה סיבות.
הראשונה, כי זה אביגדור פלדמן אומר, לא דן רוגל. ועסקין במשפט ולא בפיתוח אמצעי לחימה. עו"ד פלדמן הוא מאושיות המשפטנים בארץ. ויש לו פה, ויש לו עט מושחז.
הסיבה השנייה, המאמר הזה מכסה את רוב הנקודות עליהן דיברתי וכתבתי בעשרות עמודים שלי שכאן. אני אפילו אדגיש באותיות אדומות את מה שמתאים לי כמו כפפה ליד!
והסיבה האחרונה, עו"ד פלדמן כאילו מסכם את מה שכתבתי...
אז בבקשה –

הבוקר שבו הפכת לאונס תינוקות

("הארץ", 12.09.2016, עו"ד א. פלדמן)

**"בן אדם קם בבוקר ומוצא את עצמו במשטרה מואשם במעשה מגונה"
(כך בדיוק גם אני התחלתי את החיבור שלי, לפני...)**

בית המשפט העליון זיכה לאחרונה ברוב דעות את ניסים חדאד מעבירה

של אינוס פעוט בן שנה וחצי. פסק הדין נקרא כמו סיוט לילה מיוזע בסוף הקיץ, או פתיחה של סדרת משטרה סקנדינבית עם קצינת משטרה מטורללת, שאינה מבחינה בין מציאות ודמיון. ("... שוטרת עלובה, טיפשה, מטיחה בי דברים", כך אני כתבתי)...

חדאד הורשע כי אנס תינוק בן שנה וחצי, ביום שבת בשעה 11 בבוקר בערך, בחדר כושר הפתוח למבקרים, תוך שהוא מנצל כ-17 דקות שבהן, באופן מקרי, היה חדר הכושר ריק מאדם. כמובן שבאותן 17 דקות איש לא מנע מדיירים להיכנס לחדר הכושר, ואף ניתן היה להתבונן בו מבחוץ, מבעד לקירות הזכוכית. הגיון ושכל ישר, שלא לדבר על לוגיקה, פסו מהעולם - כבר יותר משלוש/ארבע שנים. וכל הזמן הזה אני חושב שהשכל הישר שלי והלוגיקה שלי, ואחרי שלמדתי היטב את כל הניירת של חקירות הפרקליטות והמשטרה, חקירות רק של המתלוננת (לקיית שכל), אלה יגרמו לי לנצח ביד אחת קשורה. אז חשבתי...

פסק הדין מעורר צמרמורת לא רק מפני שהאירוע המתואר בו מפלצתי, אלא משום שהוא אומר לכל אחד, כי כחוט השערה מפריד בין חיים לבין אובדן מוחלט, בין להיזרק אל האגף הנחות ביותר של הגיהנום, מקום מושבם של מי שזרקו לירקון גופת ילדה קטנה, לבין חיים נורמליים, על הטוב שבהם והרע שבהם. פסק הדין הזה הוא בוודאי הרע שבהם, והוא היה נותר מן הסתם על כנו, אלמלא מצלמת האבטחה שצילמה את הלובי ליד חדר הכושר, בכניסה למעליות, ובה נקלט האיש נושא את הפעוט בידיו, לאחר הביקור בחדר הכושר. על פי סרטון המצלמה, הילד נראה רגוע, לא צורח, מרים ראשו ומתבונן בשכן שהמתין גם הוא למעלית. השכן אמר כי התינוק נראה לו בסדר, אולי קצת אפתי או ישנוני — בוודאי לא כמי שנאנס זה עתה.

המשטרה לא טרחה לאסוף את כל סרטי המצלמות, שיותר מ-30 מהם היו פזורים במתחם המגורים, מפני שהגיעה מיד למסקנה כי חדאד אנס את הפעוט. "קונספציה" אשמת החשוד" היא זו בה החוקרים מגבשים דעה (זו הקונספציה) ש"הוא אשם", ומאותו רגע, כלום לא מענין אותם. ואל תבלבלו אותם עם העובדות. ואל תשאלו גם איך הם מגבשים את דעתם מלכתחילה. תפנימו את המשפט הבא: "למה להתאמץ ולבזבז זמן בשביל לחפש את האמת כשאפשר להמציא אותה..."

ואתה שואל את עצמך מה עבר בראשו של האחראי על החקירה שכן החליט. אך הסרט הזה שרד, והיה בידי בית המשפט המחוזי. מכאן מעניין לעקוב אחרי הלך מחשבתם של שופטי בית המשפט המחוזי והעליון, לרבות השופטים סלים ג'ובראן ומני מזוז שזיכו אותו.

כל אדם סביר יחשוב כי האפשרות שהתינוק נאנס על ידי חדאד היא האחרונה העולה על הדעת. אכן עולמנו מלא מפלצות ועברייני מין נאלחים, אך עדיין אינפנדופילים (תת-קבוצה של פדופילים), החשים עוררות מינית לא ניתנת לשליטה מול תינוקות, נדירים ביותר. זוהי תופעה שרוב הרופאים המשפטיים לא נתקלו בה, והיא יותר בגדר אגדה אורבנית מאשר מציאות.

אך שופטי בית המשפט המחוזי וגם השופט יצחק עמית בבית המשפט העליון, ואפילו שני השופטים שזיכו אותו, אינם שואלים את עצמם קודם לכל, הייתכן? האם מתקבל על הדעת שאדם, שעד לאותו בוקר שבת לא היה רבב בחייו, נהפך באחת למפלצת אדם ואנס תינוק בן שנה וחצי. במקום זאת טורח כבוד השופט עמית לתאר את חדאד בפרטי פרטים כמי שיש לו משיכה לרגלי נשים, ונדמה כי לדעת השופט, טבעו של עולם הוא שמי שהיום מלטף רגליים של אשה וקורא להן בשמות חיבה, מחר אונס תינוקות. כך רואים אותנו השופטים מבית המשפט המחוזי והעליון — המון

רב של חיות אדם, סוטי מין, שרק בקושי מסתירים את פרצופם האמיתי, שבתנועה קלה יסירו את המסיכה מפנינו ומתחיה יתגלו הקרניים וזקן התיש האדום כלהבה.

רק המצלמה הצילה את חדאד — לא העובדה כי חדר הכושר פתוח לכל דייר בבית, לא המפלצתיות שבאירוע, לא העובדה שאיש לא שמע את התינוק צורח. מסקנת היסוד היתה שחדאד הוא מפלצת, ועכשיו לך תוכיח שהוא אדם כמוני וכמוך, לא נמשך לתינוקות, עד כדי כך שלא יחשוש כי יופתע בחדר הכושר בעודו מבצע את זממו. שלושת שופטי בית המשפט המחוזי לא שוכנעו, השופט עמית לא השתכנע והרשיע, וגם השופט מזוז טורח להזכיר כי מבחינתו חדאד עדיין חשוד, אך הראיות, ובעיקר המחדלים החמורים של המשטרה, אין בהם כדי לבסס את האשמה מעבר לספק סביר.

אכן, התיק לא מסתיים עד שהגברת "הספק הסביר" שרה. אבל הגברת לא שרה מעצמה. האיש החל את המשפט אשם כשד. רק בעזרתו המסורה של עורך הדין יורם שפטל הצליח להוכיח מעבר לספק סביר, כי אינו אשם, כי הוא לא אוגוס תינוקות בשבת בבוקר, כי הוא לא מפלצת.

כל אחד מאתנו יכול להיזרק בבוקר שבת אחד לא אל בית הקפה הסמוך לארוחת בוקר, אלא לגיהנום. האיש ישב בכלא כארבע שנים עד שזוכה. ספק אם מכריו חבריו ומשפחתו מאמינים בזיכוי, **(וזוהו הרי בדיוק המילכוד!)** ומן הסתם, פסק דינו של השופט עמית ימנע ממנו לקבל פיצוי על מאסרו.

מומלץ על כן, שכל אחד מאתנו ירכיב למצחו מצלמת וידאו פעילה, שתוכיח שלא אנס ולא רצח ילדה בבית ספר. מצלמה מורכבת על קסדה כאותם כורים ההולכים בגיא צלמוות ויראים — אוי כמה שהם יראים — ממשטרה רשלנית ומשופטים מן הגיהנום.

עד כאן דברי עורך דין אביגדור פלדמן... הייתם מאמינים?
קיבינימט, כבר אמרתי?

ולהבדיל אלפי הבדלות, היום הבהילו את שמעון פרס לבית חולים עם ארוע מוחי. אללה ירחמו!

17.09.2016

עוד לא החלטתי איך להמשיך את החיבור הזה. יש לי רצון ענק להמשיך לכתוב, אבל, אני לא רוצה לחפור. אז אני אחשוב על זה.

בינתיים, הוצאתי מהסליק את האקדח של אבא שלי, איזה חמוד! יש לו קת מעץ זית שעשיתי לו כשהייתי קטן... הוא נראה מצוין. מוגן מפגעי הזמן, משומן כמו שצריך!

20.09.2016

אתם זוכרים שהרחבתי לספר את סיפורו של תת ניצב אפרים ברכה ז"ל. עשיתי זאת הן בשביל להדגים, שוב, את עליבותה וניבזותה של הפרקליטות (אשמת החשוד) והן כדי להמחיש באופן ממשי את הפתרון האולטימטיבי לבעיית המילכוד.

והנה, היום בעיתון, מה שהתחיל כבר אתמול בטלוויזיה, אני מגלה שהם, שלטונות הצדק, לא שברו עדין את כל השיאים של עצמם. הנה הסיפור ותשפטו בעצמכם. אני לא מוסיף עובדות, רק, ייתכן שלפעמים, כן אוסיף קצת רגש...

הסיפור העצוב של תת ניצב ברכה התחיל בכך, שמיד כאשר הרב "המהולל" פינטו נתן לו שוחד, כסף מזומן, הוא, ברכה, הלך למפקדיו ולפרקליטות ודווח על כך - "קיבלתי שוחד מהרב פינטו" הוא אמר. וההמשך ידוע. לא האמינו לו. מרחו אותו בזפת ונוצות וגילגלוהו בחוצות העיר. והסוף ידוע.

איך שהוא, ולא חשובים הפרטים (האם ל"פתרון ברכה" היתה השפעה? תחשבו לבד...) העמידו את הרב למשפט. ובמשפט, ושימו לב היטב, פינטו טען שלא נתן שוחד, שהוא צדיק ורב גדול ומכובד ושמעלילים עליו דורשי רעתו. כך טען לאורך כל המשפט ולא זז מעמדו.

המשפט הסתיים ופינטו קיבל שנת מאסר. עונש מגוחך אליבא דכל מי שמבין דבר או שניים בדיני עונשים. ואתם יודעים כבר היטב מה דעתי על מערכת הצדק והמבינים בה.

והנה, עברו רק שבעה (7) חודשים, פינטו רוצה לקבל הנחת "שליש", כיאה וכראוי לכל צדיק, והוא מתייצב לפני וועדת השחרורים ושם הוא אומר, במילים שלו, ובפה שלו כי - "אני פושע, נתתי שוחד, עשיתי את התורה קרדום לחפור בה, אני לא ראוי להיות רב..." אתם מאמינים?

ומה עושה וועדת השחרורים? היא ממליצה לשחרר אותו כבר עכשיו... ואז, אני שואל, האם אין גבול לנבזות ולציניות? שהרי אם הרב המנוול היה אומר את זה בהתחלה, תת ניצב ברכה, שהיה מבכירי הקצינים במשטרה, היה עדיין חי איתנו היום וזוכה, אולי גם להחזיק נכד על הידיים, לא כך? האם שמענו משהו מהפרקליטות? איזה דברי חרטה, הכאה על חטא, הפקת לקחים? ונבלות, כבר אמרתי? אז שאלתי. והנה לכם עוד קיבינימט אחד, לאוסף שלהם. ובטח לא אחרון....

02.11.2016

עברו תשעה חודשים (!) של הפסקה במשפט. ואת מי חוץ ממני זה מענין. מי עוד מבין את המשמעות של זה. ארבע שנים להתגלגל בלילה במיטה עם המחשבות המיוסרות, ואיזה מחשבות... למשל, ב"כתב האישום" מודיעים לי שיכול להיות שהמתלוננת תבקש שישיתו עלי עונש מאסר... את זה מודיעה לי פרקליטה בכירה....

אז היום המשפט ממשיך. הוכחות התביעה באמצעות העדים שלה.

אחרי עשרות העמודים שכבר כתבתי עד עכשיו בחיבור הזה, אני מניח שכבר ברור, למי שקרא (ולא בטוח שיהיו כאלו), שאני לא כותב יומן פורמלי של המשפט. אני מתרכז וכותב רק את מה שאני חושב, ועוד יותר מזה, את מה שאני מרגיש שעובר עלי, ובין לבין עושה חשבון מר ונוקב עם הפרקליטות של מדינת ישראל עליה אמר עורך הדין אביגדור פלדמן שהיא

"ממלכת רשע מושחתת". לא פחות. עליה (על הפרקליטות הזאת) גם היו כמה תחקירי טלביזיה שהאירו באור מסנוור מהי ממלכת הרשע הזו וכמה כוחה הרע גדול. עיקרי הדברים, כפי שאף כתב פרופסור (עו"ד) סג'רו בספרו: – קבע מישוהו בפרקליטות את מה שקבע, אז אל תעיזו לבלבל אותו עם העובדות! סיסמתם היא - "למה צריך להתאמץ לחפש את העובדות כשיש לי כבר אשם "בטוח".

אז ברוח הדברים הנכאים האלו, צריך להסתכל על מה שאכתוב בהמשך. ותזכרו שאלו לא דברים של אילנה דיין או של רביב דרוקר. אלו דברים של אחד שחוה את זה עכשיו, ומרגיש ומתייסר בזה כבר למעלה מ-4 שנים (!). אז ככה. התובעת (אותי), זו מהפרקליטות, (ובסוגרים אומר שזו אחת חדשה, ונראה לי שרק אתמול גמרה ללמוד) מביאה את העדים שלה כדי לבסס את ה case שלה, דהיינו, שהנאשם (זה אני) אכן נגע למתלוננת (זו הבחורה המפגרת, סליחה, עם הפגור השכלי) בחזה.

אני אזכיר, שבדיון הקודם, העידה המאשימה, זו הבחורה עם הפגור, וכשסיפרה מה שסיפרה בזמן שענתה על השאלות, היא לא ממש, ובהמעטה, עזרה לחיזוק התביעה, גם לא בתשובות שנתנה לשאלות התובעת, הפרקליטה שלה, (זו שמייצגת אותה ואת המדינה).

אבל, היא דווקא כן טלטלה והאירה, ובאור חזק, ועירערה, עד כמה שזה מוזר, את כל היסודות והמבנה הדפוק של התביעה הזאת, בתשובות לשאלות של עורכת הדין שלי, תמי אולמן. הם, הטמבלים האלו מהפרקליטות (ואין לי מילים אחרות לתאר אותם), הם אלו שהחליטו, על ההתחלה, מזמן, שמספיק להם מה שהיא אומרת, והם לא צריכים לחקור אותי בכלל, למרות הדברים (לזה קוראים גירסא) שאמרתי בעדות שלי במשטרה. הם לא טרחו בכלל לדבר איתי... שלא להגיד לחקור, כלום מכל מה שאמרתי להם... וכבר אמרתי, אל תבלבלו אותם עם העובדות... איזה טמבלים!!!

עכשיו, תשמעו את הדברים האלו. בפרקליטות כנראה מבינים שמשוהו דפוק ב case שלהם והם מחפשים דרכים לתקן את זה (והאמת לטעמי – לעוות את זה עוד יותר). בפעם הקודמת, (בדיון הקודם) לפני 10 חודשים הם ביקשו דחיה כדי לאפשר למשטרה לחקור שוב את העדים שלהם, אלו שכבר חקרו לפני 4 שנים. תמי אולמן "הרימה גבה" ונדמה לי שגם השופט הרים – במה הם נזכרו פתאום אחרי 4 שנים... זה הרי ברור לכל ילד שהם רצו לתדרך שוב, ובנוסף, את העדים שלהם לאור מה שהם שמעו בעדויות (בחקירה הנגדית) של העדים שלהם....

תמי אולמן התנגדה, גם השופט, כבר אמרתי, הרים גבה בקולו, אבל, אישר להם. ומה זה עזר להם? עוד נראה.

הפעם, הם ניסו תכסיס נוסף. הם רוצים להביא עדים נוספים, סוג של פסיכולוגים לפיגור, שיסבירו לשופט איך צריך לפרש את הדברים של העדה (זו המאשימה) שיש לה פיגור... אתם מבינים את זה? יכול להיות שכשהיא אומרת שחור, אז בעצם זה לבן... ואת זה הם עושים היום, אחרי 4 שנים ואחרי שאת כל כל הדיון הראשון, לפני שנה וחצי, הקדישו ל"הסברים" מהסוג הזה. על כל פנים, תמי אולמן התנגדה והשופט קיבל את דעתה ולא שמענו פרשנות פסיכולוגית נוספת.

בהפוך על הפוך אולי חבל, כי אם כשהיא אומרת שחור זה בעצם לבן, אז אולי כשהיא אומרת חזה היא בעצם מתכוונת לנעל...

05.11.2016

אני חושב, שאולי הגולם - "יש לי כבר אשם, למה לבזבז זמן לחפש את האמת" – קם על יוצרו... ובאמת, ככל שהיום התקדם, בחקירה הנגדית

שלה את עדי התביעה, תמי אולמן הראתה איך שהגולם הוא באמת גולם. ולא הגולם מפראג, הוא גולם מהפרקליטות. ורק לדברים האלו, אלו שפרקליטות חכמה, ובעיקר הגונה (!!!) היתה צריכה לעשות ולבדוק לבדה, רק באלו אני אגע, ואותם אראה.

העדה, ואני חושב שהיא העדה הראשית של התביעה, אחת סופי, שהיא אָם הבית, מסתבר, שבעדותה במשטרה אמרה ש"היא ראתה את הנאשם עם הכלב", אבל, באותה נשימה היא גם אמרה שהיא **ראתה אותו כמה ימים לפני שהיה הארוע...** אתם מבינים את זה? היא, יעני, רואה את העתיד... היא **לא ראתה** את השכן עם הכלב (הנאשם) **אף פעם אחרי האירוע!** אבל, כשקוראים את עדותה במשטרה אפשר לחשוב שהיא רואה אותו כל יום... ומסתבר שזה היה בסך הכל פעם אחת וגם זה היה רק לפני האירוע עצמו! **ראתה פושע לעתיד...**

ומה היא ראתה? היא ראתה כלב גדול, כלב זאב, אבל היא גם ראתה עוד כלבים, כאלו שמסתובבים בשכונה "בפארק" ליד הבית. היא גם מסכימה שלמושג "השכן עם הכלב" אין פרשנות חד ערכית – כי יש מסביבם הרבה שכנים עם כלב...

והיו עוד קטעים כאלו, ולא מעטים ולא פחות חשובים, מהסוג שמראה שאמינות הדיווח שלה לקויה. ובהמעטה. וגם, ואולי העיקר, שהלוגיקה דפוקה. אבל, לא זה מה שמענין אותי. בכלל לא. מה שכן מענין אותי הוא איך זה שחוקרי משטרה וחוקרי פרקליטות, אלו שזה המקצוע שלהם (!), לא רואים את הדברים הטריטוריאליים האלו בחקירה הראשונה שלהם. איך בכלל זה יכול לקרות? את המתלוננת (המפגרת) חקרו שעות ארוכות ולא עזבו אותה עד שקיבלו ממנה מה שרצו, אבל, את זו, עדת המפתח, הזניחו לגמרי... ולא רק אותה, כפי שבטח עוד נראה.

וראו את הדברים הבאים:

במשך כל השעה האחרונה של עדותה, בתשובה לשאלות של תמי אולמן, העדה הזאת, זו שמכירה את המתלוננת הכי טוב מכולם, אמרה, וחזרה ואמרה, שהיא, המתלוננת, היא בעצם בחורה מבולבלת, שלא בהכרח הדברים שהיא אומרת הם כהווייתם, ונתנה דוגמאות... היא, למשל, לקראת סוף עדותה, הרימה את ידיה במחווה של "מה אפשר לעשות"....

יש עוד -

היא, העדה הראשית, שצריכה, מתוקף תפקידה, לדעת כל פרט משמעותי בחייה של הבחורה שבמשמרתה, לא ידעה או לא זכרה איפה המתלוננת עבדה או מתי היא גומרת לעבוד. היא אמרה שהיא חיכתה לה בפינת הרחוב, ליד הבית והיא רואה משם (למרחק של כמה מאות מטרים) מתי ואיך שהמתלוננת יורדת מההסעה וכך היא שומרת עליה. וזה קשקוש מוחלט! כי מפינת הבית הזה, כשעומדים על המדרכה, אפשר לראות אולי 5 מטרים קדימה... כל יתר שדה הראיה מוסתר לחלוטין. גם אם יורדים לכביש זה לא עוזר, מקבלים עוד כמה מטרים. המכוניות החונות יחד עם כל עצי השדרה והשיחים הגבוהים שיש לאורכה חוסמים לחלוטין את כל שדה הראיה. גם עיוור היה רואה שזה כך! הלכתי לבדוק את זה בעצמי. ואני לא עובד בפרקליטות וגם לא במשטרה... אני רק יכול לצלם את זה... וצילמתי... אז איפה, אני שואל, איפה הם כל החוקרים? איפה המשטרה, איפה הפרקליטות? האם כל זה נעלם מעיניהם? הם מטומטמים? הם עוורים? הם חרשים? האם כל הדברים האלו לא "רמזו" להם שכדאי לפחות לשמוע מה יש לי, הנאשם הנורא הזה להגיד? או אולי לחקור את פרטי העובדות שנתתי! הרי יש להם את הגרסה הכתובה של מה שאמרתי שהיה! ושם גם לא צריך פסיכולוג או עובדת סוציאלית בשביל להבין את זה!!! ממש מספיק IQ ממוצע! אז למה זה כך? מאיפה הרישעות הזאת? הרי לא יכול להיות באמת שהם כל כך מטומטמים... מאיפה ולמה רוע הלב הזה בא? למשל, מחשבה נוספת כזאת שממש מטרידה אותי: כמה יש כאלו שלא יכלו להגיע לתמי אולמן? איפה הם נרקבים היום?

היום אני מבין, וגם אתם, שזו הפרקטיקה של הפרקליטות. השתן בראשם??? מחפשים חיים קלים??? אולי משהו אחר??? ואני חוזר ושואל, כמה יש כאלו מסכנים שלא יכולים להגיע לתמי אולמן? ומה עולה בגורלם? ואיפה הם?

06.11.2016

אחרי העדות של זאת שאני חושב שהיא העדה הכי משמעותית, העיד האבא, האבא של המתלוננת. וממש בא לי לבכות בשבילו, למרות שהוא חושב שהנאשם (זה אני) הוא השטן בהתגלמותו.... יאללה.... הוא ממש מסכן.

הוא ממש לא יודע מה בדיוק היה. הוא (אולי) זוכר מה שספרה לו הבת שלו. אני אומר אולי כי כל העדות שלו היתה מלאה בסיפורים שהוא המציא שלא היו ולא נבראו ושלא הופיעו אפילו בדברי כל אלו שעברו את "תדרוכי" הפרקליטות (ואני בטוח שהיו כאלו).

הוא היה בכלל המום כששמע מתמי את מה אמרה הבת שלו במהלך העדות שלה, ואחרי שהוא שמע את זה, הוא התחרפן... הוא התחיל להתנהג על דוכן העדים כאילו שהוא עצמו הנאשם...

גילוי נאות, אולי לא במקום. – לפני כשנה, בהפסקת צהרים של הדיונים ישבתי במזנון. ושולחן לידי ישב האבא (אני לא חושב שהוא הכיר או זיהה אותי) עם הבת, זו המאשימה, שישבה בגבה אלי. והם "דיברו". למעשה רק הוא דיבר. היא לא הוציאה מילה מהפה. שפת הגוף שלו היתה מדהימה. כולה תנוחה, כאילו "כך וכך תעשי/תגידי". עם הדגשה של ידיו. לא שמעתי כלום. רק ראיתי. what ever it worth כמו שאומרים באנגלית. ואולי לא שווה כלום.

ולהזכיר, לא המתלוננת היא זו שהתלוננה, האבא שלה התלונן - ולחשוב, בזמן ששומעים את עדותו, שהיא כולה סיפורי אלף לילה ולילה, שהוא זה שבעצם הגיש את התלונה! אז מה הוא אמר בה? ומה המשטרה בדקה מזה? איך היא בדקה את התלונה הזאת? מה היא חקרה? ואת הפרקליטות אני כבר לא מזכיר... ממש נשבר לי מהם...

אני עכשיו חושב, כמו אידיוט, על המתלוננת הזאת. איך מסיפור תמים של ה"פגישה", בכניסה ליד חצר ביתי, עם הכלב שלי (!), אני מאחורי השער, ושהיא נבהלה, ואני הרי ראיתי את זה, תראו לאן גררו אותה כל המטומטמים (הנבלות בעצם) "דורשי טובתה"... לאן הביאו אותה. ואיך שאותי גוררים אחריה...

אז איך, לעזעזל, שוב אני שואל, איך שומרי החוק יכולים להיות כאלו דבילים??? ועוד אני שואל, בפעם הראשונה אולי, האם יש עוד מי שבודק את זה? יש עוד מישהו שמסתכל עליהם, על מי שכתב את השטויות הנוראיות האלו? מיהו? מי פרט לאלו שזה נוגע בהם? אולי זה תפקידו של השופט? כי למי בעצם זה בכלל אכפת? עוד קיבינימט!

10.11.2016

אז הנה, עכשיו, אחרי כמה ימים שנרגעתי קצת, תראו מה עשיתי. חזרתי ל"מקורות", לכתב האישום עצמו.

ועכשיו, אחרי ארבע שנים, כבר לא צריכים רק להאמין לי, כי אחרי ששמענו את מרבית עדי התביעה וגם את המאשימה עצמה, אפשר לראות ולהשוות ולהתפוצץ, מה הקשר בין סעיפי כתב האישום לבין המציאות.

הנה תראו - בסעיף הראשון של כתב האישום, ויש רק סעיף אחד, תחת הכותרת **עובדות**, כתוב, ואני מעתיק: (את כל סעיפי האישום של המקור)

1. כתובים בהתחלה כמה פרטים טכניים, אחר כך -
2. בתאריך 31/10/12 סמוך לשעה 15:00 ירדה המתלוננת מהסעה בתחנת אוטובוס הנמצאת בסמיכות למקום מגוריו של הנאשם. הנאשם טייל באותה שעה עם כלבו סמוך לתחנת האוטובוס.
3. משהבחין הנאשם במתלוננת, קרא לה לבוא אליו. הנאשם התקרב למתלוננת עם כלבו והמתלוננת אמרה לו שהיא צריכה לחזור לדירתה. בשלב הזה תפס הנאשם את שרוול הז'קט של המתלוננת וקרר אותה אליו.
4. הנאשם שאל את המתלוננת אם היא רוצה להיות חברה שלו ואם היא רוצה שהוא יעשה לה טוב. המתלוננת השיבה בשלילה ואז הנאשם נגע בשדיה של המתלוננת מעל חולצתה ומישש אותם וזאת ללא הסכמתה החופשית של המתלוננת וחרף בקשותיה להפסיק את מעשיו ואמרותיה כי מעשיו אינם נעימים לה....

זה הכל. זה כל כתב האישום.

מי שחתומה על כתב האישום הזה היא אחת, **סגנית בכירה בפרקליטות של מחוז חיפה**. לא חשוב מה שמה כרגע. מה שכן חשוב זה להבין את עוצמת השקר והרמיה בכתב האישום המופרך הזה המתקרא "עובדות". בעולם שלי, "עובדות" זה משהו שצריך ואפשר להוכיח. והנה, **באף מקום בעדויות התביעה לא הוזכר שום דבר, ממש שום דבר, מכל מכלול ה"עובדות" הזה**. אין לזה כל זכר. שום דבר שאפילו מתקרב לזה! למעשה, בכל עדויות התביעה נשמעו סיפורים אחרים לגמרי, ורק בהם עסקו! סיפורים! וזה הרי בדיוק ההיפך מעובדות. אז מאחר וכך, ולא המשטרה ולא הפרקליטות, לא מצאו צורך לחקור, ממש לחקור, מה באמת היה מכל "העובדות" הללו, אז אני מתנדב. מתנדב בשביל להראות איך מוסד הצדק והמשפט הזה עובד (מפעל לייצור רשע – זוכרים?). אני אכתוב רק מה שכל חקירה, הכי פשוטה שיש, היתה מלמדת כל חוקר מתחיל. אז הנה זה כך: אלו הדברים שאני מצאתי ב"חקירה", ובעצם רק בהסתכלות פשוטה ורגילה שאני עשיתי – פשוט הלכתי לאותו מקום והסתכלתי -

1. אין שום תחנת אוטובוס בסמיכות לביתי. אין בכלל באיזור. יש מקום שם עוצרת ההסעה שמורידה קבוצת חוסים, והמקום הזה נמצא במרחק של כמה מאות מטרים מזרחה לביתי. מאות מטרים רבים. אני יודע כי הלכתי לבדוק את זה אחרי שקראתי את כתב האישום. ברור שאף חוקר משטרה לא "חקר" ולא עשה את זה, אחרת זה לא היה מופיע בכתובים שלהם. אבל, "למה לבזבז זמן על האמת...." ואגב, באותו ענין, אם הבית סופי העידה שהיא עומדת ליד הבית שלהם ומשם היא רואה את המתלוננת מגיעה. גם זה קשקוש ענק, כמו שכתבתי קודם וגם את זה אפשר היה "לחקור".
2. מההסעה, המתלוננת אינה יורדת לבדה. היא יורדת יחד עם עוד חוסים שכנראה עובדים איתה באותו מקום. והיא ממשיכה את הדרך יחד איתם. אני ראיתי את זה בעינים שלי כשהלכתי "לחקור", וזה גם כתוב בדפי החקירה של המתלוננת. אז אם זה כך והנאשם טייל שם, בנקודת ההורדה או לידה, עם הכלב (הגדול), והוא משך אותה בשרוול וקירב אותה אליו, דיבר איתה, מישש לה את השדיים – אז אם כל זה באמת קרה, כל כך הרבה דברים שקרו – אז איפה הם כל אלו שהיו שם איתה? למה לא דיברו עם אף אחד מהם? האם יש משהו שיותר פשוט לבדוק מאשר את זה? ואולי דווקא כן בדקו....? או, ששוב, "למה לבזבז את הזמן על האמת...."
3. אפשר גם לשאול על ההיתכנות ההגיונית – שכן אדם בעצם יתנפל ככה על בחורה, באמצע הרחוב, באמצע היום, כשהיא בחברת אנשים נוספים, ובטח כשיש עוד אנשים ברחוב ויש גם מכוניות על הכביש... והוא אז, בדיוק, יציע "לעשות לה טוב" ... אז שאלתי.... את הניר שעליו אני כותב שאלתי... ועוד, "הגיון" הוספתי ושאלתי... פרקליטות, סגנית בכירה.... קיבינימט!!!

4. אתם מבינים מהו תסכול ומהו רשע? האם יש בכלל את מי לשאול?

אני לא אוסיף כלום על יתר סיפורי העדים. תמי אולמן עושה את זה פי אלף יותר טוב ממני. את מה שכתבתי, זאת עשיתי בגלל התיסכול הנוראי שלי, שאיך זה ייתכן שכתב אישום מופרך כזה בכלל נכתב? איך ייתכן שסגנית בכירה בפרקליטות חתמה על זה? לפעמים אני חושב מה היה קורה אם במקום שממנו אני בא, ככה היו עובדים! ותאמינו לי, אתם לא רוצים לדעת...

יש לי רעיון חדש. מטומטם אולי, אבל טימטום זו הרי לא פריבילגיה בלעדית של הפרקליטות... אז הנה זה, כך:

עכשיו, כשאני מסתכל על הכל, בעיקר על כתב האישום שאת כולו העתקתי לכאן, את כולו, זה שלפיו אני נשפט, אני בכלל חושב, שאולי באמת היה שם, בזמן הירידה מההסעה, מישהו שמשך אותה אליו בסוודר ושמישש אותה בשדים, אבל, ואבל גדול כזה, זה היה בכלל מישהו שהיא מכירה! אולי זה אחד מהחוסים שאנחנו כבר יודעים שמיששו אותה, ולא פעם?! ואם אכן זה כך, זה אפילו לא יראה מוזר או חריג ליתר אלו שהולכים איתה...

אחר כך, בגלל "האירוע" שהיה לה עם הכלב שלי ואיתי אז דווקא זה מה שהיה לה נוח לספר, מה גם שאנחנו יודעים שהיא לא בהכרח תמיד יודעת או אומרת את האמת, ומה גם שכולם מסביבה, גם במערך החוסים וגם בחקירתה במשטרה, "עודדו" אותה לכך בדיוק!!!

אז איך זה בתור רעיון???

איך זה יכול להיות שרעיון כזה פשוט לא יעלה על דעתם של כל החוקרים, או על דעתה של הפרקליטה הבכירה?

אולי זה שוב בגלל ש"למה לבזבז זמן..."

ויש לי כאן, אפרופו, שאלה "גסה", גזענית תגידו, אבל, אני לא במצב של לעשות חשבונות ולהיות "פיר" – האם אתם מכירים בוגר ב"ס תיכון שפסגת שאיפותיו זה להיות שוטר?

שלחתי לתמי אולמן את הקטע האחרון.

24.11.2016

והאמת, נשבר לי.

באמת שכבר מיציתי את מה שאני חושב וגם את מה שיש לי להגיד על הפרקליטות והמשטרה. וזה בעצם, כשחושבים על זה, הוא חלק אינטגרלי ואולי גם טיפוסי לאיך שכל עיניי המדינה מתנהלים. מהצוללות במעמקים ועד המטוסים בשחקים ועבור דרך הכיבוש בשטחים...

אז אני רק הולך ונהיה יותר ויותר רגיש לריחות של הסירחון. וביחוד כשזה נוגע לי באופן כזה אישי ומכאיב...

25.11.2016

ולא נראה לי שאכתוב לה יותר.

אני מתכוון שלא אכתוב לתמי אולמן. הרבה פעמים אני לוקח קטעים, כמו זה האחרון, ושולח לה. סוג של תרפיה כזאת. ולא שתמי אולמן עוזרת לי במשהו. כנראה שעצם השליחה, הידיעה שעוד מישהו יודע ובטח גם מבין על מה אני מדבר, זה מה שעוזר לי. תמי לא מגיבה אף פעם על מה שאני כותב. היא לא מסגירה כלום ממה שהיא חושבת על הדברים. את זה הבנתי כבר מזמן. היא לא תטפח אצלי שום דבר. לא תקווה ולא ציפיה וגם לא סיבה לדיכאון. "תמשיך לחיות", זה מה שהיא אומרת לי מהיום הראשון. "שילמת לי בשביל לחשוב, אז תפסיק לחשוב בעצמך על התיק הזה", זה

מה שהיא אומרת לי. ובהתחלה לא הבנתי את זה. היום, ואחרי שעברו כבר ארבע שנים, אני חושב שאני מבין. ברוב טיפשותי ותמימותי חשבתי שיעברו רק כמה שבועות, המשפט ייגמר וכמובן אלך הביתה שמח וטוב לבב... אז חשבתי. והמשכתי לחיות. בדגש על לחיות, לא למות. עשיתי כמעט הכל מה שעשיתי קודם. נסעתי לאפריקה לצלם, כתבתי עוד ספר, אפילו נסעתי פעמים לאמריקה, לחתונה של יואב עם ליילי ואחר כך גם לראות את אמיליה.

אבל, את הכל עשיתי בלי הנשמה. דנדוש רובוט. זה מה שהייתי. ועודני. ואני מקווה שחוץ ממני אף אחד לא הבין או הרגיש שזה כך... אבל, אם היו מחברים לי סנסור בלילות... וואהו, וואהו, מה שהיו מגלים... איזה רעיון לסטרטאפ...

אבל, בלילה לפחות, אני לבדי, רק עם עצמי. חצאי לילות אני לא נרדם או שאני מתעורר באמצע הלילה והוא נגמר. אני לא מפריע לאף אחד. משתגע לבד. אני מנסה לחשוב על "דברים טובים", מעוררי דמיון, מעוררי עשייה, כמו שהייתי עושה פעם, אבל, יוק. כלום. אחרי רגע אני חוזר למשפט. לכתב האישום, לדברי העדים. לחקירה של תמי. אני יודע הכל בעל פה. יש לי עשרות תרחישים במוח. אני חושב שכל לילה יש לי עוד הארה על מידת הטימטום והרוע של הפרקליטות. עוד אחת, וגם ובעיקר על אוזלת היד שלי. אוזלה מוחלטת. נכון לעכשיו. וזהו התסכול. זה האם אימו של התיסכול. זה דבר שנחנקים ממנו.

לפעמים, ואני עדין בלילה, אל תשכחו, אני אופטימי ואני רק חושב מה אעשה אחרי שהמשפט ייגמר וינכו אותי מהחארה הזו שהדביקו לי. וגם שהריח יעלם... מה אעשה אז עם עצמי? האם אסע לקוסטה ריקה לצלם ציפורים, למשל? או אולי לצלם את הדובים ודגי הסלמון במעלה הנהרות בקנדה ביולי? אולי אסע לאמריקה לראות את יואב ואמיליה? אולי אכתוב עוד ספר? אולי אכניס עוד ספר לאמזון?

ואני אז חושב שאצטרך בעצם לעשות סדר עדיפויות כי לא אוכל לעשות הכל. גם כי כבר לא יישאר לי מתי, בן 81 שאת שנתי האחרונות גנבו לי... וגם כי לא יהיה לי מספיק כסף (נתתי את רובו בשנה האחרונה)... סאת התיסכול מתפוצצת...

לפעמים, ועדין בלילה עסקינן, ואולי אפילו לעיתים יותר קרובות, אני פחות אופטימי, ואז, דבר ראשון אני חושב על האקדח של אבא שהחבאתי... את שלי הרי הייתי צריך להחזיר... הוא מוסתר כך שאף אחד לא ימצא אותו... ואז אני חושב שצריך בעצם לבדוק אותו. לא השתמשו בו עשרות שנים, ולמרות שאני שומר עליו ומתחזק אותו, צריך להיות בטוח שיוכל להוציא שני כדורים... והנה קיבלתם חידה – למה שניים? ואני אומר לכם, כשאני מתפוצץ, שרק המחשבה מה יעשה הכדור הראשון גומרת אותי! אבל אין לי ברירה אחרת. ותאמינו לי שחשבתי על זה. וחשבתי זו לא מילה. חשבתי ובכיתי. ממש.

אמרתי שהאקדח זה הדבר הראשון שעליו אני חושב. ויש עוד דברים. יש לילות שדווקא הם הראשונים. למשל, מה יהיה אם לא יהיה זיכוי ותמי תגיש ערעור. האם זה שוב כמה שנים? אני בכלל אשאר בעולם הזה לראות ולשמע אותם? האם בכלל כדאי לי להישאר? או מה יקרה אם הסיפור ידלוף, זאת אומרת שזה יהיה ידוע. מה אעשה? הרי ברור שלא יהיה קונסנזוס! אין מצב שכולם יחשבו דבר אחד, את אותו הדבר אני מתכוון, וכבר כתבתי על זה לא מעט בפרקים קודמים. אני מדבר עכשיו רק על המחשבות שמעסיקות אותי בלילה, מנסה למצוא פתרונות לבעיות שאין להן פתרון. ואז, עדין באותו לילה, כשאני ממשיך וחושב איך לוודא היום, זאת אומרת מה לעשות למחרת בבקר, שכל מה שאני רוצה שיידעו, למשל, שיקראו את החיבור הזה, אז איך לוודא שבכלל מישהו ימצא אותו? [אני חושב שמצאתי פתרון. אני אשים יחד עם הצוואה שישנה כבר ממזמן, דיסק און קי עם כל מה שאני רוצה שאנשים יידעו. איזה רעיון טוב. אפשר כבר אפילו להתחיל להכין אותו היום!]. {ואחרי לילה נוסף של נדודי שינה, הוספתי וחשבתי שלא מספיק דיסק און קי אחד, כי המשטרה תיקח אותו

ותעלים אותו. אז החלטתי שיהיו עוד. עוד כמה שאתם, בזמן הדרוש, אשלח לילדי...}

הלילות, כמו שראיתם, די מלאים וגדושים, אני רק עם עצמי... אבל, במשך היום זה משהו אחר לגמרי. במשך היום אני צריך להראות שאני חי... אז אני מראה... ולמזלי הגדול אין לי יותר מדי למי להראות. יש בעולם הקרוב שלי, זה המייד, רק אותי ואת דבורקה. דבורקה למעלה, אני בחדר העבודה למטה, עם הפי. דבורקה אף פעם לא יורדת. אז אין לי שום קושי להראות שאני חי... יש ימים שאני אפילו מצליח "לחיות". לכתוב קצת, למשל את החיבור הזה שאתם בעצמכם רואים כמה זמן הוא כבר נמשך... בימים אחרים אני לא מצליח לעשות כלום. אבל כלום. אני לוקח את הפי והולכים לטייל. טיול ארוך ארוך. יש ימים שאני רק שומע שירים (שלמה ארצי ורוסיים) ושותה כמו דג. אני גם בולס מין קבנוסים קטנים שאני קונה (אפילו דבורקה לא יודעת), חצי אני חצי הפי... ואיך הוא מבפוסט... אני משחק שח וגם שש-בש נגד המחשב... אבל, האמת, רוב הזמן אני כותב. אני גם כותב סוג של ראשי פרקים ורעיונות לעוד ספר, שאני גם מנסה להתחיל לכתוב אותו ממש, אבל אני לא מצליח. וזה עוד קיבינימט אחד. שום דבר שאני עושה הוא לא עם ממש חשק, שלא לדבר על התלהבות או מוטיבציה כמו שהיה פעם. וככה זה גם נראה, לי לפחות. לא צילמתי כבר המון זמן. אפילו חשבתי כבר להתחיל לחלק את כל הציוד שלי... וזה לא פשוט. למי לתת מה? שמוליק לא הסכים ואמר לי להפסיק עם זה... אז הפסקתי, בינתיים... אז כמובן שגם לא התעסקתי עם עיבוד תמונות שכמעט אין דבר שאני אוהב יותר, לקחת צילום ולהפוך אותו לתמונת 'וואהו'. אני משחזר תמונות ישנות, עושה להן שינויים ושם בפייסבוק. אוסף לייקים. מאות... כמו נערה צעירה... ממש סתאאאםם.

28.11.2016

אני עובר כל בוקר באדיקות על מודעות האבל בעיתון. ואני יודע למה. היום מצאתי שם את שמוליק רהט. עכשיו ז"ל. את שמוליק הכרתי ואהבתי משנת 1963. מהיום הראשון שלי ברפאל. הרבה שנים עבדנו ביחד. שמוליק העריץ את איך שאני מתלבש... רק לפני שבועיים (!) באולם קריגר, בהופעה של אפי נצר, הוא סיפר לחברה שלו, איתה הוא חי בדוור המוגן, איך תמיד היה מפספס את האופנה, "כשאני כבר התחלתי ללבוש מכנסים מתרחבות, דני כבר החליף לצרות..."

ביקרתי אותו בלונדון, בשבתון. הוא עשה דוקטורט בנסיון למצוא חומר שיהיה סימולציה לדם. היה חי לבדו בלונדון. לימד אותי לקנות צינור גומי קטן בצורת T שאת שני קצותיו האופקיים מלבישים על שני הברזים האנגליים – זה של החם וזה של הקר כדי שמהאנכי יצאו מים ממוזגים. האנגלים האלו... והיו לי עוד קטעים עם שמוליק, חוץ מהעבודה היומיומית. איזה אחלה של בן אדם הוא היה....

הדור הולך ופוחת...

29.11.2016

הדבר היחידי שאני מקדיש לו עדיין את זמני ואת כוחותי הנפשיים זה הנסיון למכור את אחד הספרים שלי באמזון. אכתוב על זה כמה מילים למרות שאין לזה קשר ממשי לדברים האחרים שאני כותב בחיבור הזה. אולי זה אפילו יהיה נחמד, לשבור את

המלנוכוליות... לדבר על משהו אחר. ובכלל אולי זה יהיה מענין לקרוא ולהכיר צד נוסף של כתיבת ספרים, איך מביאים לכך שאנשים יקראו את מה שכתבת.

כתבתי בשנים האחרונות שבעה ספרים. עם הספר הראשון הייתי מאד אופטימי וניסיתי, כמו שמנסים, לדעתי, 99 אחוז מכותבי הביכורים (ככה זה נקרא), לעניין את הוצאות הספרים בארץ. ולעניין בהבנתי זה היה שהם יבחנו אותי, ואם יהיה טוב בעיניהם, יעזרו בהפצתו. שלחתי עותק ("כתב יד" זה נקרא) ליותר משלושים הוצאות ספרים.

והתוצאה: עשר הוצאות הגדולות סרבו בנימוס. יתר העשרים שיבחו והיללו ותמורת ממוצע של 35 אלף שקל היו מוכנות לעשות עריכה (שכבר עשיתי) הגהה (שכבר עשיתי) והדפסה של 1000 עותקים אותם גם יפזרו בחנויות. אף אחת מההוצאות לא תעשה דבר לטובת מכירת הספר. "זאת בעיה שלך". כך הן אומרות...

בדקתי, ומצאתי שכותבים בארץ למעלה מ 7000 ספרים (כותרים) חדשים בשנה. ועשיתי חשבון שזה שוק של כ 300 מליון שקל בשנה בלי שמוכרים אפילו ספר אחד... והבנתי....

אז עשיתי עוד ניסיון, ואחרי הספר השני בניתי אתר נחמד באינטרנט, קישטתי אותו בצילומים מרהיבים (שלי), פרסמתי את שני הספרים שם, שמתי פרקים לדוגמא וחיכיתי לשיטפון. אז חיכיתי... ושוב הבנתי...

מאותו רגע, המשכתי אמנם לכתוב, אבל, רק פירסמתי, בין כל החברים ואנשי הקשר שלי, את הלינק לספר. מי שרוצה שיוירד ויקרא. ואני יודע שעד היום יש ספרים שקראו מאות רבות, יש שרק עשרות ויש גם בטח שכלל לא קראו. הדפסתי מעט עותקים ונתתי לחברים שכתבו חוות דעת. והאמת, חוות הדעת שקיבלתי היו טובות עד טובות מאד.

לפני כחצי שנה ניסו כמה חברים לשכנע אותי לנסות להכניס ספר לאמזון. והסתכלתי עליהם כמו על משוגעים, אבל, במקביל גם בדקתי. ומצאתי שיש בארץ חברה, לא גדולה, שזו התמחותה. דיברתי איתם. דיברתי גם עם כאלו שעברו את התהליך איתם, והשתכנעתי. והחלטתי שגם אני מנסה. כמובן שזה עולה, אבל, זה לא בהרבה יותר ממה שרצו הוצאות הספרים בארץ, והיא עושה הרבה הרבה יותר מהם. ממש הרבה. תיכף תבינו.

שלחו לי הסכם מפורט. המון דברים שהם עושים, בשלבים. את חלקם בכלל לא הבנתי, דברים שלא שמעתי מעולם. שלשה תשלומים בהתאם להתקדמות ביצוע השלבים. אהבתי. וחתמתי. והתחלנו לעבוד, זאת אומרת הם התחילו.

שלחו את הספר שלי למתרגמת לאנגלית. ג'ודי. ג'ודי היא ילידת דרום אפריקה שהתגוררה גם הרבה שנים בארצות הברית. אני מספר את זה כי האנגלית המקורית שלה, מה שקורין 'שפת אם' היא מדרום אפריקה, עד כמה שאני, הפרובינציאלי, יכול לשפוט. טכניקת העבודה היתה כזו: היא היתה מתרגמת קטע, נאמר עשרים עמודים, ושולחת לי, להערות ואישור שלי. היא שולחת בעצם קובץ וורד שנכתב תחת 'עקוב אחרי שינויים' מפני שיש לה, בנוסף לתרגום, גם הערות. כל מיני הערות. כאלו שעוסקות בתוכן, כאלו שמעירות הערות של עריכה, כאלו ששואלות שאלות הבהרה על מושגים שלא הכירה. הקובץ כמובן כבר באנגלית.

כשאני מקבל את הקטע, דבר ראשון אני מסתכל על ההערות (למי שלא מכיר, ההערות מופיעות בצד, לא בתוך שורות המלל השוטף). מהר מאד למדתי שההערות מלאות שכל! אז אני מתייחס אליהן בהתאם.

והדבר הבא שאני עושה, אני קורא את התוכן באנגלית. זה התרגום. שם, מתחיל תהליך מעניין מאד. ברור שהיא שמה אותי בכיס הקטן בידיעת האנגלית, אבל, בכל זאת, יש לי מה להציע. אני רק מציע. מציע בעזרת 'עקוב אחרי שינויים' בצבע אחר. אני עושה את זה כשאני לא מבין את האנגלית שלה... קוריוז – היו מילים שלא מצאתי במילונים (ברבים) שבהם השתמשתי... דרום אפריקה....

עברו חודשיים והתרגום נגמר. יש לנו עכשיו קובץ של הספר באנגלית. אני יכול להגיד לכם שבמהלך התרגום והעבודה עם ג'ודי, ממש נהיינו חברים... וזה ממש לא מובן מאליו!

השלב הבא, הקובץ באנגלית טס לאמריקה ועבר ל XXXX שהיא עורכת לשונית אמריקאית. עד אותו יום לא ידעתי שיש בכלל כזה דבר. ואיזה דבר זה! אחרי כמעט חודש נוסף, קיבלתי את כל הספר, שוב קובץ תחת 'עקוב אחרי שינויים', כשהוא ערוך באמריקאית. ערוך לשונית וערוך גם עינינית, מה שלא ממש עשיתי קודם. ואני אומר לכם שממש התאהבתי בעורכת הזאת... היא פנטסית.

גם אצלה, בקובץ שקיבלתי יש שני דברים. יש את ההערות, אלו הצעות לשינויים עיניניים ושאלות הבהרה, ויש את השינויים של המילים והמשפטים שהיא הפכה מהאנגלית של ג'ודי לאמריקאית.

אז מה עשיתי? שוב עברתי, ראשית, על ההערות (לפי הצעתה של טלי כרמי) ועשיתי מה שחשבת שצריך. ואחרי זה, אחרי שקראתי שנים שלושה עמודים עם התיקונים והשינויים של XXXX, והבנתי עם מי "יש לי עסק", ואז "קיבלתי" ואישרתי את כל הספר, בבת אחת, בלי לקרוא ובלו למצמץ! אמריקאית זו ממש שפה אחרת. מקסימה... בעצם עליה אני גדלתי.... משם אני יודע את האנגלית שלי, עד היום.

טלי, זו שהזכרתי קודם, שהיא אשתו של בני, בני כרמי, שהוא – כרמי – זו החברה שאיתה אני קשור, שולחת לי מייל ומודיעה שיש ספר. הם, כרמי, (שכחתי לספר קודם), גם שיפצו את תמונת הכריכה שלי למשהו נהדר. ולא רק שיש ספר, העתק דיגיטלי שלו כבר יושב על המדף באמזון! ויש לי אפילו לינק!

ואני, ממש מתלהב ושולח את את הלינק הזה לכל מי שאני מכיר..... ואפילו אני מקבל תגובות "כל הכבוד" בהתאם...

אבל, סתם התלהבתי. הרבה לפני הזמן, כך מסתבר.

וכאן, הבן שלהם, נבו, שעובד שם גם הוא, נכנס כעת לתמונה.

נבו מדבר איתי, שולח לי מיילים מאירי עיניים ואני מבין כך:

בנוסף לספר דיגיטלי שאפשר לקנות (\$3.99), יש כבר גם ספר ממש שגם אותו אפשר לרכוש (\$14.99), אבל, ככה, כמו שזה, שיש אמנם לינקים, יקנו רק מעט מאד אנשים. כי מי יידע בכלל שיש ספר?

בשביל לסדר לנו במוח את המצב, צריך להבין שיש באמזון מאות אלפים כאלו כמוני...

אז מה עושים? מה עושים בשביל שהמונים יידעו שיש משהו כזה, מין ספר ששמו OPTIMAL EXPOSURE ששווה לקנות? או לפחות לראות מה-זה באתר של אמזון. בלינק שנפתח יש יש תקציר, יש תגובות של קוראים ויש גם שני פרקים לדוגמא.

אז צריך לגרום להמונים לראות את הלינק ולגרום להם ללחוץ.

איך, אם כן, עושים את זה?

ובכן, להזכירכם, באמריקה עסקינן. ושם, להבדיל, זה לא כמו בשוק הספרים הישראלי שאיך שהוא עובד כבר הסברתי קודם.

הטכניקה היא לארגן ביום מסוים קמפיין (campaign) לטובתי. ואודה על על האמת שעדיין אין לי מושג מה קורה שם, אבל, יהיו חמש חברות שונות שמארגנות את ימי הקרב האלו...

ובעזרת נבו כרמי, און ליין, כבר נרשמתי לשתיים מהחברות, 4 בינואר (יתר התאריכים תפוסים או שלא כדאי). שבוע לפני המועד הזה נרשם לעוד שלש חברות כאלו.

נבו עשה את כל העבודה שצריך על מנת שההרשמה תיעשה "חלק". והיה לא מעט לעשות! ואני, אני הייתי ממש בשוק! פתאום גיליתי חברה ישראלית שנותנת תמורה מלאה לתשלום שהיא מקבלת. כמוכן בהשוואה לחברות ההוצאה לאור הישראליות שלא נוקפות אצבע לטובתך, וזאת בהמעטה! ועוד לא אמרתי הכל. למשל, כדי שהחברות האלו יסכימו לעשות עבורי את הקמפיין, צריך שיהיו לספר לפחות עשר ביקורות טובות של קוראים. אז גם לזה כרמי דואגים... הבנתם? ממש אמריקה בישראל...

אני מפסיק לכתוב כאן את הסיפור הזה כי אני עדין לא יודע איך זה ייגמר, אני אכתוב כשאדע....

מבטיח.

אולי זה קוריוז, אבל אני כותב באותו חיבור, בזמן אמיתי, שני אירועים, אין שום קשר ביניהם, חוץ מכך שהם לוקחים את כל כולי...
וגם אני סקרן, מילה ממש לא מייצגת, לראות איך זה יגמר.
הקמפיין לטובת הספר באמזון ב 4 בינואר,
הדיון, בהוכחות ההגנה (העדויות שלי), במשפט שלי, ב 15 לינואר...

30.11.2016

דיון נוסף בבית המשפט. הוכחות. עדים של התביעה.
העדה הראשונה, צפריה, השוטר שהביאה אלי הביתה את הזימון למשטרה והיא גם זאת שגבתה ממני את העדות במשטרה. אני מדגיש את הפועל "גבתה" עדות. להבדיל מ"חקירה".

בעדותה, בהנחית התובעת מהפרקליטות, היא חזרה, בקושי, על מה שהיה – מהרגע שהגיע אלי הביתה. ולהזכירכם, מעשה שהיה לפני למעלה מ-4 שנים. והיא, על דוכן העדים זחוחה למדי. זחוחה, ואני משתדל להשתמש, בינתיים, במילים יפות! "זחוחה", עד שתמי אולמן התחילה לחקור אותה "חקירה נגדית".

סוף נשאלה השאלה למה אף פעם לא חקרו אותי כשקיימת הגירסא שלי שהיא שונה לחלוטין מגירסת המתלוננת. וכשתמי חוקרת ושואלת שאלה קשה, היא לא מרפה. היא שואלת, וחוזרת ושואלת מכל כוון אפשרי (כולל כוונים שאפילו על דעתי לא עלו בכל לילות הנדודים...). היא גם שואלת וגם מחדדת דברים ובעיקר מחדדת אבסורדים, רשלנויות ושקריות. ולא חסרו כאלו בעדותה ובתשובותיה העלובות של השוטר הזאת. זוכרים את השאלה ששאלתי בענין בוגרי התיכון?

היא מכנה את המתלוננת, שוב ושוב, "הקורבן"... אתם מבינים? בדיוק מה שאני טוען כמעט מתחילת החיבור הזה – היא, השוטר המהוללת, יודעת כבר מהרגע הראשון מי אשם ומי הקורבן! והיא כבר לא צריכה לחפש חקירות נוספות ואל תבלבלו אותה עם העובדות... ברגע מסוים של דבריה, לא יכולתי להתאפק והתפרצתי לקרוע איזה שקר בדבריה... והתנפלו עלי... אבל אין דבר, העיקר ששמעו...

ואני מקווה שבדיון הבא, שבו אני אעיד, אצליח להראות באופן סופי ומוחלט מה היא (לא) שווה. ומה היא (לא) עשתה, ולמה גרמה בטפשותה, שהרי לולא היא, לא היה בכלל כתב אישום....

אחרי עדותה של השוטר, הגיע תורה להעיד של העובדת הסוציאלית. היא זו שאחראית על כל החוסים המתגוררים בבית הזה, מכירה ואחראית על רוב האספקטים של חייהם. מכירה היטב את כל החוסים שתחת חסותה, כולל כמובן את המתלוננת.

אני לא אצטט כאן את כל פרוטוקול העדות (קצת חבל...), רק אסכם ואומר שלדעתי לפחות, התקבעה ללא עוררין העובדה שהמתלוננת היא בעצם פנטזיונרית מועדת. ואני לא רוצה להשתמש במילים אחרות. אין, לדבריה, של המתלוננת, בכל בית החוסים הזה, מי שלא התעסק איתה, או נגע בה, או עשה לה. תמי אולמן הבהירה את זה באמצעות אין סוף התשובות שקיבלה לשאלות שהיא הציבה בפני העובדת הסוציאלית, שאלות שעלו מתוך עדותה של המתלוננת בדיון קודם בבית המשפט.

ונגמר עוד יום דיונים בבית המשפט. אולי כבר רואים את הסוף. אולי אני גם יותר אופטימי. ונכון שאני לא אוביקטיבי, ובכל זאת אני מתפוצץ כשאני חושב על איך יכלו בכלל לכתוב ולהגיש את כתב האישום הזה נגדי.

זה שוב מתנגש עם עם השכל הישר שלי ועם הדרך בה אני עבדתי כל חיי, ולאו דווקא בדברים שעוסקים בחיי אדם. מעולם לא היה אצלי מצב שבו

דברים היו נקבעים על ידי בן אחד. תמיד היה עוד מישהו נוסף שמסתכל ובודק ותמיד היה גם עוד אחד, עוד מישהו נוסף שבודק שוב בשביל לאשר. וכל זאת כשרק בכסף היה מדובר! מעולם לא עסקנו בדיני נפשות! מעולם, אגב, גם לא עבדו אצלי אנשים כל כך טיפשים ושקרנים (כמו השוטרת) וכל כך רשלניים ומחפפים (כמו הפרקליטות). אבל, אני גם יודע לאן הם, האנשים האלו, שלי, רצו להגיע בסוף התיכון!!! ואני מזדעזע רק מהמחשבה מה היה קורה אצלי, במקום העבודה שלי, אם זה לא היה כך...

באמצע ינואר יהיה הדיון "שלי". הוכחות ההגנה. שבועיים קודם אשב עם תמי אולמן להתכונן.

08.12.2016

בצהרים הלכתי ללוויה של עמנואל... עם צילה, אשתו, שיחקתי ב"רופא" תחת עצי התאנה בחולות של אגרונוק (היום זה מרכז חולון) כשאני הייתי בכתה א' והיא היתה בגן... גרתי אז בחולון אצל תמרה (אחות של אבא) ואהרונוצ'יק עם מיה שגם היא כבר איננה..

וממשיך ללכת ולפחות הדור....

ובערב הלכתי לשבת עם שירה על תרגילים בסטטיקה. אז הנה, יש גם דור חדש מסתבר...

02.12.2016

מי שקרא את כל החיבור הזה, ייזכר במה שכתבתי בעינינו של הקצין הבכיר שנאשם באונס חיילת וקצינה שהיו תחת פיקודו. הקורא ייזכר גם בכעס והחרון שלי בגין בית משפט השדה שהפגינו אירגוני הנשים והחלק המכריע של התקשורת. דיברתי וכתבתי על איך אני חושב שמרגיש אותו אדם ואיך הוא ממולכד לנצח. וכל זאת, בלי לדעת באמת מה היה, או לא היה. זו הרי מהות המילכוד.

והנה, נגמר המשפט (אצלו אגב, זה נמשך רק כמה חודשים, אצלי כבר הרבה שנים ועוד לא רואים את הסוף). בעצם לא המשפט נגמר, אלא עיסקת טיעון שנגמרה, ובהסכמה (!) בין הנאשם ובין המתלוננות. לא יהיה משפט ממש, זה כמובן חלק מהעיסקה. הוא, הנאשם הודה ב"בעילה אסורה, בהסכמה". הוא יורד בדרגה אחת (מתת לאלוף משנה). והוא הודה בדברים והתנצל.

וכל הארץ רותחת. הפייסבוק רועש וגועש. יש בטח עוד רשתות שאני לא רואה, למשל מה כותבים אנשים בקבוצות הווטסאפ, מעבר לאלו להן אני שותף ושאותן אני קורא, וגם מגיב...

וכל כך למה? כי איך זה יכול להיות שהוא יצא מזה "ככה". בלי בית סוהר, בעצם בלי תליה דרך הרגלים. ולכל מקטרג ומתלונן ומצדיק יש את אלף הסיבות שלו למה הוא צודק...

ואני לא סובל את זה. אבל, ואבל גדול, שאף אחד לא יעלה אפילו על דעתי שאני בעד אונס! ושאף אחד לא יעלה על דעתי שאני בעד לעשות הנחות למי שהוא בעל דרגה או בעל כל זכויות (אפילו אמיתיות) אחרות. אני לא! אבל, אני גם לא בעד השופטים מטעם עצמם, חורצי הגורלות מטעם עצמם, הצדיקים מטעם עצמם!

כל מה שאתם (הצדיקים) צריכים לעשות זה לשים את עצמכם במקומו! ואם לא את עצמכם, שימו את מי שיקר לכם במקומו, ורק אז תשפטו. ואני אגיד

לכם על מה להסתכל. אני אגיד לכם, ואת זה, בגלל שגם אני באותו מקום. לא בדיוק אמנם, לא הודיתי בכלום כי אין לי על מה, אבל, אני מבין את הרגישויות הקטנות, אלו שאותם אתם לא מבינים. אתם זה הם (והן) אלו ששופטים רק דרך הבטן לפי מה שקראו בעיתון.

אז בלי פילוסופיות, בבקשה. רק עובדות. ואני, בשכל הישר שלי, ובהבנת הנקרא, מפרש את "בעילה אסורה בהסכמה" כמשהו הפוך למה ש"אתם", כל דורשי בית הסוהר, דורשים. בעינים ובמוח שלי, זה אומר שהגברת הסכימה, אולי, כנראה אפילו, בעל כורחה הסכימה (זה ה"הסכמה"), אבל, הוא, בגלל דרגתו ובכירותו, אסור היה לו לו לעשות את זה. וכמובן שאני מבסס את זה על העובדה שהמתלוננת הסכימה להגדרה הזאת! וממש לא מעניין אותי הסיבות לכך שהיא הסכימה!!! זה לא מעניין אותי כי המשמעות היא שלא היה שום אונס!!! וזה הדבר היחידי שמעניין אותי. אני, באותה הזדמנות גם לא שואל למה היא הסכימה?! למה אתם לא שואלים? למה היא הסכימה לבעילה ולמה היא הסכימה לעיסקת הטיעון?

אני לא יודע את התשובות. אני חושב, רק חושב, שאולי הפחד ממשפט הוא זה שהכריע. כי במשפט, על דוכן העדים, זה גם לא נעים, אבל, ואבל גדול, מתבררים שם גם דברים נוספים...

והמשפט האחרון שיש לי להגיד בענין הזה, הוא בעצם משהו שאני אומר לו, לקצין הבכיר הזה. ואני אומר לו, שאני יודע שהוא במילכוד. ושאיני גם יודע שהוא יודע. ובגלל שהוא חכם, הוא יודע שאין לו שום ברירה. יש לו רק דרך אחת לשים סוף לדבר הזה. בשבילו ובעיקר בשביל הילדים שלו.

03.12.2016

אתמול, כל מהדורות החדשות של יום ששי בערב, כל ה"יומנים", הקדישו לענין הזה את מיטב זמנם. הביאו עורכי דין, בחורות, כתבים, וסתם חכמים בעיני עצמם. וכמובן מגישי היומנים... והם, כאילו לא היה לנו מספיק, ממשיכים עוד ועוד ועוד. וזה הרי האם אימו של המילכוד!

בין לבין, הביאו שחקן אחד, לא אנקוב בשמו כי אני לא מהמנוולים, שהאשימו אותו במעשה מגונה בבחורה. ואני זוכר, וגם אתם, איך רצחו אותו בתקשורת וברשתות "החברתיות" (זה מלשון "חבר" אז למה זה, קיבינימט, שמן???) , והנה, הפלא ופלא, היה משפט והוא יצא זכאי לחלוטין, כמו שהוא טען כל הזמן. והוא דיבר וסיפר מה עבר עליו... כאילו שקרא את מה שאני כתבתי (לי יש יכולת ביטוי יותר טובה ממה שיש לו...). ובא לי לבכות בשבילו. בחיי. למזלו הוא שחקן קומיקאי חביב, לא נחשב מזיק, והוא גם לא בוס גדול... וכנראה בגלל זה לא משחו אותו הצדקנים והצדקניות בזפת בחוצות העיר.... והוא אולי יצא מזה... אולי גם זה עזר לו לרדת במשקל....

אומרים, לגבי ה"כלל", שתמיד יש "יוצא מהכלל" שמצדיק אותו. אז הנה היוצא מהכלל הזה, שמצדיק את כלל המילכוד...

13.12.2016

חשבתי, לתומי, וגם רציתי, להפסיק לכתוב עד שהמשפט ייתקדם עוד קצת. אז רציתי.

אבל, יש נושא אחד שהוא כאש בעצמותי, שבטח כבר יכולתם להבין את זה מהקריאה עד עכשיו, שאין דבר שיעצור אותי מלדוש בו עוד ועוד. ואני מתכוון לכל מה שקשור לפרקליטות, זו ממלכת הרשע. אז הנה, מאמר שהופיע בעיתון (ידיעות אחרונות של אתמול). אני מעתיק את הקטע הראשון כלשונו:

"בית המשפט העליון בשבתו כבית הדין הגבוה לצדק, הורה על פרסום הדו"ח הסודי החושף מחדלים וכשלים קשים של הפרקליטות, דו"ח שנכתב על ידי נציבת התלונות על הפרקליטות, השופטת הילה גרסטל. בכך דחה למעשה בית המשפט העליון את נסיונות הפרקליטים המוזכרים בדו"ח שלא לפרסמו ולהביא לגניזתו.

הדו"ח המדובר הושלם כבר לפני שנה ועוסק במערכת היחסים הרגישה שבין המכון לרפואה משפטית בתקופת ניהולו של פרופ' יהודה היס ובין הפרקליטות. המכון הוא הגוף המרכזי שסיפק חוות דעת מומחה לאלפי המשפטים הפליליים החמורים ביותר בישראל – רצח, הריגה ואונס, ועל פי עדויות הרופאים שלו אנשים נשלחו לתקופות מאסר ארוכות. הדוח הוגדר בידי מי שקרא את הטייטה שלו כ"פרשת קו 300 של הפרקליטות", ונאמר כי הוא כולל מסקנות חמורות המעלות חשש לעיוות דין ולישיבת חפים מפשע בבית הכלא."

אני תיכף אמשיך בהעתקת קטעים, אבל לפני זה אזכיר מהו הדימוי של פרשת קו 300. זה חשוב מאד. גם את זה אני אעתיק (מוזיקפדיה):

השלכות הפרשה

לפרשת השב"כ היו מספר השלכות חשובות למערכת הממשל והחברה בישראל. היא חשפה פגעים חמורים בטוהר המידות ובהתנהלותו של שירות הביטחון הכללי. עובדים בארגון שיבשו חקירות, מסרו עדויות שקר, תיאמו ביניהם התנהגות זו ואף ניסו להפיל קצין שלא היה מעורב בהריגה. חשיפת הפרשה גרמה לפגיעה באמון הציבור בשב"כ ולדרישה לבדק בית כולל בשירות.

עד כאן תזכורת מה מסמלת "פרשת קו 300",

והנה המשך המאמר על הפרקליטות:

"...לאחר הפצת טיוטת הדו"ח לאנשי הפרקליטות, עתרו 11 פרקליטים מפרקליטות המדינה (11!) אשר התיקים שבהם טיפלו מוזכרים בדו"ח, בתביעה שיאסור את פרסומו....

שופטי הבג"צ, בפסק דינם, אף רומזים כי ייתכן שלו לא היה מדובר בהסכם פשרה בין הצדדים, ואשר עליו ביססו את פסק דינם, לא היו מאמצים את ההחלטה להשאיר את שמותיהם (של ה 11) חסויים, החלטה שאין לה ביסוס חוקי ואשר מהווה העדפה לפרקליטים על פני שאר גופי שלטון מבוקרים...."

בדיון בבית המשפט העליון ישבו שלושה שופטים מכובדים. האם אני צריך להוסיף דברים על דבריהם? אני לא. אני רק מציע, שתקראו שוב את הקטע על פרשת קו 300, אבל, תחליפו את המילה "שבכ" במילה "פרקליטות".... בג"צ הרי כך אמר... וכל מילה נוספת מיותרת! וקיבינימט, כבר אמרתי?

25.12.2016

הנשיא לשעבר, אנס מורשע, השתחרר מבית הסוהר לאחר שקיבל "הנחת שלישי". אבל, לא הייתי מזכיר את זה כאן, אלא אם שוב היו כאן תביעות ידיה המלוכלכות של הפרקליטות. היא התנגדה כל הזמן לשחרור המוקדם, והצליחה פעמים לסכל את השחרור. אז אוקי, זו זכותה. רק שבפעם האחרונה, הציגו את הפרקליט הראשי, אחד שי ניצן כאלוהים, שרק בידי נתונים חיו הדפוקים של קצב. ולא הפסיקו לדבר על שי ניצן, ושוב פעם שי ניצן, האלוהים התורן. המנהל הכללי של ממלכת הרשע, עליה אמר בית המשפט העליון מה שאמר. תוכלו להיזכר מה הוא אמר, בעמוד הקודם כאן.

ואם זה לא מספיק, אז הנה עוד משהו –

עוד איש מכובד, ראש הממשלה באותו זמן, אולמרט, הועמד אף הוא לדין והורשע. התובע הראשי שלו היה בכיר הפרקליטות, אחד אורי קורב. והנה, רק לאחרונה "התבשרנו", שהוא, הנציג הבכיר של הפרקליטות, נחשד במעשה מגונה בפרקליטה אחרת הכפופה לו. הבנתם את זה? והפרקליטה הזאת? היא לא הגישה תלונה. כמובן... ואני עוד לא יודע את מה שהיא כבר שכחה!
ובכל זאת הפרקליט הבכיר יצא לחופשה, מענין למה...
אז האם זה מעמיד בספק את התנהלותו רבת השנים? בארצות הברית, למשל, אם לשפוט לפי מה שאני לומד מסדרות הטלביזיה אותן אני רואה באדיקות, זו היתה עילה מספקת לפסול את כל התיקים בהם הוא היה מעורב בהרשעה... אבל, אנחנו בישראל, לדאבוני! וקיבינימט!!!
אז מה עוד מסתירים בפרקליטות? מה עוד יש בממלכת הרשע הזו?

27.12.2016

באמצע ינואר, בבית המשפט, סוף סוף תגיע העדות שלי. אני אומר סוף סוף מה שיש לי לאמר. אושר... כאילו זו סיבה למסיבה... איזה בדיחה.
ובכל זאת אני מניח שיהיה כאן איזה סוף. בטח יהיה סוף לדיוני ה"הוכחות". הנה אנחנו גם לומדים את הטרמינולוגיה, קיבינימט...

לפני העדות שלי, אני אפגש עם תמי כדי להתכונן. עוד כמה ימים נקבע לנו את הזמן לזה. ואני כבר הרבה זמן, הרבה מאד, חושב על זה. מה אני רוצה להגיד שם. ויש לי בעיה. יש לי, בגלל שאני דן רוגל....
הייתי רוצה בעצם שייתנו לי "במה" מעליה אוכל להגיד כל מה שאני חושב. כל מה שאני חושב על התהליך, על "החקירה", על הטפשות ועל חוסר היעילות ואפסות המעש של המשטרה, על הטמטום והאטימות של הפרקליטות.... ממש הייתי רוצה לנאום נאום על זה....
אבל, אני יודע שזה חלום באספמיה.

אני לא יודע איך תמי רוצה לנהל את ההגנה עלי (...), בטח אלמד את זה בדיוק בפגישה שלנו. אבל אני, כמו שאני, אכתוב להלן את הדברים שאני רוצה וחושב שיהיה כדאי שהם יעלו שם. ואני יודע, שכמו כל הדברים שאמרת/הצעת/לתמי במהלך המשפט, היא תשמע, לא תגיב, ותעשה אחר כך מה שצריך. ואין לי ספק שהיא יודעת בדיוק מה הכי טוב בשבילי. אני גם כבר בטוח שהיא מאמינה, ולא רק מאמינה, אלא, גם יודעת, שלא היה ולא נברא כל דבר מהאישום הזה ואיזה אבסורד זה כל המשפט הזה. אבל, היא גם יודעת שזה לא מספיק וצריך לעגן את זה באופן מוחץ.

אז הנה כמה מהדברים "שלי" שמתבססים על "כתב האישום" כלשונו ועל העובדה שהתביעה לא התייחסה לזה בכלל בכלל העדויות של העדים שלה, וזאת, לדעתי, מאחר והמשטרה מעולם לא טרחה לבדוק או לחקור או אפילו לחשוב על דברי "בחקירה" שלי במשטרה. זאת, אגב, לא היתה חקירה, אלא, מתן עדות בלבד, וזו גם היתה הפעם היחידה שמישהו מכוחות השיטור והצדק בכלל דיברו איתי. צדק, עאלק....
חלק מהדברים כבר בטח כתבתי פעם... אז תדלגו...

מאשימים אותי (זאת אומרת שכך כתוב בכתב האישום) שהסתובבתי ליד תחנת האוטובוס שם המתלוננת יורדת בחזרה מהעבודה, שם גם ("בשלב זה" בלשון התביעה) "משכתי אותה בשרוול, הצעתי לה חברות" וכו' וכו'. איזה מטומטמים! ובכן,

מאחר והמשטרה לא מצאה לנחוץ לחקור, אפילו לא לבדוק את מה שאמרתי, עשיתי את זה בעצמי. כל טמבל היה יכול לעשות את זה. במשך כמה ימים הלכתי לרחוב ששת הימים, למקום שהיא, המאשימה, יורדת מההסעה. זה במרחק של כמה מאות מטרים ממקום מגוריה. הלכתי לבדי, בלי הכלב, בלי שאף אחד יראה אותי, ומצאתי כי – אין שם שום תחנת אוטובוס וגם, והכי חשוב, תמיד היא לא לבדה. היא אף פעם לא יורדת מההסעה לבד. תמיד היא יורדת יחד עם קבוצת חוסים נוספת ושאינם היא ממשיכה את דרכה למקום מגוריה. יש ברדיוס של 100 מטר שלשה בתי חוסים, לשם, כולל היא, הם מתפזרים. רק את המטרים האחרונים היא עושה לבדה.

מכאן, שצריכים להיות מספר עדי ראייה "להתנפלות" שלי עליה ועוד זאת שעשיתי עם וביחד עם הכלב הגדול והשחור... לא כך? אז איפה הם? ואיפה המשטרה המפוארת?? או שאולי המזורגגת? ויש לענין הזה כמה פנים חשובות ומענינות.

למשל, כתב האישום היחיד מדבר על אירוע שהיה שם, שהוא לא סמוך לביתי, אלא, מאות מטרים ממנו, בעוד שבחקירת כל עדי התביעה, כולל עדותה וחקירתה של המתלוננת, בכלל לא מזכירים את זה, ונהפוך הוא(!) מדברים בעדויות על אירוע אחר לגמרי, אותו אני דווקא הצגתי במשטרה, זה שהתרחש ממש בכניסה לחצר ביתי... והתובעת, זו מהפרקליטות, אפילו לא מזכירה את קיומו של "האירוע" עליו, פרקליטה אחרת, בכירה, כתבה וחתמה את כתב האישום... אז מי מטומטם? הא?

או, דבר נוסף. מקום ה"התרחשות" לפי דברי כתב האישום, הוא ברחוב ששת הימים, שהוא למעשה ככר די סואנת. המון מכוניות ואנשים. אז מי, אני שואל, יכול להעלות במוחו את האפשרות למעשה תקיפה שכזה, בדיוק שם, באמצע היום בלי שאף אחד יראה... ממש מעשה טרוח...

ואז, אני שואל, מה היה לולא אני הייתי מספר על האירוע, האנושי, זה שהיה לי עם המתלוננת בחצר הבית שלי? ומי בכלל אמר ששני האירועים היו באותו תאריך? אציין שבעדות שלי במשטרה כשסיפרתי את האירוע שלי, לא צוין בשום מקום, בטח לא על ידי, מתי זה היה. ההיפך, ציינתי בפרוש שאני יכול להעלות על דעתי רק מדוע היא מספרת על "נגיעה בשדיים!" והיום, לאחר ששמעתי את כל העדויות, והבנתי איזה פנטזיונרית היא (שלא לדבר על שקרנית מועדת), אני יכול להגיד שהבנתי...

אני בטוח שמהקטע הזה, שמלמד איך אי אפשר לסמוך על אף מילה שהמתלוננת אומרת תמי "תחגוג". זה דבר שהתברר מכל דברי העדים (ועוד של התביעה!), אני לא כותב על זה. אני כותב רק על "דברי הנאום" שלא אוכל לנאום שמציג את ערוות התביעה.

והנה לפניכם העדות המוחצת לאפסותה ורשלנותה ואפילו אומר נבזותה של התביעה, כפי שנשמעה שיוצאת ממש מפיה של השוטרת, אחת צפורה, שזו היא שאף חקרה (גבתה עדות) אותי:

במהלך כל עדותה, כשהחלק המכריע שלה היתה חקירת הנגד של תמי, היא לא הפסיקה לקרוא למתלוננת "הקורבן". בכל משפט תשובה שלה היא השתמשה במילה הזאת. אתם מבינים עכשיו למה לא היתה חקירה של המשטרה? כי למה צריך לחקור כשיש כבר "אשם" ו"קורבן"?

לשאלות הבלתי נלאות של תמי – "למה לא חקרת את גירסת הנאשם", לא היתה לה שום תשובה. ותמי לא הניחה לה עד שהיה ברור לכל שגם דעתה נחרצה עוד הרבה קודם... אתם אולי זוכרים את "למה לבזבז את הזמן על האמת כשיש לנו כבר את החשוד"...

ואני לא מתייחס בכלל לשקרים שלה בענין הכלב שלי אותו היא בכלל לא ראתה, אבל בכל זאת היה לה מה להגיד... אז אתם מבינים למה לא יכולתי לשתוק ו"התנפלותי" עליה.... בניגוד לכל החוקים...

אז אם היה חסר עוד משהו בשביל שאני אגבש לעצמי את חוות דעתי על משטרת ישראל, זו המיוצגת בשבילי על ידי השוטרת הזאת (ואל תספרו לי שהיא לא מייצגת), אז הנה ראיתם במו עיניכם. ומי שלא מאמין, שיקרא את התקצירים מיום הדיונים הזוועתי הזה!

29.12.2016

אין יום בתקופה האחרונה שאין בחדשות או ברשתות איזה סיפור על מעשה מגונה. זה יכול להיות משהו שקורה ממש עכשיו, זאת אומרת שמעשים מתבצעים בימים או בשבועות אלו, או שזה יכול להיות גם מעשים שלכאורה בוצעו לפני עשרות רבות של שנים. זה יכול להיות משהו שאחד, בלי יותר מדי שם של מפורסם, עשה למישהי או למישהן, או שזה יכול להיות (ועדיף!) מישהו מוכר, "חביב הקהל", או סלב. למשל, סיפורים על חיים יבין, "מיסטר טלביזיה", סיפורים שמספרים עליו אחרי איזה התבטאות שלו, שהיום היא כבר לא "פוליטיקלי קורקט", אבל, התבטאות שגרמה לכמה נשים להיזכר, אחרי עשרות שנים (!), שהוא "עשה להן". מזכיר לי את הבדיחה על הסבתא שהתלוננה במטרה – "למה עכשיו סבתא?" ... כי "נעים להיזכר" ... אז למה אני מזכיר את זה בכלל? זה בגלל האווירה הכללית והציבורית שזה יוצר. ואווירה משפיעה על כולם, כולל אולי גם על השופט שלי... ואני, שלא כהרגלי, לא פותח את הפה שלי באף אחד מהמקרים, למרות שמתחשק לי לפעמים עד מאד. בייחוד אצל אלו שנזכרות אחרי עשרות שנים. מתחשק לי ממש לשאול מה קרה פתאום. לפעמים אני חושב שזה "אם לא קרה לה – היא לא נחשבת" ... כן, כן, עד כדי כך זה נראה מוזר. ואני בטוח שזו ההשפעה של האווירה הכללית שהיזכרת.

08.01.2017

והנה עברה עוד שנה. אני עדיין "בהליכים". אחרי הצהרים הלכתי לתמי אולמן להתכונן לעדות שלי בעוד שבוע. כתבתי קודם מה אני רוצה להגיד, עם מי אני רוצה להתחשבן ומה עשיתי לטובת זה. איך הלכתי לבדי "לחקור" את המקום שהמשטרה לא מצאה לנחוץ... וחשבתי שתמי תשמח, כמוצאת שלל רב. אז חשבתי... תמי, כרגיל, לא מתרשמת ממני. אף פעם לא אמרה לי איזה מילה טובה או מילת עידוד. רק "תמשיך לחיות" ... ואני מבין וכבר לא נעלב... אני יודע שהיא יודעת את העבודה שלה. ובאמת, בלי הרבה, או בעצם בלי בכלל הכנות, היא מתחילה עם ההכנה לעדות שלי. והיא בסך הכל מקריאה לי שורות ממה שכתוב בעדות/חקירה שלי במשטרה. זו שהיתה כזכור הפעם הראשונה והיחידה שדיברו איתי. והנה, למרות שקראתי מה אמרתי שם אלף פעמים, תמי ראתה דברים שאני בכלל לא שמתי אליהם לב. דברים שאמרתי, תשובות שהשבתי לשאלות, כל אלו בלחץ האטומי שהייתי בו. חשבתי אז, שם במשטרה, אני, שבחיים שלי לא ראיתי משטרה מבפנים, שאם אגיד את האמת, אספר מה היה או מה אני חושב, מישהו ייתחס לזה ברצינות. אז חשבתי... איזה מטומטם הייתי... אחרי חצי שעה אצל תמי הבנתי את הפרינציפ. אני צריך בעדות שלי להגיד ולהראות ולשכנע, והפעם בלי הלחץ של אז, מה היה, למה היה ומתי היה. "תלמד בעל פה את החקירה שהיתה. אלף פעמים תלמד אותה". ככה תמי אמרה לי. והלכתי הביתה. היא גם הראתה לי את "המוקשים", אלו שמי שאין להם את תמי לא יידעו שבכלל קיימים. ואני הבנתי, והפנמתי, והכנתי שעורי בית. ללמוד אני יודע... קראתי כל שורה שהיתה בחקירה, זיהיתי את המוקשים וכתבתי לעצמי את מה שאני רוצה להגיד. גם שלחתי לתמי שתאשר. תמי עונה על כל מייל ועל כל אס.אמ.אס במהירות רבה. אז הנה מה שכתבתי. בשחור אלו מילות שעשויות לעלות בחקירה, ובאדום זה מה שיש לי להגיד עליהן.

1. המספרים והשמות שעל הבית ועל הגדר. **אלו שני שמות ושני מספרים שונים כי זה בית פינתי ויש לו שני שמות, בגלל שזה בשני רחובות.... את**

המספר הכחול חילקה העיריה וכל דייר חיבר אותו בעצמו לאחד המקומות אצלו בבית או בחצר. (זו אחת השאלות ה"חכמות" שהשוטרת שאלה אותי) 2. "עולה מחומר החקירה כי בתאריך 31/10/12 בשעה 1500סמוך לביתך בעת שטיילת עם כלבך ראית אשה שהלכה לבדה ברחוב. הצעת לה להיות חברה שלך תוך כדי שאתה מלטף את שיער ראשה. מה יש לך להגיד על זה."

לא היה כזה דבר מעולם! לא ניגשתי אף פעם בחיים שלי לאף אחת ברחוב ולכן גם לא ליטפתי ולא הצעתי שום דבר. אף פעם! הדבר היחידי שאני יכול לחשוב עליו, בהקשר שלי עם בחורה זרה, בלי שום קשר לאשמה המטורפת הזאת, זו סיטואציה שהיתה לי עם בחורה, אחת מאלו שגרות בשכנות אלי, אחת שיש לה פגור שכלי כל שהוא.

והסיטואציה היא כזו: אחר צהרים אחד, ואין לי שום מושג באיזה תאריך זה היה, והסיכוי, דרך אגב, שזה יהיה בדיוק בתאריך שאתם מדברים עליו הוא מקרי ביותר! אני חזרתי מטויל עם הכלב שלי, והייתי יחד איתו, בתוך החצר שלי כששער החצר (שער רחב) סגור. הכלב, באותו זמן היה מוחזק על ידי בעזרת רצועה והוא עומד, כמו שהוא עומד כל יום, אין ספור פעמים, כשרגליו הקדמיות על הגדר. (יש תמונה). באותו זמן עברה שם הבחורה שאותה הזכרתי. והיא נבהלה מהכלב שאולי גם נבח, אולי, אני לא זוכר, אבל זה סביר.

אני רוצה רגע לפתוח סוגריים ולהגיד שהבחורה היא אחת מקבוצת חוסים שגרה, כמו שאמרתי, בשכנותי, כבר הרבה שנים. ואני מכיר בפרצוף את כולם, אני חושב. והם מכירים את שלי, וגם מכירים שיש לי כלב. במשך השנים עברתי לידם עשרות פעמים. חלקם פוחדים, חלקם לא. והיא כנראה מאלו שפוחדים.

ואמרתי לה, "אל תפחדי ממנו, ובואי ונעשה שהכלב לא ינבח עליך". ואיך אני עושה את זה: אני שם את היד שלי, היד שפנויה מהרצועה, על הכתף של האדם שמולי ואומר בקול רם "חבר". ויש לפעולה הזאת השפעה כפולה. ההשפעה העיקרית היא על האדם שמולי, כי הוא נרגע כי הוא מאמין במה שאני עושה. וכשהבן האדם רגוע, הכלב, בעיקר כלב שמאולף להגנה, מרגיש את זה מיד! כלב מאולף להגנה מרגיש אם העומד מולו מקרין אנרגיה טובה או לא. ואולי גם כל כלב מרגיש משהו דומה.

ואני יודע שהפעולה הזאת עובדת מפני שבתשע השנים שבהם הכלב אצלי, מיום שנולד ואחרי חודשים של אימון, עשיתי את זה המון פעמים, בכל פעם שהיתה סיטואציה מתאימה. בבית כשאנשים נכנסו, ברחוב כשעצרתי לדבר עם מישהו, לחנות שנכנסתי יחד איתו. וזה בדיוק מה שעשיתי גם עם הבחורה הזאת. שמתתי את היד שלי על הכתף שלה, ועוד כשבינינו יש שער סגור. לא ליטפתי, לא אמרתי בואי נהיה חברים ובכלל לא עשיתי שום דבר אחר, בטח לא משהו מגונה.

עכשיו, בשביל לחדד את העובדה שהסיטואציה הזו שאני מדבר עליה לא דומה בכלל לזו המתוארת בכתב האישום וגם לא לדברים אחרים שנשמעו פה בעדויות השונות, אז לידיעתכם, הסיטואציה שאני מדבר עליה לא הסתיימה בנסיון שלי לעזור לה לא לפחד מהכלב. ההיפך. היה לה המשך, כי היא, המתלוננת הזאת, לא מיד הסתלקה מהמקום. היא רק התרחקה כמה צעדים מהכלב ונעמדה. ושם גם המשכנו לדבר!

אם תהיה שאלה אספר בדיוק מה היה ועל מה היתה "השיחה".

ובענין של ה"התנצלות". אני לא הצעתי להתנצל. אמרתי שאני מצטער אם הסיטואציה הזו שתיארתי היא זאת שהולידה את התלונה הזאת. והסברתי גם מדוע כך אני חושב.

שלחתי את זה לתמי אולמן, שתגיב, ושתאשר...

זה היה ביום רביעי בערב. ביום חמישי אחרי הצהרים קיבלתי את האישור של תמי לתוכן, אבל, בערב קיבלתי ממנה מיסרון בו היא מודיעה לי שהדיון המתוכנן בוטל ובמקומו יש משהו שנקרא "תזכורות". אז מה זה לעזאזל? מה שוב פעם? למה שוב דוחים? לא מספיק 4 שנים? נבלות, כבר אמרתי!!! אז דיברתי עם עמוס שיבולי (המאמן של הכלב) שהיה צריך לבוא להעיד והתנצלתי שאני מטרטט אותו, דיברתי עם תמי, ושאלתי מה זה "תזכורות".... והבנתי שדוחים את ה"הוכחות" וקובעים לוח זמנים חדש...

18.12.2017

באותו בוקר, ביום שהיה צריך להימשך המשפט ושבנו אני הייתי צריך להעיד, זה שפתאום נדחה, אז בבוקר שהגעתי לשם, הבנתי מה זה "תזכורת". ותשמעו טוב – הנבלות, זוהי הפרקליטות, פתאום יש להם חומר נוסף לגבי משהו על העדה האחרונה שלהם, משהו שלא ידעו מקודם... הנבלות האלו! אתם מאמינים להם?

ואני התפוצצתי. כי כל פעם שתמי מכסחת להם את הצורה, של העדויות של העדות שלהם, ומגלה את השקרים וההזיות שלה(שלהן), אז יש לפרקליטות משהו חדש. קודם זה היה בעדויות הנוספות כשהם גילו שצריך לחקור את העדות שלהם (!) שוב, אחרי 4 שנים (!) ועכשיו שוב, "יש להם חומר חדש". הם לא הספיקו עדין להעביר אותו לתמי, אז הם מבקשים דחיה של המשפט. והשופט הסכים, וגם תמי הסכימה (וכי מה היא יכולה לעשות?). ושוב נדחה ההמשך. בחודש וחצי.

אז כמה פעמים אני יכול להגיד קיבינימט?

רק שהפעם ממש לקחתי את זה ללב יותר מכל פעם אחרת. אולי גם מפני ששוב היה תחקיר בטלביזיה שבו הראו את מחדלי החקירה של הפרקליטות בפרשת תאיר ורומן זאדורוב. כמה תחקירים כאלו כבר היו. כמה רמאויות התגלו שם של הפרקליטות ושל המכון לרפואה משפטית!

אז מרוב תיסכול שוב שלחתי מייל לתמי. אמרתי לה שאני ממש מיואש. כי כל פעם שהיא מכסחת אותם הם ממציאים משהו חדש. אז מי לידי יתקע שאחרי עדותי, למשל, הם לא ימצאו עוד מתלוננת? אתם חושבים שהם לא יכולים? אז תחשבו שוב...

תמי ענתה לי - "אין לי מה להגיד על זה...." הבנתם כבר מה תשובתה עשתה לי?

בדיוק באותו שבוע יואב עם לילי ואמיליה הגיעו ארצה לשבוע....

אז יש לנו את השמחה וההתפעלות מהילדונת המופלאה, את העיסוק המלא בכל מה שקשור לה וליואב ולילי במסגרת המשפחתית העמוסה והצפופה ועם כל החובות שיש לי ולציפיות ממני... וביחד, כל זה עם יתר המחשבות שמפוצצות לי את המוח. ואין לי אפילו את הפי לטייל איתו ולהסביר לו מה קורה....הוא בפנסיון, הגיבור הנסתר של כל הסיפור הזה...

אז אם זה לא מספיק, ובשביל לסיים את השבוע הזה, יש לנו מחר עוד לווייה. של גידעון. גיד'לה. שאנחנו התחלנו ביחד בכתה ב' בבית חינוך לילדי העובדים בתל אביב לפני שבעים וחמש שנים.... אני מספר לכם את זה, כי אולי שמתם לב כמה חברים "הלכו להביא" במשך הזמן שאני מתייסר בסיפור המטומם הזה...

26.01.17

אז מה אני עושה בינתיים. בינתיים זה עד שייגמר המשפט הזה. ויש לי שלוש אפשרויות. בעצם זה לא מדויק. יש קודם את הזמן עד שהמשפט ייגמר, ורק אחר כך יש עוד שתיים נוספות. עד שייגמר, זאת אומרת זה הזמן עד שיייתקיים דיון ההוכחות הקרוב שם נלמד איזה הפתעות יש לתביעה וגם, אני מקווה תהיה שם העדות שלי. ואחרי זה יהיה דיון נוסף של הסיכומים ואחרי זה, הדיון בו השופט יגיד מה דעתו. אז הנה לוח הזמנים... הדיון הראשון, זה הקרוב, הוא בעוד חודש וחצי. הדיון הנוסף אם כך, לסיכומים, לפחות חודש נוסף. ואחר כך, הסיום, בטח עוד חודש (נדמה לי שיש איזה חוק למשך הזמן הזה). זאת אומרת, 4 או 5 חודשים מהיום. בסך הכל אני מסכם, זה לפחות חצי שנה נוספת. ואנחנו מתקרבים לחמש שנים מאז שהסיפור הזה התחיל! אני מתנחם שכאן (עדיין) זה לא עולם שלישי שם אנשים יושבים בבית הסוהר שנים עד שמתחיל בכלל משפט...

אני לא יכול להסביר איך אני מרגיש שכבר כל כך הרבה זמן אין לי אופק למה שעוד נשאר לי לבלות בעולם הזה. כל חבר שאני הולך ללוויה שלו רק מעצים לי את ההרגשה כמה זה זוועה, שאת המעט שעוד נשאר אי אפשר לנצל עם כל הלב, כי אין כבר אין לי ממש לב. ולא רק לב אין לי. כל המוטיבציות לעשות משהו הולכות ונעלמות. אני שוכב בלילה ומנסה לחשוב מה אעשה מחר, ואין לי כלום. אני, שבדרך כלל הייתי עסוק מעבר לאוזניים, בעוד ועוד דברים לעשות, עד שהיה חבל לי על הזמן שאני ישן.... ולא שאין לי בראש דברים. יש לי. אבל אין לי שום מוטיבציה לכלום. אני בוהה בטלביזיה. מחכה לרגע להגיע למיטה ולהתגלגל שם.

לפני שבוע יואב ולילי ואמיליה חזרו לאמריקה אחרי שבוע שהיו כאן. אמיליה, זאת הנכדה הקטנה שאנחנו מכירים מהסקיפי השבועי. הקטנה הזאת היא משהו חלומי. לילי אומרת לי בשקט שהיא קיבלה את ה smartness שלה ממני... ואני מגייס את כל הכוחות הנפשיים שלי שהיא וגם שאף אחד אחר לא ירגיש בכלום. בורח החוצה מפעם לפעם כשאני מתפוצץ. מתפוצץ ממחשבות על המילכוד. מחשבות מהמין של "מתי שוב אראה אותה, ואם בכלל". לילי מגלה לנו שהיא בהריון. כולם שואגים בשמחה... רק אני בהלם. בשוק. רוצים שיהיה בן, המשך לשושלת רוגל... מדברים שאז ניסע לברית... שאני אסע.... איזה בדיחה.

שמעתי שמדברים שהיתה תוכנית ב"עובדה" עם השופטת הילה גרסטל שהתפטרה מלהיות נציבת הביקורת של הפרקליטות. ולא ראיתי את התוכנית הזאת למרות שאם הייתי יודע לא הייתי מחמיץ אותה בעד שום הון. זה היה בשבוע של אמיליה.

27.01.2017

הלכתי על הבוקר לגוגל, כתבתי "עובדה", וקיבלתי מיד את כל התוכנית שהיתה עם הילה גרסטל. הקשבתי לה פעם אחת ברצף. אחר כך הקשבתי שוב, הפעם לאט, וכתבתי "רשמים". ואי אפשר להאמין למה ששומעים. אומרים שאנחנו הרי מדינה נאורה, לא? ואני חייב להוסיף ולכתוב את הדברים ששמעתי שם לכאן, אפילו שכבר כתבתי פה לא פעם דברים קשים על הפרקליטות. ואני אכתוב שוב ושוב ועוד ועוד! ומבחינתי, אף פעם, לעולם, זה לא יהיה מספיק. כי אין כבר מה

שיכול לספק אותי, ככה שיחזיר לי את השנים האבודות האלו שהיא לקחה לי.

הנה הפתיח/סיכום של התוכנית: לקרוא ולא להאמין!!!

כשמונתה השופטת הילה גרסטל לתפקיד נציבת הביקורת על התביעה, היא האמינה שבפרקליטות יושבים אנשים טובים וישרים, שכוונותיהם טהורות. ואחרי שנתיים ורבע סוערות בתפקיד היא עוזבת כאזרחית מודאגת, מיואשת מהמדינה וחרדה מכך שחפים מפשע יושבים בכלא. מה היא ראתה שאנחנו לא? צפו בראיון המלא –

והנה דברים שרשמתי מתוך מה שנאמר בתוכנית עצמה:

הילה גרסטל היתה שופטת מוערכת בבית המשפט המחוזי 24 שנים לפני שהתמנתה לנציבת הביקורת של הפרקליטות. הפרקליטות, לידיעתכם, שלא כמו כל גוף ממשלתי אחר, וללא יוצא מהכלל, מעולם לא עמדה לביקורת. והיא, הילה גרסטל, היתה בטוחה שתמצא מערכת שמתנהלת כמו שצריך, "אך לא כך הוא מה שמצאתי". היא חשבה שזה "גוף של אנשים ישרים שאומרים רק את האמת", ויצאה כשליבה רותח. (לא פחות! כך אני). רצתה, בתום ליבה, לבדוק איך מתקבלות שם החלטות, והזהירו אותה מגוף כוחני שלא יתן לה לעבוד. מביאה דוגמאות של אזרחים שנרמסו על ידי המערכת, כמו, למשל, האזרח שלא מוצא את דרכו, סחבת נוראית, אדישות מוחלטת, לאף אחד לא אכפת כי עוסקים בתיקים ולא באנשים (כך אומרת פרקליטת מחוז). נשמע מוכר, לא?

הנה דוגמה פרטנית מפורסמת -

תיק זדורוב – התעקשות הפרקליטות, שידעו כל הזמן את האמת בנושא אי התאמת סכין הרצח לסכין של זדורוב, אבל הסתירו! "מוטיבצית היתר" של הפרקליטות, האם אין לה גבולות? ואני מזכיר – "מוטיבצית יתר" זה שם נרדף ל"אשמת החשוד" עליה כל כך הרבתי לכתוב כאן,

והיא, השופטת גרסטל, "מקווה מאד שאין להם", זאת, בתשובה לשאלה אם יש להם אחת כזאת (את המוטיבציה הזאת) כאשר יש להם חשוד. והיא מוסיפה ואומרת ש"קוותה שתוכל לענות בשלילה, אבל, קצת התערער לה הבטחון..." ועוד הוסיפה – "חפים מפשע יושבים בבתי הסוהר!" התיק של זדורוב הוא התגלמות הרוע של הפרקליטות. במכון לרפואה משפטית, עבדה אחת, ד"ר פורמן, שטענה, מהתחלה, ובכל כוחה המקצועי, שיש טעות בענין הסכין של זדורוב. היא טענה שזה לא משהו שבספק, אלא, משהו מוחלט. אבל, הפלא ופלא, פרקליט המדינה, שי ניצן, התערב! מה פתאום הוא מתערב שם, במקום שאין לו מה להתערב? ולא סתם התערב, אלא, גרם לכך שד"ר פורמן תסולק מעבודתה אפילו שהיא נשארה כתוצאה מכך ללא פרנסה, וגם פגועה נפשית!

הילה גרסטל מאשימה אותו, ושימו לב היטב, את פרקליט המדינה, בחוסר אמינות, בחוסר מנהיגות, בחריגה מסמכות, ומה לא...

ואז, היא, השופטת לשעבר גרסטל, הולכת עם כל זה לפרקליט הראשי לממשלה ומתלוננת. ומה היא מקבלת שם? הפלא ופלא – "הם מצופפים שורות בשביל להגן אחד על השני". ואתם זוכרים, אני מקווה, שהיא (ואני) מדברים על המקום שאמור להיות פיסגת הצדק של המדינה! לא פחות! ומה היא מוצאת שם? ביב של שופכין מסריח – כך אני אומר בשביל שלא יהיה כל ספק במימצאים!!!

ויש להם, בפרקליטות, משום מה, שותפים. אלו המזוהמים שכבר הזכרתי אותם לא פעם, אלו הם, ובעיקר שם, זה הראש של המכון לרפואה משפטית. ועכשיו תשמעו מה אומרת השופטת הילה גרסטל, לא מה שאומר החפ"ש דן רוגל, הנה כך היא אומרת:

היא פתחה שם, במכון לרפואה משפטית, את הדלת "והיא נחרדה מהמימצאים שהיא מצאה. לא ישנה בלילות!"
והיא חיברה דו"ח מיוחד. מטלטל.

ומה קרה?

הפרקליטות נעמדה על הרגליים האחוריות כדי שהדו"ח לא יפורסם!
והם, הפרקליטות, אף שכרו יחצ"ן כדי שיימצא דברים נגדה, נגד גרסטל!
והתפרסמו עליה השמצות, שקרים והבאשות.
אני מקווה שלא שכחתם שלא מדובר בארגון פשע, אלא בפרקליטות. שזה הארגון לשמירת הצדק האולטימטיבי של מדינת ישראל...
והפרקליטות הזאת, הגוף החולה הזה, חולה ערכית וניהולית ובעיקר התנהלותית (כך קובעת המבקרת), מה הוא עשה? הנה כך –
הוא הודיע לאנשיו לנתק איתה, עם המבקרת השופטת המוערכת הילה גרסטל, כל מגע.

אתם הבנתם את זה?

וכך היא אמרה בסיום, עם הודעת התפטרותה -

"נכנסתי לתפקיד הזה עם רצון טוב, ויצאתי אזרחית מודאגת"

שבועיים בערך אחרי שסיימתי לכתוב את הקטע הזה, התפרסמו עוד מספר כתבות על מחדלי הפרקליטות בתיק זאדורוב. הפעם, הם "איבדו" את הטלפון הנייד של הנרצחת... איבדו, עאלק. איזה נבלות... הייתם צריכים לקרוא מה אומרת עליהם האמא של תאיר. ואחר כך, הם "מצאו", אבל מתוך שלושת השיחות שהיו שם, האחרונה, החשובה, איננה... הבנתם?

אז מה אני הקטן יכול להוסיף? בעצם כלום. זה אפילו לא עוזר לי בשום דבר מעשי, פרט אולי להוצאת קיטור, משהו חשוב בפני עצמו בגלל הלחץ שהולך ומצטבר אצלי בפנים. ולחץ בלתי מבוקר שהולך וגודל יכול להביא לפיצוץ – דבר המהנדס...

אז כרגיל במקרים כאלו, אני שולח לתמי אולמן מייל...

שלום תמי,

תכנית עובדה עם הילה גרסטל,

החמצתי את התוכנית בזמן אמיתי, אז גוגל עזרה לי וראיתי עכשיו.

אם רק חצי אמיתי (ונראה שהרבה יותר), זה לא להאמין.

אז נכון שמי אני ומה אני לעומת, למשל, זדורוב או דוגמאות אחרות שהיא נותנת, אבל, אם אני לוקח ו"מגדיל" את התנהלות הפרקליטות, כפי שמתבטאת במשפט שלי ובעיקר את נושא "אשמת החשוד", אני מגיע בדיוק ל"מוטיבציה היתר" עליה מדברת גרסטל.

ככה, סתם היראהוים לשבת...

דן

תמי, כרגיל, עונה מיד. היא אומרת ש"ביקורת זה תמיד דבר חשוב וחבל שלא הצליחו להתפשר"....

ועוד לא זכיתי לשמוע ממנה אף פעם איזה מילת עידוד, או הסכמה... אבל את זה, כרגיל, אני דווקא מבין... אני מקווה שבסוף בסוף, הטוב אני מקווה, נראה שיש גם תמי אחרת... אני לא מעלה על דעתי שיכול להיות סוף אחר!

31.01.2017

כל הקטע האחרון הזה שכתבתי לא "התפרץ" לתוך החיבור הזה במקרה. אמנם לא היה לי תכנון מוקדם לזה, ורק בגלל תוכנית "עובדה" זה קרה, אבל, אני הרי לא אחמיץ שום הזדמנות להשחיר את פניה של הפרקליטות הזאת! ההיפך. אני כל הזמן מחפש עוד ועוד פרשיות כאלו!
ואני גם לא צריך להתאמץ במיוחד - רק צריך להסתכל כל יום בעיתון... או גג, יומים, בשביל למצוא עוד סיפור....

וכמובן לכן, שגם זה, הסיפור הזה שתיארתי הרגע, הוא לא הפעם הראשונה בשנה האחרונה שזה קורה, והוא לא אירוע חריג, כפי שכל מי שקרא כאן עד עכשיו כבר הבין.

לפני שניתקלתי בתוכנית הזאת ("עובדה"), הייתי עסוק בהתביינות, אם תרצו, בהקשר שלי, זו של "נשבר לי הזין". שאין לי יותר כח, או מוטיבציה, או חשק, לעשות משהו. וגם זה אינו הפעם הראשונה שזה קורה לי, ושלמזלי, כל פעם, איך שהוא, אני מצליח להתעשט ובכל זאת למצוא משהו שיעסיק אותי, שיחזיק אותי מעל המים. לעוד קצת זמן.

אז עכשיו, בימים אלה, מה שמחזיק אותי "בחיים" זה הקטע עם הספר "חשיפה אופטימלית", זה שאותו הצלחתי להכניס למדף הספרים של "אמזון", בעזרה, ובעצם בזכותם של "חבורת כרמי" כמו שאני מכנה אותם. ולא חשוב כאן הפרטים שלהם, הם קיבלו, באופן מיוחד, את כל הקרדיט שמגיע להם.

מה שחשוב לחיבור הזה, זו העובדה שזה מצליח לגרום לי לבוא כל בוקר למחשב ולראות "מה נשמע" – כמה קנו את הספר הזה. ובהתחלה, באמת היה אחלה. למעלה מעשרת אלפים איש הורידו אותו אליהם כשהיה בחינם. אחר כך כמה מאות גם קנו, אבל, אחרי ימים ספורים זה נחלש לגמרי. ואז, למרבית הפלא שלי, יש לי פתאום פרץ מוטיבציה... ובלי שאני ממש מבין מה נכון לעשות, "התנפלתי" על עשרות קבוצות פייסבוק, הן של צלמים והן של קוראי ספרי מתח, מאות אלפי חברים, הסברתי מה שהסברתי, וחשבתי, וקיוויתי... אבל, זה לא זה. לא ככה כנראה עושים שווק באמזון... קונים אולי ספר או שניים, אבל, גם כן זה לא קורה בכל יום.

אני דווקא כן מקבל מאות לייקים על הצילומים שלי שבהם אני מלווה את הלינק לספר. אני מפרסם בקבוצות מהעולם הגדול שם אני מנסה לשכנע, למשל, למה כל אחד יכול לכתוב ספר כזה... אבל, כנראה שלא זה מה שקובע. יש כנראה הבדל גדול מאד בין "לייק" לבין קניה של ספר (\$3)... אבל, בחיי, זה לא באמת חשוב. בטח שלא חשוב לי כמה ספרים קנו ואם בכלל. מספיקה לאגו שלי העובדה שיש לי ספר באמזון ושבתחילת אלפים קראו. אפילו הדרוג של הקוראים אחלה...

5.02.2017

משהו פתאום נדפק לי ברגלים. כואב לי כשאני יושב... רק זה חסר לי, שלא אוכל לשבת... אז אני בודק אופציות. למשל, עכשיו אני יושב בחדר העבודה, אבל לא ליד על השולחן הרגיל, אלא, באגף השני, זה של כלי העבודה, על כסא פלסטיק, שהוא אחד כזה, נמוך עם משענת אלכסונית, שלא לוחץ לי על הרגלים, יותר נכון על השוקיים, ולא כואב לי. ואני יכול לכתוב עליו. אז הבאתי אותו לכאן, את המחשב הישן והקטן, זה שהיה איתי בתורכיה, שאני יכול לכתוב איתו כשהוא מונח לי על הברכיים... ואני מסודר.

07.02.2017

האמת, כבר די הרבה זמן, שבועות, שמצב הרוח שלי במיוחד על הפנים. נדמה לי שזה התחיל ביום שנדחה הדיון בו אני הייתי צריך להעיד. חיכיתי ליום הזה. חיכיתי וחשבתי בלבי הנה מתחילים לראות את הסוף. גם אמרתי לתמי, שהנה הנה... ואז הנה הדחיה פתאום. כי כשאני מוסיף לדחיה את כל

המשמעויות השחורות של הפרקליטות, אלו שלא חסכתי במילים לתאר, אני נכנס לדכאון עמוק.

אני לבד. לא מהיום. גם את זה כבר אמרתי לא פעם. אין לי בעצם למי להגיד דבר. בטח אין אף אחד שיכול להגיד לי משהו. איך שיהיה? גם זה לפעמים מכריע אותי יותר מתמיד.

אפילו הדברים הכי משמחים שקורים לי, לא עושים את מה שהיו יכולים לעשות. הם טובים רק לרגע קצר. הנה – יואב שולח מסרון להודיע שלשושלת רוגל יהיה המשך! יהיה בן! היש שמחה גדולה מזאת?

ומה עובר לי בראש מיד, אבל מיד – "יופי, אפשר להיאסף לאבותי בשקט"... ורציתי לצעוק את זה בקול גדול, אבל, נעצרתי. נבהלתי... וכתבתי לכולם - "איזה יופי, אספר לסבא שורה..."

אמרתי כבר אלף פעמים שיש לי רצון ענק לכתוב. כל הזמן היה לי, אבל כעת הוא הרבה יותר חזק. זה לא אומר אמנם שאני גם כותב, אבל הרצון הזה הוא ממשי וקיים ובוטח. וכשאני חושב על זה, מנסה להבין למה זה קורה, אני פתאום מבין שכשאני כותב אני מרגיש פחות לבד. איזה הארה! הנה, כל הכתיבה של החיבור הארוך הזה, שלמעלה משנה היא נמשכת, פתאום מקבלת משמעות חדשה לגמרי. איך לא הבנתי את זה קודם?

כשכתבתי קודם את כל המותחנים, לא היתה לי את אותה הרגשה. למה? כי בכתיבת המותחנים הייתי עסוק, במקביל וביחד עם הכתיבה, גם בשחזור פרשיות עבר, בשמירה על הרצף הלוגי של הסיפור, במחשבות איזה משפטים יהיו יותר מוצלחים. הייתי טרוד בבעיות זיכרון, איך לא לשכוח את שמות המשתתפים... איך לזכור מה היה איפה ומתי, מי אמר למי וכו'. הייתי קורא כל יום מה שכתבתי אתמול ושלושום בשביל לתקן, ובשביל שלא תהיינה שגיאות, בשביל שלא יהיה "סתם" סיפור.

בחיבור הזה, וגם בעצם בחיבורים הדומים שכתבתי, מה שאני עכשיו מבין, זה, שכשאני כותב, זה שקורים אצלי דברים אחרים לגמרי.

כשאני כותב חיבוטי נפש, אז אני בעצם מדבר עם מישהו. אני לא יודע מי הוא, או מי היא. אני רק מרגיש מישהו קרוב. כזה קרוב, שאיתו, או קרוב לוודאי שזה איתה, אני לא מרגיש כל כך לבד.

איזה הארה מופלאה. ברור לכן למה, עכשיו, כשאני כותב, אני מרגיש כל כך טוב! ועוד עם הלוקסוס הזה להגיד כל מה שאני רוצה, נגד מי שאני רוצה, בלי לעשות חשבון!

אז זה, זה מה שאני עכשיו כותב, כמו שאתם כבר מבינים, זה חיבור טהור. אין בו זיופים. אין טיוחים. כל הדברים "צועקים" ממוחי (או מבטני). אני חושב שאולי, פה ושם, ברגע האחרון, או אולי בקריאה השניה או השלישית, מחקתי דבר שיכול היה לפגוע או להעציב מישהו, אבל, לבטח זה לא קרה הרבה פעמים.

בעד זה כנראה, פתאום, הרעיון הזה, שכשאני כותב אני לא לבד, עושה לי כל כך הרבה שכל, ויתרה מזאת – הוא עושה לי טונות של טוב. הזכרתי לא פעם במהלך השנה הזאת, וסליחה על החפירה האין סופית, שאין לי עם מי לחלוק את הכאב והתסכול ואת הדכאון המתמשך. בטח גם הסברתי למה. אז הנה, "בבת אחת", יש פתרון. אני כותב, זאת אומרת שאני מדבר, מוציא מהלב, "משתפך" כמו שפעם היינו אומרים... בשביל לא להיות לבד!

ולהשלמת התמונה הזאת, הייתי צריך להוסיף עוד תמונה. אמיתית. אפילו שלא בטוח שכולם יכולים להבין אותה, אבל, אני מוסיף –

ברגע שאני עובר לכתוב כאן, בחדרון הצמוד לחדר העבודה הרגיל, ברגע שאני מתיישב על הכסא ומדליק את האור מעלי ושם את המחשבון על ברכי, הפי מגיע. הוא דוחף (!) ממני את המחשב ושם במקומו את ראשו על ברכי... ואחר כך גם את הידיים... והוא מסתכל לי בעיניים... ורק מחכה לליטופים ולדיבורים... אז אני מדבר... ואני לא מגרש... ורק כשהוא חושב שאמרתי הכל, הוא יורד מעלי ונשאר לשכב צמוד על הרצפה לרגלי... אז נכון שצדקתי כשאמרתי שכשאני כותב אני לא לבד????

08.02.2017

החדר הזה שבקומת הקרקע, תוכנן וגם כך בוצע, כשהבית נבנה, כ"חדר עבודה" של בוגר בית ספר מקצועי (דווקא לא של מהנדס). רציני שיהיה לי מקום שבו אוכל לעשות ולבנות את כל מה שתמיד חלמתי עליו. הוא לכן גדול מאד, מצויד מכל טוב, מאורגן כמו שצריך, פאר היצירה. תמיד גם היתה לי חולשה לכלי עבודה. הייתי מבלה שעות ארוכות בחנויות שמוכרות ציוד. גם הבאתי מאמריקה. עד היום אפשר לראות איך הם, כל הכלים, מסודרים לאורך הקירות. ובאמת, הרבה שנים ממש עבדתי בחדר העבודה הזה. בעיקר נגרות. אפילו בניתי לי שולחן עבודה מסיבי. עשיתי ארונות לבית, וארונות קיר, דלתות, אין ספור מדפים, שולחנות כפריים, ספסלים, ועוד כהנה וכהנה.

ואחרי הנגרות הגיעה גם הגינה, וגם בה השקעתי מכספי, מזמני ומנשמתי. וגם לצרכי הגננות צריך כלים ומכונות... וגם לכל אלו יש מקום... ועברו חלפו להם השנים. כל הילדים גדלו ופרחו והלכו לדרכם. ונשאר בית ענק, עם גינה פורחת ומטופחת, עם כלב זאב, עם דבורקה ועם חדר העבודה המושלם.

ושוב עברו עוד שנים. הבית נשאר על מקומו, קיסמו לא פג, כוחו, כך מסתבר, היה גדול יותר מהרבה דברים אחרים, ואני חזרתי אליו אחרי כמה שנות גלות. נקרא לזה ככה.

אבל, כעת, אני כבר לא צריך "חדר עבודה" בסגנון הישן. אני צריך דברים אחרים. כי אני עסוק בדברים אחרים. גם העולם השתנה לבלי הכר. הטכנולוגיה, למשל, שכובשת כל חלקה טובה.

ואני, מהר מאד החלטתי, שאני לא נשאר מאחור. אני נצמד אליה, לטכנולוגיה. שהיא לא תנצח אותי. ואני משתלט.

ואני ממש לא מתכוון לכתוב כאן את קורות חיי מאז. כל מה שאני רוצה להגיד, לכתוב בעצם, זה שהחלטתי לעשות לחדר העבודה "הסבה מקצועית". וחילקתי אותו לשניים. בחלק אחד, השארתי את כל חדר העבודה הישן. על הקירות מסודרים כל הכלים. גם שולחן עבודה יש. הנכדים יודעים שאפשר להסתכל על הקירות ולקחת משם כל מה שרוצים. ומקבלים עם ברכה מצורפת.

ועוד דברים יש, שעליהם עוד אדבר בהמשך.

בחלק השני, יותר נכון את החלק השני של חדר העבודה, הפכתי למרכז הטכנולוגי שלי שהוא גם מרכז חיי.

דבר ראשון, שיפצתי את החלל הפנימי. ציפיתי בעץ ובשטיחים את הקירות ואת הרצפה, שמתתי תמונות על הקירות (עוד אספר) והזמנתי אצל נגר צמרת ריהוט מתאים. מתאים זה לא מילה... משהו משהו...

עם הזמן נוספו גם שלושה מחשבים, כל אחד עם תכונות אחרות ייעודיות לו. יש מרכז תקשורת קווית ואלחוטית, פקס, סורק וכו' וכו'.

ועוד יש בחלק הזה ציוד צילום מתקדם ביותר. מצלמות חדישות, עדשות חלומיות, תוכנות לעיבוד תמונה.... צילום הפך להיות חלק משמעותי ביותר של חיי. ודרך אגב, אין כמו צילום להיות מזור לנשמות בודדות!!! זה גם

לנסוע לבד למסעות צילום במקומות נידחים וגם לעבד אחר כך (באחד מהמחשבים) את אלפי התמונות המצולמות.
אני יכול להגיד, ובפה מלא, שבמהלך כמעט עשר, אולי שמונה, השנים האחרונות, אני מבלה במקום הזה, בחצי המודרני, של חדר העבודה המקורי, אין ספור שעות של היממה. "אני למטה", זו "הסיסמא". וכולם מכירים ויודעים.

והנה, למרות אין ספור השעות שביליתי שם, בחצי חדר העבודה המודרני הזה, למרות כל הספרים שכתבתי שם, כל מאות או אלפי התמונות שעבדתי שם, למרות אין ספור השירים והמוסיקה ששמעתי שם, הנה אני יושב עכשיו, דווקא בחצי חדר העבודה העתיק, עם כל כלי העבודה התלויים על הקירות, בלי שולחן עבודה אמיתי, ועם מחשב נייד בן 10 שעליו אני כותב. והוא על הברכיים... המחשב הזה ששימש אותי עוד בזמן התורכי... וזה קורה כי רק בחצי החדר הזה יש מקום להכניס כסא, כסא פלסטיק של "כתר", כזה שבגלל הגיאומטריה שלו אין לי בעיה לשבת עליו ולכתוב. אין לי בעיה לשבת שעות ואחר כך לקום ולהמשיך ללכת... כל זאת כי משהו נדפק לי באיזה מקום בשלד, ואני מתקשה למצוא מקום לשבת על כסא רגיל...

אבל, "אליה וקוץ בה" אומרים. בעצם אני דווקא מחפש את המשפט ההופכי, אני רוצה להגיד כנראה ש"מאז יצא מתוק"... כי, למרות התנאים הפשוטים והפרימיטיביים, של הכתיבה, יש לזה יתרונות בלתי צפויים. כי כל פעם שאני מרים את העיינים מעל המקלדת, ודווקא במקום הזה שאני יושב, ואני מסתכל מסביב, אני רואה דברים שכבר שכחתי על קיומם. אני רואה במה הקירות מכוסים. ואני מסתכל, והמילים נעתקות ממני. זה פשוט לא להאמין. הדברים שהצמדתי ותליתי על הקירות בעשרות השנים האחרונות. ולא הורדתי. פוסטרים, צילומים שלי, תמונות שקיבלתי (ההקדשות...), עמודים שחתכתי ממגזינים (נשיונל גיאוגרפיק...), ספרי מסעות, עשרות רבות של מפות מכל העולם. "חתיכת חיים" אמא שלי היתה אומרת... או אולי זה בכלל היה אבא...
ולמה אני בעצם כותב את כל זה?

10.02.2017

כל הקטע האחרון שכתבתי בימים האחרונים, לא נראה כמו משהו ששייך לחיבור הגדול שכתבתי עד עכשיו. זה לא תיאור "הימים הנוראים" שאני עובר, זה לא דברי שטנה על הפרקליטות, זה גם לא חיבוטי נפש והתפלספות על המילכוד. זה דווקא נראה לי יותר כסוג של קטעים ממסמך של "סיכומים". בדגש על מסמך, לא חיבור. כי סיכומים זה מושג שמתקשר עם מסמך, לא עם ספר ואפילו לא עם חיבור, נכון?
אז למה אני בכלל כותב פתאום סיכומים? באמת שאלה טובה.
ואולי בכל זאת יש לזה קשר הדוק לכל מה שכתבתי קודם... עוד נראה.

הנה סיכום לדוגמא.

אני מסתכל על שני הקירות שמשמאלי. על שני לוחות העץ המחוברים לשני הקירות, אולי ששה מטרים אורך כללי, תלויים, לפי הגודל והנוחות, עשרות כלי עבודה. עשרות. אלו כלים שאספתי בעשרות שנים (יש מקדחה שקניתי לפני חודש...). ואני יכול להגיד על כל כלי וכלי, איפה קניתי, מתי קניתי ולמה קניתי. התחל מלפני עשרות רבות של שנים ועד היום. החל משז"ר במפרץ, עבור דרך סירס בבוסטון בארצות הברית וגמור בהומסנטר. ולא רק שם. יש גם כלים שמצאתי בכל מיני חנויות שכוחות אל בשווקי פשפשים. ולכן, כל כלי וכלי הוא סיפור שאפשר לספר. מה עשיתי איתו, למשל. האם זה ספסל כפרי בסלון או שהוא מדף בשרותים או אולי סתם מסגרת לתמונה. ולאיזה תמונה... אז האם נכון להגיד שגם זו דרך של סיכום?

והנה עוד סיכום לדוגמא.

הפעם זה על הקיר ממש מולי. יש עליו מספר בלתי מבוטל של מפות שהצמדתי עליו בעשרות השנים האחרונות. כל מפה מציגה משהו שענין אותי באותו זמן, משהו שחשבתי שזו פסגת ההתענינות שיכולה להיות באותו רגע.

דוגמאות? בבקשה: מפת תבליט של המזרח התיכון – תורכיה בצפון, אירן במזרח, תימן בדרום, מצרים במערב. מפה עם צבעים עזים. האזור מומחש עד להכאיב. כמה זה אקטואלי היום...

או, מספר לא מבוטל של מפות של העולם. איזה שפות מדברים איפה. כמה אנשים בכל שפה... או אולי מענין אותכם דרכי המים בנהרות העולם, או הצמחיה בו. או שמא מה צויר ונכתב על "הפוסטר" שנשלח לחלל על מנת שחייזרים אינטליגנטיים יוכלו לפענח, או, אולי, דווקא מפת מנהטן היא מה שהכי מענין אותכם ברגע זה... ואוף! שכחתי, רק צריך להרים את העיניים, ולראות גם מפה של החלל... גלקסיות... חלליות... ושוב אני שואל, נכון שגם זה סיכום? דרך אגב, אפרופו מפות, עד היום זה דבר שמענין אותי בצורה בלתי שגרתית. תשאל אותי מה אני רוצה על אי בודד? תן לי אטלס. לא צריך יותר. תנסו פעם. תתעמקו. כל רגע מוצאים עוד משהו שלא ראיתם קודם. מטמטם.

ודרך אגב, שום סיכום לא יהיה סכום אם לא יאמר בו משהו על בעלי חיים. גם אלו תפסו אצלי מקום נכבד במהלך החיים. זה כמובן התחיל עם דגים. היה בבית (במוצקין) חדר, שהיה חדר העבודה שלי דרך אגב, שכל הקירות שלו היו מלאים באקווריומים, אחד על השני. כל סוגי הדגים שאפשר היה למצוא. היו צמחים ופילטרים, היה חמצן והיו ספרים רציניים שעוסקים בגידול. והיו נסיונות גידול. שהרי אין השרצה של גופים "פושטים" כמו זו של דגי קרב או זברות או סקלרים... ומה לא... כמה שנים טובות זה נמשך. הילדים היו יושבים שעות ומסתכלים! עד שלילה אחד, שמענו, במיטה, מים זורמים בבית, בלילה... דגים שוחים בסלון... ובזה נגמר ענין הדגים...

ואחרי הדגים, באו הכלבים. יש, ממולי, על קיר העץ שבניתי, זה שמפריד בין שני חלקי חדר העבודה, פוסטר ארוך עם ציורים של משפחות כלבים. יש אין ספור סוגים. אנחנו, לפני כארבעים שנה, החלטנו על כלבי זאב. זאת לא היתה החלטה מושכלת. לא היה שום דיון. הילדים (בעצם הילדות, יואב עוד לא היה) רצו כלב. "תאכלו לפלפל ירוק חריף במסעדה ותקבלו"....

ואז, יום אחד, חבר בעבודה אמר לי שיש לו כמה גורי זאב בלגי שחורים. ונסעתי אליו לשבי ציון. וחזרתי עם בילי. בן חודשיים. שחור ושעיר, קטן כזה שהלך לאיבוד במושב האחורי באוטו (אסקורט נדמה לי)...

ומאז היו לנו את בילי, ג'וניור, היידי והפי. הפי הוא זה שברגע זה שוכב למרגלותי ולא זז ממני. ממש. על הפי שמעתם כבר די הרבה במהלך החיבור הזה....

אז אלו היו כמה שורות סכום על כלבי הזאב שלי..

11.02.2017

אם הייתי רוצה להמשיך בענין הסיכומים, הייתי צריך לקחת את הכסא הזה ולעבור איתו לחלק השני של חדר העבודה, לזה החלק העכשווי, זה שבו בייליתי שעות אין סופיות כל יום במהלך כמעט עשר השנים האחרונות. הייתי יושב ושוב מסתכל על הקירות. אין שם מקום להוסיף אפילו בול דואר... וגם משם הייתי יכול לכתוב סיכומים... אבל לא אעשה זאת עכשיו. אני לא חושב גם שאי פעם אחליט לכתוב אותם. מי שירצה, רק יישב על הכסא הצהוב, יסתובב ויסתכל שלוש מאות וששים מעלות, יראה את התמונות, יקרא את שמות הספרים, יפתח איזה מגירה או שתיים – וממש לא צריך יותר. זה יהיה סיכום שמספר את עצמו.

וכן גם, המתבונן מתוך הכסא הצהוב מוזמן לפתור את חידת המטמון. איפה האקדח של אבא מוחבא (או היה מוחבא...).

אז החלטתי. אני לא ממשיך לכתוב סיכומים. אני חוזר לזמן אמיתי. הנה, למשל, היום ליונתן, נכדי הבכור, יומולדת. הוא בן עשרים ושמונה... טילפנתי לוודא... ולברך. היינו צריכים להיפגש יום קודם, לצהרים. בירה, המבורגר, שניצל (יש לנו מקום שנותנים שניצל ענק...). ולא נפגשנו. בגלל. בגלל הדפיקה בשלד שלי שהזכרתי קודם. באסה אמיתית.

12.02.2017

כמה מילים על נכדים. באמת רק כמה.

נכדים זה עולם בפני עצמו. היחס אליהם וההרגשות אליהם זה משהו שאני לא מעיז אפילו להתחיל לתאר. אני לא חושב שיש לי כשרון כתיבה או אוצר מילים או היכולת לחבר אותם כך שיתארו את המצב הזה. אפילו לא בקירוב. כל אחד מהנכדים זה משהו אחר לגמרי. אולי זה כמו בריאקציה כימית, כל אחד מעורר תגובה אחרת, מדליק אצלי משהו שונה ומיוחד במינו. עם כל אחד, ובאופן מידי, אין "זמן תגובה", יש ניצוץ ייחודי רק לי ולו/ה. עם הקטנה באמריקה, למשל, ועוד בסקייפ, אני כמעט מתעלף... הדופק משתולל, הנשימה נעתקת. כולה שנה וחצי... אז מה פתאום נזכרתי לדבר על נכדים?

אני דווקא יודע את התשובה. זזו, לא להאמין, שוב תשובת "קיבינימט". עוד אחת... כי היא מורכבת מתוצאת החיבור, או התמהיל, של המילכוד ההוא, למי שעוד לא שכח, פלוס הסיכומים המתבקשים, אלו שהתחלתי לדבר עליהם עכשיו. הסבר:

המילכוד, שהרי הוא תוצאת הפסד בכל מצב, הפסד שלי כמובן, והוא משפיע, לדעתי, והוא יהיה הכי הרבה והכי חזק על הנכדים. מבחינתי, הנזק שייגרם יהיה רב ביותר עליהם. איך הם יוכלו להתמודד איתו. ואני כמובן מתכוון לסיטואציה שבה, בגלל סיבות שלא יהיו תלויות בי, לא אוכל ליישם את הפתרון "שלי" ואצטרך לחיות בעולם אחד איתם. ולכן, היום, זאת אומרת עכשיו, זה הדבר הכי נורא שאני יכול לחשוב עליו שיקרה לי ולהם. אם מישהו חשב לרגע ששכחתי במה החיבור הזה עוסק, היתה לו טעות... לא שכחתי אף לא לרגע. אין מצב. שהרי כבר שנים שאני לא חושב על שום דבר אחר, אפילו שאני עסוק בדברים רבים ואחרים.

19.02.2017

זזו דווקא אמירה או אבחנה טובה. חושב ועוסק/עוסק. האבחנה שמדברת על ההבדל שבין להיות עסוק ובין לחשוב. ואמנם "טובה" אולי זו לא המילה הכי מתאימה, אבל, אין לי כרגע מילה אחרת יותר מוצלחת. אני רק יכול לנסות להסביר למה אני מתכוון.

המחשבות, הן לא דורשות ממני שום מאמץ. ההיפך. אני מתאמץ בכל כוחי להוציא אותן ממני. ובלי הצלחה. הן שולטות בי ללא עוררין. לפעמים, ברגעי חסד, אולי הן רק ברמה של הטרדה, אבל, כמעט תמיד הן דומיננטיות. הן מופיעות בכל רגע ובכל מקום. בדרך כלל, בכל פעם שיש משהו יותר חשוב או יותר עוצמתי או יותר שמח, אני מקבל 'קנק' מהמוח. גל חום בחזה. הפסקת נשימה לרגע. משהו בלתי נשלט לחלוטין. אני לא יודע איך להסביר את זה בדיוק, אבל, בעובדה, זה בא. ורק שלא תכירו את התופעה הזאת.

כאילו אני במכונית מנסה להאיץ ולברוח, אבל, אפילו שאני לוחץ על הגז בכל הכוח, המכונית לא זזה. וזה לא בחלום. זה אמיתי לגמרי.
יש לי בשבועות האחרונים איזה כאב מזורגג ברגל. בהתחלה התייחסתי לזה, קצת בלחץ אפילו, אבל אחר כך הפסקתי. אני מסביר לכולם שכמו במכונית, אם היא מודל ישן נושן, לא נכנסים איתה למוסך לעשות אוברול. נכנסים רק לתקן בעיות מוגדרות נקודתיות. פנצ'ר למשל. עם כל היתר לומדים לחיות. ככה זה גם עם הלחץ הזה מהמילכוד ומהמשפט ומהפרקליטות. חיים עם זה. אמנם לא שממש אפשר ללמוד איך. וזו זוועה אמיתית. ויש לי הרבה דברים שאני רוצה לחשוב עליהם. ולעשות.

אני רוצה לנסוע לצלם. מת לעשות את זה. יש לי המון רעיונות למקומות לאן אני רוצה לנסוע ומה לצלם,
יש מקומות שאני רוצה להיות עוד פעם, ניו יורק למשל, או בוסטון,
יש הרצאות שאני רוצה לשמוע, או לקחת קורס. על החלל, קוונטים.
אני רוצה להתעמק בעיבודי צילומים, להתחיל לצלם מאקרו.
אני רוצה עוד כלב. אני רוצה מלינואה!

אז מה קורה בפועל עם כל הרצונות האלו? כלום לא קורה. שום דבר. כי ברגע שרק קצה רעיון מגיח, המחשבה השחורה, הדכאונית, משתלטת ומסלקת כל דבר שמאיים להחליף אותה. ולא נשאר מהרצון הזה כלום. הוא נמוג. זה מה שהמחשבה השחורה אוהבת, או שאולי אני הוא זה שאוהב. ואז תמיד זה לשתות משהו. (למרביית הפלא, למרות שיש לזה השפעה רגעית נהדרת, זו לא נהיית בעיה).

בשורה התחתונה, אני אמנם יודע מה אני כל כך עוד רוצה להספיק, ואני גם בלחץ כי הזמן האבסלוטי האוביקטיבי מתקצר, אבל כלום לא יוצא מזה. כלום. אפס. נאדה. דברים חדשים דווקא מתווספים לרשימה, למשל, לנסוע באוגוסט לברית אצל יואב. אולי לשלב את זה עם פארק בקנדה, לצלם את הדובים והאלתיות במעלה הנהרות, איזה מחשבה אדירה... רק שאני אפילו לא מצליח לחלום על זה. האם אצליח בכלל להוציא וויזה לארה"ב? זה רק מה שאני מצליח לחשוב עליו... מחשבה שמשתלטת בלי רחם, והיא יותר חזקה מכל מחשבה אחרת.

כל כך בשביל "המחשבות". לא משהו.
נשארו רק המעשים, העיסוקים. מה בכל זאת אני מצליח לעשות בשביל לא להשתגע לגמרי. כמו שתמי אמרה, "תמשיך לחיות".

22.02.2017

יבש

26.02.2017

במהלך החיבור הזה, כתבתי ותיארתי לא מעט את פרשת התא"ל שהואשם בקיום יחסים אסורים עם חיילת וקצינה מפקודיו. תא"ל נערץ על ידי כל פקודיו, וזאת, ללא כל עוררין.
במשך קצת פחות משנה התנהל המשפט. בבית המשפט ובתקשורת וברשתות ה"חברתיות". הוא הופיע לכל הדיונים בבית המשפט יחד עם אשתו. בכלום. אף פעם לא היה לבד.
ואני כתבתי עוד ועוד על המילכוד שלו. כתבתי מה אני חושב על מה שעובר במוחו, כמו שאני חושב שעובר.

והמשפט נגמר. זה נגמר בכך שהוא הודה ב"בעילה אסורה בהסכמה" ולפיכך, בעיסקת טיעון, הוא נידון להורדה בדרגה אחת ולעבודות שירות. זה הכל. בלי בית סוהר.

ואין לאף אחד ספק שגזר הדין הזה היה בשבילו "מהשמים". כי על דברים הרבה יותר קלים מקבלים שנים בבית הסוהר.

אני אבל, הבנתי דברים נוספים, כי אני יודע שלא חשוב מה פסק הדין, המילכוד יותר חזק. מילכוד כידוע, מהסברי הרבים, הוא מצב שגם אם אתה מנצח אתה מפסיד. והנימוקים לדעתי זאת מסתמכים על העובדה שתמיד יהיו כאלו שהספק (או הבטחון) יקננו במוחם – "אשם או לא אשם"? וכל הזמן רק חשבת, בליבי בעיקר, מה עובר עליו, על התא"ל הזה, על אשתו ועל ילדיו. עוד אין לו נכדים... והכי חשוב זה מה הוא חושב שהם חושבים, כי זה הכי נוראי!

והנה, היום, למעשה אתמול, ראיתי נסיון נועז מצידם (!) למצוא פתרון לבעית המילכוד. מה אתם יודעים!!!

אשתו יצאה לטלביזיה, ובראיון, שאומרים שהיה מדהים, היא מספרת שבעצם, כל עיסקת הטיעון היתה בלוף אחד גדול בשביל ובמטרה לגמור את הענין. איך לגמור? כך: אם הוא אומר/מודה שהיתה בעילה, אבל בהסכמה, אז הוא מקבל את עיסקת הטיעון. ואין בית סוהר, והכל נגמר.

"אז הוא אמר", אומרת האשה... רוצה לאמר – עבדנו עליכם! אשתו מודה בעצם, שהם, ביודעין, בשביל לגמור עם הסיפור הזה, החליטו להגיד מה שיבקשו אותו להגיד, ואחרי שאמר, וקיבל את העונש הקל (והמגוחך), הם יצחקו על כל העולם... ועובדה, היא הלכה לראיון מול כל עם ישראל בערב שבת (והם דתיים...) ואמרה בעצם – "עבדנו עליכם".... איזה מטומטמים הם!

כי הם, ובעיקר הוא, עם כל כמה שהוא חכם (תת אלוף כזה), כנראה שלא הבין עדין באיזה מילכוד הוא נמצא. כל הסיפור שלו נמשך רק שנה, מהירות האור ביחס להתנהלות המשפטית של מדינת ישראל... אז לא היה לו מספיק זמן לעכל ולהבין. שישאל אותי... חמש (!) שנים שמורחים אותי....

אבל, בסוף הוא יבין. הוא יבין גם איזה טעות הם עשו עם ההופעה של אשתו, שהאמת, גם אני לא יודע מה היא חושבת באמת (!), כשהיא, למשל, לבדה, ככה בלילה, על יצועה מתגלגלת בלי שהיא יכולה להירדם!

והוא לדעתי, אללה ירחמו, ממולכד עכשיו שבעתיים... במקום לשתוק, להיכנס לאיזה מחילה ולהתפלל (מומחיות שלהם), עלו למעלה, על המקפצה, והשתינו משם על כל עם ישראל, בשידור ישיר....

איזה מטומטמים! הם רק העצימו שבעתיים את אפקט המילכוד שעכשיו נדבק אליהם מחדש, ומי יודע איך הם יוכלו להתנתק ממנו.

אוקי. אז מה בעצם אכפת לי מהם? האמת, שום דבר. שום כלום. אני לא יודע אם הוא פושע או לא, האם ניצל את דרגתו או האם הוא ניצל הזדמנות. ולעולם לא אדע. אני אפילו לא יודע אם הוא יודע....

05.03.2017

חזרתי עכשיו מהדיון האחרון (?) בבית המשפט.

היום אני הייתי הכוכב. היום זו היתה העדות שלי.

והשופט קבע את ה 11 ליוני כיום בו הוא יגזור את הכרעת הדין שלו. "אז יוכרע גורלך, דן" ככה הוא אמר....

כמה אני התכוננתי ליום הזה, בו אוכל להגיד לתובעת, זו שמייצגת את הפרקליטות, כל מה שיש לי להגיד. כל מה שאני חושב על ההתנהלות שלהם במשך כמעט החמש (!) שנים שהמשפט הזה מתנהל.

ובאמת אמרתי, כמעט הכל. ברוב הזמן, בעיקר בתשובות בחקירה הנגדית שלה, בלי שהיא הבינה לאן היא מובילה אותי בשאלותיה המטומטמות. (בגלל הטפשות שלהם, שלא בדקו ולא חקרו כלום ממה שאני אמרתי בחקירה שלי במשטרה...).

אני אעתיק לכאן דברים שכתבתי לעצמי קודם, שלא אשכח מה שרציתי להגיד. אני דווקא כן עשיתי שיעורים...

תמי הציע, פקדה בעצם, שבהתחלה אגיד "מי אני". אז סיפרתי, בחמש או שש שורות. בן 81, 61 שנים נשוי, 3 ילדים, 6 נכדים, טכניון, MIT, רפאל, פרסי בטחון, סטרט אפים, תעש וטנק תורכי, שוב רפאל, ספרים וצילומים.

השופט, ששמו ד"ר זייד פאלח, דרוזי, סיפר ששמו הוא על שם אלכסנדר זייד שהיה חבר של אבא שלו... הוא מכיר את הרחוב בו אני גר כולל הבית המסוים שלי "עם הכנפיים האלו, אני מכיר את האיזור"....

לאחר מכן, תמי שאלה אותי כמה שאלות "פשוטות", בלי התחממות, לגבי מה שנאמר בחקירה שלי במשטרה. והשבתי, בדיוק את מה שאמרתי גם אז, לפני כחמש שנים, במשטרה.

ואז התחילה "החקירה הנגדית"....

והנה, אני כותב כאן את הדברים שאמרתי, שעניתי בעצם, לשאלות הפרקליטה, חלקם אמרתי בשקט, חלקם בחמת זעם.

אני מעתיק לכאן את הדברים שרשמתי לי קודם. ומה שיהיה כתוב להלן, כולם גם הדברים שאמרתי, פחות או יותר, וגם מה שהתרחש לאחר מכן:

ש. אתה אמרת "שאתה יודע על איזה סיטואציה מדברים", איך ידעת? ת. אתחיל מזה שאני מבקש שתנסי לחשוב על הסיטואציה שלי, של אחד שמעולם (כמעט 80 שנה) לא ראה איך נראית תחנת משטרה מבפנים, והנה, הוא מוצא את עצמו בתוכה והוא מואשם במשהו הזוי כזה. בבקשה תחשבי על דבר כזה. מה את היית עושה או מה את היית מצפה שכן אדם כזה יעשה.

אני אגיד לך. בעצם הייתי בשוק. בתדהמה. אני לא מבין מאיפה סיפור כזה יכול להגיע? אני הרי יודע שלא הייתי מעורב בשום דבר כזה, אפילו לא דומה לזה, אני הרי בחיים הארוכים שלי לא נטפלתי לאף אחד ברחוב. אז מאיפה זה בא?

ואז, למזלי הטוב, או אולי דווקא למזלי הרע, נזכרתי בסיטואציה, סוג של אירוע שהיה לי פעם עם אחת הבנות מהבית השכן שיכול להיות, שהיא תגרום לה, לאותה אחת, אולי בגלל מי שהיא, להמציא סיפור כזה.

אבל, ואני מדגיש, שיהיה ברור מהדברים שלי, שאין לי שום מושג היום מתי האירוע שאני מדבר עליו קרה, והסיכוי, שימי לב, לדעתי, שהוא קרה בדיוק בתאריך שבכתב האישום (תאריך המעשה המגונה), הוא אפסי.

לחיזוק הטענה הזאת, קחי בחשבון שגם המקומות הפיסיים שם התרחשו הדברים הם שונים לגמרי – כתב האישום מדבר על אשה ברחוב ליד תחנת האוטובוס, אני מדבר על מצב שבו אני הייתי בחצר של הבית שלי, מאחורי שער סגור.

וכמובן אל תשכחי את העובדה שבכלל לא ידעתי מי מאשימה אותי! לכן, אני אומר לך כעת, שבכלל סביר מאד שהאירוע שאני מתאר הוא בכלל לא זה שאתם מכוונים אליו, זאת אומרת בזה שמאשימים אותי. אני מזכיר לך שהנאשמת, בעדות שלה, אמרה במו פיה שאני הייתי בתוך החצר!

ועכשיו, כשאת שומעת את מה שאני אומר, תיראי בעצמך שבשאלות והתשובות במשטרה, אני מתייחס בראשי ובתשובותי לסיטואציה אחת ואילו השוטר, מתייחסת לסיטואציה אחרת בכלל.

ועוד אני רוצה להגיד לך, ובמלוא הצניעות אבל גם בכעס גדול, שאם הייתם חוקרים, או אפילו רק בודקים כמו שאומרים היום, את הגירסא שלי, והיו לכם כמעט 5 שנים בשביל זה, הייתם מבינים את זה בעצמכם מהר מאד!

ש. שאלות שעוסקות ב"אשה שהלכה לבד ברחוב", או "ליד תחנת אוטובוס" ת. שוב אני אומר, שלצערי ולדאבוני הגדול, לא מצאתם לנכון, במשך 5 שנים, זמן לבדוק את מה שאני אמרתי. אם הייתם עושים את זה, הייתם מגלים שאין שום תחנת אוטובוס ליד הבית שלי, וכן, **ובעיקר, הייתם מגלים**

שהבחורה הזאת אף פעם לא הולכת לבדה ברחוב. היא תמיד יורדת מההסעה יחד עם עוד קבוצת חוסים וביחד הם הולכים לבתיהם שהם קרובים מאד, ממש סמוכים אחד לשני. ועוד דבר, בקשר ל"לבדה ברחוב". אין כזה דבר באיזור הזה. זו שדרה רחבה, בתים גבוהים, כבישים משני הצדדים, מכוניות ואנשים (כולל עם כלבים) כל הזמן. לכל אורך היום. תשאלי איך אני יודע? כי אני, לא כמוכם, דווקא כן הלכתי לבדוק... והרבה יותר מפעם אחת. אז אני יודע...

בפגישה הראשונה שהיתה לי אצל עו"ד תמי אולמן, שאלתי אותה מרוב תסכול, **איך אפשר להוכיח את מה שלא היה.** אין הרי, לא יכולות להיות לכך ראיות...

אז הנה, תשמעי איך – איך אפשר להוכיח דווקא מה שכן היה, מה שאני אמרתי שהיה! אז תקשיבי – בקטע הזה התובעת בקשה שאפסיק ללמד אותה... אבל תמי היסתה אותה ב"תקשיבי תקשיבי למה שיש לו להגיד!" ואני המשכתי בשלי -

אני אמרתי שאחרי ששמת לי את היד על הכתף, היא לא ברחה! היא המשיכה לעמוד שם! ולא סתם לעמוד. אנחנו דיברנו. שאלתי אותה שאלות והיא ענתה! לכן אני יודע מה שמה, איפה היא עובדת, מה היא עושה שם! אז האם יכולה להיות הוכחה יותר טובה מזאת שכלום לא קרה לה באותו אירוע? שהיא לא ברחה, לא צעקה הצילו ולא כלום! ואת זוכרת שהיא בעצמה אמרה שאני עמדתי בתוך החצר.... לא "בן אדם מטייל עם כלב"... ואת כל הדברים האלו אמרתי כבר בחקירה במשטרה, אבל אף אחד לא חשב שזה מספיק חשוב...

אבל אתם כן מצאתם צורך, שוב ושוב אחרי 4 שנים, לעוד דברים "חדשים" שגיליתם עם העדים שלכם! רק, חס וחלילה, לא לנסות אפילו לברר את מה שאני אמרתי...

אבל היום, בעיקר אחרי העדות של השוטרת שחקרה אותי, הבנתי כמה דברים. כך אמרתי לשופט. כשתמי אולמן שאלה אותה, שוב ושוב, למה היא לא חקרה את הגירסא שלי, היא התפתלה והתפתלה על הכסא ובסוף אמרה ש"היא לא יודעת למה", אבל, כך אמרתי לשופט, אני יודע. כי היא כבר החליטה בעצמה מי אשם! מאותו רגע שלא היה לה מה להגיד לשאלות של תמי, היא התחילה לקרוא לגברת המתלוננת "הקורבן". וחזרה על זה שוב ושוב! היא, השוטרת, גם לא "דייקה" באשר למה שהיא אצלי בבית כשהיא באה לתת לי את הזימון לחקירה. אז אולי דווקא אני הוא בעצם הקורבן?

אחרי שאני סיימתי את העדות שלי, ובהפתעה גמורה לתביעה, תמי הביאה את עמוס שיבולי, המאמן והמאלף של הכלב שלי. והוא, עמוס, בן אדם אינטליגנט, ממש. הוא הסביר לשופט מה זה כלב מאולף להגנה. לאיזה התניות הוא מאולף. ומה מלמדים את הבעלים. והוא כלל גם את ענין "יד על הכתף", בדיוק כמו שאני אמרתי רק הרבה יותר משכנע.... הוא גם הסביר לשופט מה היה קורה אם הכלב המאולף, שהיה עם רצועה ביד שלי, היה רואה שאני כאילו "מתנפל" על הגברת הזאת, מושך לה בשרוול, מעביר מעליה את הידיים... הוא היסס בהתחלה, אבל, בסוף אמר שהכלב היה קורע אותה...

לתובעת לא היה שום דבר חכם לשאול אותו... ומה ששאלה לא שווה בכלל לכתוב. הרגשתי לא נעים בשבילה... וזו בעצם עוד הוכחה לסיטואציה שאני תיארתי ששוללת את כל הענין של "משכתי, ליטפתי כשהכלב מוחזק אצלי ביד"....

המשך המשפט הוא בהגשת סיכומים. תמי הסכימה לעשות את זה מיד, בלי לחכות. אבל התובעת לא הסכימה.... ולכן הסיכומים ימסרו בכתב. בחודש הקרוב אני חושב. אני לא יודע אם אראה אותם בכלל... אז אני מחכה עד יוני לגזר הדין.

07.03.2017

ושוב אני בפאזה חדשה. אין רגע סתם. וזה כבר אחרי שחשבתי שאני מכיר את כל הפאזות. אז חשבתי.
עכשיו, זה עוד שלשה חודשים לחכות לתשובה. עוד סוג של נצח. עוד סוג של קיבינימט. ולמה גם זה קיבינימט כזה? כי כמה, אני שואל, כמה אפשר להתעלל בבן אדם? כמה זמן אפשר למשוך את ה"דין", כי דין זה יעני "צדק" לא?... צדק לעזעזל!

אז לא, נבלות! לא דין! עינני דין קוראים לזה! ורק מי שהיה שם יבין למה קוראים לזה ככה. אני כבר לא יכול להסביר יותר.
כי המאפיין של הפאזה הניבזית הזאת, ואיזה פלא, זו שוב המועקה. זאת המועקה הקבועה הזאת. זו תולעת המוח הנצחית. המשהו הזה שהולך איתי, צמוד למוח ולבטן שלי, לכל מקום. ולא עוזב אותי ואף לא לרגע.

ותמי, כרגיל לא תגיד כלום. הצעתי, ביקשתי לעזור לה לכתוב את הסיכום. לא הסכימה. "יש דרך מסוימת לכתוב סיכומים" היא אומרת. ואני משתתגע! אפילו שאני יודע שהיא צודקת. לה יש בכתובים את כל מה שנאמר בכל העדויות, היא כתבה כבר אין ספור סיכומים. לי יש רק את מה שיש בראש שלי ובזכרון, ולא כתבתי בחיים אף סיכום... וזה בטח לא מספיק... אבל... ובגלל שאני בלחץ כזה נוראי, אולי אני חושב, כמו תמיד, שרק אני יכול... אני יודע שמכל דיון ודיון בשמיעת העדויות של התביעה יצאנו טובים מאד. כל העדויות רק הראו את אפסות התביעה. ויש לה לתמי את כל הדברים האלו כתובים. לי לא... אבל, מה זה משנה... התולעת ההיא משבשת לי את המחשבה הצלולה...
כי עם כל כמה שאני בטוח שפשוט לא יכול להיות שלא אצא זכאי מוחלט, המועקה, זה הלחץ פיסי הזה שיושב בפנים לא עוזב אותי. זה משהו לא נתפש. וזה ממש עוד מילכוד... עכשיו זה כבר תת מילכוד כזה... לאן שלא אלך, ומה שלא אעשה, אני תקוע וממולכד.

לפי מה שזה נראה כעת, באוגוסט אולי תהיה ברית בלוס אנג'לס, אצל יואב. המשך השולת של רוגל... נוסעים?
אז בין היתר, אין לי ויזה. בפעם האחרונה קיבלתי ויזה רק לשנה בגלל שאני "בהליכים". לוקח לי חודש או חודשיים לקבל ויזה חדשה, כמובן בתנאי שלא תהיינה הפתעות. אז אני צריך להתחיל לטפל בזה. ואין לי חשק. אולי אחכה גם עם זה עד אחרי גזר הדין הזה...

09.03.2013

מזמן כבר לא התפלספתי. וממש יש לי חשק לזה. אני גם במצב הרוח המתאים. סוג ההתפלספיות האלו שלהן אני מתכוון הן כאלו, שאם אני רק מעלה אותן על דל לשוני, אני תיכף חוטף. בעיקר מהבנות. דבורקה לא מחטיפה, היא עוצמת את העינים ואת האוזניים... אבל, בחיבור הזה, כאן על המחשב, אף אחד לא רואה, אז אני יכול לכתוב הכל. הסיכוי שמישהו יקרא אותו וגם יוכל להגיד לי מה הוא חושב, הסיכוי לזה קטן מאד... אז אני בטוח שאכתוב. בטוח שזה עושה לי טוב. ואין הרבה דברים שעושים לי טוב בזמן האחרון....

לפני שבועיים בערך, פתאום, וללא שום סיבה, וכבר סיפרתי קודם, תפשו אותי כאבים בשוקיים, בשתי הרגליים. כאבים כמו בהתכווצות שרירים. אבל,

התכווצויות, כמו שכל אחד בגילי יודע, זה דבר שכיח. אחרי דקה שתיים של כאבים חזקים, זה עובר. אבל, הפעם, הכאבים האלו לא עברו. רק התגברו. כבר לא יכולתי ללכת. לרדת מדרגות לקח שעות של סיוט. ותיזכרו שיש לי את הפי שצריך לצאת כמה פעמים ביום... אין מי שייצא איתו...

אז התחלתי סידרת התייעצויות – מבית המרקחת ועד שמוליק ועד לאורטופד באבחון דחוף. וכמובן – שתי הבנות...

אז מה פתאום אני מספר את זה? אף פעם הרי, בכל חודשי הכתיבה הארוכים האלו, כמעט שנה ורבע, לא צייצתי אפילו פעם אחת אם כואב לי משהו או לא. אז מה קרה עכשיו?

אז הנה זה ככה:

איך שהוא, ואין לי מושג ברור ומחודד למה, התחלתי לחשוב, והבנתי שאני בעצם כבר לא רוצה להתחיל לעשות שום בדיקות "רציניות". וממש אין לי שום בעיה לא להתחיל שום דבר כזה. למשל, ששמוליק ייקח אותי אליו, ישכיבו אותי במחלקה, שלו או אחרת, ויעשו לי בדיקות מפה ועד פתח תקווה. וימצאו (או שלא) מה הבעיה שלי.

אני, ממש, וכמו שאמרתי, בפסקנות גמורה ובהכרה מלאה לא רציתי. לא רציתי שום בדיקות. רק רציתי משהו נגד הכאבים. ואמנם קיבלתי.

ואכן, אחרי שבוע נוסף רוב הכאבים עברו. נשאר אמנם משהו, אבל, החלטתי שזה לא מענין אותי. אפילו שזה מפריע לי, למשל בנסיעות ארוכות כשאני נוהג. זה מפריע, כואב, אבל אני מסתדר. ואם צריך אז אני גם אתרגל. אף אחד לא יודע כי אני לא מספר לאף אחד.

במהלך מספר השבועות האלו, של הכאבים ואי הנוחיות הזאת, שזו תופעה שלא ממש היכרתי קודם, התחלתי לחשוב על הנושא הזה. יכול להיות כי גם זה סוג של מילכוד... ואני הרי מתמחה במילכודים...

ואז, משום מה, ובלי שום סיבה נראית לעין, חשבתי קצת יותר ברצינות על כל הנושא הזה. הנושא של כאבים ובדיקות וטיפולים. אצלי, בגיל שלי, וגם, ואולי בעיקר, כשזה בתוך המועקה הפרטית שלי.

וכמובן, בלתי מנותק מהחיים והמציאות, במוח שלי עוד טריים לגמרי הזכרונות של החברים האחרונים אותם ליוויתי בשבועות האחרונים, ליוויתי בפעם האחרונה. וגם, ובעיקר, ואיך לא, כשחשבתי על השבועות או החודשים האחרונים שלהם... ושל ילדיהם ונכדיהם... אללה ירחמם...

והדברים, למרות שלכאורה אין קשר ביניהם, מתחברים. ועוד איך מתחברים. וכי מהו ההבדל אם יש לבן אדם כאבים ברגליים או אם יש לו איזה אי סדירות במוח?

ההבדל הזה, דרך אגב, הוא, כמו ביופי, הוא בעיני המסתכל... את הכאבים ברגלים מרגיש רק הסובל, את אי הסדירות במוח מרגישים כל היתר... (תודו, איזה משפט חכם...)

אז להזכיר, הייתי קודם בקטע בו דיברתי על המחשבה שלי על הנושא של כאבים, בדיקות וטיפולים. וזאת הפרוצדורה הידועה – כואב לך, תעשה בדיקות, תקבל טיפולים. כולנו מכירים את התהליך הזה. עברנו אותו עשרות פעמים בעצמינו, העברנו אותו את ילדינו, ויש גם חלק מאיתנו שעברו אותו עם הוריהם... ר"ל... (רחמנא ליצלן = אללה ירחמו)...

ומה קיבלתי אני כמסקנת המחשבה הזאת? אפילו אחרי שניסיתי להתעלם מכל מה שתגדנה הבנות שלי, ושימו לב - זוהי מסקנה מרחיקת לכת עד מאד! באמת! מרחיקת ראות, ולא משהו שאפשר להזיז הצידה או לדחות!

כי בסופו של דבר, כל אחד ואחד מאיתנו יצטרך להתמודד עם השאלה הזאת! ויוכל, אם ירצה, ו"אם יש לו דם", לתת גם את התשובות לעצמו. רצוי מאד גם כנראה!

כך גם אני. גם אני צריך. אני אפילו רוצה, לתת תשובות.

אז הנה מה שאני חושב עכשיו. בכוונה אני אומר עכשיו, כי יכול להיות, שיותר מאוחר ארצה לחשוב אחרת... (ואולי אני מקווה שלא...)

אנסח את המחשבה שלי באמצעות דוגמא משטח אחר שכולם מכירים. זה שטח המכונות המשפחתיות, לכולנו יש. יהיה יותר קל להבין –

כשהיינו צעירים, ובריאים, ורק התחלנו את החיים, קנינו מכונית. ישנה בדרך כלל, יד שניה או רביעית. ונסענו איתה בכיף מספר שנים. היינו נכנסים למוסך מפעם לפעם, מתקנים משהו וממשיכים הלאה. רק בסוף, כשכבר "גדלנו", מכרנו אותה, את המכונית, לזוג צעיר אחר. היום, אחרי עשרות שנים, יש לנו מכונית חדשה. אנחנו נכנסים איתה למוסך רק בשביל לעשות "טיפול". כי ככה כתוב בספר שלה. עכשיו, אני אחזיר אותכם כמה עשרות שנים אחורה, במחשבה רק, ושואל - האם הייתם נכנסים היום, עם המכונית הישנה שלכם, מודל, למשל, 1935, למוסך לעשות לה אוברול? היום אני מתכוון, האם הייתם נכנסים היום? אני אגיד לכם את התשובה. אם היתה לכם מכונית כזאת היום, "מודל של אספנים" (ככה הבת שלי אומרת עלי), הייתם נכנסים אולי למוסך, אבל, רק בשביל שיעשו לה איזה "קונץ" שהיא תוכל להמשיך ולנסוע עוד קצת... לא כך? האם הייתם רוצים גם פחחות? זה מגוחך, נכון?

ככה זה גם איתנו. איתי יותר נכון, אני עם המחשבות שלי. אני לא רוצה להיכנס למוסך לעשות אוברול. אני לא רוצה ללכת לעשות שום "בדיקות מקיפות". אני לא רוצה שיחפשו למה משהו כואב או לא מתפקד. אני כבר יודע (מזמן דרך אגב), שאם מתחילים לחפש, לא מפסיקים למצוא... כל מיני דברים, כאלו שאני לא יודע שבכלל קיימים... היום אני כן יודע ובוודאות, שמה שאני רוצה, זה רק להמשיך לנסוע. תקנו לי את הפנצ'ר, או את סתימת הדלק. לא יותר. וזה אגב, בדיוק מה שעשיתי עם הכאבים ברגלים. אז אין כאבים... ולעזעזל עם הסיבה, אני ממשיך לנסוע.

והנה עוד דוגמא. רק אתמול התחילה. בערב, טלפון. מהמזכירה הרפואית של רופא המשפחה שלי. בחיי! "אנחנו רואים במחשב שאתה לא לוקח בבית המרקחת את הכדורים נגד כולסטרול. זה נכון? ומה יש לך להגיד להגנתך? אנחנו רואים שרמת ה LDL שלך גבוהה יותר מדי!" אחרי רגע, כשעבר השוק, למרות שזה דווקא אופייני לרופא הנהדר שלי, אני אומר: "לפני כשנתיים, היו לי כאבים חזקים בחזה, כמו של התקף לב. אחרי שבועיים כאלו, לקח אותי שמוליק חתני אליו למחלקה בבילינסון, עשו לי את כל הבדיקות האפשריות, כולל אקו במאמץ וצינטור, ולא מצאו כלום... והכאבים נמשכו. ממש כאבים... ביטלתי טיול לחו"ל... ואז, יצאתי מבית החולים, ולפי הצעתו, הפסקתי לקחת את הסטטינים האלו, הכדורים נגד הכולסטרול. וראו איזה פלא - בין יום נפסקו כל הכאבים!!!" "אז מאז אני לא לוקח אותם", כך אמרתי למזכירתו של הרופא שלי. "תבוא מחר אליו. הוא רוצה לדבר איתך", כך אמרה. אז בסדר. אני אלך לדבר איתו (היום אחרי הצהריים). אבל, לא זה מה שחשוב. חשוב זה הפרינציפ. והנה אני כותב אותו- וזו שאלה ממש עקרונית! האם אני רוצה לקחת כל מיני תרופות ש"יתקנו" לי כל מיני קילקולים, כאלו שאני לא מרגיש בחיי היומיום, אבל, הם יעשו לי קילקולים אחרים? כאלו שאני דווקא כן מרגיש?

אז הלכתי לרופא שלי. וברוך השם יש לי רופא מיוחד במינו. אנחנו מכירים הרבה שנים. מעריכים אחד את השני משטחים שונים. ודיברתי איתו. סיפרתי לו על מאמר שקראתי שכתב פרופסור אחד, שאמר ש"הוא לא יילך לשום בדיקות אחרי גיל 75". ושאלתי לדעתו על הדילמה שהיצגתי לו. והוא, ממזר כזה, נתן לי עוד חומר למחשבה - "לקיחת התרופות הכרוניות, כולל הסטטינים הידועים לשמצה, זה **להקטנת סיכונים**", ככה הוא אומר. וזה הופך את שאלת השחור/לבן שלי לשאלה מהתחום האפור... כי זה באמצע בין תרופה לריפוי ובין משהו לשיכור כאבים... אז עכשיו, לזה שרוצה לסיים את חיי "בגיל 75", יש

דילמה. אותו פרופסור במאמר הנ"ל ("אני רוצה להפסיק לחיות בגיל 75") לא התייחס לשאלה הזאת בכלל... 'האם להפסיק לקחת את הכדורים האלו שאנחנו לוקחים כבר שנים? אלו ששומרים על לחץ הדם שלנו, או על רמת הסוכר שלנו, או על רמת הכולסטרול המזורג הזה?'

14.03.2017

אין תשובה פשוטה לשאלה שכתבתי לפני כמה ימים, זאת שעוסקת בענין התרופות/השפעות הלוואי. יותר נכון יהיה להגיד שאין תשובה אובייקטיבית. ולא סתם זה לוקח לי כל כך הרבה ימים עד שאני מחליט לחזור אליה. ולמה אני מדבר על "תשובה אובייקטיבית"? למה אני מתכוון? כי אני מתכוון לאיך אני חושב כפונקציה של הזמן, ויותר נכון יהיה להגיד כפונקציה של התאריך. בדגש עלי, על הקשר שלי אליו, לתאריך. אתם בטח מבינים, ולא צריך להיות חכם יותר מדי גדול בשביל להבין, שהמחשבות שלי על כדאיות ההשתדלות לטובת המשך החיים תהיינה שונות בין מה שאני חושב היום, עכשיו בעצם, לבין מה שחשבתי לפני סיפור המשפט. זה קל. אבל, אני אומר לכם, שהיום, לאחר שהמשפט כבר הסתיים ואני רק מחכה לשמוע את גזר הדין, ולמרות מה שאני בטוח שתהיה התוצאה, כל התהליך המגעיל והבזוי והנבזי שהיה עד עכשיו, כל מה שנלווה אליו, המאיס עלי את החיים. ממש.

ולכן, לא כל כך בא לי, ואולי יותר נכון יהיה להגיד שאין לי יותר ענין רב להמשיך עם זה. ככה. בדיוק מה שאתם חושבים. ואולי המשפט הפוך יהיה יותר קל לתפישה ולהבנה. הוא אומר שלא אכפת לי בכלל, ממש בכלל לא אכפת לי, מחר להסתלק מהעולם. פשוט ככה. חד וחלק. לא בא לי כי נגמרו לי הכוחות הנפשיים להתמודד עם הציפיות, ועם המחשבות "מה יהיה אם"? ועם המחשבות בכלל. למשל, מה יהיה בליל הסדר? או מה יהיה בברית שתהיה אצל יואב? או מה יקרה בקרית חיים? או מה יהיה עם הפי?

15.03.2017

אני מפסיק לכמה שורות את העיסוק היכן שהפסקתי אותו אתמול בשביל להעתיק לכאן משהו מהעיתון של אתמול. תקראו ותבינו את ההקשר... עסקינן בנתין זר שנשלח למאסר בפועל, למרות טענותיו שהוא חף מפשע. **"במשטרה ובפרקליטות לא רק שלא האמינו לו – כלל לא טרחו לבדוק את גירסתו..."** נשמע מוכר?

לאחר משפט ארוך זיכה בית המשפט את הנתין הזר וקיבל את טענתה של העורכת דין מהסנגוריה הציבורית שלפיה **"חקירת המשטרה בתיק היתה רשלנית והיא אף נמנעה מלחקור את האירוע עד שלא נותרה לה ברירה – ובעקבות כך נגרם נזק רב לכל תיק החקירה. עוד נקבע כי כאשר התנהלה החקירה היא היתה שטחית. בנוסף עלה כי העדים בתיק תיאמו ביניהם גירסאות נגד הנאשם.... כמו כן נמצאו סתירות רבות בין העדויות שנמסרו במשטרה לבין אלו שנמסרו בבית המשפט."** בית המשפט קבע גם כי **"התנהגות הפרקליטות בתיק מעוררת אצלו אי נוחות גדולה וטען שהפרקליטות התנגדה לכל מהלך שאמור היה לסייע לנאשם להוכיח את חפותו."** בית המשפט לא היסס לקבוע כי **"נציגת הפרקליטות ניסתה לשבש את הגנת הנאשם וכי היא הילכה אימים על עדי ההגנה...."** עורך הדין של הנאשם אמר כך: **"המדינה נלחמה לא למען הצדק, אלא, כדי לנצח על חשבון הלקוח שלי שהוא שייך למיגזר חברתי חלש"** **[הענין נגמר כאמור, בזכוי מלא ובפצוי כספי גדול מאד שהמדינה תשלם]**

אתה הבנת את זה ברוך? איזה נבלות!

שלחתי לתמי אולמן צילום של הקטע הזה מהעיתון והוספתי – "מסתבר
שלא רק לנתינים זרים"...
"נכון" היא השיבה לי אחרי דקה....

אז מה אני רוצה להגיד בזה? האם שוב להראות את הפרצוף הזוועתי
והניבזי של הפרקליטות? אולי זה כבר נמאס לשמוע?
כמה דוגמאות מהסוג הזה הכנסתי כבר במהלך החיבור הזה?
(אני אוסף את הקטעים הרלוונטים שעוסקים בפרקליטות הנבלות בקובץ
שנקרא "פרקליטות חארה", תמצאו במחשב)
והאם הזכרתי כבר אפרופו הידיעה הזאת את "אשמת החשוד?"

ושימו לב איך בדוגמא הזאת רק צריך להחליף את השם של "נתין זר" בשם
שלי ולקבל בכמה שורות את תמצית כל הענין שלי. פרט לכך שאני לא
ישבתי בבית סוהר (אני גם לא אשב, ולא חשוב מה יהיה פסק הדין).
ואני, כאן ועכשיו לפני הכרעת הדין שלי...
לפי דעתי, השופט לא צריך להתאמץ, הוא רק צריך להעתיק את פסק הדין
במשפטו של הנתין הזר... אולי אני אוותר על הפיצויים שהוא קיבל....

וזה בדיוק מה שמחזיר אותי לערוץ הכתיבה הראשי, למקום בו הפסקתי
קודם. כתבתי שם שאין לי כבר כל כך הרבה מוטיבציה להישאר כאן.
בעצם אבל, כשאני חושב על זה, זה לא בדיוק ענין של מוטיבציה. זה משהו
אחר. משהו שאני עוד לא יודע להגדיר מהו בדיוק, אבל בטח שווה לדעת!
אז זה מה שאני הולך כעת לנסות לעשות. לחפש אותו, להבין מהו, להסביר.
בואו נראה כמה אפשרויות –

אולי כי נגמרו לי הכוחות הנפשיים לחכות.
במשך כל השנים הארוכות האלו, כל אירוע שהיה מתוכנן, למשל לנסוע
ליואב, או חתונה של יונתן, או ליל סדר עם כל המשפחה, כל אירוע מהמין
הזה, גדול או קטן, תמיד הוא מלווה אצלי במועקה נוראית. לא משהו
שאפשר לסלק. אי אפשר לקחת כדור הרגעה. ומועקה למי שלא מכיר, זה
ממש כאב פיסי. לוחץ בחזה. כאילו שאין אוויר. מועקה זה הביטוי של הכח
הנפשי. או אפסותו.

יש כאבים פיסיים שלומדים לחיות איתם. הכוחות הנפשיים מסתגלים
אליהם. כאבי גב לדוגמא. לומדים שיש תנועות שלא כדאי לעשות. או כאבי
ראש, יודעים שזה יעבור. או כאבים נוירופטים שלוקחים כדור קבוע.
כאבי מועקה לעומת זאת, לא מסתלקים לעולם. הם אמנם מתחבאים הרבה
פעמים, אבל, הם תמיד מגיחים בכל רגע מיוחד בחיים. ורגע מיוחד כזה הוא
דווקא תמיד משהו טוב, משמח, משהו שצריך להלהיב ולגרום תענוג.
והמועקה הזאת, היא מתוכננת לצאת בדיוק ברגעים האלו. בדיוק אז. ואין
מה לעשות כשהיא יוצאת. אי אפשר להתחבא. אין כדורים. אפילו אי אפשר
להגיד לאף אחד. וגם אם היה אפשר, אף אחד לא יכול לעזור. "תמשיך
לחיות", כך אמרה לי תמי יותר מפעם אחת. הנה גם היא משתמשת בפועל
הזה – 'חיה'...

ואי אפשר להגיד שלא המשכתי. אבל גם אף אחד לא יודע כמה פעמים
התעוררתי, למשל באוהל באפריקה באמצע הלילה, ולא בגלל האריות... כי
כמו שאמרתי, המועקה מגיחה בדיוק כשיש איזה קטע טוב במיוחד, "סיבה
למסיבה" כמו שאומרת הקלישאה....

או שאולי נמאס לי להיות כאן בגלל שהרגשת חוסר האונים הולכת
ומתעצמת כל הזמן.

בהתחלה, זה חוסר היכולת להבין מה בכלל רוצים ממני, אחר כך זה אי
היכולת להשפיע בכל אחד ואחד מהדיונים, ואחר כך זה הרגשת אין האונים
כששומעים את העדויות ההזויות וגם מבינים שאפילו לוחות הזמנים הם

הזויים. ואפילו עכשיו, כשנגמרו הדיונים, מטריף אותי חוסר היכולת לדעת מה עוד יכולתי להגיד בעדות שלי, ובעיקר, חוסר היכולת שלי להשפיע על הכרעת הדין. "איך זה יכול להיות?" ובכלל, המושג הזה "איך זה יכול להיות" מכל הצדדים שלו, זה בעצם שם נרדף ל"חוסר אונים". נכון? תיסכול ענק, אין סופי. זו אמנם אינה מועקה בחזה, אבל אין ספק שזו מועקה במוח. היא אמנם לא כואבת, אבל היא משבשת את עבודת המוח הסדירה. או קחו למשל את חוסר האונים המוחלט מול הפרקליטות המנוולת. מילה עדינה. אין ספור הדוגמאות שאני יודע. וגם אתם כבר יודעים! וכמה יש עוד? חוסר האונים הוא ההתבטאות הלשונית לאפסות האדם, היותו אפס מוחלט כשהוא מתמודד מול הפרקליטות. ואין לי מספיק מילים לתאר את זה.

הצטברות הלחץ.

יש את הענין הזה שהכל מצטבר רק אצלי. ואין לי שום שסתום בטחון. נכנה אותו לרגע "שסתום לחץ", אחד כזה שיכול להיפתח מפעם לפעם ולשחרר קצת לחצים. כזה כמו שיש בסיר הלחץ שכולנו מכירים. שם אגב, בסיר הזה, כשהלחץ משתחרר הוא גם משמיע את זה בקול גדול, שומעים בכל הבית... שלא יהיה ספק! ומה אצלי?

האם, מישהו, דרך אגב, שומע גם את הבפנוכו של הסיר, בפנים, מה קורה לפני שהסתום נפתח, משהו? ומילא שומע, מישהו בכלל חשב על זה? מה קורה, למשל, לגרגרי החומס שמתחממים שם שעות ארוכות בפנים? אז אני דווקא יודע... אמנם אף אחד אף פעם לא חשב על זה. אף אחד אחר גם לא חשב מה היה קורה אם השסתום לא היה נפתח. אבל אני חשבת. ולא רק חשבת, אני גם הרגשתי. ולא פעם אחת זה קרה. ולמזלי הטוב, או אולי הרע, זה לא קרה לי עם הסיר של החומס, ששם השסתום תמיד נפתח בזמן... אבל זה כן קרה, וקורה לי, גם ממש עכשיו, אצלי. במוח, בבטן, בחזה, ובכל מקום בעצם לשם לחץ יכול להגיע...

אז אתם יכולים לשאול עכשיו, ובצדק, איך נראה "שסתום לחץ" כזה. אנחנו הרי לא מדברים על הכנת חומס...

אז ככה – אני, אפילו שאני מהנדס מדופלם, אני לא מכיר הרבה סוגים של שסתומים כאלו. אני מכיר, אולי שניים.

הראשון, מנטלי. הכי פשוט שיש. זה סתם מישהו לדבר איתו. כל יום. אולי כל יומיים. כמה מילים בלבד, לא יותר. אני לא צריך יותר (אני חושב). מישהו שיקשיב איך הלחץ יוצא. ציפוף כזה... ואתם יודעים, שסתום זה משהו פסיבי, הוא רק נפתח. הוא לא עושה כלום. הוא רק מקשיב, נותן ללחץ לצפוף ולצאת...

והשני, ואני אומר בזהירות, אולי הוא לא רק שסתום מנטלי. יכול להיות שיש עוד סוגים של שסתומים? אולי ספארי צילומים זה שסתום? אולי לכתוב ספר זה שסתום? או להוציא עוד אלבום תמונות? יכול להיות. אבל, הבעיה עם השסתומים האלו היא שהם שסתומים מתכלים. שלא כמו השסתומים המנטליים, אלו, הפיסיים, הם מתקלקלים עם הזמן, הם מאבדים את כוחם. אף אחד מהם כבר לא משפיע. כי כמו כל דבר פיסי, הבלאי שנוצר בשימוש רב גומר אותם... זה מסובך, אז תחשבו על זה.

אני זוכר פעם, לפני שנים, שסיר לחץ, אחד כזה אמיתי, התפוצץ במטבח. ואיזה פיצוץ זה היה... ואיזה בלאגן זה עשה. ואיזה נזק סביבתי...

השסתום היחידי שעוד עובד זה לכתוב את החיבור הזה. בלילה אני שוכב וחושב מה לכתוב מחר. לפעמים יש לי צורך ענק לכתוב פה. לפעמים אני חושב אולי לקנות עוד מחשבון קטן, מהחדשים האלו, שאוכל לכתוב בכל מקום, אולי מול הטלביזיה כשהדחף והלחץ משתוללים.

יש עוד שסתומון. הפי הוא אחד כזה. אפשר לטייל איתו בלי סוף, אפשר לדבר איתו בלי סוף. הוא אוהב את זה. מסתכל לי בעינים, שם את הראש על הברכיים שלי...

ובמחשב ממול, עכשיו, "את זורם הנחל".... ואאווווףףףף... שמת'י שוב את המחרוזת של סולו...

אני לבד.
אני כבר לא מרגיש את ההשפעה של זה. התרגלתי. הפעמים שאני לא, למשל כשאני עם הילדים, הם רק מעצימים את הענין הזה. כי איתם זה משהו רגעי, וזה הכי טוב שיש, אבל, רגעי. ומה קורה ברגעים טובים, את זה כבר הזכרתי קודם...
אמרתי שהתרגלתי.
אז רק כמעט... כי לפעמים אני עדיין משתגע מזה. אני אומר את זה עכשיו בגלל גילוי נאות. בכל זאת אני גם כן בן אדם...
לפעמים, אני ככה, מהרהר, או חולם לי בהקיץ, מה היה אם לא הייתי לבד. האם זה היה עוזר? האם פרטנר לשתיה היה עוזר לי? האם פרטנר לשיחת נפש אני צריך? או אולי מישהי לאיזה סקס פרוע, האם זה מה שחסר לי? אז עכשיו, תארו לכם את המאושר הזה שיש לו את כל זה....
אני, לי אין עכשיו מזה כלום. שום דבר. וברגעים כאלו של דכדוך עמוק, אני יודע, וזוכר שפעם דווקא היה לי את כל זה... ועוד קצת... ובעיקר זוכר....

19.03.2017

מה שאני רוצה עכשיו שיקרה בעצם, הוא, שכל מי שאולי יקרא את הדברים האלו פעם, יבין למה, בדיוק כשהתחלתי להתפלסף על הנושא של "כמה שנים", או "עד מתי", צריך לחיות, ובדיוק באותו זמן גם התפרסמה בעיתון הידיעה על "העובד הזר", כשממנה, שוב, התגלתה ערוותה האיומה של הפרקליטות – אז איך, ולמה, אני כמובן, ומיד, עושה את החיבור של זה עם פתרון בעית המילכוד... ואז, איך לא, את ההשלכות מזה עלי. ותראו איך פתרון בעית המילכוד פותר מיד גם את שאלת "עד מתי כדאי לחיות", וממש בצורה כזאת אלגנטית!!!

והנה, כך, בלי שבכלל התכוונתי לזה, מסתבר לי עכשיו, שבמחשבה צלולה, ובניתוח קר של הלך הרוח שלי ושל המחשבות שלי היום, אז זה נדמה לי שזה ברור לגמרי למה, בעצם, אין לי כבר יותר מה לעשות כאן יותר... אין לי יותר מה לחפש כאן. אין לי כלום. מה שהיה לי פעם לחפש כבר מצאתי פעם, מה שהיה לי לתת כבר נתתי ואין לי כבר יותר מה לתת. לכן אין לי גם יותר למה לחכות במיוחד, משהו שיהיה שווה במיוחד...
כתבתי גם על זה, במילים אחרות קודם, בקטע שבירברתי לא מעט על משמעות החיים.
במילים אחרות, הכל נמאס לי. הכל מבאס אותי ומגעיל אותי. אני לא מאמין יותר בשום דבר שפעם חשבתי ששווה להאמין בו.

אם רק היה לי עם מי לדבר על כל זה מה שאני כותב כאן...

אני יודע שזה נורא מה שאני כותב. הרי קראתי את זה כבר כמה פעמים. אבל אמרתי שאהיה כנה ואמיתי.
אני יודע שמי שיקרא את זה ראשון ידע וגם יוכל להוציא את הקטעים שהוא/היא יחשבו שכדאי.
ותזכרו את זה!

20.03.2017

עבר, הווה, עתיד
הרבה פעמים במהלך החיבור הזה הזכרתי את חדר העבודה שלי, זה שבקומת הקרקע, זה שחצוי לשניים, זה שבו אני מבלה את מרבית חיי בעשור האחרון, בערך.

והנה, למרות כל השנים הרבות האלו, רק עכשיו, ממש עכשיו, אולי כי התחדדו לי החושים ממה שכתבתי בקטעים האחרונים, אני מגלה משמעות חדשה, אולי יותר נכון יהיה להגיד שאני נותן פרשנות חדשה, לתמונות שעל הקירות. וזה מתחבר בבת אחת, וכל כך טוב עם קטעי הכתיבה האחרונים שלי, כאילו הגיעו התמונות לקירות האלו בהזמנה מיוחדת. יהיה כיף לכתוב על זה. כיף שהוא נוסף על כיף הכתיבה הרגיל... הנה תראו -

עבר -

ממולי, ממש מול העינים שלי, רק להרים את העינים מעל המחשב, מסגרת עץ בסגנון עתיק משהו החובקת תמונות של אמא ואבא (סבא שורה וסבתא סוניה) כשהיו בערך בני עשרים. התמונות הישנות האלו, הן בנות למעלה מתשעים שנה... אלו תמונות בחום/לבן כמו התמונות של פעם. תמונות של זוג צעיר, מה-זה יפה! סבתא סוניה בכל התמונות היא עם צמה אין סופית וסבא שורה כמו שחקן קולנוע איטלקי...

יש לתמונות האלו את האופי של זוג צעיר מאוהב, בדיוק כמו התמונות שהיו לי כשהייתי בגיל הזה...

ויש גם את סבא שורה חורש בטרקטור את אדמות עמק זבולון. אני זוכר סיפורים של מלריה... וגם אני זוכר את סיפורי הרכיבה על החמור חזרה הביתה מהשמרת....

טקים טי ביל, טקים טי אי אסטלסה – היית כזה, כזה נשארתי...

בתוך המסגרת הזאת יש גם את התעודה המקורית, זאת שקיבל אחד אלכסנדר רוגלסקי, מממשלת פלשתינה (א"י), בה מאשר השלטון הבריטי את עובדת היותו אזרח פלשתינאי! (דבר המלך בנוגע לנתינות הפלשתינאית משנת 1925). אני לא יודע אם אז הם כבר היו נשואים... אך מאחר ואני נולדתי בשנת 1935, נראה לי שלא... לגיטימי! (גם לי יש תמונות כאלו עם בנות שאפילו לא חשבתי להתחתן איתן...)

התעודה כתובה בעברית ובערבית... אין תאריך....

יש שם גם עוד תמונה חומה, של תמרה, אחות של שורה, וגם ועוד תמונה אחת חומה/לבנה, עם כל בני המשפחה הצעירים ברוסיה, כולל ארנולד, פירה (אסתר), איזיה...

התמונה הזאת תלויה כאן על הקיר בחדר העבודה, מול העיניים שלי, לפחות עשר שנים. קודם לכן היא היתה תלויה בהול, בקומה השניה בבית, למעלה, מאז שהבית נבנה. כמעט חמישים שנה. אני לא זוכר מתי אספתי את התמונות ומתי מיסגרתי אותן לתמונה אחת. אף פעם לא חשבתי על זה, עד עכשיו. וכי מה יש לחשוב על זה בכלל?

אז נכון שזה ה"עבר" בתפארתו?

ואני מסתכל על התמונה הזאת עכשיו, ולא מרגיש, ולא מבין בכלל איך עברו עשרות רבות כל כך של שנים. ובבת אחת, נדמה לי כאילו התמונות צולמו רק אתמול! סוג של הזדהות... ואין לי הסברים. כאילו כל עשרות השנים נמחקו... הלואי... והנה, אבא שלי עכשיו פה, יצא מהתמונה! והנה מה שהוא אומר לי... מצחיק אתם חושבים? אז אני מאחל לכם שיקרה לכם כזה דבר בדיוק!!!

21.03.2017

כמו כל בוקר כשאני מתיישב להמשיך לכתוב, אני קורא את מה שכתבתי יום קודם או יומיים. וגם עכשיו אותו דבר. קורא, משנה, מתקן, מוסיף. וביחוד משך את תשומת לבי הקטע האחרון, זה ששם אני אומר שאיך פתאום העבר הרחוק כל כך התקרבו. והנה, היום אני חושב שאפשר להגיד את זה גם אחרת. ממש אחרת. והפוך! אפשר להגיד שלא העבר הוא שהתקרבו, אלא שההווה, ובעיקר אני בתוכו, התקרבו עד מאד אליו, לעבר ההוא. ואני

אוהב את ההגדרה הזאת מאד. הרבה יותר מזאת שכתבתי אתמול... זה מראה עד כמה יש לי כעת הזדהות לשם, הם יושבים שם בנחת ומסתכלים עלינו מרחוק. וזה מתאים לי מאד!
אתם גם תיכף תראו איך זה מתחבר בכזאת אלגנטיות לקטע הבא.

הוזה –

הוא מרוח על כל הקיר שמצד שמאל שלי. ממש על כל הקיר. תמונות צבעוניות, באיכות טובה מאד, לא קטנות, מסודרות בהקפדה יתרה, כמו היו אף הן מוצר הנדסי כשלעצמן.

התמונות האלו מראות בעצם את הרוב המכריע של הדברים שעשיתי בימי חיי. חלק שעשיתי ממש לבד, חלק שרק הגיתי, חלק אחר שעמדתי בראש מי שעשה.

היום אפשר אפילו לקרוא לדברים בשמם... וגם לעובדה זאת יש משמעות מיוחדת, בייחוד לגבי כתיבת החיבור הזה, ועוד יותר מיוחדת ומתקשרת לגבי כתיבת הקטע הזה עצמו. זה יתברר ויתבהר עוד מעט.

ומה יש לנו על הקיר -

משגרים של טילי תמוז - חפיז ופרא. ויש גם תמוז באוויר,

אכזרית כשרק נולדה בחולות בשפת הים, ולידה אכזרית במלוא תפארתה בימי בחרותה,

כל משפחת המרעומים... פילון, פילר, מלונה, ורבים אחרים....

הטנק התורכי,

הקרדיומטר,

התורכים ואני (היינו חברים נהדרים אחד עם השני),

תמונות "הסטוריות" עם "גדולי האומה" – בגין, שמיר, רבין, קציר, שרון...
ולמה הסטוריות תשאלו? כי כבר אף לא אחד מהם חי היום....

ואמרתי שיש לקיר התמונות הזה משמעות מיוחדת, מיוחדת בשבילי.

ולאו דווקא בגלל כמות העשייה שהיא מראה, אלא, ודווקא, בגלל העובדה שהכל, כל מה שמוצג שם, הכל כבר סיים את חייו... מיצה אותם בעצם!

לכל דבר ודבר מהדברים שאפשר לראות על הקיר הזה, דברים שלכולם היה חלק משמעותי ענקי בחיים שלי, לכל אחד מהם היו חיים מלאים משלו, חיים שהתחילו בבית התינוקות, חיים שהבשילו לחיי בגרות פוריים ומשמעותיים, חיים שלהם הייתי שותף קרוב, מהלידה עד המוות, עשרות שנים רבות.

והיום אני יכול גם להגיד שהייתי שותף שלהם גם בדרכם האחרונה...

והנה לכם גם הסיבה למה יכולתי לקרוא לדברים בשמם המפורש ללא אימת הצנזורה והבטחון...

וזאת גם הסיבה למה יש לקיר הזה משמעות כזאת מיוחדת, דווקא עכשיו ודווקא כאן בחיבור הזה. למה אני מרגיש אליו קירבה כזאת מיוחדת.

קראתי לקטע הזה, בראשיתו, 'הוזה'. ועכשיו, כשאני בסופו, בסופו של הקטע אני מתכוון... אני חוזר לראשיתו ושואל, האם נכון היה לכנותו 'הוזה'? או שאולי היה צריך להגיד 'עבר'? או אולי 'דמדומים' בכלל?

אבל, איך שלא נכנה אותו, הראיתי לכם משהו אמיתי, שהיו להם חיים מלאים ובעלי משמעות, ובגלל שהיה ברור שזה הסתיים, ושלא יהיו להם יותר חיים כאלו, עם שום ערך נוסף, סיימו אותם. ולא היתה לאף אחד בעיה יותר מדי גדולה להיפרד מהם לשלום. שימו לב לאנלוגיה וגם לכך שלא רק אחד כזה מוצלח ככל שיהיה, הראיתי!

הערה: מכל הדברים שעל הקיר, אלו שכבר נס ליחם, אלו שכבר מחממים מקום במוזיאון (של רפאל), רק ה"טנק התורכי" עדין חי ובוטט, אני חושב שאפשר למצוא אותו בסוריה. נלחם בכורדים? או בדעאש? איזה עולם....

ככום ביניים –

אני בסך הכל יושב ליד השולחן וכותב, ומספר לכם מה אני רואה לידי. על הקירות. מלפנים ומהצדדים, ומה זה עושה לי... וכמובן, בנוסף לכוסות השתיה המתרוקנות, גם המוח עובד. ועובד קשה. כל הזמן הוא קושר קשרים ומוצא תימוכין... וברור כמובן, ונכון, לכל מי שענייני בראשו ומוח בין אזניו, שכל מה שאני רואה וכל מה שאני חושב נראים ככה דרך משקפיים מסוימות מאד, וזה עוד סוג של מולטיפוקליות! ואלו דרך המשקפיים של אחד שנמאס לו.

אבל, ואפילו שזה כך, זה לא משנה את העובדות. אתם לא יכולים להתכחש להן. כל מה שכתבתי כאן הוא נכון! ואם עשיתי את הפרשנות שמתאימה לי, זאת זכותי! אחרים, אם ירצו, יוכלו לתת לזה גם פרשנות הפוכה. אני ער לגמרי לכך וזה לא מפריע לי. יבושם למי ירצה.

ואולי רק עוד מילה על הקיר השמאלי הזה. מילה של תהייה. האם, אני חושב, האם זה לא האבסורד בהתגשמותו לסכם ככה עשרות שנות חיים? האם זה בכלל מתקבל על הדעת? אם תגידו לאחד בן עשרים שבעוד 60 שנה, כל מה שיישאר ממנו זה קיר תמונות, האם הוא לא ישלח אותכם להסתכלות? מצד שני, אני בטוח שיש גם המונים שאפשר כמה מהם לשים על קיר אחד... או כאלו שגם קיר אחד אין להם, אז אולי קיר אחד רק בשבילי זה לא נורא? כנראה מה שנורא זו בכלל העובדה שאפשר לעשות את הסיכום הזה. אנחנו הרי חושבים על עצמנו ש"אנחנו ואפסנו עוד", אז איך בכלל אפשר לסכם אותנו? האם באמת זה כל מה שהייה? אז כן. בדיוק כך. זה הכל מה שהייה...

23.03.2017

עתידי

וחזרתי לקיר ממולי, זה שצד שמאל שלו היה 'עבר'. ועכשיו אני מסתכל על התמונה, זאת שבצד ימין של אותו הקיר, זו התמונה שאני מכנה אותה העתיד - אבל, אולי לפני שאני מתחיל איתה, אני חייב לספר, שבין תמונת העבר ובין תמונת העתיד, שמת, פעם, בלי כל כוונה נסתרת, פסלון של האל ההודי גאנש. הבאתי אותו מהודו מאחד המסעות שהיו משופעים בסיפורי אלים. ובכן, גאנש הוא אחד הבנים של האל שיווה ויש לו אף של פיל. למה יש לו אף של פיל זה סיפור ארוך, ובטח יש יותר מסיפור אחד, אבל, הסייפא של הענין הוא שלמרות הצורה המוזרה שלו ואולי אף המעוררת פלצות, הוא הצליח מאד בחיים. והוא סמל להצלחה ולהתגברות על קשיים. אהבתי אותו ואת סיפורו, קניתי את פסלו ומאז הוא מול עיני. ממש מול. עכשיו אגב, אני נזכר שכבר סיפרתי את זה קודם... אין דבר, זה רק מראה כמה זה נכון... כבר סיפרתי לכם עליו קודם.

חוזר לעתיד,

אתם מכירים, במשרדים, יש לוחות שעם עם מסגרת עץ פשוטה, עליה תולים, עם נעצים, הודעות שוטפות. כאלו כמו, יומולדת למישהו, הפסקת חשמל, טיול לגליל... אז פעם, לפני ממש הרבה שנים (הרבה מאד), קניתי לוח גדול כזה וחיברתי אותו לקיר ממולי. חשבתי אז גם אני לשים שם הודעות מהסוג הזה, דברים שלא רציתי לשכוח. דברים של יומיום. אבל, "לוח המודעות" הזה, ככזה, לא החזיק מעמד. לא היה לי ממש מה להדביק עליו. לא היה שום דבר ששוה לבזבז עליו נעץ צבעוני, שקופסא גדולה מהם קניתי. באופיס דיפו. יש שם, בקופסא, (עד היום!), נעצים אדומים, ירוקים, צהובים, שחורים. יש גם לבנים וכחולים. והתחלתי, ממש לאט לאט, לשים על הלוח תמונות, צילומים בעצם, של מה שהיה אקטואלי באותו זמן. אבל, אחרי מעט מאד שנים, הורדתי את כל

תמונות היום-יום שלי והשארתי רק תמונות של בני המשפחה (כולל הכלבים).

ולכן, מאז, הלוח מפוצץ. עשרות או יותר תמונות, בלי שום סדר, בלי שום הגיון, אבל, הן כוללות את כולם. כל הילדים, כל הבעלים וכל הנשים, כל הנכדים והנכדות, כל הכלבים. גם סבא שורה וסבתא סוניה. כולם, כולם. ולא רק פרצופים תמצאו. יש צילומים של "קומבינציות" – עידו עם נועה, שירה עם יונתן, יעל עם שמוליק, צביקה עם עינת, דבורקה במוסקבה, דנדוש בפרו, שירה ונועה על צריח טנק (לו פרח בקנה) וגם יואב עם לילי ואמיליה על הבטן של דנדוש, הפי צעיר והיידו, דנדוש וליסה, דבורקה ודנדוש בקיבוץ. ויש אפילו את קוטי וגם דנדוש עם זנב טיל ואת נעמונת.... טוב, אז תשאלו, מה לזה ולעתידי?

אז ככה. כמו שאומרים שהיופי הוא בעיני המסתכל, ככה אני אומר עכשיו שהתשובה היא בעיני, או במוחו של הכותב. רוצה לאמר שמי שיקרא את זה פעם, לא יהיה מוכרח להסכים.

אני חושב שהלוח הזה, עם כל התמונות שעליו, הוא כזה, שלעומת הקירות והתמונות הקודמות, הוא רק בראשית דרכו. הקודמים כבר גמרו, וסיימו את חייהם. לכן, הלוח הזה שכל עתידו עוד לפניו, הוא העתיד. עוד כמה שנים מעטות גם אני אצטרף ללוחות הקודמים (הייתי רוצה תמונה קטנה בפינה של אכזרית).

וסביר מאד להניח, שלכל אחד ואחת מאלו שבתמונת העתיד, יהיו את הקירות שלהם ושלחן וגם שם יכבו עבר והווה ועתיד. ככה בנוי העולם ואין לי כמובן שום בעיה עם זה.

25.03.2017

השבועיים האחרונים היו מדוכדכים באופן חריג. קיצוני אפילו. ואין ספק שזה מתבטא בתוכן הדברים שאני כותב. ובלי רחמים. המשפט הרי נגמר. כל הדברים נאמרו. אני מחכה לשמוע מה יפסוק השופט. וזה יקרה בעוד למעלה מחודשיים.

אז מצד אחד יש לי בראש את כל מה שניסתה התביעה להראות, וגם, איך תמי חיסלה למעשה את כל מה שזו הראתה. ואין לי ספק בכך. אחרי כל דיון ודיון יצאתי מעודד לגמרי, ולפי דעתי גם תמי יצאה בהרגשה הזאת. היא כמובן לא משתפת אותי בכלום. רק פעם אחת היא אמרה לי בסוף יום דיונים "היה טוב, נכון?"

גם מהדיון בו אני נתתי את עדותי, ואפילו שהוכחתי, לדעתי כמובן, איזה אבסורד זו התביעה הזאת ואיך מה שאני אומר מוכיח את זה ["תשמעי טוב טוב מה הוא אומר" אמרה תמי לפרקליטה], אז גם מהדיון הזה יצאתי בהרגשה טובה מאד, אבל,

דברי השופט כשקבע את התאריך להכרזת גזר הדין ש"אז תשמע איך נגזר דינך", או משהו כזה, הדברים האלו לא מפסיקים לצלצל באוזני. רק אלו. אני לא מסוגל להתנתק מזה. אני לא מסוגל להתנתק מהרעיון שאני לא יכול בעצמי לקבוע את גורלי כמו שעשיתי שמונים ואחת שנים. פשוט לא מסוגל. אני אפילו לא יודע מה תמי תכתוב ב"סיכום". ביקשתי לעזור, והיא לא הסכימה "אתה לא יודע איך כותבים סיכומים" היא אמרה. ואני יודע שהיא צודקת, אבל, זה לא משנה איך אני מרגיש. הרגשת אין האונים גומרת אותי. וזה לא משהו רציונלי. אבל זה כן משהו פיסי. משהו מוחשי בעוצמות שלא ידעתי שבכלל יש כאלו. ביקשתי את תמי לקרוא את הסיכומים.

אז הרגשת חוסר האונים הזאת, יחד עם הספק שאולי עוד לא אצא זכאי מוחלט, אלו הדברים שהם יותר חזקים מהכל. הם אלו שגורמים לי להרגיש שבעצם נמאס לי מהכל. הכל מתגמד לעומת מה שאני מרגיש עכשיו.

אתמול קיבלתי זריקת אווסטין לעין. וזה לוקח לי בדרך כלל יומיים להתאושש ולחזור לכושר מלא. ובכל זאת, התיישבתי היום לכתוב את הדברים האלו אפילו שעבר רק יום. אני בעצם כותב בעין אחת... כי אני מרגיש חארה. כבר אמרתי שרק הכתיבה הזאת מצילה אותי... אני אפילו חושב עכשיו למה אני צריך את הזריקות האלו. ואני עוד לוקח כדור הרגעה שעה לפני הזריקה. איזה מטומטם אני....

אני מקווה שאתם, אלו שקוראים את החיבור הזה, מבינים, למה אני כותב ומסביר, ומנסה להוכיח, שבאמת הכל נמאס לי. זה לא אומר שבגלל זה אקום מחר בבקר ואתקע לעצמי כדור בראש... עוד לא... אני כותב את זה בשביל להסביר רק למה סביר שזה יקרה....

26.03.2017

לפני כמה ימים ביקרנו, דבורקה ואני, שוב, את אמיתי, בן דודי. וכבר כתבתי על זה פעם. לפני חודשיים, או שלשה, לא יותר. תיזכרו. "הכל בסדר", טובה אשתו אומרת, אבל, אני ראיתי, שהוא לא יכול לקום בכוחות עצמו מהספה עליה הוא יושב... וטובה לא יכולה בעצמה לעזור לו! והוא לא רוצה שיביאו לו הליכון... ואני מבין בדיוק למה הוא לא רוצה... אז קיבינימט!!! אז איך זה יפתר? הא? טובה אמרה לי ככה – "הוא כזה בן אדם טוב, אז אני מקדישה לו את כל חיי". בחיי, ככה היא אמרה! ונראה לי שזה ממש ככה. המוח של אמיתי עובד מלא, אבל הגוף כבר לא. הוא צעיר ממני בכמעט שנתיים.

בחודשים האחרונים לווייתי כמה וכמה חברים קרובים בדרכם האחרונה כשכל אחד מהם היה בדרגה אחרת של אין אוניום. חלקם צלולים, חלקם לא. בכלום הגוף הרוס.

ואז, אני שומע את טובה אומרת מה שאומרת ואני חושב לעצמי שבעצם גם אמיתי וגם טובה, שניהם, כל אחד לחוד אמנם, אבל גם ממש כל אחד מהם, נמצא במילכוד משלו. מילכוד מארץ המילכודים. מילכוד אחר ושונה אמנם לכל אחד, אבל במילכוד, כמו במילכוד, אין מוצא לאף אחד...

אני לא זוכר אם כתבתי על זה כאן או לא, אני חושב שכן, על הענין הזה שאיך יודעים מתי להסתלק מהעולם בכבוד. כמעט בטוח שכתבתי. והסברתי שאסור לחכות עד ממש ממש הרגע האחרון כי אז נפספס. ואם נפספס, אנחנו תוקעים את כל הסביבה שלנו בצורה שלא תיאמן. וזה אסון אמיתי! ואסור, ממש אסור שזה יקרה. לכן, צריך לקחת מקדם ביטחון, ולהסתלק קצת קודם, כשזה עדיין בידיים שלנו. כי בינינו, מה זה כבר כמה חודשים או שנה יותר או פחות? כי מה כבר נוכל לעשות בשנה אחת של מקדם בטחון כזה? מה נוכל לעשות בכלל ובפרט שעוד לא עשינו קודם? יש בכלל מצב לעשות משהו אחר חוץ מפיפי על הרגל?

וכשראיתי את אמיתי, ודיברנו, וראיתי ושמעתי את טובה, והיא כועסת עליו כשהוא לוקח פרוסת עוגה בגלל שזה עם סוכר... אז אני חושב שהיא נהדרת, אבל, גם שהיא לא חושבת עד הסוף... אז כשהיא הלכה רגע למטבח הגנבתי לו פרוסה מתוקה... הוא כבר לא היה יכול להגיע לפרוסה שעל השולחן לבדו... אתם מבינים?

27.03.2017

אז איך לא יכולתי שלא לחשוב על מקדם הבטחון?
ואיך אני לא יכול שלא לחשוב על כך, ולהתעמק בזה עוד ועוד, ולהגיע
למסקנות, לבדי, בגלל שבעצם אין לי עם מי לדבר על זה עם אף אחד ורק
עם עצמי?...
כי האמת, חוץ מעם כאלו שזה רחוק מהם עד כדי כך שאולי לא יבינו בכלל
על מה אני מדבר, אין לי ממש עם מי לחשוב על זה. כי אני לא כל כך רוצה
לעשות מזה ענין פילוסופי. אני רוצה לדבר עלי. אז פעם ניסיתי לדבר עם
דבורקה... הצחקתם אותי....

לכן, תראו איך כל הקטעים שאני כותב בימים האחרונים, מתחברים, או יותר
נכון איך הם מובילים לאותו מקום. יהיה זה המילכוד המקורי, או שאלת עד
מתי כדאי לחיות, או שנמאס לי מהכל, אפילו מימוש הפרינציפ של מקדם
הבטחון מוביל לשם...
אז מהו המקום הזה בעצם?

28.03.2017

שאלתי את תמי אם אני אוכל לראות את ניירות ה"סיכומים", שלה ושל
התביעה. והיא השיבה "בודאי".
האמת שרציתי לראות מה היא תשלח קודם, זאת אומרת קודם שתשלח
לשופט, אבל לה העזתי לבקש. וגם זה הורג אותי. כי מצד אחד אני סומך
עליה בגלל שהיא סופר מנוסה ויש לה את כל העדויות לפנייה, אבל, מצד
שני, אני הרי תמיד יודע יותר טוב... ואולי תהיה לי איזה הברקה? ובכל זאת
הרי מדובר בחיים שלי... אבל לא ביקשתי.
ושוב פעם, אתם מבינים את זה? אין לי שליטה בחיים שלי... וזה כבר הולך
ונהיה הסטנדרט...
תסתכלו על הפיסקה האחרונה הזאת. כולה שמונה שורות. ולא תאמינו
שכבר כמה שעות אני יושב עליה. כל כמה מילים שאני כותב, אני מפסיק,
אני לא יודע איך להמשיך, ואני די משתגע מזה בעצם. ואז, אני עושה משחק
שחמט עם המחשב... ואחריו, אחרי שניצחתי, חחח, אני שוב כותב או מוחק
משהו, ואז עושה עוד משחק... אני פשוט לא יודע איך לצאת מזה. ומה
הפלא בכלל.
כי ה"סיכום" הזה של תמי, זה מין ניר כזה שהוא זה שאמור לשכנע את
השופט שכל התביעה הזאת היא בדיחה (או טרגדיה) גרועה! אתם מבינים
את זה? ניר אחד שבו יכולת הכתיבה ויכולת השכנוע של תמי אולמן יקבעו
איך בעצם, או לאן אני ממשיך מכאן?! את החיים שלי??
תמי גם אמרה לי שדווקא הסיכומים הם לא הכי חשובים. מה שהכי חשוב
זה התרשמותו של השופט במהלך המשפט. אז מה אני צריך לחשוב על
יכולת התרשמות שנמרחת על שנים???

ושלחתי את הקטע הבא לתמי....

תמי עונה למיילים שלי, מהר ותמיד. וזו עוד נקודה לזכותה שאני כל כך
אוהב. תשובה "ארוכה" הפעם שאני מביא אותה לכאן כלשונה:

ראשית טוב שאתה כותב
אחרי הזיכוי נשקול לפרסם זאת
מעבר לכך אין ספק שלפני שאגיש לבית המשפט, אתה הראשון שתקבלם
ממתינה לסיכומי התביעה כשאקבל- אעביר אליך
אחכ אעביר את שלי
תזכור שהשופט שמע את כל העדים ואין ספק שיש לו התרשמות כבדת משקל
לאורך כל הדיונים

הניר זה רק הסידור הפנימי של החשיבה
יהיה בסדר
תרגע ותוריד לחץ
בהזדמנות חג שמח

חדי עין כבר יוכלו לראות שזה מייל הרבה יותר ארוך מכל המיילים ביחד שקיבלתי... וגם, שהיא משתמשת במילים "זיכוי" ו"יהיה טוב"... האם נרגעת? לא כל כך. האם אני מרגיש יותר טוב? קצת....

29.03.2017

אני שוב מפסיק את רצף הכתיבה, מפני שהנבלות שוב עשו את זה! אדם, יהודי ולבן, הואשם ברצח, נידון למאסר, ואחרי שישב כבר אחד עשרה חודשים (!) זוכה לגמרי, פה אחד, על ידי שלושה שופטים, ועוד במחוז! נשמע מוכר? ולמה זוכה? אתם כבר יכולים לנחש – "מחדל חקירה קולוסלי!" כך אמרו השופטים, לא אני אמרתי... וגם שמעתי את הסגורית (מהציבורית) מדברת ומסבירה איזה התנהלות והתנהגות קלוקלת היתה למשטרה, איך לא חקרו מה שהיה צריך להיחקר, איך הרסו את זירת הפשע, איך הם זילזלו ואיך הפרקליטות הלכה איתם יד ביד. והפעם, (לא כמו שהיה רק לפני שבועיים) זה כבר לא איזה פליט סודני... זה חבר קיבוץ.... ואמרתי נבלות, ואני לא חוזר בי! ועוד איזה! הייתי רוצה להשתמש במילים הרבה יותר קשות!!! הנה הדברים, כלשונם, ואני מעתיק, שנאמרו בפסק הדין. קיראו ולא תאמינו, או שאולי כבר כן:

בשיאות, רשלנות, אדישות לחיים ולמוות של שוטרים עצלים, עסוקים מדי, מבולבלים. אין ספק ששתי הסנגוריות מן הסנגוריה הציבורית של מחוז הצפון עשו עבודה מקצועית ומדויקת וראויה לכל שבח בפרשת רצח מרים אילתי, אבל בכל הכבוד, מה שוות שתי סנגוריות בלי קבוצת שוטרים בסגנון שוטרי קיסטון מאולפנו של מק סנט – חבורת שוטרים המסתבכת זה ברגליו של זה? אחד לא אסף ראיה מכריעה, אחר שיקר על דוכן העדים, מזכר שנעלם, מזכר אחר הנושא תאריך בדיעבד – אולי לא כל אלה היו בתיק אילתי אך זהו סגנון הפעולה של שוטרי קיסטון, או במהדורה מודרנית יותר – משטרת לואי דה פינס כהגדרתו של עו"ד פיני פישלר.

ביהמ"ש: בדיקת המז"פ היתה לעג לכל חקירה רצינית

בית המשפט התייחס אף למחדלי החקירה ואמר כי על אף שבתחילה ניתן היה לחשוב שמותה של האם היה טבעי, אולם כשעלה החשד הראשוני והגופה נשלחה לנתיחה, "שומה היה על המשטרה להתייחס כבר בשלב זה למותה של המנוחה, למצער בחשד של מוות בלתי טבעי". עוד צוין כי הגופה לא פונתה מהזירה על אף שקצין המשטרה שהיה בזירה העיד שהורה לעשות זאת. השופט קולה אמר כי תשובותיו של חוקר המז"פ לבית המשפט היו

"מביכות", ואמר: "גם בדיקת המז"פ ביום 14.4 היתה בבחינת לעג לכל חקירה רצינית. חוקרי המז"פ לא בדקו את החלונות, לא בדקו את הדלת האחורית, לא בדקו שמא המנוחה נגררה למיטתה או הובלה לשם ממקום אחר, הרי ברור הוא שהיא ספגה חבלות רבות ולא רק נחנקה, וממילא סביר יותר שמאבק, ככל שהיה, לא היה בעודה שכובה על מיטתה."

הרכב השופטים המשיכו בביקורתם על המשטרה וכתבו כי למרות שידעה כי מדובר במוות לא טבעי כבר יום לאחר הרצח, היא לא החלה לחקור מיד. רק ב-1 במאי הוגשה בקשה להאזנת סתר לחשודים, וזו החלה בפועל רק לאחר שבוע נוסף. השופטים כתבו שהשוטרים לא חקרו את השכנים ואנשים שראו את אילתי ואשתו ביום הרצח וביום שלאחריו. בית המשפט אף קבע כי שעת המוות שהציגו המשטרה והפרקליטות, בין 20:43 ל-21:47, אינה אפשרית. "שום נציג מהגוף החוקר לא הסביר לנו על שום מה ולמה, עד למועד מסוים החשד רבץ על פלישיה, ומדוע ברגע אחד עבר החשד מפלישיה לחן. איזו התפתחות חקירתית הצדיקה זאת? האם רק בגין העובדה שפלישיה הפלילה את חן בחקירה זאת? והלא פלישיה עשתה זאת רק כשחן הטיח בה שהיא זו שרצחה את אמא שלו", כתבו.

בפעמים הקודמות לאורך החיבור הזה, והיו הרבה פעמים כאלו, הייתי מתמלא חמת זעם על ההתנהלות הזאת של המשטרה והפרקליטות, ולמה היא גורמת. השתוללתי. ולא הסתרתי ולא חסכתי וגם לא בררתי מילים. היום, אחרי כל המחשבות "המתקדמות" שלי של החודש האחרון, חמת הזעם שלי אמנם לא הסתלקה, אבל החליפה אותה, ובעוצמה לא פחותה, הרגשה אחרת, עוד יותר מחורבנת. זו הרגשת חוסר אונים. חוסר האונים הפרטי שלי. והוא, חוסר האונים הזה שלי, הוא בטח כאין וכאפס מהרגשת חוסר האונים של אלו שכבר הורשעו ויושבים בכלא על לא עוול בכפם(!). בטח יש עוד הרבה כאלו, ולא מעטים (עשרה אחוזים אומר הפרופסור למשפטים סנג'רו בספרו "הרשעת חפים מפשע..."). אתה הבנת את זה???

לדעתי, ולהבנתי, הרגשת חוסר אונים היא הרגשה הרבה יותר קשה מהרגשת חמת זעם, בגלל שלחוסר אונים צמודה גם הרגשה של סוף ואובדן, של כניעה ואפסות, של אין מה לעשות יותר. של זהו. ובדיוק על הדבר הזה, של ההרגשה הזאת, כבר כתבתי קודם... שם תיארתי אותה תחת הכותרת של "נמאס לי".

31.03.2017

כבר אמרתי לא פעם שאני קורא וחוזר וקורא את מה שכבר כתבתי. אז שוב קראתי, ומצאתי, שבתקופה האחרונה אני משתמש במילה או במושג 'רגשות' ללא הרף. וחשבתי לעצמי, שאולי שווה להתעמק קצת במושג הזה. הרי כבר עשיתי התעמקויות "פילוסופיות" כאלו קודם...

'רגש' הוא מושג מעניין מאין כמוהו. אי אפשר למדוד אותו, אי אפשר לכמת אותו, אי אפשר לראות אותו או לגעת בו... ויחד עם זה הוא משהו דומיננטי בחיינו. אפילו קריטי.

דרווין אמר ש"המטרה הבסיסית של הרגשות היא ליזום תנועה שתחזיר את האורגניזם לבטחון ולשווי משקל". הוא אפילו לא התייחס דווקא לבן האדם. 'אורגניזם' הוא אמר ואין לי מושג למה הוא התכוון. אבל, אני יודע היטב את מה שההרגשות שלי גורמים לי, ואני לא מתכוון לכך שהם עושים לי טוב או רע. גם זה כמובן, אבל, לא זה העיקר. אני מבקש לספר על זה. מה אני חושב. פחות ממה שאני מרגיש.

הרגשות נותנים משוב שהוא חיוני להמשך חיים תקינים, נורמליים. במילה תקינים אני מתכוון למה שמקובל להגיד כשמדברים על בן אדם "נורמלי". ומיד אחזור לזה. רק בואו לא נבלבל בין רגשות לבין תחושות. תחושות, למשל כאב, אפשר למדוד, רגשות לא. ובכל זאת אני אומר שהרגשות נותנים משוב. אני עצוב או אני שמח או "יש לי מצב רוח". זה משוב, והוא משמש אותי כמו כל משוב בחוג של בקרה. אני יכול להגיב בשביל להשפיע עליו. מצד שני, ואולי אפילו שזה משהו אנומלי, אפשר להמשיך לחיות גם בלי המשוב הזה. ובמילה 'לחיות' אני מתכוון לחיים של הבן אדם הנורמלי הזה שהזכרתי קודם. האם אני יכול לתאר לעצמי חיים גם בלי רגשות? אני חושב שכן. האם זה טוב או רע? אני לא יודע. לא חשבתי על זה... אני יכול, "בשלוף", לספור כמה דברים טובים וגם כמה דברים איומים. אז אני לא יכול להחליט. אני חושב, לא בטוח שיודע, שיש אין ספור חיות שאין להן רגשות. יש להן אינסטינקטים. ויש חיות (פילים) שכנראה יש להם משהו שמתקרב לרגשות. גם כן לא בטוח. כמו שאמרתי בהתחלה, אי אפשר למדוד את זה. אני חוזר אלינו, לבני האדם, ובאופן יותר ספציפי אני חוזר אלי, ואני אומר שאני אחד כזה שהרגשות שלו הם הגורם, כנראה הכי חשוב, בהתנהלותו בחיים. ואני אומר כאן, בפה מלא, שהשפעת משוב ה"רגש" היא לא זהה בין בני האדם! יש כאלו, ושוב אני ביניהם, שלמשוב הזה יש מקדם הגברה ענק. יש כאלו שאצלם הוא הרבה יותר קטן. ובכוונה אני משתמש בביטויים מתחום ההנדסה, לא מתחום הפילוסופיה או הפסיכיאטריה בהם אני לא מבין דבר. בתחום ההנדסה שם אני מבין דבר או שניים, הדברים האלו הם ממש חד-משמעיים...

ההרגשות שלנו גורמים לנו לפעול. יכול להיות, שאם עסקינן בתחומי מדעי הנפש, פסיכיאטריה או פסיכולוגיה, אזי ההכרזה הזאת לא מחויבת המציאות. למשל, אם אני מרגיש נרדף או מנוצל או סתם אחד לא נחשב, אני יכול פשוט להתכנס לעצמי ולשקוע שם... אבל, אם עסקינן במישהו שהוא אמון על מדעים יותר מדויקים, או שהוא יותר חזק נפשית, אזי הרגשות וההרגשות שלנו יכולים לגרום לנו להיות יותר אקטיביים וגם יותר אגרסיביים וכמו שאומרים – "להשיב מלחמה שעה". מילים אחרות, המשוב הזה ששמו "רגשות" הופך להיות כלי. כלי מלחמה אפילו, יהיו כאלו שיגידו... מצד שני, אם ההרגשות שלנו חזקים מאד, זאת אומרת שהם מגובים בעובדות "קשות" מחיי היומיום, אזי תגובות המשוב יכולות אף הן להיות קשות וקיצוניות. ואני לא מתכוון לחזור כאן על כל סוגי התגובות האפשריות. את העיקריות, או את העיקרית פרטית ממש לפרוטות... מה שאני אומר הוא שכדאי לקחת את זה בחשבון, כשמישהו בא להתחשבן...

האם משוב, זאת אומרת הרגשה כל שהיא, יכולה להצדיק תגובה שלנו, שלי זאת אומרת, שתהיה מנוגדת להגיון? ואולי, בשביל לחדד את השאלה, ולהעביר אותה מתחום הפילוסופיה לתחום המעשי, אשאל, האם הרגשת האין אונים יכולה להצדיק את התגובה המתבקשת ב"חזון" המילכוד?

01.04.2017

לאורך כל החיבור הזה, או לפחות בחלקו הראשון, הסברתי ארוכות ומפורטות איך הגעתי לפתרון שלי לבעיית המילכוד. ועכשיו, אפילו בשלב הזה של החיבור, דעתי לא השתנתה. אולי אפילו ההיפך. אני מנסה עכשיו להלביש את זה, או להלביש על זה פילוסופיות נוספות.

אני אומר שהרגשת ה"אין אונים" היא ההרגשה הדומיננטית. זה המשוב שהמוח מקבל מהסיטואציה. ומערכת הבקרה של הגוף שלי, זאת שכנראה יושבת במוח באיזה מקום, צריכה לספק תשובה, כך, שהמערכת כולה תחזור להיות בשווי משקל כמו שהיתה קודם. קודם להיווצרות הסיטואציה. אז המוח חשב, והסברתי את זה ארוכות, והגיע למסקנה שזו בעצם סיטואציה דיכוטומית, שחור/לבן, כן/לא, וזה המילכוד. ויש רק פתרון אחד. וכל מה שעשיתי בקטע האחרון זה לחדד את פונקציית הרגש, זאת שאפילו שהיא כזאת מסתורית, היא מייצרת משוב שמניע את מערכת הבקרה בגוף וגורמת לו למצוא פתרון.

ושאלתי, האם הפתרון יכול להיות מנוגד להגיון?

אז גם זו שאלה קשה... כי גם "הגיון" הוא לא בדיוק משהו מוחלט או מוסכם או משהו שניתן להגדרה חד משמעית... ההגיון עצמו קרוב יותר, לדעתי, לתחום הרגשות, יותר קרוב מאשר לאיזה תחום אנליטי חד משמעי... אז איך בכלל אפשר לענות על השאלה הזאת?
רגשות, רגשות בתוך רגשות...

הרגשות יכולים להיות רציונליים וגם לא בדיוק כאלו. למעשה, אין לנו, ואולי אדבר רק עלי, אז אין לי, שום שליטה על זה, עליהם, על הרגשות שלי. יכול להיות שאם היתה לי איזה דרך לשלוט בהם, זאת אומרת לכוון את עוצמתם ואת כוונם ואת אופים, של הרגשות, לא היתי צריך לכתוב בכלל את כל החיבור הזה... אבל, יוק!

אמרתי קודם שהרגשה זה סוג של משוב, משוב נפשי, משהו שאי אפשר למדוד, משוב למשהו שהוא דווקא כן פיסיקלי, בר מדידה כל שהיא. וכבר עובדה זאת מלמדת משהו על אופיים החמקמק של הרגשות...

ולמה אני אומר חמקמק? בגלל אי הרציונליות. לפעמים גם אני לא יכול לדעת מראש מה ארגיש, לפעמים אני לא מבין למה אני מרגיש כך או אחרת. והכי גרוע, אני אף פעם לא יכול לכוון את איך שאני רוצה להרגיש, ולמה ומה הייתי רוצה להרגיש... אפילו לא את העוצמה... אז בסך הכל, מסתבר אמנם, שהרגשה זו תופעה די מוזרה בעצם... כי עם כל החוכמה שיש לנו, אפילו שהצלחנו לפענח את סודות החומר ואת סודות היקום, אבל, לא הצלחנו לפענח את סודותינו אנו...

"אט זורם הנחל" ... זה מה שמתנגן לי עכשיו באוזן מהמחשב השני, גם הוא על השולחן... לפני רגע שמעתי שם את "קקוי טי ביל" – "היית כזה"... "טקים טי אי איסטלסיה" – "כזה נשארתי"... וגם את "מסתובב בחור צעיר ליד פשפש"... "איקטו אי וזניוט"... – "מי מכיר אותו"...

מה עושים לי השירים הרוסיים האלו ולמה הם עושים לי ככה??? אני ממש לא יודע להסביר. במחשב השני, זה שמחובר גם לרשת, שמתי את אחד הלינקים שיש לי לשירים האלו. אז עכשיו זה שעה וחצי של השירים שאני הכי אוהב, יחד עם פעם או פעמיים של כוסות הקוקטיילים שאני גם אוהב, ויחד עם זה שאני כותב את החיבור הזה... וזה ממש הזוי, אבל, הכי אמיתי שיש!!! וכמה טוב לי עם זה... "ילדתי מרוסיה"...

"דקלון ז'ילוני ליסט ריזנוי"...

וגם אלו רגשות, נכון? וכל מה שכתבתי עליהם עד עכשיו, הכל תופס גם לגבי הרגשות הכי פשוטים והכי בסיסיים, המשוב. זה שמתקבל משמיעת שירים כאלו, או גם אחרים...

02.04.2017

הרגשות שלי יכולים לפעמים לעוות לי את תפישת המציאות. או שיותר נכון יהיה להגיד שהם אוטמים ומסתירים לי את תמונת המציאות. הרגשות יכולים להיות, אצלי לפחות, דומיננטיים. יותר חזקים ממה שקורין "שכל ישר". זוהי מלחמה בין משובים. כי גם שכל ישר הוא סוג של משוב. זה המשוב שנוצר כשמשהו מתנגש עם הצטברות הנסיון והשכל שלי, של מה שהתקבע אצלי במוח בתור מה נכון לעשות, מה מקובל, למה מצפים, ואולי גם מה טוב ומה רע. המשוב הזה שולח פולסים, לפעמים "כמו משוגע", כדי, נאמר, להחזיר אותי לדרך הישר, או אולי להתוות לי את הדרך מלכתחילה... אבל, הרגשות... המשוב שלהם הוא ג'וקר אמיתי. הוא יותר חזק מהכל. דוגמאות לא חסרות. החל, למשל, מרגשות שמתפתחים או שמתפרצים מקשר עם אשה. ואני לא מדבר דווקא מהרגשות המחוברים לקשר מיני (שאינן מה לזלזל גם בו) שהם משהו פיזי, שיותר קשור לתחושות מאשר לרגשות. אני מתכוון ממש לרגשות, אלו שבאים כאשר, למשל, מתאהבים. אמר פעם מי שאמר, "האהבה עיוורת". לזה אני מתכוון. המשוב שאהבה מכניסה למערכת הוא דומיננטי. הוא גובר על כל משוב אחר. אל תנסו את זה אם אין לכם לב חזק....

אבל, אהבה זו לא דוגמא בודדת. אתן לכם עוד שתי דוגמאות. למשל, כל דבר שקשור ל well beings של הנכדים שלכם, אם יש לכם כאלו. אתם תעשו בשבילם כל דבר שתתבקשו או שתחליטו בעצמכם שצריך, הכי מטורפים שיש. הרגשות שיש לבן אדם, אלו שקשורים לנכדים שלו יותר חזקים מכל דבר אחר בעולם. המשוב שהם מכניסים למערכת מנצח כל דבר אחר. זה משהו מדהים! נדמה שזה אפילו יותר חזק ממה שהכניסו בשעתו הילדים, אלו ההורים של הנכדים האלו... וגם את זה אל תנסו אם אין לכם לב חזק... ממש חזק....

והדוגמא השניה, והאחרונה, ו"אל תנסו לבד בבית" זה משהו שאפילו רק מזכיר את המאפיינים של המילכוד שלי, זה "שלכבודו" אני כותב את כל החיבור הזה...

ואני מאמין שכבר הבנתם למה אני מתכוון... אין כמוהו להסביר איך רגשות יכולים לנצח כל דבר!

04.04.2017

הרגשות שלי, בטח כפועל יוצא מזה שהם כה דומיננטיים, קשים מאוד לשליטה. אומרים – "איזהו גיבור – הכובש את יצרו", האם היצר אף הוא לא סוג של רגש? האם הוא לא משוב מובהק של משהו? ואני יודע על עצמי שאני לא גיבור. אני בן אדם...

משוב קשה לשליטה משמעותו שפעם המשוב יצר, או גרם לתגובה, אני לא יכול לשנות אותה. ועכשיו אני מדבר רק על עניינו של החיבור הזה, דהיינו, איך אפשר לשנות באופן דרסטי את הפתרון שכל כך הרבה כתבתי עליו לבעיית המילכוד. הפתרון, אגב, למי שלא זוכר, משמעותו להסתלק מהעולם הזה ומתלאותיו, אלו שלגבי כמובן, שאין להם פתרון אמיתי אחר. כי כל פעם שנדמה לי שאני צריך לחשוב מחדש, המשוב הזה נכנס לפעולה ומחזיר אותי אליו. מילים אחרות, גם אחרי כל עשרות אלפי המילים שכתבתי פה, עדיין אני חושב שאין פתרון אחר.

אלא, אם לחוג הבקרה הזה, זה שבמוח שלי, שמפעיל את הידיים שלי, זה שמושפע ממשוב המילכוד, יכנס משוב חדש, שונה, שיוכל לגבור עליו. זה יכול לקרות בחוגי בקרה.... האם זה יכול לקרות גם אצלי? אין לי מושג. עד היום התשובה שלילית. בינתיים זה בפרוש בלתי ניתן לשליטה!

אז אוקי. בירברתי כמה עמודים על הרגשות בכלל ועל ההרגשות שלי בפרט.
(אני חייב להגיד שהיו לי בעיות להחליט עם הרגשות זה זכר או נקבה,
החלטתי על זכר... חשבתי לדוגמא על רגשות מעורבים...)

וסיכמתי בכך שלא רק שהרגשות, שלי, ורק עלי אני מדבר, אינם ניתנים
לשליטה, אלא, אף אי אפשר לסמוך עליהם!

בשביל שלמות הדיון הזה על רגשות, אגיד, שחיפשתי עוד דברים, מה
אומרים על הנושא הזה פילוסופים חכמים.
ובאמת הם אומרים עוד הרבה דברים, אבל, זה כבר לא מענין אותי ממש.
ברור לי, שבטח רוב ההעדפות שעשיתי בחיים שלי היו מושפעים במידה
רבה מאד מהרצונות והתשוקות שהיו לי. אבל, זה היה פעם. היום, אין לי
יותר ממש תשוקות, ואין לי גם יותר מדי רצונות... מילים אחרות, אין לי
יותר ממש רגשות מהדברים שפעם היו דומיננטיים. היום נשאר רק ענין אחד
שהוא זה ששולט בהכל. וכבר הזכרתי אותו, ענין של קיבינימט...
ולפעמים אני חושב לעצמי, האם יכול להתקיים בן אדם שאין לו רגשות?
האם זה משהו טוב? אם כן, אולי זה פשלה של המתכנן שלא ייצר אנשים
כאלו? ואם לא, איזה מנגנונים הוא יצר להם בשביל להתמודד איתם?

סיימתי עכשיו לקרוא את כל החיבור הזה, בפעם אחת. זה חיבור ארוך. יותר
ארוך מכל הספרים שכתבתי עד עכשיו. והגעתי למסקנה שאני רוצה שיקראו
אותו. זאת אומרת, שיקראו גם אם אני אהיה עדין כאן לשמוע מה יגידו.
זה מפחיד. יכול להיות שלפני שאחליט סופית, אתן ליעל ולעינת לקרוא,
ואשמע מה יהיה להן להגיד אם לא תתעלפנה בדרך....

10.04.2017

היום זה ערב פסח.

אתמול הבאתי את הפי לפנסיון לכמה ימים ספורים, כדי שנוכל להישאר
אחרי הסדר אצל יעל עוד יום. אז אתמול בצהריים, מאחר ולא היה צריך לתת
להפי לאכול, ישנתי חמש שעות ברציפות... אולי זה גם בגלל קוקטייל נוסף
ששתיתי, ואולי, מה שהכי בטוח, זה בגלל חוסר ענקי של שעות שינה. זה
מה שקורה שמתגלגלים אין ספור שעות עם מחשבות של קיבינימט...
ואני יודע מה יהיה בערב הסדר. זה לא יהיה הסדר הראשון שאשב ואסתכל
על כולם ואחשוב מה שאחשוב.

למרות שהיום האחרון להגשת הסיכום של התביעה היה כבר לפני כמה
ימים, אני לא קיבלתי אותו מתמי. אולי היא לא שלחה לי. ואולי, מה שעוד
יותר סביר הוא שהתביעה לא שלחה אותו למרות מה שהשופט קבע. אחרי
החג אבדוק...

12.04.2017

ליל הסדר אצל יעל. הנה כשאפשר, אני מודה, למשך כמה שעות הייתי ממש
שמח. ממש מאושר. מעט משתתפים. רק בני המשפחה עם עוד אמא (ורד,
קרובה של שמוליק) ובתה (עופרית), נחמדות וסימפטיות שרק חידדו את
החיבור בין כולם. והצלחתי לשכוח מכל תלאותי. לגמרי. איזה כיף.

אבל, למחרת, אנחנו עדיין אצל יעל, כולם במרפסת מתפננים, רק אני ואחר כך עם שמוליק מול הטלביזיה. ואני מתבאס... שמוליק חושב שזה בגלל שלא מצליחים לראות סרט... וזה בסדר, שיחשוב ככה...
ויוכח גדול עם צביקה על "רגשות". אנחנו לא מסכימים על כלום....

14.04.2017

בחודשים האחרונים אני לא מצליח לקרא את כל הדברים שאני רוצה. אני זורק את שבועוני טיים בלי שבכלל פתחתי. גם את הנשיונל גיאוגרפיק אני לא ממש קורא. מסתכל ברפרוף על התמונות. בקושי אני קורא כמה עמודים באיזה ספר מתח לפני השינה.
הדבר היחידי שמחזיק אותי ער אלו כמה סדרות בטלביזיה. כולן סדרות של שוטרים וגנבים. בערב אני יושב ובוהה בהן, כשהכל שם חוזר על עצמו, לא צריך להתאמץ, לא צריך לחשוב.
ואני חושב עד לאן הידרדרתי.

משגע אותי שאני לא מקבל מתמי את הסיכומים. זה של התביעה היה צריך להגיע לפני שבוע. האם שוב תרגיל דחיה של הפרקליטות?
אבל, בינתיים החלטתי לא לשאול את תמי. בטח גם היא מעוצבנת... אולי אחרי הפסח הזה משהו יקרה.

גיליתי את האוזו. יוני כזה. דומה לעארק שלנו....

מלאתי שאלונים לבקשת וויזה לארה"ב. מאז שהתחיל סיוט המשפט אני מקבל וויזה רק לשנה אחת, כי אני בהליכים... הוצאת וויזה זה גם בערך 1000 שקל.... ושואלים אותי למה אני מקבל רק לשנה? למזל, התפרסם איזה מאמר בעיתון שם כתבו על כך שעובדי מערכת הבטחון נתקלים בבעיה הזאת, ואף הזכירו את רפאל בהקשר הזה. איזה יופי שיש לי תירוץ. ודרך אגב, באחד הסעיפים בשאלון אני נשאל אם היו לי בעבר עבירות פליליות. כל פעם שאני נתקל בסעיף הזה אני מתמלא זיעה קרה....

זהו. לא נראה לי שאכתוב כאן יותר עד ליום הכרעת הדין.
הוצאתי מספיק קיטור.
או שלא...

18.04.2017

ניסיתי לא לכתוב, אבל, לא הצלחתי. כשאני נכנס לחדר למטה, רואה את המחשבים ואת הבלוקים ואת העטים, אני לא עומד בזה....

עשיתי טיול גדול עם הפי. שעה ארוכה....
ואחר כך עשיתי לי עוד כוס משקה אחד, ורציתי לכתוב משהו.
אבל אני מבולבל לאללה...
אז קיבינימט....

23.04.2017

איך אומרת הקלישאה, "אין רגע דל" ... קיבלתי מתמי את סיכומי התביעה. ונכון, לא רציתי להמשיך ולכתוב כאן בחיבור הזה עד הכרעת הדין, אבל, אני לא יכול להתאפק. וכל כך למה? כי קראתי את הסיכומים שלהם, של התביעה. ושוב חזרתי וקראתי אותם. וזה פשוט לא להאמין. ועיזבו כבר אותי, עם המשפט שלי. אנחנו מדברים על הגוף שמופקד על הצדק במדינת ישראל! ואני אומר לכם, שבנוסף לכל מה שכבר קראתם כאן, בחיבור הזה, על "עלילות הזוועה של הפרקליטות", אז מעכשיו יש לי גם את הדוגמא הספציפית שלי. הם, אלו מהפרקליטות שיש לי מגע איתם, והם, גם הם, הינם רמאים ושקרנים, מנוולים, אטומי לב, וגם, כאלו שחושבים כנראה שכולם, כל האחרים הם מטומטמים, או, מה שעוד יותר גרוע, הם שמים פס על כל מה ומי שמסביבם. אני לא אצטרף לכאן את כל המסמך, רק את מה שכתבתי לתמי באותו ענין. אתם תבינו לבד. הנה זה לפניכם:

תמי,

ההערות, הנאיביות שלי, לסיכומי התביעה

1. התחלת הסיכום שלה הוא העתק מילה במילה של מה שנאמר בכתב האישום, ובעיקר אני מתייחס ל- "הנאשם הסתובב עם כלבו ליד המקום שהיא יורדת מההסעה ושם הוא "התחיל איתה", דהיינו "הציע לה חברות", משך לה בשרוול וכו'..." עכשיו, למיטב הבנתי, זהו בעצם האישום שלי, לא כך? והתביעה לא רק שלא הוכיחה שום דבר מכל זה, היא אף לא התייחסה לזה באופן ישיר באף מקום. האם לא זה מה שהם היו צריכים בעצם להוכיח? ובמקום להתעסק באשמה שלהם הם התעסקו דווקא עם מה שאני נתתי להם, אבל גם את זה הם לא חקרו!!!
2. מאחר והם לא חקרו שום אספקט ממה שהתרחש בשטח, כולל לא את מה שאני אמרתי, אז הם מפברקים (בעדינות) דברים. הנה דוגמאות –
 - 2.1 הם אומרים שבנוסף לכך שאני אמרתי במשטרה שאני לא יודע מי המתלוננת, אני גם אמרתי באותו מעמד ש"ראיתי תמיד את המתלוננת עם אחרים". וזה ממש שקר גס! מעולם לא אמרתי כך! ואפשר לראות שזה כך בתמלול החקירה שלי. אני אמרתי את זה בפעם הראשונה רק בעדות שלי כדי להראות את אפסות חקירתם!
 - 2.2 הדברים האלו שהיא, המתלוננת, יורדת עם אחרים דווקא כן מופיעים, וזאת, בחקירה של המתלוננת עצמה במשטרה! אבל הם, כידוע, אסור לבלבל אותם עם העובדות! (עמוד 22 משורה 27 עד עמוד 24 באמצע), 3 עמודים עם אין ספור גירסאות...
 - 2.3 עמוס שיבולי אמר בעדותו, בתשובה לשאלה של התובעת, שאם הייתי עושה עליה, על המתלוננת, פעולה כזאת שהכלב לא מכיר, כמו מגע בשתי הידים על גופה, "הכלב היה תוקף". ובסיכום דברי התביעה כתוב בדיוק ההיפך! כאילו שהכלב לא היה מתייחס... (תאמיני לי תמי, הייתי עושה את זה איתה, עם התובעת....)
3. אני הוא זה שהעלתי את הרעיון שאולי היו למתלוננת הזאת יותר מאירוע אחד, אבל, שרק אחד מהם היה איתי! התובעת מנסה לבלבל את היוצרות כאילו כל האירועים היו איתי... והכל, כדי לכסות על ערוותם שלא חקרו ולא בדקו, וגם לא חשבו על כלום!!! וכמה אירועים היו למתלוננת הזאת שם בבית שמענו היטב בעדותה שלה. איפה עוד היו לה אירועים?

4. יש שם, בסיכום, נסיון עלוב להראות שהשוטרת, ה"עדה המרכזית" היתה "מקופחת" שלא עשיתי לה את התרגיל עם הכלב. והיא, השקרנית הזאת, רק בסוף הודתה שבכלל לא היתה בבית ובכלל לא ראתה את הכלב... אז איך תובעת, שהיא עורכת דין, שאמורה להיות אינטליגנטית כותבת כאלו אבסורדים? כאילו מה? היא חושבת שכל האחרים מטומטמים?

בסוף יש קטע שם התובעת הזאת אומרת ש"לא הובאו עדים לסתור את טענת המתלוננת באשר למעשים מגונים שהנאשם בצע בדיירות אחרות"

אני באמת שואל, תמי, כמה אני יכול להכיל? האם אין מקום שאני אתבע אותם על המשפט הנוראי הזה? איך, וסליחה על הביטוי, הפישרית הזאת יכולה בהינף יד למחוק ככה בן אדם שהיא בחיים לא תעשה מאית ממה שהוא עשה? האם באמת הם לא מסוגלים להגיד – אופס, טעינו? כי אם זה כך, איך הם לא "קפצו על המציאה" והביאו עוד דיירות להראות איזה עבריון מין אני???

האמת, אני בשוק. ואולי לא כל כך, כי בעצם את כבר יודעת שכתבתי חיבור במהלך השנתיים האחרונות, וזה כבר ספר שמן. אספתי שם בין יתר הדברים, את כל מחדלי הפרקליטות, רק אלו שהתפרסמו... בשנתיים האלו. והאוסף הזה, ממש, ובלי הגזמה מיוחדת הוא קטסטרופה אמיתית....

דן

ואני מקווה שזה מדבר בעד עצמו.

אז נכון שהמקרה שלי הוא כאין וכאפס לעומת המקרים האחרים שתיארתי במהלך הכתיבה שכאן, ואפילו שהאמירה הזאת נכונה ובולטת רק "לצופה מהצד" כמו שאומרים בהגדרות פיסיקליות, לי, כשמדובר בי עצמי, זה עולם ומלואו. כי זה בעצם כל העולם!

כשאני קורא מה כותבת איזה פרקליטה קטנה וזוטרה בלי שיש לה אפילו קמצוץ של ביסוס או תימוכין לכל מה שהיא כותבת, כשהיא משקרת בלי בושה בכלל (!) ועוד, כאשר על המסמך הזה חתומה פרקליטה בכירה – סגנית בכירה לפרקליט מחוז חיפה! ואני מוכן לשים את ראשי שאין לה מושג על מה היא חותמת, כי היא מעולם לא קראה או בדקה אותו, אזי, זה באמת שבירה של כל מה שאני חשבתי עד עכשיו לגבי "אמות המשפט".

24.04.2017

תמי לא הגיבה ולו במילה למכתב ששלחתי לה. רק עשתה "השב" שאדע שראתה שיש כזה מכתב...

אין לי מושג למה לא אמרה משהו. אמנם אני יודע כבר היטב עד כמה היא קמצנית במילים, ואני יודע שהמכתב שלי היה די קיצוני ושהשתמשתי במילים לא כל כך נקיות, אבל, בכל זאת...

אולי אני מנדנד יותר מדי,

אולי אני מקטר יותר מדי,

אולי היא חושבת שאני חושב שהיא גם הפסיכולוגית שלי,

ואולי בעצם לא היה על מה להגיב...

אבל, בעיקר אני יודע שהיא מקצוענית ושהיא תעשה הכל בשבילי...

בכל זאת, ולמרות כל השכל הישר, הרגשת אין האונים מנצחת את כולם ואני סתם ככה משתגע.

היום, אגב, הוא יום השואה. אין לזה שום קשר אלי. סתם ציינתי בשביל להיכנס למסגרת הזמן. אני כן יכול דווקא לצרף את הבלי ופטפוטי הסרק על דברי הפוליטיקאים לרגל היום הזה. וזה מבחיל. ואז גם זה מצטרף להרגשת האין האונים...

ואתם כבר יודעים מה משמעות ההרגשה הזאת אצלי.

משהו אחר.

יש לי חולשה ענקית לשני כלים מוסיקליים. באינן ובלליקה.

אני אסביר.

כשהייתי קטן, אז בנוסף לחלילית עליה ניגנתי בצורה מסודרת, ממש ארבע שנים (!) אצל מורה (פועה גרינשפון), למדתי לנגן גם על מנדולינה וגם על אקורדיאון. על כל אחד מהם בערך שנה וקצת. ניגנתי גם על מפוחית פה, דווקא לא רע בכלל, אבל את זה לא מלמדים באף מקום...

אף פעם לא ידעתי לנגן ממש טוב על אף אחד משני הכלים האלו (אקורדיאון ומנדולינה), חוץ מהחלילית. לדאבוני הענק עד מאד. ידעתי לקשקש, סתם ככה, כמה שירים, לא משהו רציני שאפשר להגיד עליו משהו. אבל, התאהבתי בצלילים שיוצאים מהכלים האלו, ובעיקר, אני מוקסם כשאני רואה וירטואוזים שמנגנים עליהם.

ואני יודע לכן, עד היום, להעריך את אלו שמפליאים לנגן על הכלים האלו. בייחוד על האקורדיאון, ועוד יותר ממנו – על הבאינן. ולא סתם להעריך. אני מוקסם ומהופנט! אי אפשר להסביר!

וזה מתקשר כמובן עם הקיבעון שלי על השירים הרוסיים, זה שכבר כתבתי עליו אין ספור פעמים. במקהלות הרוסיות הם מככבים.

אז מה הפלא לכן שיש לי במחשב אוסף ענק של כל מה שאני אוהב... למשל – כעת -

"הינשאי ספינה ושוטי..." ובדיוק עכשיו... בלליקות....

"לי נערה יש ושמה רותי..."

"המצפה...."

ומיד אחרי זה - extreme accordion skills

שמנגנים עם הבאינן יצירות ידועות ואהובות שיכולות להוציא אותך (בעצם אותי) מדעתי!

אז הנה עברו עוד כמה שעות. איתן עוד, לפחות, שתי מנות אלכוהול, ובדיוק עכשיו, איזה וירטואוז מנגן על הבאינן את הצ'רדש של מונטי...

הבנתם? וירטואוז זו ממש לא מילה! מחיאות כפיים... איך הידיים שלו עפות על הכפתורים ואיך הן עפות על כפתורי הבסים!!! וזה מה שהכי משגע אותי! הבסים האלו, תמיד היו לי בעיה גדולה...

דבורקה נסעה לתל אביב.

אני אסע עכשיו לזוזו לאכול משהו. אפילו שאני שתוי...

25.04.2017

עוד יום.

חור בנשמה.

שלחתי הבוקר את כל הטפסים לקבלת הויזה לארצות הברית. האיש שם, שמתעסק עם המשלוח הזה אישר לי שעושים בעיות לעובדי רפאל... וסיפר דוגמאות. איזה מזל שיש לי את התירוץ הזה.

עוד הוא אמר שמעל גיל שמונים לא צריך לבוא לראיון... אז נראה מה יהיה...

משהו טוב!

קיבלתי הביתה צ'ק מאמזון! לא להאמין. כמעט 1500 דולר... זה כמובן רק מהשבוע הראשון שאחרי הקמפיין. קנו בערך 500 איש את הספר הדיגיטלי. מה אתם יודעים... אז החלטתי, בעצה עם חבורת כרמי, לעשות עוד קמפיין. יעלה 350 דולר. עוד קוץ אחד בשביל שלא אצטער אחר כך.... בכסף שישאר אקנה מחשב חדש, אבל, רק אחרי הכרעת הדין. אולי לא אצטרך... אני רוצה אחד שהוא גם נייד, גם טאבלט וגם חזק במיוחד. יש שלושה שעונים על הדרישה הזאת. אז נראה. וואלה, הנה פתאום מחשבות חיוביות....

אני רוצה לכתוב עוד ספר. יש לי המון רעיונות מה יהיה בו. אבל אני יודע שאין שום מצב שאתחיל כעת, לפני שאשמע מהי הכרעת הדין. לא אצליח לכתוב אף מילה. ה state of mind הוא במקום אחר, שייך לעולם הרגשות, שייך לחורבן שנשמה. חור שחור אמיתי. כזה ששום דבר לא יוצא ממנו, שהוא בולע הכל. ממש הכל. אני גם כל הזמן כותב במוחי מה הייתי רוצה להגיד לשופט כשהוא יגמור את דבריו. אני לא יודע אם זה מקובל או מותר או ראוי... עוד נראה. אולי בכלל אכתוב את זה ואצטרף לכאן. כמובן שזה לא במקום הספר שאולי אוציא שיבוסס על החיבור הזה. ואתם רואים, תוכניות דווקא יש לי. ועוד לא דיברתי על עוד מסע לאפריקה... ויש את יואב באמריקה עם אמיליה שמטריפה אותי. אבל כל המחשבות וכל התוכניות, הכל, כולן נבלעות בחור השחור ההוא.

26.04.2017

אתמול בערב קיבלתי מתמי את סיכומי ההגנה, זה מה שהיא שלחה לשופט. יצירה ספרותית. חמישים עמודים מלאים בדברים חוכמה, ביטוטנים, בפרשנויות, בפסקי דין רלבנטיים ובחוקי משפט. במשך שעתיים תמימות קראתי את זה. היום בבוקר קראתי שוב. וכתבתי לתמי "יצירת מופת" ... והיא מיד ענתה – "נקווה שגם השופט יחשוב ככה"...

כשדיברתי עם תמי, לפני מספר חודשים על הסיכום המתוכנן, הצעתי לה לעזור בכתיבתו. והיא ענתה לי "אתה לא יודע איך כותבים סיכומים". וזה כמובן נכון. עכשיו אני באמת רואה למה לא הייתי יכול לכתוב את כל מה שהיא כתבה. לא בתוכן הצרוף, כי כמובן שאין לי את כל הפרוטוקולים מכל הדיונים, וגם לא בצורת ההנמקות בגינן יש לזכות נאשם.

אני הייתי כותב, כמו שכתבתי כאן כבר מספר פעמים, מסמך הנדסי/עובדתי ותו לא. בטח הייתי מוסיף גם את מה שאני חושב על עבודת הפרקליטות והמשטרה. והכל בסגנון שלי... תמי לא כתבה כך. או יותר נכון יהיה להגיד שהיא אמנם כתבה כל מה שאני הייתי כותב, אבל, היא הוסיפה דברים שאני לעולם לא הייתי מוסיף. וגם לא באותו סגנון שלי.... ואני אסביר.

היא, תמי, בראש דאגותיה, כמובן, זה שיהיה זיכוי. ולכן, היא אורגת בכתב הסיכום את כל הטענות המשפטיות האפשריים שמובילים לזיכוי. למשל זה, שעל התביעה להוכיח "מעל כל צל של ספק" את טיעוניה, או זה שהנאשם לא צריך להוכיח את חפותו, אלא, התביעה צריכה להוכיח את אשמתו, או זה שהנאשם לא צריך לענות על השאלה "מה המוטיבציה של המאשימה להגיד כך וכך" – והיא אכן מראה שהתביעה לא הראתה שום דבר מזה בכל מהלך המשפט. ואפילו ההיפך!

אז "זה נהדר" תגידו, לא כך?

ואילו אני, אפילו אם זה מזכה אותי, זה משאיר לי טעם רע בפה... זה כאילו שיצאתי זכאי רק בגלל שהתובעת היא מחורבנת ולכן היא לא הצליחה... בעוד שאני הרי, לטענתי, צריך להיות מזוכה בעצם כי אין בכלל אשמה מבוססת ואמיתית, לא כך?

ולכן, אומרת תמי, לפי כל החוקים ולפי פסקי הדין התקדימיים, ותמי מראה שהם אפילו לא התקרבו אליהם, למעשה אפילו, היא טוענת, שאם היו עושים את עבודתם, לא היה בכלל צריך להיות משפט.... אבל אני, תגידו שאני דפוק, אני משתגע מזה...

ולמה זה כך? כי כשאני קורא את כל הכתוב, חמישים העמודים האלו, אני בעצם מקבל את ההרגשה שעורכת הדין היותר טובה ניצחה (אני מאד מקווה שכך, שהרי עוד לא שמעתי את הכרעת הדין), ובמקום לשמוח יש לי הרגשת חמיצות... אני הרי הכי רציתי לראות את דם הפרקליטות נשפך – ואין סיכוי...

אז זה שוב ענין של רגשות, ועליהן כבר אמרתי איך הן השולטות... אבל, זה באמת לא רק זה, לא רק ענין עם הפרקליטות (למרות חשיבות העצומה). אני חושב על המילכוד.

ותחשבו כך:

נניח שכל הענין מתפרסם ויהיה כתוב בעיתון שהנאשם זוכה כי התביעה לא הצליחה להוכיח מעל כל צל של ספק את אשמתו.

ותוסיפו לזה את כל מה שיתווסף לזה – מדען בכיר, פרסי בטחון, בן 80, מאשימה מפגרת... האם אתם יכולים לראות את הכותרות? אני יכול.

ואם זה לא המילכוד, אחול מניוקי מילכוד, אז מהו מילכוד?

אז אני עדין משתעשע ברעיון שאולי, בהכרעת הדין, תהיה איזה התייחסות של השופט לרשלנות, לחוסר המקצועיות ולרוע הלב של הפרקליטות והמשטרה, ואז, מילים כאלו יחד עם זיכוי, ובלי שום תוספות, אז, ורק אז יש אולי סיכוי להיעלמותו של המילכוד, זאת אומרת לאפשרות שאהיה מסוגל להראות שוב את פרצופי בחוץ....

אבל, מהו הסיכוי שזה מה שבפועל יהיה?

01.05.2017

מאחר וזה חיבור בנושא המילכוד, אז חשבתי, למען הקוראים, לצאת לרגע מהשגרה ולהכניס כאן, קצת, ואולי זה אפילו על דרך ההומור, משהו על "מילכוד", וזה במרכאות כי זה יהיה המילכוד הכי מפורסם... הוא לא דומה בכלל למילכוד שלי, אבל, הוא "קלסי כזה" ושובר קרח. אז הנה אני מעתיק לכאן משהו שמייצג אותו, ובהחלט ראוי, לדעתי, ואנא קבלוהו עם קורטוב של "מה שצריך" בשביל מה שיבוא אחריו. כשלשם שינוי, אני יודע מה יבוא.

אז הנה "ה" מילכוד – "מילכוד 22" –

בעקבות הצלחת הספר קיבל הביטוי "מלכוד-22" משמעות של מצב אבסורדי בו נדרש לבצע שתי פעולות, כאשר ביצוע הפעולה הראשונה מוביל לתוצרי ביצוע הפעולה השנייה. למשל, אם פעולה אחת תהיה הכרזה על עצמך כמשוגע (פעולה) לשם שחרור מוקדם מהצבא (תוצר) - תוביל פעולה זו דווקא לתוצר של הפעולה השנייה (המשך שירות בצבא) שהיא הכרזה על אי-רצון לשחרור מוקדם. במלכוד 22 התוצר שהיה אמור להתקבל בפעולה השנייה חייב להיות מנגד לתוצר שהיה אמור להתקבל בפעולה הראשונה - וזאת לשם השגת מעגל לוגי סגור - וזאת לשם יצירת המצב אבסורדי-אירוני שמתאר המלכוד. זה מסובך, אני יודע, אבל, זה מה שיש!

מלכוד 22, ג'וזף הלר. תירגם מאנגלית: ירון בן עמי. הוצאת ספרי עליית הגג, ידיעות ספרים, 566 עמ', 98 שקלים.

1. לא ידעתי עד כמה "מלכוד 22" באמת השפיע עלי, עד שלפני חצי שנה התחלתי להקריא אותו בלילות לבני. ובבת אחת צפו ועלו לא רק כל הזיכרונות המתוקים על ילד שאמרו לו "אם אתה לא יכול לישון בצהריים אז תיקח איזה ספר ותקרא בשקט" - ועולמו התהפך בבת אחת; צפה ועלתה גם כל "המכניקה של ההומור" שהספר הזה הוליד, ברא, יצר. עצם המחשבה שיכול להיות שכולם מטורפים מסביב. עצם הטכניקה שבה אתה מתנהג כאילו אתה השפוי היחיד בעולם, ולכן חייב להגן על עצמך. הספר שבזכותו שרדתי שלוש שנים בעולם המטמטם, האכזרי, שהיה בשבילי השירות בצבא. דוגמה: ביום הראשון בטירונות, בדקה הראשונה, ברגע שירדנו מהאוטובוסים מהבקו"ם, נפלתי לידיו של המ"כ הרזה והקשוח עוזי, שהתביית מיד על האשכנזי הממושקף היחיד באוטובוס, ובלי שטרח לשאול אותי לשמי, פקד עלי לקפוץ מאה פעמים באוויר, ולצעוק בקול גדול: "עוזי הוא אלוהים! עוזי הוא אלוהים!"

תוך כדי שאני קופץ, מיד ידעתי היכן אני נמצא. בעולמו של יוסאריאן....
מתוך הסרט "מלכוד 22", 1970. באזרחות זה יעבור לי

2. עוד דוגמה? עוד דוגמה:

".... את השנה הראשונה לשירותי העברתי במקום שלא נזכיר את שמו, מפעיל נשק שלא נזכיר את שמו. כל החיים סבבו את כלי הנשק הגדול הזה: בכמה זמן לוקח לפרוס אותו, בכמה זמן אפשר להביא אותו לירי, פקודות שימון, פקודות ניקוי, פקודות פירוק והרכבה. הנשק הזה, שכדי להפעיל אותו צריכים היו ארבעה אנשים לעבוד בתיאום של שחייה צורנית, היה הכל: לפי צרכי קמנו בבוקר, לפי צרכי הלכנו לישון. אלא שפקודות הקבע של צה"ל קבעו שבמקרה של מלחמה אמיתית, אסור לירות בנשק הזה. כי הוא היה כל כך ישן ומחורבן, שרוב הסיכויים היו שיפגע בכוחותינו. מה עשית בצבא? הפעלתי נשק. איזה נשק? כזה שאסור להפעיל אותו. יוסאריאן חי וקיים...."

3. עוד? עוד אחד אחרון:

".... דיאלוג אמיתי, חי נפשי, שהתרחש מול עיני. נהג במילואים הגיע עם 40 מעלות חום, והרופא אסר עליו לנהוג. עלי הוטל ללוות אותו אל קצין השלישות, על מנת שישחרר אותו. הקצין נטל את פרטי רישיון הנהיגה שלו, ואמר: "טוב, אין ברירה, יבטלו לך את הרישיון." "למה?" שאל הנהג. "כי אם אתה לא יכול לנהוג בצבא, אתה גם לא יכול לנהוג באזרחות."

"אבל יש לי ארבעים חום!"

"אז גם באזרחות יהיה לך ארבעים חום."

פורסם לראשונה בגיליון 817, 22.10.2008

"אבל באזרחות זה יעבור לי!" טען בלהט הנהג.

"אז גם בצבא זה יעבור לך", אמר הקצין.

"אבל הצבא זה עכשיו!"

"אז תנהג עכשיו!" נבח עליו הקצין וקם ללכת.

"אבל יש לי ארבעים חום! אני לא יכול לנהוג!"

הקצין נאנח והתיישב חזרה: "אז תביא את הרישיון האזרחי, ונבטל אותו."
"למה?"

"כי אם אתה לא יכול לנהוג בצבא, אתה לא יכול לנהוג באזרחות."

"אבל באזרחות אין לי חום!"

"אה, בצבא יש לך חום, ובאזרחות לא? שרית, תעלי אותו על 630 ושישפט אצלי עוד היום!" רעם הקצין בזעם קדוש.

"על מה להישפט?"

"על זה שאתה משתמט, זה על מה!"

"אני לא משתמט - יש לי ארבעים חום!"

"טוב, נו" - התרצה הקצין - "אז תביא את הרישיון נהיגה, נבטל לך אותו."

וככה זה נמשך ונמשך. אתם בוודאי חושבים שהמצאתי את זה. אבל לא. ככה זה היה. בדיוק. ומה קרה בסוף? מכיון שאנחנו בישראל, הכל

מסתדר: הנהג הבטיח שיחזור לבסיס אחרי שיירד לו החום, וכשהוא חזר אף אחד לא היה צריך כבר נהג, אז גייסו אותו בתור עוזר לטבח. רק שלא היה טבח באותה תעסוקה. אז הוא היה עוזר של לא-כלום. ישב במטבח וקרא ספרי זימה, וניסה לכתוב שירים בחרוזים לנעימות מזרחיות. לשנים, הפך לתמלילן ידוע ומבוקש בזמר המזרחי.

חושבים שהמצאתי את זה, נכון?

כלום לא המצאתי. ככה זה היה. זהו עולמו של יוסאריאן. והוא תמיד היה כאן, אתנו, ותמיד יהיה. רק שכמו את אמריקה, מישהו היה צריך לגלות אותו.

4. ג'וזף הלר גילה אותו. מה נסגר איתו, עם ג'וזף הלר? לכאורה, בואו נודה על האמת, סופר של ספר אחד. אבל איזה ספר... כל מה שכתב אחר כך התגמד לנוכח הסופה המשתוללת שהיה "מלכוד 22". מקורי כמו בריאה חדשה בעולם, מקרה נדיר שבו שלמות אמנותית, חום אנושי, זעם מטלטל והומור מטורף התאחדו ובאו לשכון ביצירה אחת. ספרים לא רעים בכלל הוא כתב אחר כך. אבל לא היה לו צ'אנס.

מטורף לחלוטין! נכון?

ואני מודה כאן על האמת, שקראתי את הספר נורא מזמן, לפני עשרות שנים. קראתי במקור באנגלית, מיד כשהוא יצא. וכבר אז הבנתי שזה משהו מיוחד במינו, אבל, הייתי "ילד"... וחשבתי – עוד ספר אחלה... ולא הבנתי ממש עד כמה. עד היום!

אז עכשיו, כמה עשרות שנים יותר מאוחר, עם נסיון חיים "מדופלם", ניסיון מכל המינים, ובפרט זה שמהזמן האחרון, גם אני מרגיש שאני יכול לדבר על "מילכוד" כמה שאני רוצה. יש לי כבר מספיק ניסיון מאחורי, כולל מילכוד פרטי... ואמנם לא אכתוב עוד ספר מתחרה, אבל, אני יודע שיש לי מה להגיד. ממש.

אז הנה, אספר לכם משהו, משהו שאני לא מפסיק לחשוב עליו בשנים האחרונות, משהו שגם אתם מכירים, אבל, רובכם מדחיקים, שזה עוד מילכוד. הוא בעצם 'ה'מילכוד, ב'ה' הידיעה. הוא אמנם דומה בהגדרה שלו ובשמו למילכוד שעליו הרביתי כאן לכתוב, אבל רק. הוא מילכוד הרבה יותר נפוץ ובעיקר הוא הרבה הרבה יותר נפיץ.

יש לנו, לי ולדבורקה, פה בקריות, זוג, שהם חברי ילדות משכבר הימים. ולא חשוב השמות שלהם. חברים מימים ימימה. היא, אחת חכמה, היום, צלולה לגמרי, אבל, הגוף בגד בה לחלוטין. היא עכשיו כבר מרותקת לבית ולכסא (או למיטה) ללא שום סיכוי לצאת מזה. הוא עדין לא מרותק, אבל, הראש שלו כבר לא מי יודע מה... לא זוכר... לקחו לו את רשיון הנהיגה... ולראות אותה מבקשת, ואותו עוזר לה, רק להתרומם מהכסא, אתם ממש ממש לא רוצים להיות שם!

ואם רק אפשר היה לחבר את שניהם לאיזה גוף אחד...

יש להם עכשיו בת אחת עם הנכדים שלה.

והם כנראה לא מי יודע מה בקשר וגם היא, הבת, שגם היא משהו מיוחד, לא כנראה בריאה. כך שמענו.

היה להם עוד בן, אבל, הוא נהרג במלחמות ישראל. בכיבוש החרמון.

הבת, דרך אגב, מאשימה אותי בזה... כי אני השפעת עלי שילך לפנימיה צבאית ויהיה קצין... הבנתם?

דבורקה מבקרת שם די בקביעות, נאמר פעם בחודש או חודשיים. ואני מקבל דוחי התקדמות הדרדור אם תרצו. התקדמות הנסיגה למען הדיוק. וזה אגב עוד קיבינימט אחד...

היום גם אני הלכתי אליהם. בערב יום הזיכרון לחללי צהל.

הבעיה ראשונה שצפה ועלתה שם, בעת ששוחחנו, והיא הכי קטנה, איך, אם בכלל, הם יגיעו, למחרת, ביום הזכרון עצמו, לבית הקברות בחיפה שם טמון הבן. עד לפני שנה עוד עשו זאת בכוחות עצמם. השנה כבר לא יכולים. ואתם מבינים למה. ויש בעיה גדולה. אז כבר כנראה לא יגיעו לשם. אבל, כמו שאמרתי, זו הבעיה הכי קטנה. הוא כבר לא מבין מה ולמה, היא, אני יודע שמבינה מצוין, אבל, היא לא מדברת על זה. תמיד היתה חכמה.

אז הבעיה האמיתית היא, אני אומר, יותר נכון שואל – מה יהיה איתם בעוד שנה? אז הוא כבר לא יוכל להיות בבית ויצטרך טיפול בכל צרכיו. והיא גם כן לא תוכל להישאר לבד וגם היא תצטרך טיפול... אחר אמנם, אבל שוטף וקבוע. ואני לא חושב שנותנים את הטיפולים האלו באותן מחלקות וגם לא אפילו באותם מקומות.

אז איך קוראים לבעיה שלהם? ניחשתם?
"מאיגרא רמא לבירא עמיקתא". ועמיקתא זוהי לא המילה. היא האם אמו של העמיקתות!

אולי גם אני כבר לא זוכר, אבל, אני כמעט בטוח שהתייחסתי לענין הזה בחיבור הזה, ואמרתי, שהבן אדם, כל אחד, לא רק אני, במקרה כזה, צריך, חייב בעצם, לקחת אחריות על זה בעצמו. "זה" זאת אומרת לדאוג שלא ליפול לבור העמוק הזה! וזה אומר לדאוג בזמן. אף אחד אחר לא יעשה את זה במקומו! לא חברים, לא ילדים, לא אף אחד!

ובשביל להבטיח שלא יפספס את חלון הזמן, הוא צריך לקחת מקדם ביטחון. מקדם ביטחון של זמן. ואף הסברתי שגם שנה זה לא מקדם בטחון גרוע, כי מהי כבר שנה, שכזו, שהיא כבר היום גרועה, עם צפי ידוע עוד יותר גרוע, שנה שאין לה שום ערך מוסף, ובעצם ההיפך בדיוק, לעומת שמונים או יותר שנים טובות מלאות כל טוב?
אז אמרתי.

את הקטע הזה הסברתי אפילו לדבורקה, אבל, דבורקה, מלכת ההדחקות, משתגעת שאני רק מזכיר את זה... ודרך אגב, למרות שהיא משתגעת, אני ממשיך להסביר ולהזכיר! אף פעם לא יוכלו להגיד "לא ידעתי"...
ובאמת, גם אתמול, כשיצאנו מבית החברים האלו, לא יכולתי שלא לציין, ובקול רם, את העובדה שהוא, החבר, פיספס כבר, כמעט לגמרי אולי, את חלון ההזדמנויות שלו. "תגידי לי את, מה יהיה איתם בעוד שנה?" שאלתי את דבורקה, ומיד הוספתי, "ואת מבינה עכשיו למה אני מתכוון?" וכמעט שהייתי צריך לחזור הביתה ברגל... באנו באוטו שלה...

וזהו באמת אבי אבות המילכוד. יש לו המון שמות. "ניצולי השואה", "מייסדי המדינה", "סיעודיים", "ההורים שלנו", "סתם זקנים", ובעצם, המון קטגוריות מילוליות שיש להן מכנה משותף אחד – זיקנה אומללה. זיקנה שהיא נטל על כולנו, על החברה, על המדינה, אבל, בעיקר העיקרים על המשפחה הקרובה, מקום שיש כזו.

אצל החיות, ואומרים שגם אצל האסקימואים, הטבע עושה את שלו והם, אלו שיודעים "שהגיע הזמן", הולכים, מרצונם ולבדם לשדות המרעה האין סופיים. לבדם! והם, בלי פילוסופיות, רק עם חוכמת החיים, בדגש על "חיים", הם אלו שפתרו בעצמם, ולעצמם, וגם לאלו שבסביבתם, את בעיית המילכוד, לבדם. הבנתם את זה?

בשבוע הנוראי הזה של יום השואה, שמיד אחריו יום הזיכרון, לא מפסיקים, בכל אמצעי התקשורת המגוונים, לברבר על בעיית הזיקנה, על כל גווניה. ואמרתי לברבר, כי כל מה ששומעים אלו דיבורים שהם מהשפה ולחוץ, דיבורים שרוצים לסחוט טיפת דימעה או עוד מעט סימפטיה אצל השומעים, דיבורים שאינם שווים את זמן השידור ולבטח גם אינם מלווים במעשים. והזכרתי את כל הגוונים. רק שלאף אחד אין באמת ביצים להגיד מה שבאמת צריך להגיד. שלא לדבר על גם לעשות משהו אמיתי...

אז אני מציע שישאלו את הזקנים עצמם, אלו שרק מצלמים אותם, אלו שמספרי הסיפורים עליהם הם רק בכאילו מראים השתתפות בצער של סיפור חייהם הדפוק, – שישאלו אותם מה הם, המסכנים האלו באמת רוצים? – האם זה להמשיך את החיים המחורבנים שלהם כמו שהם, כולל ה"הופעות" בטלביזיה, או שאולי הם כבר באמת היו רוצים להגיע לשדות המרעה השלווים האין סופיים האלו ???
רוצים להתערב מה תהיה התשובה שלהם?

02.05.2017

אבל, האמת, זו בעיה רצינית לשאול את הזקנים מה הם רוצים. כי זו, לפי דעתי, בעיה של ערך. ערך רגיל או ערך מוסף, הערך כפי שהוא נתפש אצל הזקן בעצמו, איך הוא בעיני עצמו. וזו בעצם הבעיה.

03.05.2017

יש את הערך הנתפש של, ואצל, אלו שעוד קצת מבינים איפה הם חיים, והם נצמדים לזה בשארית כוחותיהם. הם רוצים לשמוע עוד "חוכמה" של איזה נכד/ה ינוקה, רוצים לראות עוד תמונה. הם רוצים שיידעו שהם "בסדר", שהם חיים... אללה ירחמם!

כל בדל של ערך הוא עבורם עולם ומלואו. לא נראה לי שהם כבר מבדילים בין ערך סתמי כל שהוא, "היה לי כיף בצהרים, השניצל היה נהדר" לבין ערך מוסף, כזה שפעם היה להם, "עזרתי היום לשירה להכין שעורי בית"... אלו הם קבוצת האנשים "הזקנים", שאם היו רוצים, עדין היו יכולים לחשוב ולהבין איפה הם באמת "עומדים" ולהכיר בכך שבעצם אין להם כבר כל ערך. כמעט בטוח שבערב הם כבר לא זוכרים את השניצל שאכלו בצהרים, עד כמה שהיה טעים.

אז אותם הייתי מעיז ושואל. רק מה, בקודים המוסריים של החברה בה אנו חיים, זה הס מלהזכיר! אין מצב לנהל שיחה עם אדם, בשלהי ימיו, בנושא "כרי הדשא האין סופיים" ובטח לא על ביסוס הנטל האין סופי שהוא עומד להטיל על כל מי שהיה חשוב לו בימי חייו! איזה זכרון טרי הוא משאיר לעומת זיכרון מורשתו.

יש את הבעיה של אלו שכבר לא מבינים כלום, ואין בעצם כבר את מי לשאול. אלו הם אלו שלא השכילו, או שלא רצו, או שפחדו, או שסתם לא חשבו על זה בכלל, על המקדם הביטחון ההוא!
או את אלו שנצמדו לחיים כאילו אין מחר... ואללה ירחם את בני משפחותיהם...

אלו הם החברים והקרובים שלנו, שאותם לוונו, נאמר, בשנה או בשנתיים האחרונות שלהם, ומהנסיון הנורא הזה היינו צריכים ללמוד. ומי שקרא את כל החיבור הזה, בעיקר את הקטעים האחרונים, בטח יודע על מה אני מדבר. כתבתי באריכות על כל אחד ואחד מהם.

04.05.2017

יש גם כאלו שהם עדין "בסדר", אבל, הם מדחיקים את הידיעה הבלתי נמנעת, זאת שהם כבר יודעים שהיא קיימת, שהכל, ושימו לב לניסוח! **כל מה שיש לו ערך! בעצם כבר נגמר.** ואלו הם הכי מסכנים, לפי דעתי...
הם מסכנים פעמיים -

פעם אחת, כי הם כבר מבינים שאין להם היום שום ערך אמיתי. מבינים בתוככי ליבם ומוחם. ולא חסרים להם סימנים. הם בטח גם ממש מודעים למצבם כי הם מבקרים אצל רופא המשפחה והוא נותן להם כדורים חדשים, או שבן/ת הזוג מביאה לו אותם. והוא קונה את ההסברים ולא שואל... ופעם שניה של המסכנות נובעת מהפחד. מהפחד לעשות את מה שהאסקימואים עושים... וכמעט בטוח שקיימת גם מודעות לפחד הזה, אבל, הוא יותר חזק מהכל. הוא, הפחד הזה, הוא הכי חזק.

ויש את אלו, למשל כמוני, שמבחינה אוביקטיבית ופיסיוולוגית אין להם על מה להתלונן. הם עדיין בכלל לא "בעסק". ונעזוב לרגע את ענין המילכוד, נניח שהוא לא קיים. רק ענין הגיל קיים. אני, אני כנראה מתפקד כמו שתיפקדתי כל חיי. מילים אחרות, עדיין כל הערך קיים. בטח בעיניי שלי, כולל ערך מוסף ("סבא בוא ניפגש אני רוצה להתייעץ על משהו"), אני, בעצם אצלי, שום דבר לא השתנה, שום דבר אם לא לוקחים בחשבון את ההיחלשות הפיסית שאני מודע לה בכל כובד הראש הראוי. להחליף גלגל באוטו, למשל, זו מעמסה פיסית...

ואני, אני נאמן לעצמי ולמחשבותי ולדעותי, ואני לכן שואל - מהי המשמעות של זה לגבי? מה המשמעות של זה מבחינת ההתנהגות היומיומית שלי? מה אני צריך לעשות? או, האם יש בכלל משהו שאני צריך לחשוב שאני צריך, חייב בעצם, לעשות היום? להתכונן, יעני?? ואני מבקש שהדבר הזה, השאלה הזאת, לא תיקל בעינכם. אתם זוכרים, היעד הסופי של דרך המילכוד (כמו, תחשבו, על דרך המשי) היא כרי הדשא הניצחיים (כמו שהיתה סין להולכים בדרך המשי...). ואז, קיימת השאלה איך מגיעים לשם? כמו זו שהיתה למרקו פולו...

היום, שלא כמו לפני שנים, אין בעיה להגיע ממקום א' למקום ב'. המחשבה המחוברת לרשת יודע הכל. ויש לו את כל העזרים שהוא צריך. ואין צורך לפרט, זה לא חיבור על "נפלאות העבודה ברשת..."

אז אותו דבר קיים גם למציאת הדרך לכרי הדשא האין סופיים. תכתבו בגוגל ותראו כמה תשובות תקבלו... (קוריוז, אני קורא כעת מותחן עם ג'ק רייצ'ר של לי צ'יילד, סופר המותחנים שאני הכי אוהב, ושם, בבסיס העלילה, מתוארת, די בפרטים, תעשייה המבוססת על הבאת אנשים לכרי הדשא הנ"ל)....

אז אם אני חוזר כעת למקרה הפרטי שלי, זה שבו המילכוד הפרטי שלי מכבב, אז אני יכול להגיד "שאני מסודר". יש לי מפה סדורה ומדויקת של הדרך. לא אלך לאיבוד, לא יצטרכו לחפש אותי... בעיה אחת שעדיין לא פתרתי, לא בעיה בעצם, רק שאלה יותר נכון, והיא, האם לקחת איתי את הפי? כי אם הוא הולך איתי, אז הוא "מסודר", אבל, אם הוא נשאר כאן, אז כל בעיות הזקנה האומללה שתיארתי קודם, יכולו עליו ועל כל סובביו, ושלא נדע....

הנה כי כן, כתבתי כמה מילים על המילכוד "הגדול". ויכולתי לכתוב על זה כבר קודם. הרבה קודם. על הסיטואציות הרלבנטיות הרי לא פסחתי - גידלה, עמנואל, מיה, בוסיק, אמיתי בן דודי... אז מה קרה פתאום? אגיד לכם. כמו תמיד, זה אוסף דברים שמצטבר ובבת אחת זה עובר על גדותיו. היה יום הזיכרון לשואה ומיד אחריו יום הזיכרון לחללי צה"ל והלכנו לבקר את זוג החברים האלו שלנו, הורים שכולים, אלו שסיפרתי עליהם קודם. ושם, בבת אחת, כל כובד המילכוד נחת עלי. לא המילכוד שלי, המילכוד שלהם. אבל, אני, במשקפי המילכוד הפרטי שלי, אחרי שכבר שנים אני מתעסק רק איתו, בכל מקום אני מחפש דוגמאות... ושם, בדיוק, מצאתי אותם... ואיך....

אבל, לידיעתכם, לא זאת היתה המטרה של החיבור הזה. ממש לא. כל מה שכתבתי בעמודים האחרונים היה רק בשביל לבסס ולחדד את מושג המילכוד, למי שעדיין לא הספיק לו כל מה שכתבתי עד עכשיו...

08.05.2017

הזכרתי כאן קודם את ענין הבקשה שהיגשתי לקבל ויזה לארצות הברית. בפעם האחרונה שקיבלתי, לפני כשנתיים, קיבלתי ויזה רק לשנה. והודיעו לי במפורש כי זה בגלל שאני "בהליכים". אין ספק שהמחשבים של השגרירות אמריקאית מקושרים למשטרת ישראל. לשמחתי הגדולה, יכולתי לספר לכולם שזה בגלל שאני גימלאי של רפאל, שרבים מהם, בעיקר מהעובדים, זוכים לקבל ויזה רק לאותה שנה.

והנה, אתמול קיבלתי את הויזה, בדואר. אפילו לא הייתי צריך ללכת לראיון, בגלל שאני מעל 80.... והויזה שקיבלתי – 10 שנים.... מה משמעות הדבר? האם ניתקו, בגלל טרמפ, את המחשבים בין השגרירות ומשטרת ישראל? לא ייתכן, אם כבר, אז רק הוסיפו קשיים, אז מה קרה? בגלל הגיל הם קבעו שאני לא מסוכן? שאלתי את תמי, במייל... לא ענתה....

09.05.2017

אין דבר שמושך את תשומת לבי בתקשורת, בשנים האחרונות, יותר מהעלילות הניבזיות והפשלות והרשלנויות של המשטרה והפרקליטות. ולא מעט דוגמאות נתתי, ולא חסכתי בפרטים. מי יודע איזה שימוש יהיה לזה פעם, ובייחוד שזה שזור בתוך מקרה אחד פרטי, שזור בפרטי פרטים. בחלומות שלי אני חושב על ספר, או שאולי איזה סטודנט למשפטים ירצה את זה כחומר לעבודת גמר... הכל כמובן אם זה ייגמר כמו שאני חושב ומקווה. אם לא, היורשים שלי יחליטו כבר מה לעשות... אז בינתיים אני ממשיך לאסוף חומרים. ולעשות השוואות. והנה, להלן, המקרה האחרון. טרי מהתנור. בלי שמות (אני לא עיתונאי)...

אחד, "בסך הכל" נשיא בית משפט מחוזי באחד המחוזות, הואשם במעשה מגונה באחת המזכירות בלשכתו. הוא נאשם בכך שהושיב אותה על ברכיו, הכניס את ידו מתחת לחולצתה, ומישש אותה שם. הוא הודה (!) במעשיו. וזוהי כמובן עבירה פלילית "פר אקסלנס". אני יודע כי זה הדבר הראשון שלמדתי במקרה שלי.

והיה משפט. והיתה הכרעת דין. אבל, אחרי שהצדדים הגיעו לעיסקת טיעון עם עונש שהוסכם – הוא קיבל בסך הכל (!) מספר שעות עבודה לטובת הציבור, ובלי אשמה פלילית (!). וזה הובא להכרעת השופטת. והיא, השופטת, במעשה חריג שבחריגים, לא הסכימה לעונש עליו הפרקליטות הסכימה בעיסקת הטיעון. ולידיעתכם, זה דבר נדיר! נדיר ששופטים מתערבים בהחלטות עיסקת טיעון! וכמובן, הפרקליטות המזורגגת, שחושבת שהיא היא פסגת הצדק האולטימטיבי, הגישה ערעור...

– אז הנה קצת פרופורציות –

כשאני רק קיבלתי את כתב האישום נגדי, שהוא כאין וכאפס לעומת כתב האישום של השופט המחוזי הזה, והלכתי להתייעץ עם עורכת דין עלובה, קצינת משטרה לשעבר (אז כאמור זה עוד עשה עלי רושם), היא מיד אמרה לי, כשהיא מצטטת מתוך הטבלט שהחזיקה, שמאשימים אותי במעשה

מגונה, ושזאת עבירה פלילית, ויש עמה 3 שנות מאסר.... הבנתם את זה???

אז מה אני צריך לחשוב?
ותזכרו, זאת אותה פרקליטות שאני נלחם איתה (לא אני, תמי אולמן נלחמת), אבל, אני שואל, וברצינות תהומית – את מי באמת דן רוגל מענין? חשבתם פעם על שאלה מהמין הזה?

כי אני לא מפסיק לחשוב על זה. ורק על זה אני חושב. כל יום ובעיקר כל לילה. ויותר נכון, כל הלילות, וכבר כמעט חמש שנים!!!

אז איזה מין הרגשה היא זאת שמלווה את כל המחשבות האלו? וכבר דיברנו קודם גם על זה וגם על מהם בכלל הרגשות...
אזכיר לכם את מה שהכי גרוע, את ההרגשה הכי מחורבנת שיש עבורי – **זוהי הרגשת האין אונים**. בדיוק כך. זאת היא בדיוק הרגשת אין האונים. אני "קטן ומושתן" על יד המערכת הגדולה, הממלכתית, הנוראית הזאת, שקוראים לה פרקליטות. אני מבחינתם אפס. אפס מוחלט. אתה רואה את זה בכל צעד של ההתנהלות שלהם, איתי ועם רבים אחרים. רואה ומתפוצץ! ומה נשאר לך, לי, לעשות? מה אתה יכול לעשות? והתשובה – **כלום!**
אפשר לכתוב עוד פוסט בפייסבוק, גם הוא כמובן בלי פרטים מזהים... ומה יוצא מזה? גם כן **כלום!!!**

אתם מכירים אולי, בלילה חולמים שנפלים, או שמשוהו נורא קורה ואי אפשר לעשות כלום? ככה זו ההרגשה הזו. רק שבחלום מתעוררים...
כי אני באמת מתפוצץ, וזה לא סתם מילים. יש לי לחץ וכאבים בחזה. חסר לי אוויר, אי אפשר להירדם, שום דבר לא מענין יותר מכמה שניות. גם לא מענין אותי כבר לצלם. אני בן אדם אחר. ועל כל זה אחראית הרגשת אין האונים הזאת. אפסותי המוחלטת מול הניבזות המוחלטת והמשתלטת שמכתיבה את חיי.

10.05.2017

קניתי את כרטיסי הטיסה ללוס אנג'לס לאוגוסט. מקווים לברית אצל יואב. ואני לא מרגיש שום התרוממות נפשית. וזה מטריף אותי. כל כך הרבה סיבות טובות יש לי בשביל להיות מאושר. בחיי. אבל יוק.
קוריז – כל פעם, מסתבר, אנחנו חייבים לטוס באוגוסט. זוג כרטיסי טיסה עולים באוגוסט 7000 דולר... ואנחנו חייבים לטוס ביזנס, דבורקה לא תוכל לשבת בכסא רגיל 14 שעות... וכבר סיפרתי לכם פעם, כך נדמה לי, שאת רוב הכסף שחסכנו בימי חיינו כבר נתתי... אז, what the hell, כמו שאומרים באנגלית...

נהיה אצל יואב כמעט שבועיים. אני אמנם רציתי מה שיותר, והצעתי שלשה שבועות, אבל, דבורקה ממש לא הסכימה. "מה אני אעשה שמה?" היא שאלה, והוסיפה – "אתה תשב עם המחשב..."
יש לנו שם את אמיליה, בת השנתיים, ילדה שמשגעת אותי, שאנחנו "נפגשים" כל שבוע בסקייפ.... ואם יש משהו שמצליח לזעזע אותי בימים האלו, זה רק היא... מצחיק, תגידו, יכול להיות, אבל זה מה יש....

ובאמת, יד על הלב, אני משתעשע כבר די הרבה זמן ברעיון שאולי, אחד מפתרונות המילכוד הוא שאני אקח את המחשב, ואת הפי, ואסתלק! אסתלק למקום רחוק. ואתם מבינים שברגע שאני אומר שאקח גם את המחשב, זה אומר שאולי מצאתי עוד סוג של פתרון לבעיית המילכוד!
אולי אסתלק לאיזה אי יווני?

יכול להיות שאפילו אקח את המצלמות! ובמחשב תהיינה לי גם כל התוכנות שאני צריך! אז מה עוד אני צריך?

יש לי ספר שקניתי פעם, "איי יוון", משהו כזה. ואני בטוח שאצליח למצוא לי משהו מתאים. אני לא צריך הרבה. כבר לא....

גם אפריקה זה מקום מתאים, קוסם אפילו, אבל רק בתנאי שאהיה משוכנע שצילום עדיין מהפנט אותי. ואני לא מתכוון למושבתי הישראלים בערים אפריקניות. אני מתכוון לגור בסוואנות.

אין מקומות נוספים שנראים לי כאלו שיש סיכוי ששם ארצה לסיים את חיי.

11.05.2017

עוד חודש.

שנה וחצי שאני כותב. פי שלוש זמן מכל ספר שכתבתי עד עכשיו. ארבע וחצי שנים מאז שהסיוט התחיל.

12.05.2017

בסוף, למי מגישים את החשבון?

13.05.2017

שבת. דבורקה בטיול. אני לבד, רק עם המחשב. ועם הפי, זה הכי הכי! ולא מסוגל לכתוב משהו רציני אפילו שאני מאוד רוצה. אז רק בדקתי: 117/75 ל"ד, דופק 55. וזה אחרי שתי מנות קוקטייל... לפחות זה....

15.05.2017

נסעתי לבקר את נינו. חבר שלי משכבר הימים. היה ביחידת הניסויים. גר בפתח תקווה. ישבנו כמה שעות תענוגיות. שתינו סקוטש שהבאתי ואכלנו פיצות שנינו הזמין. היה תענוג עילעי. דיברנו על מהות החיים, על מתי מסתלקים, ועל איך מסתלקים. נינו לא היה רחוק משם בעצמו. והחזיק מעמד.

אשתו מתה לאחר ייסורים קשים לפני כמה שנים, אז הוא מכיר גם את השטח הזה. בכלל הוא איש מיוחד. אני אוהב אותו. קוריוז – לפני שהלכתי, אמר לי "היית ידוע אצלינו כאיש קשה וקפדן מאד". ואני הרמתי גבה, שתיים אולי. "לא יכול להיות", אמרתי, "תן לי סימנים". ואז הוא אמר – "אתה זוכר שבאת פעם לשטח עם מכונית ספורט פתוחה?" "הא", אמרתי, "זה לא אני זה היה ארווינקה, רק לו היתה מכונית כזו...."

יצאתי מנינו ברבע לארבע. לכביש 6. והתחלתי לנסוע עליו. אחרי שעה וחצי בו, עברתי פחות מ-10 קילומטר, והבנתי שכביש 6 פקוק לכל אורכו. אז ברחתי. והתבררתי בעוד פקקים אין סופיים ובכבישים לא מוכרים עוד שעה ארוכה. והגעתי הביתה הרוג, אחרי 4 שעות... דרך שאני עושה בדרך כלל בפחות משעה.

וכבר לא יכולתי ללכת להצגה כמו שהבטחתי ללכת. והלכה דבורקה לבדה, לא לפני שהטיחה בי דברים.

אז מה.

מעטים מאד מאד הם הרגעים או השעות שטוב לי, שאני כאילו שוכח מהבלוק שיושב עלי. שעות עם נינו הן כאלו. מי שעניינים בראשו ומוח בקודקודו היה רואה את זה, גם בעינים עצומות. מי שמכיר אותי גם יודע שבאופן כללי אני לא אוהב, ולא סובל הצגות. אז מה.

16.05.2017

הפייסבוק זה משהו מיוחד. לטוב ולפחות טוב וגם לרע. יש אנשים שאוהבים אותו, יש ששונאים. יש כאלו שמכורים לו, יש שרק משתמשים בו. יש כאלו שזו הדרך, אולי היחידה שלהם, להראות שהם בכלל קיימים, או שהם קיימים עדין. יש שמשתפים אחרים בכל פרט מחייהם ובדרגות חשיפה שונות, יש כאלו שמשתפים רק במה שהם, למשל, רוצים להשווין או להתגאות. ויש כמובן עוד אין ספור דוגמאות וטיפוסים של משתמשים.

אני מקדיש לו בערך חצי שעה, פלוס מינוס ביום. אני עושה שלושה דברים. פעם בכמה ימים אני שם תמונה, טובה במיוחד, כולל בקבוצות צילום מהארץ ומהעולם. פעם ביום או יומיים אני כותב (פוסט) קצרצר מעיניני דיומא, בדרך כלל זה יהיה משהו שמאלני זועק. משתי הפעילויות האלו אני קוצר לייקים ותגובות. כמו כולם.

מי שמכיר את הפייסבוק הזה וחי איתו כבר כמה שנים, יודע ומכיר את הכותבים "שלו", אני מתכוון לאלו שהוא רואה, אלו שהם בעצם חברי הפייסבוק שלו. הוא רואה את מה שהם כותבים וגם את מה שהם משתפים. אני, למשל, מכיר הרבה מאד שמות, בנים ובנות מכל הגילים ומכל המינים. רובם שמאלנים, אגב.

אתם כמובן מתארים לעצמכם שאת מי שאני לא סובל, אז אחרי שבוע אני מעיף מרשימת החברים ויותר לא רואה אותו.

יש גם כאלו שאני במיוחד אוהב לקרוא מה שהם כותבים, ולפעמים גם להגיב. למשל את מה שכותב דודי (הפילוסוף המדעי שהכרתם כבר קודם). ויש עוד. יש לפחות כמה עשרות כאלו שכיף לי לקרוא מה הם כותבים. מושכת אותי כתיבה לא שגרתית, מעיניני דיומא, או, וגם, סתם "אמירות" משעשעות או לא. וכמובן, מה שיפה בכל הענין הזה הוא שזו "אהבה שאינה תלויה בדבר". חוץ מאלו שהיכרתי קודם, אני לא מכיר את אף אחד. לא פרצוף, לא גיל, לא מצב משפחתי, לא מצב כלכלי, ובקיצור, לא מכיר שום דבר פרט למה ואיך הם כותבים. ואת אלו שאני אוהב, אני מחפש כל יום. כותב כמה מילות תגובה. מסמן לייק. והם, רובם, וגם אחרים, עושים איתי אותו דבר.

אין מפגשים! מעולם לא נפגשתי עם אף אחד מחברי הפייסבוק שלי. וטוב שכך! זה גם לא משהו שעולה על הפרק, וגם זה אחלה.

אני חייב לציין, שבמשך הזמן מצאתי חברי פייסבוק שהם קולגות שלי מתקופות חיים שונות, שפעם היינו ממש בשני קצוות מתרס, והיום, ראה איזה פלא, אנחנו החברים הכי טובים. עוקבים אחד אחרי השני באדיקות!

א' זאת שאיתה הלכתי להתייעץ מיד כשהיה הפיצוץ (האישום והמשטרה), מצלצלת לי פעמים בשבוע לשאול מה קורה, איתי ובכלל. איך אני מתמודד ואיך אני מרגיש. ומוסיפה עוד כמה מילים כאלו שטובות לי לאוזן. ואין עוד אף אחד/ת כזאת.... והיא אפילו לא חברה איתי בפייסבוק.... אז מה.

אתמול הלכתי לרוסמן, זה כל-בו של רוסים. אני מת עליו. וקניתי שם את הדברים שאני אוהב. יש שם אלכוהול ממש בזול, יותר בזול מהדייט, ויש שם עוד דברים טובים. קניתי קופסא קטנה, 100 גרם של גבינה "מונט בלו" משהו צרפתי, סוג של בלו צ'יז, 50%. ואני אוכל את זה עם כפית... כאן

למטה בחדר העבודה. אני כפית, הפי כפית.... ואז, אפשר למלא את הכוס בדברים הבאמת טובים. ולעזעזל עם הכל. הבנתם?

17.05.2017

באמת מזמן כבר לא שמעתי שום דבר מעלילות הפרקליטות, משהו שיזכיר לי את "גדולתה". אז הנה, זה בא. אתמול שידרו כתבונת בערוץ 10. והיום אחרי שחיפשתי, ולא מצאתי בכל העיתונים, מצאתי את זה בכתובים רק בפיסבוק, באיזה פוסט שמישהו שם, ורק בגלל משהו שהציק לו! ודרך אגב, אני מקווה שהבנתם את המשפט האחרון! אחרי שתקראו את הכתבה, תבינו (או שלא) למה אני מתפלל וגם משתגע. אז הנה זה, כך, ואני מעתיק:

יחיה אבו סאלחה, הורשע בסוף 2014 בשורת מעשי אונס בשתי קטינות. והוא עמד להישלח למאסר של שנים ארוכות. רגע לפני גזר הדין, הוא החל לחשוד שמהו לא הגיוני קרה בתיק והוא החליף עורך דין. [אמרו לו, "תיקח את נוגה ויזל, היא תיקח לך את הבית אבל תתן לך את החיים"], והוא לקח. "מה אני צריך את הבית אם אין לי חיים הוא אמר", ואני שמעתי אותו אומר את זה... והיא, עורכת הדין, היא ביקשה לחזור בהם מההודאה בגלל "כשל בייצוג". ואז, כשזמנו המתלוננות להעיד שוב, הודתה האחת ששיקרה, ובעדותה של השניה התגלו סתירות מהותיות. הבנתם את זה? אחרי שלוש שנות סבל, רובן במעצר בית עם אזיק אלקטרוני, בוטלה ההרשעה. לגמרי! ועכשיו, נסו להיזכר במשהו שכתבתי לפני הרבה זמן. אמרתי לכם, שלפי חוקי מדינת ישראל, לדברים של מתלוננת יש עדיפות! ומה שקובע זה מה שהיא אמרה! מה שהוא אמר זה זבל! לא מתייחסים לזה בכלל!!!! אז הבנות שיקרו ויצאו בלי כלום. בלי בכלל לשלם על מה שהן עשו! ואילו הוא? אללה ירחמו!!! אין לו בית (הכסף לעורכת הדין, שתבורך!), ואין לו שם. הוא, אגב, היה מורה לאנגלית באותו ישוב. ועכשיו, אני שואל אותכם, כן, כן, אותכם – האם, הפרקליטות, והמשטרה, שכל העובדות ידועות וזמינות להם, הרבה יותר מאשר לעורכת הדין, לא היו יכולים להגיע לאותה מסקנה לבדם? אז מה קורה כאן, קיבינימט?

22.05.2017

הקטע הבא הוא רק לבעלי לב חזק, ורצוי כאלו שכבר אין להם הורים!

אתם זוכרים את זוג החברים שסיפרתי לכם עליהם לפני כמה עמודים. הוא, זה שגופו בסדר גמור אבל מוחו לא, והיא, ההיפך – ראשה על כתפיה איתן, אבל, גופה בגד בה לחלוטין. והם גרים בבית בודד, קוטג' יפהפה בקרית מוצקין, גינה חלומית, ממש בית חלומות, הלואי על כל מי שאני אוהב!

והנה, אתמול (!), ממש אתמול, ככה, מהיום למחר (!) הודיעה להם הבת שלהם, ש"מחר הם עוברים" ! היא לאיזה מחלקה סיעודית והוא, השד יודע לאיזה מחלקה, אולי באותו מוסד, בקצה השני של המדינה. אז תשמעו:

אם הייתי רואה אותה, את הבת הזאת, באותו רגע, הייתי חונק אותה! אבל לא ראיתי. לדאבוני.

וכל הלילה שהיה, מאז ששמענו ועד עכשיו, אפילו שיש לנו את הביקור של טרמפ, לא עצמנו עין. הסיפור הזה מטריף את דעתנו. יותר נכון את דעתה של דבורקה.

אני יודע, מתכנן לפחות, שהאחריות לאחרית ימי תהיה בידיים שלי! וחסר לי שלא אצליח לעמוד בכך!!!

עכשיו אתם גם מבינים, אולי, יותר טוב, את משמעותו של מקדם הבטחון!

ויסלחו לי הקוראים, אבל, בדיוק עכשיו, בדיוק, אדון טרמפ ירד מהאווירון שלו, בשדה התעופה בנתב"ג. מראים בטלביזיה, והוא והנשיא שלנו וגם ראש הממשלה, יזיינו עכשיו במשך יומיים, את השכל, בדיבורים חסרי חשיבות ומלאי חנופה.

והדברים האלו, טרמפ וש'ו'ת, בשבילי היום, מתגמדים לעומת זוועות היום! מחר איש לא יזכור מזה דבר. אבל, אני אזכור ולא אוכל לשכוח מה קרה לחברים שלי שלא לקחו בזמן את האחריות על חייהם בעצמם!!!

23.05.2017

אני יודע, מה שאני כותב זה לא פרופוציונלי למה שקורה במדינה המצחיקה הזאת. וכי מה הן הבעיות המצחיקות שלי לעומת הביקור של טרמפ... הנשיא האמריקאי התמהוני הזה....

אז אני אגיד לכם. אין באמת מה להשוות! כי מה שאני כותב על עצמי זה הכל דברים אמיתיים ואוטנטיים ומהלב, ומה שקורה בביקור של הטרמפ הזה, זה הכל פארסה אחת גדולה! פייק ביקור! זה כל כך מגוחך שזה ממש כואב, או מצחיק... תבחרו את המתאים....

טרמפ, אם זה היה תלוי בי, היה יכול להיות עובד מן השורה בפרקליטות...

24.05.2017

לא הולך.

25.05.2017

זה לא שאני לא מסוגל לכתוב כי כואבות לי האצבעות. זה כי אני כאילו בסוג של קיפאון. בלי ה'כאילו'. יושב כמו מטומטם מול המחשב ומסתכל עליו, מאין יבוא עזרי...

הדבר היחידי שעוד מענין אותי זה זה לראות תחקירים בתוכניות הטלביזיה, תחקירים שרצוי שמראים את אוזלת ידה ואת עליבותה ואת חוסר מקצועיותה ואת ניבזותה/רשעותה של הפרקליטות, וגם של המשטרה.

ולמען הבהר ספק, רדידותה של המשטרה, חוסר מקצועיותה, רמת אנשיה, ובעיקר חוקריה, ונאמר אולי שלא הכי הכי בכירים שלה, אלו הם דברים סבירים, זאת אומרת שזה צפוי לגמרי שכך יהיה! כי מי ירצה היום להתגייס למשטרה? האם זה לא רק סוג של ברירת מחדל כזאת, כאלו שלא הצליחו באף מקום אחר? אני לא יודע, אין לי שום מחקר. אבל, יש לי שכל, ויש לי עיניים, ויש לי, כן, יש לי את הנסיון הקטן שלי ואת עשרות המקרים שאני רואה וקורא – מעשה של יום ביומו! כולל היום....

למשל, התחקיר שהיה רק אתמול בערב. "המקור" בערך 10, בענין התקרית האומללה באל חיראן. משטרה מטומטמת, מפכ"ל הזוי, שר חמור. מילים קשות, אני יודע, אך מי יכול באמת להפריך אותן? אתן לכם דוגמא נוספת, במישור אחר, בכלל לא פלילי – על כביש החוף, למשל.

פקק ענק, קילומטרים הזדחלות עד שמגיעים לנקודת התורפה. ומה מגלים? היתה תאונות. בלי נפגעים. מכונית אחת דפוקה חוסמת נתיב, אחד מהשניים שיש. זה 50%. לידה שתי מכוניות משטרה, לפחות. מה הם עושים שם שעות ארוכות?

אתן לכם דוגמא להדגשת הטימטום. לפני שנים, באיזה נסיעה בגרמניה נקלעתי לתאונת דרכים על הכביש המהיר. תוך אפס זמן הגיעו שוטרים והדבר הראשון שהם עשו, ובאכזריות ובקשיחות גרמנית, הם פינו את הכביש – 'שנל, שנל' הם צעקו... המכונית הדפוקה מעניינת את הסבתא שלהם והם זרקו אותה לשולים... אתם מבינים את ההבדל?

26.05.2017

אני סופר את הימים עד ליום המשפט שלי, שם "יוכרע גורלי" כמו שאמר לי השופט ביום הדיונים האחרון. אז עכשיו זה עוד 16 יום. עוד 16 יום. אבל, שלא כמו שאמר "כבוד השופט", שם לא יוכרע גורלי. גורלי, הוא כבר הוכרע לפני 5 שנים, כבוד השופט. כמה חבל שחוף ממני אף אחד לא שם קצוץ... אף אחד גם לא ייתן את הדין וגם לא ישלם. חוף ממני. ותחשבו על המחיר, אבל, בעיקר, תחשבו על המשפט האחרון. ואתם יודעים כבר, קיבינימט.

אוקי. מספיק. מספיק עם הקיטורים האלו. האמת, שזה כבר מתחיל להימאס גם עלי. כמה זמן אוכל להתאפק....

שובר שגרה -

אני למטה, כרגיל, והפי התחיל פתאום לנבוח, בסוג הנביחות של "מישהו בלתי מתוכנן בשער". יצאתי לראות מה קורה. איזה מכונית נתקעה ליד הבית. הנהג לא מצליח להניע. והזמין שרותי גרירה. והשרותים הגיעו והם חוסמים את הכניסה הביתה. אז בטח שהפי כועס!

ואני בחצר (כמו תמיד...) ומסתכל על נסיונות הסרק להניע, כולל אלו של האיש מטעם שרותי הגרירה. אחרי כמה דקות של נסיונות שלא עלו יפה, הם הפסיקו לנסות. הרימו ידיים. ואז התחלתי לדבר איתו, עם האיש של הגרירה. אני כזה.

ולא תאמינו איזה שיחה התפתחה. מוסטפה, מוסלמי, גר בעוספיה, אחד עם חוכמת חיים של ראש ממשלה... דקות ארוכות דיברנו. על הכל. על למה המכונית לא מניעה, איך היום שרותי גרירה עובדים (בעזרת אפליקציה של אוהד ברק...), מי עובד במדינה, מי שולט במדינה, על סוריה ולבנון, על

מלחמה ושלום (למה לא יהיה)... ועל מה לא... אמרתי לו לרוץ להיות ראש
ממשלה.... אני אצביע בעדו...
...א...א...א...
באמת סתאם.... אז היו כמה דקות של חיים רגילים....

והזרתי לחדר שלי. והכנתי לי עוד משקה אחד (וודקה אבסלוט בטעם
אפרסק, פלוס ליקר של דבש עם פלפל חריף, פלוס ג'ין), ובמחשב שירים
רוסיים, כבר אולי שעתיים... וגם התכתבתי קצת בווטסאפ ברוסית....
ועוד, ברקע עם השירים הרוסיים האלו, בביצועים שלא שמעתי עד היום...
אז, בחיי, שהיו לי עכשיו כמה שעות של, איך להגיד את זה... הכי טוב יהיה
זה להגיד שזה ממש עוד קיבינימט אחד....

27.05.2017

מכירים את ההרגשה שפתאום, משום מקום, נוחתת עליכם איזה תובנה,
כזאת שלא חשבתם עליה קודם, כזאת שמשנה לכם דרסטית משהו חשוב,
ושמביאה איתה גל ענק של זיעה קרה?
כתבתי קודם באיזה מקום שאחד הדברים שאני חושב עליהם ברצינות הוא
להסתלק לאיזה מקום שכוח אל. אני והפי ומחשב, אולי גם מצלמות.
אז חשבת. כי פתאום, משום מקום, ניזכרתי שיש לי עין דפוקה, ושאם לא אמשיך לקבל
לתוכה את הזריקה החודשית היא תלך לגמרי!!!
זאת זיעה קרה....
ואמנם לא אכפת לי להסתלק מהעולם, אבל לא להיות עוור קודם... ועוד
בעיר זרה...
אז מה? הלך עוד חלום...

28.05.2017

שני דברים.
הראשון, המשפט הוקדם בשבוע, בעוד שבוע ויום מעכשיו.

השני, כרגיל, מ"נפלאות" הפרקליטות. כותרת בעמוד הראשון ומיד אחריה
שני עמודים מלאים. הכותרת "**לשמע ולא להאמין**", התוכן – התאור הכי
זוועתי בו תוארה הפרקליטות מאז קום המדינה. אני מעתיק "פנינים"
מהעיתון (ידיעות אחרונות, 28.05.1017):

דו"ח: הפרקליטות הסתירה ממצאי נתיחה שיכלו להביא לזיכוי -
פרקליטים הפרו צווים של בית משפט, הסתירו חומרי חקירה והגישו
כתבי אישום בלי שעיינו בכל החומר. כך עולה מדו"ח חמור שפרסם
נציב הביקורת נגד הפרקליטות בנוגע ליחסי העבודה עם המכון
לרפואה משפטית.

מדברי הביקורת הקשים של רוזן - אם כי הוא לא כותב זאת במפורש - עולה
חשש חמור כי כתוצאה מהתנהלות זו יושבים או ישבו בכלא אנשים חפים
מפשע. לדבריו, ההחלטה על הגשת כתב אישום אמורה להתקבל לאחר
שהפרקליט עיין במלוא חומר החקירה ובחן אם לאור הראיות קיים סיכוי סביר
להרשעה.

כמו כן, הוא קבע שהפרקליטות מחויבת לחשוף את כל חומרי החקירה. הנציב רוזן רמז שבמקרים שבהם הדבר לא נעשה, ייתכן שניתן לטעון לפסילה של כתבי האישום, שכן עולה חשש שהם הוגשו בניגוד לחוק. בשנים שבהן עוסק הדו"ח סיפק המכון חוות דעת מומחה לאלפי משפטי רצח, הריגה, אונס ועבירות חמורות נוספות, ועל סמך עדויות רופאיו נשלחו נאשמים לתקופות מאסר ארוכות. הנציב קובע כי בחלק מהמקרים שנבדקו הפרו פרקליטים בידועין צווים של בתי-משפט, הסתירו מהסנגוריה חומר מהותי ביותר שעשוי היה להביא לזיכוי והערימו על ההגנה באופן בלתי חוקי קשיים בקבלת ראיות חשובות שאולי יקלו עם הנאשמים..

ואני הקטן, אני רק שואל, מהי האחריות שלוקחים פרקליטים כאלו, למשל אחרי שתיקים נסגרים אחרי, למשל, שנתיים שחף מפשע ישב בבית סוהר. יש בכלל כזה דבר שנקרא אחריות? יש עונש ר"ל? יש פיצוי למי שנהרסו חייו? יש כזה דבר בכלל?

אני חושב שהתשובה לכל השאלות ששאלתי היא לא. אין. אין כלום! ולתפארת מדינת ישראל.

אז שלחתי לתמי מייל בכותרת – "אם בארזים".....

דרך אגב, אם כזה דבר היה קורה בארצות הברית, מאות או אלפי משפטים היו נפתחים מחדש. מספיק שפרקליט אחד שסרח היה מעורב – כל תיקיו היו נפתחים מההתחלה.

אז יש רק עוד שבוע. ובבת אחת זה שוקע. בבום! עכשיו אני מבין שאני לא באמת ממש סופר, כי אני לא מוצא את המילים לתאר ולהסביר מה אני פתאום, בבת אחת מרגיש.

בראש עוברות לי כל המחשבות בעולם, מכל הקשת. זה יכול להיות כאלו שנמצאו זכאים אחרי שכבר ישבו בבית סוהר ועד, למשל, ראש ממשלה שנידון למאסר. כל הדוגמאות בעשרות הדפים שכתבתי.

זה מחנק. אין אוויר. אני מרגיש איך אני נהיה חיוור...
ורק לכתוב אני רוצה. לכתוב, ולכתוב, רק שאני לא יודע מה, קיבינימט

אז איך יעבור השבוע הזה. יש בו הרבה פעילויות... יאללה... איזה לחץ

03.06.2017

שבת

נגמרו הפעילויות של השבוע שחלף. חג שבועות עם הילדים, פגישת הגרעין החודשית.

מלאתי את כל הטפסים הנדרשים בשביל "צוואה בחיים". עוד אני צריך להחתיים שני עדים, לעשות הרבה עותקים ולפזר בין האנשים הרלבנטיים. אלו יהיו הילדים, דבורקה, שמוליק ואולי עוד מי. דבורקה מכירה היטב, אבל היא רק מתחלחלת מהמחשבה. יעל יודעת שזאת, אמא שלה, כבר בעיה שלה, לא שלי...

אתמול בערב, בחדשות 10, הרחיבו (מאד) את ענין החפים מפשע שיושבים בבית הסוהר. פרקליטות מזוינת, כבר אמרתי? אז מה אם זה לא כולם! ספרו את זה לחפים מפשע!

שפכו צוננים, ובצדק רב, על הדוח שפרסם השופט רוזן, זה מה שתיארתי לפני שנים שלושה עמודים, והצוננים הם לא על מה שכתב, אלא, על מה שלא כתב. ואיך שפכו... וגם, לשם שינוי, הוסיפו וגמרו את ההלל על הדוח הנקב של השופטת הילה גרסטל, גם אותו תיארתי קודם.
עורך הדין אביגדור פלדמן היה במיטבו....
אז שלחתי לתמי עוד מייל, בכותרת – אם בארזים 2....
"בדיוק" - היא ענתה....
דבורקה התחילה לראות את התוכנית אבל, לא נשארה עד הסוף....
אני נשארת דבוק לכסא עוד הרבה אחרי שזה נגמר...

04.06.2017

מהו חוסן?

חוסן זה משהו נפשי. אז מהו?
זו היכולת להתמודד עם הפרעה קשה (אסון?), להכיל, זאת אומרת להתגבר על הנסיגה התפקודית הבלתי נמנעת בעקבותיה, להתאושש במהירות מההשלכות, ולחזור לתפקוד נורמטיבי, אולי אף משופר. אחלה.
לא בטוח שעוד נשאר לי משהו מזה. פעם היה לי בשביל כולם...

מחר.

לא הייתם רוצים לשמוע משהו ממישהו? מה, אף אחד לא מבין כלום?
קיבינימט.... ולא שחשבת שיהיה אחרת...

אפילו תמי אולמן, השתקנית הזאת שלחה לי הודעה "מה שלומך?"

יאללה, עכשיו אבדוק מתי יש לי מחר רכבת.

ורק שזה ייגמר כבר. ש י י ג מ ר !!!

05.06.2017

סוף הפרשה.

הגענו, דבורקה ואני לאולם בית המשפט, האולם בו הייתי כבר לפחות עשר פעמים במהלך השנים האחרונות.
תמיד, האולם היה ריק. רק שופט, קצרנית, פרקליטה, תמי ואני ודבורקה.
זה משפט בדלתיים סגורות.

היום, באולם, חיכו, בהתחלה, חמישה צלמים, אולי הם גם כתבים. ואני לא הבנתי. שאלתי את תמי. והיא הסבירה:
במשפט פלילי, יש כזה דבר שנקרא "זכות הציבור לדעת", וגם, ש-
"בדלתיים סגורות" זה לא נועד לי... זה רק בגללה, בגלל המאשימה... כי על זכויותיה וצינעת הפרט שלה שומרים. לא על שלי. אני נאשם פלילי והציבור רוצה לדעת. ורוצה זאת לא מילה כידוע...

ואמנם, תוך כעשר דקות, הגיעו עוד ועוד כתבים וצלמים. מצלמים החל מבטלפון הנייד, עבור בניקון וקנון וגמור במצלמות ווידאו אימתניות. ואם הציבור באמת ירצה לדעת, לא יהיה לו כל קושי... בהתחלה התרגזתי, הסתרתי את הפנים עם היד, אחר כך וויתרתי ורק שילבתי את הידיים על

החזה וחייכתי. פעם אפילו צילמתי את הצלמים... גם לי יש מצלמה בנייד...

ואז נכנס השופט. תמי אמרה לי לקום. קמתי. והוא, השופט התחיל לדבר בלי שום הקדמה –

"בהתחלה האמנתי למאשימה", ככה הוא התחיל... ואני עשיתי במכנסיים, כי אם נאשם מזוכה, דבר ראשון השופט אומר את זה, ומיד בהתחלה... "אבל", הוא המשיך, "בחקירה הנגדית תמי אולמן... **ואל תדאג, זיכיתי אותך זיכוי מלא ומוחלט, הכי זיכוי שיש ושאפשר**", משהו כזה.... כל הכתבים/צלמים קפצו עלי, לחצו לי את היד, טפחו לי על הגב, ים של שאלות ובעיקר – "יאללה, אין זיכויים כאלו! אין דברים כאלו, כל הכבוד..." וגם ובעיקר היו שאלות. למה, מי אשם, מה אתה אומר, מה אתה חושב ועוד ועוד כאלו....

אחרי דקה הבנתי מה קורה ועניתי על כל השאלות שרציתי לענות. ומי שקרא את החיבור הזה יודע בדיוק מה עניתי. אפילו התייחסתי לענין של "אין לי אחות". והתנפלתי על כתב שאמר שיצאתי זכאי מאשמת אונס... הבנתם את זה? ואל תשאלו ואני גם לא אכתוב מה אמרתי לו באותו רגע...

אז זהו. לכאורה זה נגמר. האם באמת? בהתחלה אני לא הייתי בטוח שאני רוצה שמישהו יקרא את החיבור הזה, ואני מקווה שקראתם עד הסוף ואתם גם מבינים מדוע. אבל, עם ההבנה שזה הפסיק להיות משהו פרטי, ו"זכות הציבור לדעת", אז עכשיו, אני חייב, שבהתחלה, כל מי שאני אוהב ושאכפת לי ממנו, יקרא את זה, ולכן מיד כשאסיים את הקטע הזה אשלח אותו. לילדים, לנכדים, לכמה חברים. ואחר כך, אני אראה מה אפשר לעשות בשביל שהציבור באמת יידע. כל מה שאני ארצה ואחשוב שכדאי שהוא יידע.

מענין מה אראה היום בתקשורת.... האם, למשל אראה, "חתן פרס בטחון ישראל יצא זכאי מאשמת "מעשה מגונה"?"

אז הנה, עוד לא יבשה הדיו... כמו שאומרים, ועכשיו רק צהרים, ומה מצאתי, אחרי שחברים סיפרו לי, באתר נענע? - בדיוק את הכתב הנבלה הזה שזרק לי שנאשמת באונס.... הבנתם? אני הבנתי. זה בדיוק כמו שחשבתי. ובדיוק בשביל ובגלל זה כתבתי את כל החיבור הארוך הזה. אני אפסיק לכתוב כאן עכשיו. ואת זה מה שיש אשלח.

10.06.2017

עברו כמה ימים.

כל הילדים וכל הנכדים ועוד כמה חברים התייחסו. הכי טוב שאפשר. ממש. הרוב גם בכו. אני רק כמעט.

עכשיו עוברים גלי ההדף או ההלם, כמו אלו שיש אחרי פיצוץ. תחשבו על אבן המושלכת לבריכה. גל הדף זה למשל, כשאני רואה, למשל בטלביזיה, מישהו בבית המשפט, אני חוטף זיעה קרה. וזה לא היה לי בכל חמשת השנים המקוללות האלו. דפיקות לב. אני מרגיש שאני מחוויר. אני מניח שכמו הגלים האלו בטבע, הם יילכו וידעכו.

התחלתי לממש את מה שכתבתי לי לעשות "אחרי זיכוי"....

והכי חשוב, כתבתי את "סוף הדבר". האפילו. הריהו לפניכם.

סוף הדבר, או, התחלה של דבר אחר
(הקטע הזה בשלמותו מופיע בתקציר)

כמה ימים אחרי סיום המשפט, אחרי שחזרתי לעשתונותי, קראתי, וחזרתי וקראתי את הכרעת הדין של כבוד השופט פאלח זייד. הנה ארשום (ואני מעתיק בנאמנות) כמה משפטים משם:

"בפתח הקראת הדין הנני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, זיכוי מלא ומוחלט, מבצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום."
"הספק בדברי המתלוננת הגיע לגבולות שאין לו עוד לאן להתגבר אל מעבר להם"

"עדות הנאשם ניתנה באופן רציף ועקבי, וברור לי שהוא תאר את האירועים כפי שהתרחשו בפועל, ואני נותן אמון מלא בדבריו."
ויש עוד –

"לא ניתן לקבוע ברמת וודאות כלשהי, שהמעשים שהיא (המתלוננת) ייחסה לנאשם, אכן התרחשו! הסבירות לכך קטנה יותר מהסבירות שהן דווקא לא התרחשו!"

"דברי המתלוננת לא הוכחו אפילו ברמת ההוכחה הדרושה במשפט אזרחי שהיא רמה נמוכה בהרבה הדרושה להוכחה במשפט פלילי"

אז כל זה אמנם הוא טוב ויפה, אבל, האם, אחרי חמש(!) שנים של עינויי דין (ועל זה כתבתי את החיבור הענק הזה) זה מה שיחזיר אותי למסלול החיים הנורמלי שלי? בחלום!!

יש לי שאלות, יש לי מחשבות והרהורים ואני, כרגיל, אכתוב את זה.

דבר ראשון, אני רוצה להגיד, אחרי שקראתי, וחזרתי וקראתי (35 עמודים) את קביעותיו של כבוד השופט בהכרעת הדין הוא, שאני מלא התפעלות מיכולת הניתוח שלו, מהראייה הרחבה, מאיך הוא מסתכל ובוחן דברים לעומקם, איך הוא רואה גם את מה שלא נאמר. אני גם חייב וגם רוצה להגיד שאהבתי מאד את צורת ויכולת הכתיבה. ובלי שום התנשאות. אהבתי אבל, לדאבוני, נשארתי עם כמה שאלות, כאלו, שלמרות ההגיון הפנימי שלהן, ייתכן שחוסר ההשכלה שלי במשפטים הוא זה שגורם לי לשאול אותן. ובכל זאת, אני חייב לשאול. הן בנפשי. אז אני אשאל.

בכתב האישום, זה הניר שבו מוגדרת "אשמת", נכתב כי "הנאשם חכה/פגש את המתלוננת ליד תחנת האוטובוס ברדתה מההסעה", ושם התנהל האירוע, נשוא האישום, (ביקש חברות, משך, מישש) ובכל זאת, במהלך כל עדויות התביעה לא נשמעה על כך אף מילה, ולו אחת. שאלתי הנובעת מכך היא, מדוע אין לכך שום התייחסות של השופט? האם התביעה לא צריכה להוכיח, ועוד מעל כל צל של ספק, את מה שכתוב בכתב האישום שלה עצמה?

והשאלה הזאת אף מקבלת משנה תוקף מאחר וב"סיכומי התביעה", זה בדיוק מה ששוב כותבת הפרקליטה התובעת, וזאת, אחרי שכל העדויות כבר נשמעו, ושם, בסיכום, המשפט המסוים הזה חוזר ובמדויק שוב(!), כאילו לא היה משפט.... ועל הניר הזה, שוב, חתומה בנוסף "סגנית בכירה".... (כמה נתערב שהיא לא קראה אף מילה?)

והשאלה שלי אף מקבלת עוד חיזוק מכך שלמעשה, ושימו לב - כל המשפט שהתנהל התייחס בכלל לאירוע אחר(!) לגמרי, כזה שמתרחש במקום מרוחק מאד, ושונה, אותו אני הוא זה שדווקא סיפרתי, בעת שמסרתי את

עדוטי הראשונה במשטרה, כאשר באותו זמן לא ידעתי בכלל מי המתלוננת. אז כאמור, ובהמעטה, מפליאה אותי חוסר ההתייחסות לכך.

ולכן, אם כבר הפרקליטות מאמצת את דברי (שזו הגירסה שלי) באשר למיקום האירוע, אז למה היא לוקחת רק את החלק הזה מגירסתי ומתעלמת מכל היתר? ולא סתם מתעלמת, לא טורחת במשך 4 שנים אפילו לחקור ולקמץ ממנה, מהגירסה הזאת?

אז אני את התשובה לשאלה הזאת מצאתי כבר מזמן, בספרים שקראתי, בדברי עורכי דין ידועים ובפסקי דין ובתחקירים לא מעטים. והתשובה המכאיבה היא זאת – **הפרקליטות אומרת: "את דעתי כבר קבעתי, אז אל תבלבלו אותי עם העובדות"** ואין לי זכויות יוצרים על המשפט הזה. יש והראיתי כאן דוגמאות לכך כמעט מדי שבוע....

ומאחר ואני למדתי את זה על בשרי, ובדרך הקשה יש לאמר, הרי אין לי ספק שכבוד השופט מכיר את התופעה הזאת הרבה יותר טוב ממני, ובכל זאת הוא מתייחס לזה בקלילות רבה. הוא אמנם אומר שזה נכון, אבל, זה לא נורא... (לא במילים שלי)...

בעיניים שלי ובמחשבותי, זה, זאת, הגירסה שלי, זה הדבר הכי חשוב באמת. יותר חשוב אף מחוסר אמינותה של המתלוננת. גם בהכרעת הדין זה כתוב פחות או יותר כך. כי את הזיכוי קיבלתי גם מהיות גירסתי, בעיני כבוד השופט, אמינה וסדורה וגם מהיות גירסתה של המתלוננת ההיפך בכל המובנים. ולכן, **אני קיוויתי ובכל ליבי, שבהכרעת הדין, העובדה הזאת, זאת שמציגה את הרשלנות ואת הזחירות ואת חוסר האחריות של הפרקליטות, שהעובדה הזאת תקבל ביטוי מהדהד.** כי זה הרי ברור, ולא רק לי, שאם בדיקה כזאת היתה נעשית, ובהתחלה, **לא היה נכתב כלל כתב האישום הזה** ולא היו מענים ומייסרים אותי חמש(!) שנים, לעזעזל! אז את ההסבר, אולי, להתנהלות הפרקליטות, נמצא בקטע הבא.

כתבתי שאני מייצר על ההתנהלות הסלחנית של כבוד השופט לעדותה של השוטרת שהיתה, ושוב לא רק לדעתי כמובן, מתחת לכל ביקורת בכל קריטריון. היא ממש שיקרה (בהתייחסותה לכלב שלי אבל, לא רק), ממש שיקרה. שוטרת מעל דוכן העדים! ועוד בקטע ממש רלבנטי! גם היה ברור, מהשימוש שעשתה במילה "קורבן", בהתייחסותה למתלוננת, מילה שהיא חזרה עליה שוב ושוב במהלך דבריה, מובן, שהיא חרצה כבר מזמן, מההתחלה בעצם, את דיני - אז "אל תבלבלו אותי עם העובדות".... וכבר אמרתי את זה פעם? אז למה היא צריכה לבדוק, או חס וחלילה עוד לחקור את הגירסה שלי....

לכן, אני חושב, שבפרקליטות, שמורכבת מעורכי דין, אנשים משכילים ללא ספק, אלו הממונים על הפרקליטה במשפט שלי, היו צריכים לשים לב בעצמם(!) לחוסר המקצועיות, לדעתה המוקדמת ולרוע הלב שלה. והרשו לי להיות ציני לרגע ולהגיד, אולי לשאול, מה באמת, ובסתר לבה... חשבה לעצמה התובעת, הפרקליטה, כשהיא שמעה את השוטרת הזאת משקרת ומתפתלת על דוכן העדים כשנשאלה על ידי תמי אולמן, שוב ושוב מדוע לא מצאה לנכון לבדוק את הגירסה שלי....

לכן, בשביל השקט הנפשי שלי, ובעיקר בשביל הילדים והנכדים שלי, רציתי לראות יותר התייחסות, או אולי אגיד דווקא פחות, סלחנות אליה ואל עדותה בהכרעת הדין. ולא שמעתי. אכזבה.

עד פה, פחות או יותר, ההתייחסות שלי למה שחסר לי בהכרעת הדין. רק זיכרו שאני כותב כאן רק את מה שחסר לי, שזה בעיקרו **כתב האישום שלי על הפרקליטות והמשטרה.** יש הרבה מאד קטעים בהכרעת הדין שעשו לי אור בעיניים!

אבל, יש עוד "משהו" בהכרעת הדין והוא כמובן הזיכוי. והוא לא סתם זיכוי, אלא, "זיכוי גמור ומלא", וכמו שאמרו לי שם ים הכתבים והצלמים שזיכוי שם - "אין דברים כאלו"....

ו"המשהו" הזה, תאמינו לי, קוראים לו, לה – עו"ד תמי אולמן. חמש שנים אנחנו ביחד. והיא מזכירה לי את אומני הקונגפו שמאמנים, בחורים צעירים, מאמנים אותם בסודות הכרעת היריב, בסודות השליטה העצמית, בסודות המכה המכרעת בזמן הנכון ומתי היא באה... מעולם לא אמרה לי "יהיה בסדר, אל תדאג", ואני השתגעתי. לא ישנתי בלילה...

לפעמים, ברגעי "חולשה" אחרי יום בבית המשפט, אמרה/שאלה אותי "היה טוב היום אה?!"

הייתי שולח לה מייל, מחכה לעידוד... ותשכחו מזה.... "תמשיך לחיות", וזהו!!!

אבל, בבית המשפט, כשהיא חוקרת עדים ועדות ב"חקירה נגדית", אתם לא רוצים להיות העדים!!!

התובעת, זאת מהפרקליטות, העלתה לדוכן העדים שורת עדים ארוכה: המתלוננת, אביה, עובדות סוציאליות, אם הבית, שני שוטרים שהיו אחראים על מסדר זיהוי, וכמובן את השוטרת שהזכרתי קודם. והיא, התובעת, גרמה להם לספר, אבל רק את מה שהיה נוח לה, לפרקליטה, התובעת אותי... ושם, על דוכן העדים, כל(!) העדים, כולל המתלוננת, שאותה במיוחד חקרו במשטרה שעות ארוכות (מפני שהיא לא אמרה שם מיד את מה שהם רצו לשמוע!), כל העדים "סיפרו סיפורים". וגם השוטרים! ואני ישבתי ושמעתי והתפלצתי!

ואז באה עו"ד תמי אולמן וקרעה אותם, את כולם, לגזרים, גילתה את ערוותם ואת כל שיקריהם, לפעמים מתוחכמים, לפעמים פחות...

אמר כבוד השופט: " בהתחלה, אחרי ששמעתי את המתלוננת האמנית לה, אחר כך, אחרי ששמעתי מה תמי עושה, הבנתי שלא כך הם פני הדברים, לכן זיכיתי אותך".

אז עכשיו הנה הסייפא של כל הדברים האלו שכתבתי. חומר למחשבה. אני זוכיתי לא מפני שמישהו בדק את הגירסה שלי. אותה פרקליטות/משטרה שלא בדקו אותי מעולם(!), הם אף אלו שלא בדקו ממש את הגירסאות של העדים שלהם עצמם(!). ולא תאמינו שאחרי 4 שנים(!), לפתע, הפרקליטות ביקשה מהמשטרה לחזור ולחקור עוד דברים ודווקא, שוב, מאותם עדים! לא חס וחלילה את גירסתי.... הרי כל ילד הבין מהי "החקירה הנוספת הזאת".

אני זוכיתי בגלל היכולות של תמי אולמן! מפני שתמי אולמן האמינה לי. וכמובן ובעיקר אני זוכיתי בגלל שתמי אולמן השכילה לראות ולהבין, ובעיקר להראות, איך העדים של התביעה מסתבכים ומשקרים, כולל השוטרים. וכמובן היכולת וההבנה שלה איך להראות את זה לשופט.

אני מקווה שמי שקורא את זה יבין עכשיו היטב ובוודאות, את משמעות המשפט – **"את דעתי גיבשתי ואל תבלבל אותי עם העובדות!"** שהרי לולא היה לי את תמי אולמן הייתי נשלח לבית סוהר!!! **לולא היה לי את תמי אולמן, לא מפני שאני לא אשם!!!** אתם מבינים את משמעות הדבר הזה?

קוריוז עצוב: מיד, בהתחלה, אחרי שנקראתי למשטרה שם נתתי עדות אחרי שנאמר לי במה מאשימים אותי, נתפשתי לבהלה. ואז חיפשתי בגוגל עורך דין שיעזור לי. ומצאתי משרד עם שתי עורכות דין המתפארות שהיו קצינות במשטרה. ואז, ה"משטרה" עוד עשתה עלי רושם... ורצתי אליהן, עם אשתי. ואז שם, עורכת הדין/קצינת משטרה לשעבר, אחרי ששמעה אותי, הוציאה טבלט קטן ("6"), חיפשה וחיפשה, מצאה והקריאה לי: "זה פשע, עבירה פלילית שמקבלים עליה 3 שנות מאסר"... זהו. שילמתי

לה 800 שם וברחנו. ואז התחלתי להבין **משטרת ישראל מהי. ראו
הוזהרתם!**
ובקשר ל"הפרקליטות מהי" **כבר בטח הבנתם....** ו - קיבינימט כבר
אמרתיו???

זהו. עד כאן. שאלתי את שאלותי. ולא שאני מחכה שמישהו ייתן לי
תשובות..

**ליבי ליבי עם מי שיואשם במשהו והוא לא מכיר את תמי אולמן.
ליבי ליבי עם מי שמאמין במשטרה ובפרקליטות של מדינת ישראל.**

דן רוגל
יוני 2017
ההתחלה, של הכתיבה, בסוף ינואר 2016

01.07.2017
הייתי יכול עכשיו להתחיל לכתוב חיבור חדש....
בשבוע שאחרי הכרעת הדין, אחרי כתבות בעיתונים (תמונה בעמוד
השער...), בכמה רשתות, בטלביזיה.. קיבלתי עשרות תגובות. במייל,
בווטסאפ, בטלפון, פנים אל פנים. אפילו מאנשים שאני לא מכיר.
"כל הכבוד! איך עמדת בזה חמש שנים!" זה, בעיקרון, מה שאני שומע,
בעיקר אחרי הכתבה הגדולה שהיתה בעיתון...
לכן, ואז, אולי, ורק אולי, זה נראה לי שאולי בכל זאת אני לא במילכוד...
כי אולי בכל זאת "ניצחתי".... ממש לא להאמין...